

Hận Không Thể Ngừng Yêu Em

Contents

Hận Không Thể Ngừng Yêu Em	2
1. Chương 1: Tránh Võ Dưa Gặp Võ Dừa	2
2. Chương 2: Giám Đốc Đại Nhân Giá Lâm	5
3. Chương 3: Trả Dừa	8
4. Chương 4: Ai Là Người Trẻ Con?	10
5. Chương 5: Khai Mào Trò Chơi	12
6. Chương 6: Cuộc Sống Mới	15
7. Chương 7: Ngày Đầu Tiên “đi Làm”	17
8. Chương 8: Bị Bệnh	19
9. Chương 9: Nhờ Cái Chân	22
10. Chương 10: Tôi Gặp Rắc Rối Với Giám Đốc Đại Nhân	24
11. Chương 11: Rượu Bia Thật Phiền Toái	26
12. Chương 12: “anh Đã Ăn Tôi Sao?”	29
13. Chương 13: Giám Đốc Có Chuyện Rồi	31
14. Chương 14: Càng Ngày Càng Thú Vị	34
15. Chương 15: “nhân Duyên”	36
16. Chương 16: Tiếp	39
17. Chương 17: Không Đúng	41
18. Chương 18: Đại Nhân Thay Đổi Rồi	43
19. Chương 19: Tiệc Thượng Lưu	45
20. Chương 20: Trả Nợ	47
21. Chương 21: Tiếp	49
22. Chương 22: 1 Ngày Cùng Em	51
23. Chương 23: Tiệc Sinh Nhật Nhảm Chán	53
24. Chương 24: Có Phải Là Một Sai Lầm?	56
25. Chương 25: Bạn Mới	58
26. Chương 26: Mọi Chuyện Rồi Cũng Sẽ Sáng Tỏ	60
27. Chương 27: Dù Chỉ Là Một Chút Thôi...tin Tưởng Nhau.....	63
28. Chương 28: Quá Khứ, Luôn Rất Tàn Nhẫn	65
29. Chương 29: Đùng Thử	67
30. Chương 30: Hối hận Và Kể Chuyện	69
31. Chương 31: Laveria	70
32. Chương 32: Điện Thoại Có Cái “ứng Dụng”	73
33. Chương 33: Kẻ Bắt Cóc	75
34. Chương 34: 4 Ngày Sợ Hãi	77
35. Chương 35: Được Cứu	78
36. Chương 36: Lý Do Nghỉ Phép Trở Nên Quá Khó Khăn	81
37. Chương 37: Tiếp	83
38. Chương 38: Có Giám Đốc Nào Như Anh Không?	85
39. Chương 39: Lời Tỏ Tình Vội Vã	88
40. Chương 40: Kỳ Thiên Ân!	90
41. Chương 41: Chỉ Cần Có Em....có Em Thôi Là Đủ	92

42. Chương 42: Hạnh Phúc Trong Gang Tắc	94
43. Chương 43: Rất Nhớ, Thực Sự Rất Nhớ	96
44. Chương 44: Công Tác Có Nguy Hiểm?	99
45. Chương 45: Làm Chuyện Có Lỗi	101
46. Chương 46: Dối Trá	102
47. Chương 47: Chờ Đợi	104
48. Chương 48: Phát Giác	106
49. Chương 49: Đã Sớm Biết	108
50. Chương 50: Nỗi Nhớ Da Diết	110
51. Chương 51: Lật Lại Quá Khứ	111
52. Chương 52: Rời Xa	114
53. Chương 53: Muốn Giận Cũng Không Được Lâu	116
54. Chương 54: Thử Thách Lòng Người	118
55. Chương 55: Chuyện Phát Sinh	120
56. Chương 56: Buổi Tối Lãng Mạn	122
57. Chương 57: Nhờ Nhầm Người	124
58. Chương 58: Họp Lớp Thú Vị	126
59. Chương 59: Nổi Giận	128
60. Chương 60: Đăng Kí Kết Hôn	130
61. Chương 61: Thấu Hiểu	132
62. Chương 62: Tiền Bạn	134
63. Chương 63: Chương Ngoại Truyện 1	136
64. Chương 64: Chương Ngoại Truyện 2	138
65. Chương 65: Chương Ngoại Truyện 3	140
66. Chương 66: Chương Ngoại Truyện 4	142
67. Chương 67: Chương Ngoại Truyện 5	144
68. Chương 68: Chương Ngoại Truyện 6	146
69. Chương 69: Ngoại Truyện N	148

Hận Không Thể Ngừng Yêu Em

Giới thiệu

Lần đầu nhìn thì giống đàn ông. . . nhìn lần thứ hai thấy giống phụ nữ. . nhưng lần thứ 3 lại không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-khong-the-ngung-yeu-em>

1. Chương 1: Tránh Vỗ Đưa Gặp Vỗ Dừa

- Nhanh lên nhanh lên! Mau mau xếp xếp đồ nhanh 1 chút. Tiểu Hòa, còn đứng ngay ra đó làm gì? Nhanh cái chân lên. Trời đất ơi! - trưởng phòng Trương mới sáng sớm liền gào thét dữ dội

Tất cả cũng bởi cuộc gọi đêm qua đã làm mấy ngàn nhân viên phải nhón nháo đến tận sáng hôm sau. Giấy tờ tài liệu tất cả đều được kiểm duyệt một cách đàng hoàng chỉnh chu, không được phép có bất kì 1 sai sót dù là nhỏ như hạt đậu, à không, là hạt bụi mới đúng. Tập đoàn Phúc Nhật từ 6h sáng đã rộn ràng cả lên, đồ ăn sáng còn chưa kịp nuốt. Bây giờ đã 8h hơn rồi nhưng mồ hôi vẫn còn nồng sặc từ ngoài cổng chính đến tận trong nhà vệ sinh

Vậy mà cô - 1 nhân viên phòng nhân sự nhỏ bé lại chắt vật trong nhà vệ sinh nữ thế này. Thật là đúng không còn gì để nói. Trưởng phòng Trương tối qua đã nhắn tin cho tất cả nhân viên nếu sáng mai ai không tập trung đầy đủ dưới sảnh, nhớ mà bị giám đốc phát hiện thì coi như cuộc sống ở Phúc Nhật từ đây chấm hết. Ô, cô đương nhiên sợ muốn tè dầm nhưng biết làm sao. Từ sớm cô đã thấy bụng không khỏe, liên tục nhui trồn nhui trong phòng vệ sinh suốt mấy tiếng đồng hồ không dám ra ngoài, chỉ có thể từ trong này nghe ngóng 1 chút âm thanh từ ngoài kia

Nhưng mà hiện tại vẫn ồn ào như vậy, chắc là đang bận rộn chuẩn bị công việc. Vậy cô phải mau mau chớp lấy thời cơ tốt này để ra ngoài. Nhưng mà.....ôi cái bụng.....cô lại chạy đôn chạy đáo vào nhà vệ sinh. Sáng nay có lẽ vì không ngăn nổi cơn thèm sữa đậu nành mà cô đã mua bên lề đường. Chắc không phải là hàng không đảm bảo vệ sinh chứ?

Sao cái số cô lại đen đui như vậy? Khó khăn lắm mới vào được Phúc Nhật. Phải gọi là tu mười kiếp rồi mới được như vậy. Tại sao vào ngày quan trọng như vậy lại xảy ra chuyện. Nhưng mà nói cũng kì. Nghe tổng giám đốc gì đó từ chi nhánh thành phố B trở về. Đột ngột như vậy, cũng làm mấy ngàn người thất kinh. Huống hồ kể từ khi cô được nhận vào làm ở đây cũng đã 3 năm mà, anh ta còn chưa bao giờ đặt chân đến. Lần này về là có mục đích gì đây?

Cô cứ mãi suy nghĩ vẩn vơ. Mồ hôi làm dính những sợi tóc tơ lên trán. Cơn đau bụng miễn cưỡng cũng coi như đã hết. Dạ dày cô vốn rất tốt. Mấy cơn đau này chút nữa sẽ hết ngay thôi. Nghĩ đến đó, cô mỉm cười dội nước lên mặt, vỗ vỗ má mình cho tỉnh táo lại 1 chút, tự tin bước ra ngoài

Có gì đó kì lạ? Cô nhíu mày nhìn xung quanh. Tại sao văn phòng lại vắng người thế? Đi đâu hết rồi? Chắc không phải là đã xuống sảnh lớn hết rồi chứ. Không được, đợi cô với chứ? Không được, bây giờ phải làm sao đây. Cô đi đi lại lại trên hành lang, chốc chốc lại nghe ngóng bên ngoài nhưng hoàn toàn bất lực. Hơn nữa đây là tầng 17, làm sao nghe được.....Thảm rồi, vậy là xong, có khi bây giờ tổng giám đốc đại nhân đang ở dưới đó. Cô phải mau mau trồn vào 1 góc, như vậy sẽ không ai phát hiện, đợi khi giám đốc đại nhân đã an vị trong phòng, lúc đó cô sẽ đi ra như không có chuyện gì

Tự cho là suy nghĩ của mình rất chính xác, cô cố gắng tìm cho mình 1 góc trú thật an toàn. Đúng rồi. Phúc Nhật cao tận 38 tầng. Chắc chắn sẽ không ai đi thang bộ đâu nhỉ. Cô nhanh chóng mở cửa thoát hiểm, ngồi trên bậc cầu thang. An toàn. Rất an toàn là đằng khác. Tại sao số cô lại may mắn thế nhỉ?

Cô suýt nữa là ngủ gục trên thành cầu thang. Có tiếng người đã đánh thức cô. Cô giật mình, sợ rằng sẽ có người phát hiện mình ở đây. Không biết mọi người đã về chưa. Nếu ra ngoài mà bị phát hiện thì đời cô coi như xong, nhưng người kia, bây giờ còn làm gì ở lối thoát hiểm không một bóng người này chứ. Không lẽ là nhân viên dọn dẹp hay sửa chữa. Nhưng trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc như vậy, ai có hứng thú làm những chuyện đó nữa đâu

Không được. Tuy là nghĩ như vậy nhưng chân cô cứ như đeo chì, không tài nào nhúc nhích nổi. Cô sợ đến muốn bật khóc, nhưng cũng chính vì vậy nên cô sẽ không khóc. Nếu đã tiến thoái lưỡng nan như vậy chỉ bằng...

- Cô là ai? - cô ngẩng đầu lên nhìn vội người đàn ông toàn thân 1 cây đen, rồi lại cúi đầu nghĩ ngợi

Giọng người này rất trầm. Cô đoán chắc cũng khoảng 30. Mặc dù không nhìn được mặt. Đương nhiên vì anh ta đội nón với đeo kính đen, nhưng xét về bộ đồ vest với quần tây ống ngắn anh ta đang mặc, chắc chắn không phải nhân viên tầm thường như cô. Có lẽ cũng là trưởng phòng trồn như cô chẳng. Cho nên mới che chắn kĩ như vậy

Nghĩ đến người kia có thể có cùng chí hướng với mình. Cô liền e dè hỏi:

- Anh.....anh cũng trồn giám đốc à?

Mặc dù đeo kính râm nhưng anh ta vẫn cố nheo mắt nhìn rõ gương mặt của cô. Lần đầu tiên có người nào lại xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng mặt người mình đang nói chuyện cơ đấy? Dù sao cũng là nhân viên Phúc Nhật. Thật kì lạ! Liếc nhìn bản tên rồi anh lấy lại nhịp thở, ngồi xuống cầu thang

Cô nghĩ có lẽ mình đã đoán đúng. Cho nên anh ta mới thở phào nhẹ nhõm như vậy. Cô cũng lấy hết can đảm ngồi xuống cạnh chàng trai lạ mặt đó. Có lẽ nhân viên công ty quá đông nên cô chưa từng gặp người này bao giờ. Nhưng cảm giác cũng không quá tệ

- Anh làm ở bộ phận nào? Anh không có bảng tên à? - cô liếc không thấy bảng tên anh nên hỏi

- Tôi là nhân viên mới đến

- À..... - câu trả lời ngắn gọn nhưng cũng không thừa không thiếu rất đúng với cung cách chuẩn mực. Có lẽ anh là người bên kế toán hay bộ phận quảng cáo nên lời lẽ có chút..... - anh cũng trốn giám đốc đến đây à?

- Trốn? Sao phải trốn? - anh nheo mắt hỏi. 1 tia thú vị xuyên qua

- Anh không biết sao? Hôm nay giám đốc đại nhân của chúng tôi đến. Thành ra tất cả nhân viên phải tập trung ở đại sảnh để đón tiếp ngài ấy

- Vậy tại sao cô không đến? - anh rất tự nhiên hỏi lại

- Không phải tôi không muốn đâu, không đến là bị đuổi việc đó - cô nhìn anh rất nhanh ca thán, rồi lại ử dột - chỉ là hôm nay số tôi không được tốt, tự nhiên bị tào tháo rượt từ sáng đến giờ, bây giờ muốn xuống cũng đâu được. Thế còn anh?

- Tôi.....hôm nay tôi đến nhậm chức, nhưng thấy nhân viên đông quá không tiện nên tôi đi cửa sau

-Ồ.....vậy sao? Anh may thật đấy! - cô gật đầu cười nhẹ

- Vậy.....vị giám đốc đó.....cô đã từng gặp mặt chưa? - giọng anh có chút nghi ngờ

- Làm sao có thể? Huống hồ tổ thư ký giám đốc ở tầng 38 cũng chỉ có thể nói chuyện qua Skype với anh ta. Làm sao một nhân viên như tôi có thể được gặp

- Vậy cô cũng chưa từng thấy anh ta trên mạng sao?

- Có chứ. Nhưng người ta chỉ đăng những mẫu phỏng vấn nhỏ thôi. Giám đốc đại nhân là ai chứ? Làm gì có thời gian để tạo kiểu chụp ảnh này nọ - nghe giọng của cô, có thể đoán ra 1 chút phiền não

- Cô thất vọng đến thế sao? - nghe câu hỏi kì cục đó, cô liền gạt mình, vội xua tay

- Đâu có đâu. Anh đừng đùa vậy - cô ngại ngừng cười, nhẹ nhàng vén tóc - chỉ là tôi luôn có cảm giác, làm việc trong 1 công ty mà mình không biết mặt chủ, cảm giác giống như, đang làm việc cho 1 tổ chức buôn lậu đá quý vậy.... - cô bật cười ngô nghê vì lời nói của mình

Mà anh ngồi bên cạnh cũng phải cười méo. Gì chứ? Phúc Nhật lại là công ty buôn lậu đá quý sao?

- Sao vậy? Anh hồi hận khi vào đây làm việc sao? - thấy anh im lặng, cô hỏi

- Không.....Tôi chỉ thắc mắc....cô nghĩ thế nào về anh ta thôi? Thật ra tôi cũng muốn tìm hiểu thêm về giám đốc của mình..... - anh sợ cô nghi ngờ liền nói

- À.....thật ra cũng chỉ qua lời kể của mọi người mà thôi.....đặc biệt là trên webfan của công ty, giám đốc thật ra..... - cô hơi ngập ngừng càng làm anh hiểu kỳ - thật ra..... - cô bật cười khúc khích, có vẻ là điều tốt? - à không.....thật ra rất buồn cười.....tôi thật sự cũng nửa tin nửa ngờ. Họ nói giám đốc rất sừu nhi, lại hay ngủ nướng, hay bắt nạt phó giám đốc, mặc dù không biết năng lực điều hành công ty ra sao nhưng tính cách vô cùng cổ quái.....

(webfan: 1 trang mạng xã hội của riêng tập đoàn Phúc Nhật)

-..... - mặt anh lập tức có vài vệt đen. Cô vẫn vô tư cười không biết gì - còn.....

- Còn.....về sau.....hay là anh lên đó đọc thử đi, thật sự, tôi không thể nói tiếp nữa. Nhưng mà tôi nghĩ.....anh ta cũng thật kì quái.....nửa đêm nửa hôm điện thoại muốn đặt vé máy bay về đây, làm chúng tôi muốn nổ cả mắt đọc hết đồng tài liệu cũ, cả đêm đến cả miếng nước còn chưa động tới, hẳn là rất khó chịu đi

- À.....vậy sao..... - anh trầm ngâm không nói gì, mặc cho cô cười thoải mái

Hôm nay coi như là cô có diễm phúc. Không bị trưởng phòng Trương phát hiện, lại được đồng nghiệp kể lại chuyện tốt là giám đốc đột nhiên không đến nữa, làm cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Dù sao lời đồn có khi cũng là thật, anh ta thực sự rất kì quái

2. Chương 2: Giám Đốc Đại Nhân Giá Lâm

Rầm.....Cánh cửa bằng gỗ trạm đồng mở toang ra. Hàng loạt người lớn kẻ bé đều đồng loạt đứng dậy. Phía trước là tổng giám đốc đại nhân oai phong lừng lẫy đầu đội trời chân đạp đất hiên ngang đi vào, phía sau là phó giám đốc cùng 1 thư ký khác. Nhìn dáng vẻ có vẻ rất bức dọc chuyện gì đó. Về mặt anh ta đứng là có thể giết được người đó

- Chào mừng giám đốc trở về

- Ngài có cần 1 cốc cà phê không? Có lẽ chuyến bay rất mệt

Tiếng đế giày da được đặt hàng từ Ý vang lên lộp cộp trong phòng. Ngay cả 1 con muỗi còn không dám động đậy. 1 số người muốn tranh thủ những lần đầu gặp gỡ để kiểm 1 chút miếng ăn sau này. Nhưng về mặt đó vẫn không chút biến sắc. Thậm chí còn chưa thèm liếc nhìn ai lấy 1 cái. Ngay cả phó giám đốc luôn kẻ kẻ bên cạnh cũng chưa biết lí do chính là gì nên chỉ im lặng không nói

Cuối cùng cũng ngồi xuống ghế. Anh lật nhanh đồng tài liệu trên bàn rồi quăng sang 1 bên, nhìn 1 lượt từ trước đến sau giống như muốn lột sạch tất cả mọi thứ trên người bọn họ. Trưởng phòng Trương run run dùng khăn lau mồ hôi trên trán. Đúng là đã có tuổi mà còn bị giới trẻ ngày nay hù dọa cho 1 phen muốn lên huyết áp

- Hay là sau này chúng ta đổi phong cách họp. Họp đứng nhá? - anh lên giọng. Ai cũng tự động yên vị chỗ ngồi của mình, ho khan vài tiếng

Đồng tài liệu này sở dĩ hôm nay anh không ngó ngang đến là bởi vì bọn họ tối qua đã thức cả đêm, điều động cả công ty chỉnh tề chỉnh lui, không đúng cũng thành đúng, không lời cũng thành lời, vậy nên anh không thèm coi

- Giám đốc hôm nay đến công ty bằng cổng nào vậy ạ? Sáng sớm chúng tôi đã đứng ở cổng chính nhưng không thấy? - 1 vị giọng khàn khàn hỏi

- À....tôi đi bằng cổng sau.... - anh thần nhiên trả lời - không phải dạo này Phúc Nhật thường hay thịnh hành một đi bằng cửa sau lắm hay sao? - cả phòng họp lại chìm vào căng thẳng. Ai cũng cầu mong mình không nằm trong danh sách bị điều tra của giám đốc

Đi bằng cửa sau? Ý là ám chỉ hối lộ sao? Ai biết được trong đây có bao nhiêu người nhờ địa vị cao mà huênh hoang. Người muốn mở miệng nói thêm vài tiếng nịnh nọt cũng đành ngậm lại. Anh cười như không quan sát biểu hiện của từng người. Anh đột nhiên ngồi thẳng dậy, 10 ngón tay đan vào nhau nâng cằm mình

- Đừng hiểu lầm. Ý của tôi không phải nói vài vị ở đây ăn hối lộ đâu - anh càng nói, bọn người kia càng run rẩy hơn. Thế chẳng khác nào là nói trắng ra - mà là có lẽ rất nhiều đấy nhỉ?

Phó giám đốc đứng bên cạnh cũng nơm nớp lo sợ tên này sẽ lại làm ra chuyện kì cục gì nữa nên vội ho khan vài tiếng. Anh nghiêng mặt 1 chút rồi nhẹ nhàng đứng dậy

- Đến đây thôi

Anh nghĩ có lẽ hôm nay dọa bọn họ là đủ rồi. Không cần làm đến quá như vậy. Không bệnh viện lại gọi điện đến than phiền có người lên cơn đau tim. Dù sao những người ở đây làm việc cũng khá lâu năm rồi. Bọn họ ít nhất còn có giá trị

Ngồi vào chính văn phòng của mình, cảm giác thoải mái của ghế dựa làm anh thư giãn hơn. Anh lại phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Thành phố này thật đẹp. Đã bao lâu rồi anh không về đây nhỉ? Cầm tách trà trên bàn, anh cảm thấy đã nguội ngất nên phút chốc hứng thú thưởng thức phong cảnh cũng chẳng còn, đành thất vọng đặt cái “cạch” xuống

- Giám đốc, hôm nay rốt cuộc cậu bị làm sao vậy? Sáng sớm đã không thấy tăm hơi đâu, làm lịch trình bị đảo lộn hết cả lên, rồi đột nhiên xuất hiện bất ngờ hù dọa đám lão tử đó như vậy - Hồ Minh Triết - phó tổng Phúc Nhật - lên tiếng

- Thích thế thôi - anh trả lời rất tự nhiên

- Chỉ thích thôi sao? - dù sao cũng hiểu được tính cách kì quái của bạn mình thế nào nên cũng mỉm cười cho qua, rồi hần tiến vài bước đứng cạnh chiếc ghế anh đang ngồi, cùng phóng tầm nhìn ra ngoài cửa kính - về quê nhà....tốt không?

- Tốt chứ. Rất tốt là đằng khác - anh mỉm cười. Nhưng sự yên tĩnh chưa duy trì được bao lâu Minh Triết liền nổi cáu

- Này, đừng có đánh trống lảng. Cậu....từ hồi về đây, đã cho mình tăng ca đến nỗi mắt sưng vù lên ba mẹ nhận còn không ra. Đáng trách hơn nữa là, bạn gái Na Na của mình đã 3 ngày rồi không liên lạc cũng chỉ vì mình không được đi chơi với cô ấy. Tất cả là tại ai hả tên cầm thú? - thật muốn đem tên trước mắt vứt cho hổ báo ăn

- Ha.... - anh cười giả lả - thật sao? Vậy là quá tốt, cậu có thể tu tâm dưỡng tính 1 chút, hơn nữa cũng tốt cho cô gái đó, đỡ quên 1 thứ bệnh hoạn như cậu

- Cậu..... - Minh Triết tức đến không nói nên lời - chỉ vì tôi lỡ tay lên mạng nói vài điều về cậu nên cậu hành tôi ra thế này chứ gì. Được lắm Tạ Tử Thiên cái tên nhỏ nhen này!

Minh Triết hậm hực giậm chân đi 1 mạch ra ngoài không thèm quay đầu lại. Tử Thiên ngửa cổ dựa ra sau ghế, cười nhạt. Hần rồi sẽ rất nhanh hết giận thôi. Bọn họ dù gì cũng đã làm bạn gần chục năm rồi còn gì. Nói anh tính tình trẻ con, bây giờ anh thấy hần còn trẻ con hơn anh

- Thật sao? - cô vừa ăn bánh mì vừa há hốc mồm nghe đồng nghiệp kể về chuyện sáng nay, mắt vẫn thỉnh thoảng nhìn lên kính ngạc

- Đúng á. Nghe trưởng phòng Trương kể, anh ta bước vào hùng dũng như 1 vị thần. Do trong phòng họp tối quá, hơn nữa cũng khá căng thẳng nên đâu ai dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, cho nên cũng chưa thể khẳng định được nhan sắc ra sao. Nhưng nghe nói anh ta chỉ nói vài câu liền làm ai nấy nói không nên lời. Đúng là oai nghiêm

- Còn có 1 số tin đồn của thư ký, những người lần đầu thấy anh ta ngoài đời thực. Nghe nói nhìn 1 lần thì thấy giống đàn ông, nhìn lần thứ 2 lại thấy giống phụ nữ, nhìn lần thứ 3 lại thấy không phải người.....

- Vậy chứ là cái gì?

- Là....thiên thần.....là mỹ nam hiếm có đấy!

- Ủa, xạo..... - cô liền không tin - nghe nói nhan sắc của giám đốc đại nhân tỉ lệ nghịch với tính cách. Nếu cô nói anh ta như mỹ nam, vậy chẳng lẽ tính cách lại tệ đến vậy

- Ai biết được. Nghe nói tính tình cổ quái. Cũng không biết là có mắc bệnh biến thái gì không nữa. Ủa, nổi cả da gà đây này....

Đám nhân viên tụ tập tan dần. Cô vẫn đứng thần ngẩn ở đó. Nghe nói giám đốc không xuất hiện bằng cổng chính, không lẽ đi bằng trực thăng đến sân thượng. Cũng có thể như vậy, tiền nhiều như nước, muốn xuất hiện kiểu nào mà không được. Dù sao cô qua được kiếp nạn này quả thực đã rất may mắn, nên là trở lại làm việc chăm chỉ đi thì hơn

Hôm nay trời mưa rồi. Cô đưa tay ra ngoài trời mưa, hứng những giọt mưa nhỏ. Có lẽ xe buýt sắp đến, cô nên chạy ra trạm thì tốt hơn. Cô hít 1 hơi thật sâu rồi dùng cặp sách che đầu, lao 1 mạch vào trong cơn mưa

- Tử Thiên, xin lỗi, giữa đường bị kẹt, có lẽ phải mất nửa tiếng mới đến được. Hay chúng ta đi taxi về đi

- Được rồi - anh nhíu mày 1 chút rồi vội vã lên taxi. Chợt ánh mắt anh đụng phải dáng người nhỏ nhỏ đang chạy dưới mưa. Trong đầu anh hiện lên 1 vài suy nghĩ thú vị - cậu tự đi 1 mình đi

Vừa dứt lời, anh lấy cái vest trùm lên đầu, chạy về phía ngược lại

- NÀY....TẠ TỬ THIÊN, CẬU ĐI ĐÂU THẾ? Mưa to thế này cơ mà! - Minh Triết lo lắng nhìn trời mưa không có dấu hiệu ngừng này

Cuối cùng cô cũng lên được xe buýt rồi. May mà vừa kịp. Nhưng cũng là hết chỗ rồi, cô đành phải đứng vậy. Anh cũng vừa kịp lên xe, tóc hơi ướt 1 chút nhưng cũng không sao. Mặc dù trước đây chưa từng đi loại xe này nhưng nhìn theo cô, anh vẫn có thể biết được. Anh nhẹ nhàng nắm tay cầm trên trần xe

Chiếc xe chậm chậm di chuyển, lắc lư lắc lư. Đến trạm kế tiếp, cô chưa xuống xe, anh cũng chưa xuống, nhưng lại có 1 nhóm người khác chen chúc đi lên, làm xe đã chật lại còn chật thêm. Cô đứng nép qua 1 chút lại vô tình đứng gần anh hơn. Anh nhếch môi cười

Vừa hay có 1 người đi xuống, anh liền nhào vào chỗ đó ngồi, ngay trước mặt cô. Cô hơi ngạc nhiên nhưng cũng không để ý, có lẽ lần trước anh che chắn kỹ quá nên nhìn không ra chẳng? Anh đứng từ nãy đến giờ chân cũng muốn tê cóng. Chẳng lẽ cô không lạnh hay sao? Vẫn còn kiên trì đứng được

- A.....bà....bà đi được chứ ạ? - cô vội đỡ lấy bà cụ vốn đã đi không nổi lại còn chen lên xe buýt nữa. Thiết nghĩ lúc này chàng trai này cũng vừa ngồi, cô liền lên tiếng - anh này, anh cảm phiền đứng dậy, cho bà cụ này ngồi 1 chút được không?

Anh ngược mặt nhìn cô. Vốn tưởng cô nhận ra mình, chính ra lại đang nhờ vả giúp cho bà cụ nào đó không quen. Anh cười nhạt. Thật quá lo chuyện bao đồng đi đến chuyện của mình còn lo chưa xong

- Tại sao tôi phải đứng dậy? Ở đây có đánh dấu tên của cô sao? - anh nhĩa qua nhĩa lại giả bộ tìm kiếm rồi lại ngẩng mặt - không có đó - cô lần đầu gặp loại người cổ chấp này thì tròn mắt

- Nhưng mà, anh là anh thanh niên, còn bà cụ này đã già, sức khỏe yếu lắm rồi

- Hai vé đó có liên quan gì tới nhau sao? - anh vẫn cãi bướng

- Anh....đây là kỹ năng xã hội cơ bản khi đi xe công cộng, anh không biết sao? Bộ anh lần đầu đi xe công cộng hả?

- Ừm. Là lần đầu - đó, anh đâu có nói dối, đúng là lần đầu mà. Nhưng câu nói này lại làm cô tức phát điên lên. Bà cụ thấy cô khó xử thì kéo kéo tay áo

- Thôi cô gái, già này không sao? Đừng có cãi nhau

Cũng may là lúc đó xe dừng ở trạm của cô, cho nên cô đành bỏ qua chuyện này, thầm mong lần sau đi xe buýt không gặp phải loại người thói này nữa

Anh bước xuống xe cùng trạm với cô thì trời cũng tạnh mưa, anh rút điện thoại gọi cho Minh Triết bảo xe đến đón. Chắc giờ này hết kẹt xe rồi

Ngồi trong xe, anh cứ nhìn ngoài cửa sổ mà không nói lời nào làm Minh Triết cũng thấy khó hiểu:

- Cậu đi bằng cái gì đến đó vậy? Đừng nói là bằng xe buýt nha?

- Ừm

- Chẳng phải cậu nói xe buýt vừa chật vừa hôi vừa thối sao? Vả lại chưa từng đi còn gì? - hần ngạc nhiên, mới về mà đã có thay đổi lớn như vậy

- Đúng vậy. Lúc đầu đúng là tưởng thế thật. Nhưng sau khi đi lần đầu tiên mới phát hiện..... - anh dăm chiêu

- Phát hiện cái gì?
- Phát hiện sự thật còn tệ hơn, không những vật chất tệ, mà cả người đi xe buýt cũng vô cùng khó ưa....
- Không lẽ cậu gặp người quen?
- Cũng không hẳn là người quen - Minh Triết không thể nào hiểu được cái học thuyết cao siêu của Tử Thiên. Cái gì mà “Những người thường thì đâu có hiểu người thông minh họ nói cái gì. Thành ra lúc nào những người thông minh cũng bị gọi là điên vì thực tế chứng tỏ chỉ có 3% dân số là có trí thông minh thực sự”. Mà chính anh đã tự thừa nhận bản thân là người thông minh. Cho nên, hẳn chọn im lặng
- Mà Laveria sao rồi? Đã chăm sóc kĩ chứ? - suýt nữa thì anh quên 1 chuyện vô cùng quan trọng
- Đương nhiên rồi, bảo bối của cậu mà - Minh Triết vội vàng khoe khoang thành tích. Chỉ có chuyện này hẳn nhất định phải nhớ. Nếu không số ngày lao dịch của hẳn sẽ tăng theo cấp số nhân mất. Như vậy đừng nói là hên hò, ngay cả khả năng về nhà ăn bữa cơm cũng khó
- Vậy tốt

3. Chương 3: Trả Đũa

Một tuần ở trụ sở chính trôi qua rất nhanh. Công việc đổ dồn rất nhiều. Thời gian ngủ của Tử Thiên cũng rất ít. Ai nấy đều phải dốc sức làm việc. Dưới sự rà soát của giám đốc mà tổ về lưới biếng được mới là lạ

Cô đạo này cũng rất ít khi ngủ, da mặt càng khô hơn. Không ổn, tối về phải đắp dưa leo mới được. Cô mệt mỗi bước ra từ công ty. Hôm nay thời tiết có vẻ tốt hơn nên cô quyết định đi từ từ ra trạm xe buýt. Vừa đi vừa ngân nga điệu nhạc giáng sinh. Đúng rồi, sắp tới giáng sinh rồi. Trời lạnh lắm rồi. Cô luồng tay mình vào áo khoát

- A! - cô la lên 1 tiếng. Cảm thấy cả chân lạnh buốt. Thì ra là do chiếc ô tô kia. Đi vào vùng nước, tạt ướt hết cô

Cô vừa ngẩng mặt lên, chiếc xe kia cũng vừa dừng lại. Cô nghĩ chắc là đang định xin lỗi đây mà cho nên đứng yên. Nhưng thực tế hẳn chỉ chồm ra cửa sổ phụ để liếc nhìn cô sau đó liền lái xe bỏ đi, ngay cả 1 câu xin lỗi cũng không có. Làm sao lại có loại người như vậy. Đi xe sang trọng, mặt mũi trông cũng không tệ, tại sao lại vô văn hóa như vậy?

Cô vẩy vẩy nước, mặt khổ sở vì lạnh cóng, cắn răng đi bộ tiếp. Dù sao cũng đâu bắt kịp được với xe xin

Khi xe đã đi được 1 đoạn xa. Anh mới cười tự mãn. Sở dĩ hôm nay muốn tự mình đi xe vì hôm nay là thời điểm thích hợp. Vừa hết mưa nhưng vùng nước vẫn còn đọng lại. Vốn dĩ lúc này anh dòm ra cửa sổ là định xem cô bị tạt ướt đến cỡ nào, để lần sau còn phát huy, tạt lên 1 xú nữa. Nhìn gương mặt tức muốn thổ huyết của cô, tưởng bở rằng anh muốn xin lỗi, Tử Thiên lại cười không ngáp được mồm

Đây là cái gì? Là trả thù vật, là trả thù vật đó! Đã qua lâu như vậy còn nhớ rất dai. Vậy bảo giám đốc đại nhân không trẻ con thì là gì?

- Cái gì? Triệu Hạ Phong? Không lẽ cậu đổi sở thích, muốn hên hò với đàn ông? - Minh Triết nhướn mày trêu chọc, nhưng tay vẫn gõ vào máy tính tìm kiếm nhân viên

- Đùng ùa nữa. Tìm rồi biết - ngay cả anh ban đầu cũng hơi bất ngờ. Mắt vẫn đọc kỹ hợp đồng trên tay

- Là nữ sao? Hạ Phong là nữ? Cũng thật là hiếm có đấy - Minh Triết nhảy dựng lên, nhìn kĩ ảnh thẻ - thành tích không có gì là đặc biệt, gia cảnh cũng thế, có điều gương mặt hiền lành thanh tao, mang cảm giác trong sáng lạ thường, cậu cũng thật biết chọn đó. Sao? Muốn làm gì?

- Muốn làm gì sao? - Tử Thiên ngừng bút, ngẩng mặt lên, sờ sờ đôi môi mỏng kiêu ngạo của mình cười nham hiểm

- Không phải cậu định làm khổ con gái nhà lành người ta chứ?

- Mình nghĩ cậu sắp có bạn đồng hành

- CÁI GÌ? - Minh Triết nhìn về mặt gian xảo của hắn rồi nhìn vào tấm hình đang mỉm cười xinh xắn của người trong ảnh, thầm hỏi “Cô đã làm gì để làm trối dậy con thú điên trong người tên này vậy?”

Đến giờ nghỉ trưa rồi. Hạ Phong vươn vai thở phào. Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi rồi

- Tiểu Phong, đi ăn thôi!

- Ừm - cô mỉm cười cầm ví tiền đi xuống căn tin. Nhưng chưa bước ra khỏi cửa phòng, tiếng loa phát thanh lại vang lên

“Xin mời nhân viên Triệu Hạ Phong ở phòng nhân sự lên phòng giám đốc có việc gấp. Nhắc lại, xin mời nhân viên Triệu Hạ Phong....”

Hạ Phong phải mất 1 lúc, đến khi trưởng phòng gọi cô mới tỉnh lại. Triệu Hạ Phong? Không phải Triệu Hạ Phong cô chứ? Ở đây có nhiều người trùng tên lắm mà phải không? Nhưng mà.....ở phòng nhân sự thì chỉ có mỗi cô thôi. Thiết nghĩ bản thân chưa từng đụng độ với giám đốc, đã xảy ra chuyện gì. Không lẽ là vì chuyện cô trốn không ra tiếp anh ta. Nhưng chuyện đó đã là nửa tháng trước, lại còn, anh ta đâu có đến bằng cổng chính

Vừa suy nghĩ, cô vừa cảm thấy bồn chồn. Con số màu đỏ trên thang máy vẫn chạy liên tục. 35.....36.....37.....38.....Tiếng “tinh” của thang máy làm cô giật mình. Suy nghĩ vẫn vơ đũa rồi, có thể là gọi nhầm tên cũng không chừng

Cửa vừa mở, 1 người đàn ông lịch thiệp với bộ vest màu trà chào cô. Hạ Phong cúi đầu chào lại, đi theo sự chỉ dẫn của hắn ta

- Anh là..... - cô vẫn còn chưa biết người này là ai

- Cô không biết tôi sao? Rõ ràng hôm đó tôi có đi vào công ty trước sự chứng kiến của tất cả nhân viên mà. Làm sao cô lại không biết tôi - giọng điệu nửa thực nửa đùa của hắn làm cô sợ muốn thét lên. Toi rồi, hôm đó....hôm đó cô có tới đâu.....

- À, vâng.....tôi xin lỗi.....trí nhớ tôi dạo này kém quá..... - cô cười giả lả chứ thực chất là đang khóc trong lòng

Người trước mặt thật hoàn mỹ, từ góc cạnh gương mặt cho đến tính tình hòa nhã. Nhưng sao đứng cạnh nhau thế này cô thấy như đang dùng dây thần kinh của mình để chơi nhảy dây vậy. Không thể nói ra sự thật đáng xấu hổ đó, càng không thể không tôn trọng người này, dù sao ở tầng 38 này ai cũng là người quan trọng cả. Cho nên cô càng phải cẩn thận

Ngộ nhỡ có bại lộ, thì cũng phải diễn cho đến cùng. Nhất định tối nay phải lên webfan để xem mặt người này mới được

- Mời! - Minh Triết mời cô vào căn phòng đó. Cái cửa này cũng thật là quá khổ đi, mở làm sao được chứ - cô muốn uống gì để tôi pha

- Vâng. Cho tôi trà là được rồi. Cảm ơn

- Vậy cô đợi chút, vào trong ngồi đi, giám đốc ở trong đó - Minh Triết từ đầu vẫn rất để ý cô gái này, có chút gì đó sợ hãi, lại có vẻ đáng yêu ngại ngùng, từ này đến giờ chưa từng nhìn trực diện vào mặt hắn, rốt cuộc tên bại hoại kia thấy hứng thú ở chỗ nào chứ?

- Chờ chút đã, anh này..... - Hạ Phong đột nhiên có cảm giác không lành, liền bầu vúi lấy tay áo của hắn như phao cứu hộ. Minh Triết ngạc nhiên nhìn cô, rồi nhìn cánh tay trên áo. Cô xấu hổ liền buông ra

- Có chuyện gì sao?

- Anh chắc chắn không gọi nhầm người chứ? Tại vì tôi.....

- Chắc chắn. Là giám đốc chỉ đích thân cô đẩy cô Triệu

- À, tôi biết rồi.....cảm ơn anh, tôi đi đây - cô cố nặn nụ cười cho qua chuyện rồi quay lưng đối mặt với cánh cửa to lớn kia. Vạn lần muốn thổ huyết cho chết đi nhưng không biết bản thân đã gây nên nghiệp chướng gì

4. Chương 4: Ai Là Người Trẻ Con?

Cộc cộc.....cô gõ cửa 2 cái rồi nhẹ nhàng mở. Xuất hiện trước mắt là căn phòng rộng gấp 2 lần phòng nhân sự của cô. Mà phòng nhân sự của cô đến 10 con người ở, ở đây lại chỉ có mình giám đốc đại nhân. Thật sự quá khoa trương mà!

Cô mãi mê nhìn ngắm xung quanh mà không để ý anh cũng đang nhìn cô với ánh mắt buồn cười. Thậm chí nhân vật quan trọng hơn cả cái phòng này đang ngồi trên ghế salong vậy mà 1 nhân viên nhỏ bé còn có thời gian ngắm cảnh

Thấy người đang ngồi, cô không do dự liền cúi gập người 90 độ

- Xin chào giám đốc. Tôi là Triệu Hạ Phong ở bộ phận nhân sự. Không biết.....không biết.....giám đốc gọi tôi có chuyện gì..... - lúc này vì quá vội nên cô chỉ kịp định hình dáng ngồi của anh ta. Quả thực..... nhìn vừa giống nam vừa giống nữ

- Ngồi đi - nhưng giọng nói lại rất nam tính. Không lẽ bẩm sinh, anh ta đã có tướng ngồi đặc biệt này. Thấy cô vẫn còn chần chừ, anh tiếp tục nói - nếu không tôi cho cô nghỉ việc vì tội..... - không cần đợi về sau, cô liền gật nhanh ngồi thẳng lưng nghiêm túc trên ghế. Anh mặc dù rất buồn cười, rất muốn nhìn thấy gương mặt của cô khi phát hiện ra anh - 1 người QUEN. Có lẽ sẽ rất đau khổ. Tự trách tại sao IQ bản thân lại thấp đến mức âm luôn như vậy

- Vâng.....giám.....giám đốc có gì cần dặn...? - xem ra cô rất căng thẳng. Không giống như lúc ở trên xe buýt hùng hùng hổ hổ nhỉ? Làm anh đang bình thường cũng tự nhiên biết ơn ba mẹ vì để lại khối tài sản lớn như vậy cho mình

Lời chưa kịp nói, cửa phòng đã mở ra. Minh Triết bưng trà trên khay đặt lên bàn

- Cảm....cảm ơn anh..... - mở hời cô bây giờ muốn chảy ròng ròng tựa hồ có thể dùng để giặt 1 thau đồ. Vậy mà còn trà gì ở đây nữa

Nhưng cô vẫn cảm thấy cổ họng khô đến mức rát. Liền vội uống 1 ngụm cho hạ hỏa

- Cẩn thận! - Minh Triết đã không ngăn kịp cơn khát của cô

- A..... - Hạ Phong bị phồng lưỡi, liền để tách trà vung về trên bàn. Không may tách trà bị nghiêng, nước trà tràn ra bàn, ướt luôn cái thảm trải phòng

Minh Triết há hốc mồm nhìn cô. Tự hỏi anh đã làm gì khiến cô gái này sống không bằng chết vậy. Đáp lại cũng chỉ là cái nhún vai của anh. Anh chưa làm gì cả. Chỉ là cô ta tự mình dọa mình thôi. Hạ Phong lúng túng đặt lại tách trà. Bây giờ cảm giác bỏng rát cũng không để ý nữa, quan trọng là cô đã gây ra họa lớn. Cái thảm.....thảm thật rồi!

- Được rồi. Để đó đi chút nữa sẽ có người dọn. Cô ngồi xuống đó!

- Tôi xin lỗi.....tôi xin lỗi..... - cô liên tục cúi đầu xin lỗi, mắt nhắm chết đi mắt, lần đầu tiên gặp giám đốc mà đã.... - để tôi dọn cho. Tôi làm được mà.... - vừa nói cô vừa cúi xuống, tay chưa chạm đến thảm, anh đã nhú mày

- Nếu không..... - như 1 động lệnh, cô liền ngồi im thín thít trên ghế. Quả thật anh đã làm được 1 việc kì tích, huấn luyện động vật thành công. Minh Triết còn ngạc nhiên hơn, không ngờ Tử Thiên còn có năng lực này đành bật cười

- Cô Triệu này, hình như cô không biết tôi thì phải? - để pha loãng không khí căng thẳng này, hắn liền hỏi. Nhưng đúng thật thắc mắc của hắn cũng không phải không có lý. Thông thường nhân viên gặp hắn sẽ nói 1 câu “phó tổng Hồ”, 2 câu “phó giám đốc”. Nhưng từ nãy đến giờ cô vẫn chưa hề nói lời nào

- Đương nhiên rồi, bữa đó, cô ta đâu có tập trung tại sảnh lớn đâu mà biết cậu - anh nói giọng điệu giễu cợt làm Minh Triết hơi bất ngờ, còn có nhân viên làm trái lệnh cấp trên vậy mà Tử Thiên bây giờ mới tra khảo

- HẢ? Làm sao.....làm sao anh biết? - cô trợn to mắt lấp bắp hỏi ngay Tử Thiên

Khi ánh mắt sợ hãi của cô vừa chạm đến mắt nghiêm nghị của anh, thì như loài động vật ăn cỏ gặp phải động vật ăn thịt, được 0.5 giây liền cúi đầu lại. Minh Triết hôm nay thực sự được đưa từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cô gái này thật có lai lịch bất thường. Bình thường phụ nữ nhìn Tạ Tử Thiên ở trong hoàn cảnh này đều phải mất tận 5 giây để xác định có phải là người hay không? Nhưng cô gái này ngay cả 1 giây cũng chưa đủ. Thật sự đáng sợ đến vậy sao? Nỗi sợ lẫn át cả bản năng phụ nữ

Cái bản năng phụ nữ gì đó thì cô không biết, nhưng người này, cô thấy thật quen. Mặc dù không nhìn kĩ nhưng đôi mắt cô nắm bắt thông tin rất nhanh. Người này.....sống mũi cao, rất cao, cũng rất thẳng.....đôi mắt nghiêm nghị nhưng cũng đầy đùa cợt. Da.....đặc biệt da mặt như phụ nữ, trắng trắng làm tôn lên đôi môi.....đôi môi.....rất quyến rũ. Hạ Phong giật mình với tính từ mình vừa mới liên tưởng tới. Làm sao chỉ với 1 cái liếc nhìn cô lại thấy bản thân xấu hổ như vậy. Cho nên đầu lại càng cúi thấp hơn

Phải làm sao cho đúng? Cô ta cứ ngập ngừng không chịu nhìn thẳng mặt anh thì làm sao màn kịch bắt đầu được. Chẳng lẽ thật sự không nhớ sao?

- Vậy để tôi giới thiệu luôn, đây là phó tổng giám đốc Hồ Minh Triết, còn tôi là tổng giám đốc, đừng nói ngay cả tên tôi cô cũng không biết chứ? - đó đó, lại bắt đầu cái trò hành hạ tâm lý người khác của anh ta rồi, Minh Triết lắc đầu cười khổ

- À, tôi..... - Hạ Phong neho mắt, rõ ràng tối tuần trước cô còn lên webfan coi hồ sơ giám đốc kia mà. Sao bây giờ lại quên rồi, lại không thể ngẩng mặt lên nhìn bảng tên hay cái bảng trên bàn. Phải làm sao đây?

Đợi 1 lúc lâu, Minh Triết thật sự quá ngạc nhiên, đừng nói nhân viên này không nhớ tên tổng giám đốc của chúng ta nha. Nếu không, anh ta tối về sẽ nổi điên lẫn lộn trên giường, rồi mất hàng giờ đồng hồ giắc ngủ ngàn vàng của hắn để chửi mắng cô. Rồi sẽ ngồi tự kỷ đến chết vì có nhân viên không biết tên hắn. Kì lạ hơn hắn sẽ bắt tất cả nhân viên công ty chép phạt tên hắn, tên cả dòng họ hắn 100 lần, nếu không muốn thêm chữ “mỗi tháng”

Thảm rồi, thảm rồi, nhìn mặt Tử Thiên càng ngày càng đen lại vì sự chậm chạp lè mề của cô gái này, xem ra sắp chịu không nổi rồi. Mau lên mau lên nhớ ra đi cô nhân viên ơi! Số phận tháng này của cả Phúc Nhật đều phụ thuộc vào 3 chữ mà cô không nhớ đây

- A.....tôi biết rồi.....là Tạ Tử Thiên....đúng rồi, giám đốc Tạ.....Tử.....Thiên..... - Hạ Phong mừng rỡ reo lên vì cuối cùng cũng nhớ được tên liền ngẩng đầu lên nhìn anh. Nhưng rồi lại cúi đầu xuống, miệng lí nhí dần

Nhưng tiến bộ đó là cô đã nhìn anh lâu hơn 1 chút. 1 giây chẳng? Tuy vậy vẫn không nhớ ra à? Không nhớ ra anh là ai?

- Xem ra IQ của cô thật sự là số âm nhỉ? Đi làm 3 năm ngay cả cái tên giám đốc chỉ có 3 chữ cũng không nhớ giống như sống ở nhà mà không biết tên ba mẹ vậy - chửi cô thậm tệ như vậy. Có phải giám đốc rất giận hay không? - cô vào đây bằng cửa nào vậy, cửa chính hay cửa phụ?

- À.....tôi.....tôi thật sự là được nhận vào mà....tôi không có đi cửa sau.....hơn nữa từ khi tôi đến đây làm chưa có nghe tới giám đốc vì anh đang ở chi nhánh khác, nên tôi không biết. Vả lại..... - cuối cùng cô cũng lấy lại được giọng nói bình thường của mình - tôi không có ở nhà ba mẹ, ba mẹ tôi cũng mất rồi.....nhưng tôi vẫn nhớ tên 2 người họ mà.....

Minh Triết cảm thấy như cô gái này sắp khóc vậy, nên ra hiệu với Tử Thiên ngừng lại ngay nhưng đáng tiếc, anh ta không thấy

- Tôi đâu có hỏi cô về gia cảnh của mình. Tưởng mất ba mẹ là tốt lắm hay sao mà khoe khoang, tôi cũng đã mất đi ba mẹ của mình thôi. Cô tưởng ở đây có chỗ cho sự thương hại sao hả cô gái bị tiêu chảy ngồi ở

cầu thang?

Minh Triết nghe về đầu đã thấy như cửa vào tim hướng chỉ cô gái này, chắc phải tổn thương dữ lắm. Nhưng mà cái biệt hiệu dài ngoằng ngoèo “cô gái bị tiêu chảy ngồi ở cầu thang” là sao? Làm hấn suýt nữa phụt cả máu mũi

Chưa bao giờ cô bị xúc phạm giữ dục như vậy nên bản thân rất tức giận. Vốn muốn ngẩng mặt mắng cho người trước mắt 1 trận nhưng cô thấy có gì đó kì lạ ở đây. “Cô gái bị tiêu chảy ngồi ở cầu thang”? Làm sao giám đốc đại nhân lại gọi cô như vậy? Hôm đó.....hôm đó.....Hạ Phong từ từ nhớ lại.....HỒM ĐÓ! Hôm đó chỉ có cô và.....và người đàn ông.....người.....người đàn ông.....

Câu nói của đồng nghiệp lại văng vẳng bên tai cô “Giám đốc không đi bằng cổng chính đâu”....“không đi bằng cổng chính đâu”.....“cổng chính đâu”.....CỔNG CHÍNH?!! Không đi bằng cổng chính vậy..... vậy đi bằng cổng sau sao? Vậy người đàn ông mặc vest đen hôm đó là.....là.....là tổng giám đốc?

Vừa phát hiện ra bí mật động trời, Hạ Phong liền ngẩng mặt che miệng, mắt tròn tròn khiếp sợ. Tại sao? Không phải mà, không phải cô đen đui như vậy đâu mà. Tại sao trong hàng ngàn nhân viên, cô lại trở thành con mồi như vậy chứ?

Lần này thì đúng rồi, cô đã nhìn anh lâu hơn rồi đấy. Đúng khoảng có thể nhận ra gương mặt điển trai này đã từng gặp ở đâu đó rồi. Minh Triết nghe thấy câu chuyện này thì thật hiếu kỳ, cô gái này có biểu cảm thật là phong phú. Giống như tờ giấy trắng, trong sáng không tỳ vết, vô tư biểu hiện cảm xúc của mình ra bên ngoài. Thành ra này giờ hấn cũng rất buồn cười

- Sao? Nhớ ra gì đó sao? Làm tôi có cảm giác như cả thế kỉ trôi qua chỉ để đợi cô nhớ ra mặt của giám đốc công ty mà mình làm việc suốt 3 năm vậy. Chắc người ngoài nhìn vào sẽ nói tôi như 1 gã khốn không chăm lo nhân viên của mình quá! - anh tự chế giễu mà thực ra đang muốn đánh vào tâm lí của cô

Hạ Phong nuốt ngụm nước miếng. Người lại bắt đầu vãi mồ hôi. Vậy nếu anh ta đã biết mặt cô, hấn sẽ thù vạ chuyện cô nói xấu giám đốc hôm đó. Hơn nữa, hơn nữa dựa vào tính cách này giờ của anh ta, cô nghĩ anh sẽ trả thù sớm tại vì chuyện đó đã qua khá lâu rồi. Hơn nữa còn.....Cô đang mãi nghĩ thì đột nhiên như có sợi xích liên kết. Trả thù? LÀ TRẢ THÙ?!! Đúng rồi. Hèn gì cô thấy mặt anh rất quen, lại còn.....

- Xe.....xe buýt..... - Hạ Phong trợn mắt ngăn tiếng hét phát ra từ cổ họng mình. Vậy mà Tử Thiên còn cười ngọt, rất hài lòng với biểu hiện hối hận này của cô, anh nghiêng đầu tiếp tục kiên nhẫn mà đợi cô nhớ ra tiếp

- Có cần tôi nhắc cô chuyện tạt nước ngoài đường không?

Khóe môi cô giật giật. Chuyện gần đây thì cô có nhớ, nhưng mà.....lúc đó trời cũng khá nồm tối, với lại anh chỉ nghiêng đầu nhìn thoáng qua nên cô không để ý lắm. Không ngờ.....không ngờ.....tin đồn trên mạng là thật. Anh ta điên thật rồi. Chuyện như vậy.....sao lại thù dai như vậy chứ? Lại còn, bây giờ gọi cô lên văn phòng nữa chứ. Muốn giết cô rồi

5. Chương 5: Khai Mào Trò Chơi

Thư ký gõ cửa

- Giám đốc, chủ tịch bên công ti xây dựng Thượng Hàn muốn gặp anh - cô thư ký tiếp tục đứng đợi câu trả lời của anh. Tạ Tử Thiên nghe xong rồi nhìn biểu hiện run rẩy của cô hiện giờ, chắc chắn rất muốn anh đi gặp vị kia, cũng muốn nhân cơ hội đó để về văn phòng của mình

- Được, kêu ông ấy đợi tôi 1 chút - nhìn thấy biểu hiện có chút mừng rỡ của cô, anh lại tàn nhẫn nói tiếp - còn cô, ở đây sám hối, nghĩ kĩ những gì mình sắp nói, đợi khi tôi về, cho cô 2 phút

- Giám đốc nhưng tôi, giờ nghỉ trưa sắp hết rồi - cô muốn tìm thật nhiều thật nhiều có để rời khỏi nơi quỷ quái này, cô sắp chịu không nổi nữa rồi

- Cô muốn làm gì thì tùy, nhưng việc có cho cô nghỉ việc hay không là việc của tôi. Vì vậy để chứng minh IQ của cô còn dương thì suy-nghi-cho-kĩ-vào - anh tùy ý căn dặn, nhưng thực sự, thực sự bức ép người ta quá đáng mà. Tử Thiên cười nhạt rồi dứt tay vào túi quần, chững chạc bước ra khỏi phòng

Cô thở phào nhẹ nhõm, đúng là khiến người ta đau tim mà

- À mà..... - Hạ Phong vừa thoải mái 1 chút liền như có nam châm hút người thẳng dậy - cô nghĩ khi đi rồi tôi có thể dễ dàng bỏ qua vậy sao? Vậy thì trong từ điển sẽ không có 2 chữ “tra thù” đâu. Với lại, thư ký bảo người dọn lại phòng cho tôi, tôi không muốn cho người nào đó làm hỏng tấm thảm bạc triệu của tôi đâu - anh vừa nói vừa ra hiệu tay tỏ vẻ nhảm chán. Minh Triết cười khẽ rồi cùng anh đến phòng họp

Không phải như vậy là quá đáng lắm rồi sao. Hành hạ người khác cũng đã đành rồi, nay lại thêm trò ăn nói khó nghe như vậy. Cô nếu có thể thì cũng đã đứng lên cãi lại anh ta rồi. Mà làm sao anh ta biết cô muốn nhanh rời khỏi đây nhỉ? Không lẽ chính anh cũng cảm thấy không khí của căn phòng này rất buồn nôn sao? Nói gì thì nói, bởi vì như vậy mới gọi là giám đốc đại nhân của chúng ta, quyền hạn vô biên, muốn sa thải ai thì sa thải, cho nên mới có những người như cô làm thú vui cho họ

Nói vậy.....nói vậy thật sự cô đã được gặp vị giám đốc đại nhân trong truyền thuyết rồi đó sao? Hơn nữa lại không có cảm tình gì, trong khi người khác cố nịnh nọt đủ thứ thì cô lại gây họa. Cô có nên tìm công việc mới không nhỉ? Nhưng mà người đó kêu cô nên chuẩn bị những gì muốn nói. Nói? Nói cái gì bây giờ? Biện hộ cho chuyện mình làm là ngu ngốc, hay thừa nhận cô có chỉ số IQ thật sự là âm. Như vậy.....nhục lắm đó biết không Triệu Hạ Phong?

- Cô.....quen biết giám đốc sao? - A, người này thì cô biết. Là Anna là một trong 2 thư ký của giám đốc. Cô gái này á, vừa xinh đẹp, tính nết dịu dàng, lại rất giỏi đó. Đàn ông trong công ty muốn được nói chuyện với cô ấy có thể trải dài cả 1 khu phố

- À, tôi.....cũng không phải gọi là quen đâu? - lần đầu nói chuyện với người mình ngưỡng mộ, Hạ Phong gãi đầu ngại ngùng

- Vậy sao? Tại tôi thấy giám đốc mới về trụ sở lại lần đầu nói chuyện đàng hoàng với nhân viên như vậy cho nên..... - đôi môi như hoa anh đào nở rộ của Anna làm cô cũng xuyến xao như không muốn làm cô ấy bị tổn thương vậy

Nói chuyện đàng hoàng???!!! Làm ơn đi, cô ở ngoài đó nên không biết ẩn sau cái mặt phong tình đó là thứ quỷ dữ gì đâu. Tôi.....tôi Triệu Hạ Phong đây chưa gặp tên nào như vậy. Có lẽ....suốt đời sẽ không quên nổi đâu. Lúc ăn mà nhớ đến chắc cũng sẽ mắc nghẹn đến chết

Cô chỉ nở nụ cười miễn cưỡng với Anna. Thôi thì cứ giữ hình tượng cho anh ta vậy. Dù sao miệng mồm nên giữ kín thì cái mạng nhỏ này mới mong được bảo toàn. Khi Anna cùng nhân viên đã dọn dẹp xong, chuẩn bị rời khỏi phòng, cô liền kéo lại:

- Chờ chút, cô Anna này, tôi..... - cô thấy chuyện này hơi tế nhị nên nhỏ giọng - cho tôi hỏi.....cái tấm thảm này bao nhiêu tiền vậy?

- Nếu tính bằng tiền mặt chắc cũng khoảng....6 triệu? - Anna ước chừng

- May quá! Cũng không quá mắc.... - Hạ Phong vượt ngực thở đều, nếu có làm hư thì cô vẫn có thể trang trải được chút đỉnh

- À, ý tôi là 6 triệu.....đô.....cô Triệu - nhìn biểu hiện siêu cấp trầm trọng đến mức không ngờ của cô, Anna chỉ mỉm cười rồi lảng lạng rời khỏi phòng. Hạ Phong lại lăm lăm tính ra tiền mình, con số thật sự khiến cô có thể hoảng sợ

Chốc lát căn phòng lại trở về vẻ yên tĩnh của nó. Chỉ có mình cô bơ vơ. Căn phòng này, nhìn thế nào....cũng thấy rất cô đơn. Trống trải. Tĩnh lặng đến đáng sợ. Nghe nói.....nghe nói ba mẹ anh cũng mất. Cho nên anh mới ở trong căn phòng này suốt sao. Đúng là phòng nào chủ nấy. Tại sao cùng 1 hoàn cảnh, anh và cô lại khác nhau đến thế chứ?

Cạch.....Hạ Phong giật mình đến suýt nữa té xuống ghế. Cô run run ngồi im 1 chỗ. Tử Thiên nhướn mày quan sát. Thật ra người này rất dễ quan sát. Chỉ cần liếc qua 1 cái có thể đoán ra tâm trạng cô ta như thế nào. Có thể nói,....rất giống 1 con chuột chỉ dón đến đường cùng, vùng vẫy thoát thân

- Được rồi. Bây giờ không có tên Triết gì đó quấy rối. Cô có 2 phút - trời đất! Tại sao phó tổng lại không vào? Muốn để cô tự sinh tự diệt với yêu quái hay sao?

1 phút trôi qua. Hạ Phong vẫn chưa hé răng chút nào. Dù sao anh cũng không bắt ngờ lắm. Loại người đến nhìn mặt người khác, cho dù là người có nhan sắc như anh cũng không thì đừng nói gì đến nói chuyện bình thường được

- Còn 40 giây..... - nhưng cô nghĩ rằng, nếu bây giờ mình không nói, có lẽ sẽ bị đuổi việc thật mất. Nhìn mặt anh ta đáng sợ vậy mà

- Anh.....rất cuộc anh muốn gì.....? - cô cho dù tức giận cùng lắm cũng chỉ liếc nhìn anh, đầu không cúi nữa thôi chứ cũng chẳng thể làm gì hơn

- Đây là thái độ thành khẩn của cô đó sao? Thậm chí còn không dám nhìn vào mặt tôi - anh hơi tức giận. Làm gì có loại người nào nhút nhát đến vậy chứ? Làm anh cụt mắt cả hứng

- Tôi..... - Hạ Phong khó xử cắn cắn môi, cô không biết phải làm thế nào. Cho dù là yêu cầu vô lý thì cũng phải nói để cô còn suy nghĩ đã chứ. Cút im lặng như vậy.....cô biết phải làm sao?...

- Nếu cô chịu nhìn vào mặt tôi 5 giây.....có lẽ.....hôm nay tôi sẽ cho cô về phòng.....

"5 giây?". Tim cô thất lại. Những 5 giây. Tại sao lại là 5 giây cơ chứ? Đối với 1 người bình thường, có được yêu cầu này có lẽ đã như một món quà. Nhưng với cô.....rất khó khăn

- Sao? Ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không được? - Tử Thiên sắp mất kiên nhẫn. Anh còn nhiều việc, không còn hứng thú ngồi đây đùa giỡn với phụ nữ

-.....

- Vậy tôi đành..... - xong, coi như cô đã bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này.....Tử Thiên nhướn người đứng dậy thì khựng lại

- Được.....tôi làm là được chứ gì..... - Hạ Phong giữ tay áo sơ mi của anh lại. Anh hơi ngạc nhiên, cũng chịu chủ động, anh bình tĩnh ngồi xuống lại

- Ok.....

Hạ Phong hít 1 hơi thật sâu, nhắm chặt mắt, ngẩng gương mặt đối diện với Tử Thiên. Anh thiết nghĩ, được ngắm nhìn gương mặt của anh đã là 1 đặc ân rồi, làm sao phải giống như đang chịu cực hình vậy chứ? Anh đang tạo điều kiện để cô thoát khỏi sự rụt rè là sai sao?

Lông mi khẽ cử động. Đôi mắt to tròn của cô rất chính xác mà nhắm thẳng vào mắt anh. Giây đầu tiên không có gì đặc sắc, cô vẫn bình thường. Giây thứ 2, Tử Thiên nhận ra mắt cô có màu cafe rất đặc biệt, tại sao lại không nhìn thẳng vào người khác, như vậy chắc chắn sẽ tạo thiện cảm, còn cô lại cảm thấy mắt của anh cũng thật cuốn hút, nhưng đáng tiếc vô dụng với cô rồi

Sang giây thứ 3 cô nhận thấy biểu hiện bất thường của mình, tim đập nhanh dần, tay bắt đầu vã mồ hôi. Giây thứ 4, Tử Thiên nhìn ra trong mắt cô là sự sợ hãi đến kinh hoàng, giống như gặp quỷ, cô bắt đầu ngồi không vững, làm anh tưởng rằng mặt mình thật sự rất đáng sợ. Giây cuối cùng, Hạ Phong vì sợ hãi đã bấu chặt lấy thành ghế salong đến mức muốn thét lên, tim cô đập nhanh đến mức muốn nổ tung, lồng ngực càng ngày càng nặng trĩu. Cô lập tức vụt chạy

- O.....CÔ TRIỆU? - Minh Triết vừa muốn đến nghe ngóng tình hình liền bị cô đụng phải, hơn nữa nhìn bộ dạng, giống như..... - Tử Thiên, cậu làm gì người ta thế?

- Ai biết. Chỉ yêu cầu cô ta 1 chút đã làm không được. 1 người như vậy sao có thể làm việc ở Phúc Nhật được? - anh ngồi chéo chân. Trong đầu vẫn còn suy nghĩ về hành động lúc nãy của cô

- Còn không phải những yêu cầu của cậu rất quá đáng sao? Lần nào cũng vậy, nếu không dọa người ta đến chuyển nhà thì cũng sẽ mất việc. Rốt cuộc cậu bị làm sao thế? - Minh Triết thấy quá tội nghiệp cho cô gái kia. Nhìn vẻ mặt không còn giọt máu nào
- Tùy cậu muốn nói gì thì nói. Dù sao có nợ thì phải trả thôi - Tử Thiên không quan tâm lắm. Tiếp tục về bàn làm việc

6. Chương 6: Cuộc Sống Mới

Thiếu Tấn nhìn đi nhìn lại vẻ mặt sưng húp của cô. Hắn kéo ghế lại gần, lau nước mắt rỉ ra từ đôi mắt đỏ hoe đó. Đã lâu rồi hắn không thấy cô rơi lệ. Hôm nay chẳng lẽ có sự kiện đặc biệt gì hay sao? Làm thế nào lại khiến 1 người kiên cường như cô lại khóc

- Sao thế? - hắn hỏi cô bằng giọng ngọt ngào như thường
- Em.....em.....gặp 1 tên tồi..... - Hạ Phong cắn môi, nước mắt cũng ngừng rơi
- Tên đó làm gì em à?
- Hắn bắt em.....nhìn vào mắt hắn.....5 giây..... - cô ấy đã chịu làm sao? Rốt cuộc thần thánh phương nào có thể nhìn được mắt cô những 5 giây thế? Thiếu Tấn tuy vẻ mặt đã không được tự nhiên nhưng cũng miễn cưỡng hỏi tiếp
- Vậy sau đó?
- Em đương nhiên là làm theo, nếu không sẽ bị sa thải. Nhưng mà.....lần đầu tiên.....lần đầu tiên em cảm thấy sợ hãi.....Thiếu Tấn! Em....em lại thấy.....lại thấy hắn.....em..... - Hạ Phong lại nắc nê đến nỗi nói không thành lời

Thiếu Tấn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, xoa xoa đầu cô. Để cô bình tĩnh thở 1 chút. Mùi thuốc sát trùng sộc vào mũi cô, nhưng Hạ Phong vẫn cảm thấy an toàn

- Không sao rồi. Chẳng phải đã có anh rồi sao? Em mà bình an đến đây còn kể lể khóc lóc với anh vậy là tốt rồi
- Anh đừng có đùa nữa - Hạ Phong đánh nhẹ vào ngực hắn. Thiếu Tấn cười sảng khoái
- Được rồi - Thiếu Tấn béo má cô - có muốn ăn mì bò không?
- Được - cô nhe răng cười, gạt đầu cái rụp
- Vậy đợi anh ngoài cổng
- Ok

Đôi mắt hắn ánh lên niềm vui nhưng cũng là nỗi buồn. Mặc dù đã điều trị 7 năm rồi. 7 năm nhưng vẫn chưa có tiến triển gì. Cô vẫn không thể nhìn hắn được quá lâu, làm cho tình cảm mà hắn muốn truyền đạt đều trở nên vô dụng. Cho dù vẻ ngoài có như thế nào, đối với cô cũng hoàn toàn bất lực. Hắn tự cười giễu mình. Thiết nghĩ nếu tên kia biết cô như vậy, anh ta sẽ xử sự như thế nào?

Nhưng không sao. Thiếu Tấn hắn chờ đợi 7 năm, thêm vài năm nữa cũng không sao. Dù sao bây giờ người thân nhất với cô cũng chỉ có hắn. Sớm thôi, hắn sẽ mang cô về nhà

- Ế? Đó không phải là cô Triệu sao? Sao lại ở bệnh viện nhỉ? - Minh Triết nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt của anh cũng hiếu kỳ mà nhìn theo - À, thì ra là chờ bạn trai. Bạn trai cô ấy cũng thật phong độ
- Hừ. Loại người như vậy cũng có người thích sao? - anh cười lạnh rồi lại cúi xuống tiếp tục đọc tài liệu
- Này, cái gì mà “loại người như vậy” chứ? Chỉ là cô ấy hơi nhút nhát thôi mà - Minh Triết bĩu môi

- Hơi? Quá nhút nhát thì có. Mình chỉ..... - anh nhớ lại chuyện lúc trưa mà lòng còn khó hiểu

- Chỉ sao? - đang nghe đột nhiên ngưng nói là sao?

- Không có gì - dù sao cũng chẳng quan trọng, không nên để trong lòng làm gì. Dù sao hẳn cũng đã lâu chưa thấy anh có hứng thú với phụ nữ. Hôm nay lại được chứng kiến lại, trong lòng không khỏi xốn xao. Cho nên Minh Triết hiện tại rất muốn tìm hiểu về người này - có phải công việc mình giao cho cậu chưa đủ nhiều không?

- Biết rồi biết rồi mà - Minh Triết cười khổ, dơ tay đầu hàng, lại chọc giận ai đó rồi. Không nên không nên.....

Sáng sớm hôm nay vừa đến công ty liền bị đám nhân viên vây quanh. Ai bảo hôm qua tự nhiên phát loa, làm tất cả không ai không biết nhân vật Triệu Hạ Phong phòng nhân sự. Ban đầu người ta chỉ nghĩ đơn giản nhân viên gặp giám đốc vì nghĩ ai tên Phong cũng là nam. Nhưng lời đồn càng ngày càng lan rộng, vì ai cũng nghe được Hạ Phong là nữ. Thật là hết nói nổi

- Tiểu Phong, gặp giám đốc thế nào? Có đẹp trai không? Có giống người mẫu không?

- Tiểu Phong sướng thật đấy, được gặp giám đốc đại nhân lận cơ. Chắc mình tu 10 kiếp chưa được

- Rốt cuộc 2 người đã nói chuyện gì vậy hả?

Đối mặt với những câu hỏi như vậy, cô chỉ biết cười trừ. Có những người chưa gặp lần nào cũng gọi cô thân mật như vậy "Tiểu Phong". Đi đâu cũng tiểu Phong, tiểu Phong, riết người ta cứ tưởng tiểu Phong là con chó nhỏ chạy lung tung trong công ty. Viện có tài liệu cần đưa, cô đang lang thang ngoài văn phòng nửa tiếng đồng hồ

Sáng giờ vẫn chưa làm được gì cả. Cho nên tâm trạng hiện giờ của cô rất không ổn

- O..... - đang tản bộ buồn hiu lại gặp ngay Anna. Hạ Phong cũng cúi đầu chào rồi nhích sang phải 1 bước. Anna cũng nhích sang. Rồi cô nhích sang trái, Anna cũng nhích theo - cô..... - thấy kì lạ, cô liền lên tiếng

- Giám đốc muốn gặp cô, cô Triệu

- Hả? Lại nữa sao? - cô há hốc mồm. Không phải hôm qua đã vậy, hôm nay lại tiếp tục nữa hay sao? - Anna à, không đi, không được hả?

- À,.... - Anna mỉm cười thân mật - giám đốc cũng biết trước cô sẽ nói câu này cho nên đã dặn trước "Không đi có thể tùy cô nhưng việc sa thải hay không là việc của tôi"

Khỏi nói tiếp cô cũng biết, chắc chắn câu sau anh ta sẽ nói gì đó liên quan đến chỉ số IQ âm dương cho mà coi. Được rồi, dù sao cô cũng sẽ bám trụ ở đây dài dài, ăn lương dài dài, cho nên không được bỏ cuộc, không được sợ hãi

- Được. Tôi đi với cô

Lại bước vào căn phòng quen thuộc, đồ đạc quen thuộc, con người quen thuộc. Vốn cô cũng chẳng hứng thú gì nhiều, cứ vào thẳng vấn đề chính, cô đã chuẩn bị tâm lí sẵn sàng rồi. Không đợi anh ta mời, Hạ Phong cứ nhiên ngồi xuống ghế

- Hi! - Minh Triết vẫy tay chào cô. Hạ Phong cũng gật đầu chào lại

- Chào phó tổng

- Không cần chào hỏi - Minh Triết liếc anh 1 cái, cái tên nhạt nhẽo - chắc cô cũng biết tính cách của tôi rồi chứ? - anh ngồi chéo chân, dựa lưng ra đằng sau

- Tính cách? - Tính cách? Tính cách gì? Làm sao cô biết tính cách anh ta là gì chứ? Đâu phải mẹ anh

- Tôi đặc biệt đánh giá cao những người có những chuẩn mực cư xử xã hội cơ bản, có tinh thần lo chuyện bao đồng và thích nói xấu sau lưng người khác như cô Triệu đây.... - đầu cô đã thấp, nay lại càng cúi thấp hơn. Bộ anh ta không thể nói 1 lời nào nghe lọt lỗ tai hay sao? Minh Triết nghe đến đó cũng bật cười khúc khích - cho nên tôi quyết định....

Quyết định? Quyết định cái gì? Cắt chức cô sao?

- Quyết định....từ nay cô vẫn sẽ là nhân viên văn phòng..... - chỉ vậy thôi sao? Minh Triết cũng chớp mắt ngạc nhiên, sao hôm nay từ bi quá vậy - kiêm người giao thức ăn trưa

- Người giao thức ăn trưa?

- Gì? - cô nghe còn không lọt nổi

- Nghe không rõ sao? Người giao thức ăn trưa. Đến giờ ăn trưa cô phải đứng thức ăn mà tôi yêu cầu lên đây. Sau khi tôi ăn xong, cô mới được đi về - anh tự mãn cười, trả thù quá tốt. Rất tốt!

- Ô.....nhưng.....còn tôi, tôi ăn trưa như thế nào? - Hạ Phong méo mặt, không lẽ giờ ăn trưa ngàn vàng của cô cũng bị cướp mất sao?

- Không biết. Nếu tôi ăn nhanh, cô có thể kịp giờ ăn trưa của mình, bằng không..... - anh không nói ra, chắc cô cũng tự hiểu

Không thể tin được. Bóc lột người trắng trợn như vậy. Không lẽ sau này mỗi giờ ăn trưa xong, cô phải trốn trong nhà vệ sinh ăn 1 mình hay sao? Thật đáng thương mà. Nhà vệ sinh khó ngồi như vậy cô.....nhưng mà nếu như bây giờ cô từ chối, công việc trong tay sẽ bay đi mất. Tất cả cũng chỉ tại anh ta suốt ngày cứ luôn miệng tùy cô tùy cô. Thật là muốn bức chết cô đây mà

Nhìn điệu bộ co gối cắn móng tay suy nghĩ của cô, Minh Triết thấy cũng tội, mà thôi cũng kệ. Biết làm sao được, nhưng dù sao hình phạt này cũng tạm cho là không quá độc ác đi. Chắc Tử Thiên cũng không ép người ta tới mức cơm trưa cũng không cho nuốt chứ

7. Chương 7: Ngày Đầu Tiên “đi Làm”

Hạ Phong vừa đắm chiêu suy nghĩ vừa đi bộ chậm chậm về nhà. Lời nói của anh ta cứ văng vẳng bên tai “Đến giờ trưa cô phải lập tức chạy xuống căn tin lấy thức ăn mà đầu bếp người Pháp làm riêng cho giám đốc, sau đó đưa đến đây, không được trễ giờ dù chỉ là 1 phút. 11h30, tôi cho cô 10 phút”. Giỡn với cô chắc, 10 phút?!!!! 10 phút làm sao đủ thời gian chạy xuống tận tầng 1 rồi chen lẩn với đám nhân viên sau đó lại chạy lên tầng 38 để đưa thức ăn. Dù sao cô cũng là người kia mà

Cô bực bội hươ tay đụng trúng cành cây ven đường, muốn lập tức rút hết lá trên đó đi. Nhưng thấy cũng vô ích nên thôi. Qua mấy ngày nay, rốt cuộc Hạ Phong cũng tích lũy được kinh nghiệm ngàn đời, giám đốc đại nhân tuyệt đối không phải là người nên day vào! Cho nên chính vì chỉ 1 lần lỡ miệng nói xấu anh ta, anh ta liền thù vặt đến tháng sau

Không những vậy, cô vừa mới nhận được thông báo của trưởng phòng Trương, lúc đầu còn nói cái gì mà có thanh tra về kiểm tra, bảo cô đem đồng tài liệu này về nhà xử lý, lúc sau lại nói trắng ra, không biết cô đã gây thù chuốc oán gì với họ Tạ kia. Đúng rồi, tính cách thích trả thù kia thì cho dù công hay tư cũng đều không ảnh hưởng. Triệu Hạ Phong, năm nay có lẽ sẽ rất dài dẫu!

- Ô, chú! Chú đến sao lại đột ngột đến thế? - Tử Thiên vừa từ phòng họp trở về. Lúc này anh cũng nghe thư ký thông báo có khách, cũng chính anh ra lệnh cho ông ta ngồi đợi trong phòng mình. Tuy vậy vẫn giả vờ mỉm cười thân thiện

- Hừ, không phải cháu cũng biết ta sẽ tìm đến đây sao? - ông ta cười lạnh ngồi xuống, như đã chờ anh rất lâu rồi

- Vậy sao? À hôm nay chú mới ra tù phải không? Đúng rồi, sao cháu lại vô tâm thế nhỉ, mới vậy mà án tù 5 năm của chú đã hết rồi sao? - anh cười chế nhạo, miệng húp ngụm trà ấm, tư thế thư thái vô cùng

- Rốt cuộc cháu muốn nói gì? - ông ta dường như sắp chịu không nổi trò đùa nghịch này của thằng cháu trai

- Câu này cháu phải hỏi chú mới đúng chứ. Cháu để chú giữ công ty 1 thời gian dài như vậy, rồi lại đẩy chú vào tù, không phải chú nên nói vài lời trách móc hay sao? - nhìn bộ dạng thảm thương của ông ta, anh cũng thấy đáng thương

- Dù sao lúc đó công ty cũng đang thiếu người, cháu lại còn đang rất nhỏ....

- THIẾU NGƯỜI??!! - mắt ánh lên vài tia bức xúc - chú đừng diễn sâu quá chú à, ở đây không có ai ngoài 2 chú cháu mình đâu. Nếu không phải sớm phát hiện chú có dã tâm chiếm đoạt công ty, NẾU KHÔNG PHẢI CHÚ NHỐT TÔI Ở ĐÂY 1 MÌNH, ĐỂ TÔI NHÌN ĐỜI QUA CÁI LẮNG KÍNH MÀU HỒNG....thì có lẽ....tôi sẽ thương tình mà không nhốt chú vào tù - 1 tầng sương mù phủ trước tròng mắt. Anh nóng giận đến mức không thể kìm nén được mặc dù chuyện cũng qua khá lâu

Ông ta không thể nói 1 lời nào nữa, đành im lặng cúi đầu. Ngồi 5 năm trong tù, ông nhận ra được nhiều điều

- Tôi sẽ cho chú 1 khoảng tiền, lập tức đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. MAU LÊN!

Hạ Phong giật thót tim, suýt nữa hộp cơm cũng rơi xuống đất. Đột nhiên khi gần tới cửa nghe thấy tiếng hét thất thanh của anh. Cho dù là tức giận, hét lên cũng thật là dọa người ta. 1 lúc sau cô lại thấy 1 ông chú từ trong bên lên chạy ra, cô cũng cúi đầu chào 1 tiếng, ông ta chỉ liếc nhanh cô rồi vội đi mất

Cô hơi sợ. Có lẽ giám đốc đại nhân còn tức giận, nếu bây giờ cô vào, có khi nào lại bị ăn mắng hay không? Nhưng nếu bây giờ không vào, lại bị quy cho tội đến trễ, vậy cô càng chết hơn nữa. Ai da, tại sao luôn phải là cô? Tại sao bắt cô phải lựa chọn những thứ khó như vậy

Hạ Phong hé mắt vào phòng, liếc ngang liếc dọc. Ồ! Giám đốc đại nhân đang ngồi ôm đầu ở ghế salong. Cô hít thật sâu rồi cũng mở cửa đi vào

- Tôi đã bảo là bất cứ ai cũng không được vào kia mà - đầu cũng không ngẩng, anh thẳng thừng nói

- Tôi....đâu có nghe nói đâu - Hạ Phong ngô nghê lên tiếng. Không lẽ cô lại làm sai nữa sao?

- Để đó rồi đi đi - anh cũng quên mất lời dặn của mình với thư ký, nên không lên tiếng trách móc cô

- Ồ.... - Hạ Phong thở phào vì hôm nay giám đốc đại nhân dễ tính, còn cho cô thời gian ăn trưa nữa, có phải cô nên cảm ơn ông trời hay không? Nhẹ nhàng đặt hộp cơm xuống bàn, nhẹ nhàng quay lưng rồi đi

- Chờ đã.... - nhưng niềm vui chưa được bao lâu. 2 chữ “đợi đã” của anh làm cô như chết đứng giữa ban ngày

- Vâng, giám đốc.... - cô cố nặn nụ cười nhìn anh, cũng may là đang cúi đầu. Nói thật, tối qua cô đã rất mệt rồi, vậy mà hôm nay anh ta còn bắt cô làm chuyện kì quái gì nữa

- Đứng đó đến khi tôi ăn hết - anh lập tức mở hộp cơm ăn

Hạ Phong tròn mắt. Lúc này còn tốt tính, sao giờ lại thay đổi rồi. Đúng là tính tình của người đàn ông này thay đổi còn nhanh hơn cả thời tiết. Nhìn tốc độ ăn của anh, có lẽ cô cũng đoán được hôm nay cô sẽ phải đứng ở đây rất lâu

Tử Thiên đột nhiên thấy cơm không còn ngon nữa. 1 là vì chạy nhanh, hộp cơm bị xốc lên, nhìn chẳng ra thể thống gì nữa, 2 là vì mới cãi nhau với ông ta. Mặc dù ông ta chẳng mở miệng được bao nhiêu câu, chỉ cần nhìn thấy bản mặt đó, anh lại rất nổi giận. Vì vậy cơm canh anh cứ vọc vọc mãi

Chẳng để ý thời gian, cũng đã gần hết giờ ăn trưa rồi. Cơm không ăn hết, thôi thì đem đổ vậy. Tử Thiên ngẩng mặt, đập vào mặt là cái tư thế kì dị hiện giờ của cô. Hạ Phong vì đói, mà vì chân cũng rất đau, lại mang giày cao gót, hiện tại đi cũng rất khó. Tên kia ăn lại lâu như vậy, không biết đã qua mấy thế kỉ rồi

Tử Thiên hơi ngạc nhiên, anh không để ý có người trong văn phòng của mình. Lại không ngờ cô cứ đứng ở đó mà không ca thán câu nào, tay liên tục xoa bóp cổ chân, vẻ mặt nhăn nhó đến khổ sở. Đúng là anh không cố ý, nhưng cũng coi như cô xui xẻo. Sắp hết giờ ăn trưa, mà anh lại chưa ăn hết

- Cô đem cái này về ăn đi - anh hằn giọng, hắt mặt về phía cô. Hạ Phong không chần chừ mà lại gần

Cái gì đây? Đây còn gọi là thức ăn sao? Do đích thân đầu bếp người Pháp gì đó làm, vậy mà nhìn xem anh ta giống như đang bằm thành cháo, nhìn còn thảm hơn cơm trưa cần tin nữa đó

- Thôi, anh ăn nhanh 1 chút rồi tôi đi về, dù sao cũng còn chút thời gian - cô khó nhọc cười

- Chó còn không chê đồ chủ. Cô thật sự không ăn?

Chó.....chó không chê đồ chủ? Từ khi nào cô từ nhân viên trở thành chó nhà anh vậy? Hạ Phong mặc dù rất uất ức nhưng vì bản thân cũng quá mệt mỏi nên không còn sức cãi vã với anh nữa, đành ngậm đắng nuốt cay mà im lặng

- Nếu không ăn thì mang đi đổ đi, tôi no rồi - Tử Thiên đứng dậy đi về phía bàn làm việc. Để 1 mình cô trợ trợ

Hạ Phong còn biết nói gì, cô chỉ lẳng lặng mang hộp cơm đi đổ thôi, có chết cô cũng không ăn thứ thức ăn đã đựng vào của người đàn ông này. Cô vừa ra khỏi phòng liền không thương tiếc quẳng ngay hộp cơm vào thùng rác, hậm hực đi về

- A, đau quá! - Hạ Phong khê cử động cổ chân, vẻ mặt vô cùng khó nhìn

- Biết đau sao còn hại bản thân ra nông nổi này - Thiếu Tấn tức giận nạt cho 1 trận, tay vẫn nhẹ nhàng thoa thuốc

- Tại bị phạt thôi, nên đứng lâu 1 chút. Ngày mai em sẽ không mang giày cao gót đi làm nữa - cô bĩu môi

- Biết vậy thì tốt. Nếu mai em còn mang đôi giày này đi làm, về đây anh چرا chân luôn cho đỡ tốn tiền mua giày

- Anh nói gì ác quá! - cô nhú mày

- Đáng đời! - hấn lấy băng băng cổ chân thon thả này lại, nhưng vẻ mặt lại cười hiền hòa, rõ ràng là rất hạnh phúc - Tuần sau....tuần sau em có rảnh không? Chủ nhật đấy!

- Ừm.....chắc là sẽ rảnh thôi - cô nghĩ ngợi 1 chút rồi nói

- Vậy cùng anh đi xem phim, được không? - băng bó xong, anh ngửa mặt lên nhìn thẳng cô mà hỏi. Hạ Phong bị nhìn đến bất ngờ liền dời tầm mắt

- Được....được thôi, dù sao cũng lâu rồi em chưa coi phim - nhìn biểu hiện của cô, hấn có chút man mác buồn, nhưng rồi cũng lấy lại nụ cười

- Vậy được, đến lúc đó anh sang đón em - ánh mắt hấn đầy sự tự tin, nhất định, nhất định hấn sẽ làm cô 1 ngày nào đó hồi tâm chuyển ý, tự nguyện mà nhìn vào mắt hấn

8. Chương 8: Bị Bệnh

Tử Thiên lật xấp tài liệu họp trên bàn, mặt đăm chiêu nghiên cứu. Chốc lát lại liếc nhìn đồng hồ trên tay. Minh Triết có mù cũng để ý thấy biểu hiện lạ kì này của anh. Không lẽ anh có việc gì gấp sao?

- Này, cậu không thích ở cạnh mình đến thế sao? Canh từng phút cơ đấy - Minh Triết cuối cùng cũng chịu không nổi bức xúc

- Giờ ăn trưa rồi đúng không?

- Ừm, đúng thế. Sao? - hấn vẫn mong đợi câu trả lời của anh, nhưng anh lại hỏi 1 câu chẳng liên quan

- Tại sao còn chưa có đồ ăn? Muốn nghỉ việc? - anh liếc nhìn cái bàn trống hươ trống hoác kia rồi suy nghĩ

- A, cô Triệu tới giờ sẽ mang thức ăn lên cho cậu đúng không? Đúng là có tiền thì có quyền mà - Minh Triết còn không ngờ, anh sẽ duy trì việc trả thù này đến chừng nào

Từ lần trước, với tốc độ ăn bình thường của anh, cô đương nhiên có thể còn thừa thời gian để mà ăn trưa phần mình. Nhưng mà hôm nay tự nhiên lại không thấy đến. Cô ta mà đến trễ thì biết hậu quả là gì rồi đấy. Anh sẽ phạt, phạt, phạt, ra sức phạt

- Cô nghĩ tại sao Phúc Nhật lại buồn lậu đá quý? - tiếng nhai chóp chép vang lên, anh vừa ăn vừa hỏi

- Đó chỉ là....chỉ là nói đùa thôi, giám đốc đừng tin thật - sao chuyện đã qua lâu vậy vẫn còn tra khảo chứ? Nếu anh không hỏi có lẽ cô cũng quên mất mình từng nói câu này

- Cô không hỏi chắc tôi cũng sẽ tin rằng mình đang bỏ bê trụ sở ở đây quá - anh vừa cười khinh vừa nói, lại để ý mắt cô cứ dán vào hộp cơm của anh không chớp, chắc là thấy ngon, muốn ăn lắm đúng không? Anh biết mà, đồ ăn này rất thượng hạng, người thường tuyệt đối đừng mơ tưởng đến. Cô ở đây nhìn cũng đã là 1 điểm phúc rồi - muốn ăn không? - anh nói như trêu cô

- Không đâu - cô không ngần ngại lắc đầu

- Vậy chứ cô nhìn cái gì?

- Tôi....tôi chỉ mong anh ăn nhanh nhanh 1 chút, để tôi còn ăn phần của mình nữa - cô tủm tủm cười, tưởng tượng mùi thức ăn bốc lên ngun ngút làm bụng cô lại kêu cồn cào

- Vậy tôi có nên ăn chậm lại không?

- Giám đốc đại nhân, tôi van anh, anh có thể đừng đùa như vậy được không? Tôi sắp đói chết rồi đây này - Hạ Phong chịu không nổi cũng bỏ đi về ngoài lịch sự, không nhéo đứng đơng đưa qua lại, nhìn thật quá trẻ con

Tử Thiên là lần đầu thấy thái độ này của cô. Da cũng có thể miễn cưỡng được gọi là sáng, nhưng không quá trắng, chỉ ở giữ mức hồng và sáng. Mặt lúc nào cũng cúi gầm gầm xuống đất, ăn mặc thì lúc nào cũng quần jean áo pull hết sức nhàm chán, nhưng mặc lên người cũng không quá tệ. Đặc biệt lần đó, nhìn thấy ánh mắt đó, anh cũng bị dọa 1 trận

- Nhìn đi! - anh nhàm chán quăng hộp cơm rỗng lên bàn - ăn cơm với cô chán quá! Mau đi đi! - Tử Thiên đứng dậy đi về bàn làm việc tiếp

- Xong rồi sao? Cảm ơn anh - Hạ Phong mừng rỡ reo hò, ôm hộp cơm lập tức nhào ra khỏi phòng. Tử Thiên liếc nhìn cánh cửa khép lại mà ánh mắt tràn đầy ý cười

À, thì ra đó là lần gần đây nhất anh gặp cô ở văn phòng. Thái độ, thái độ của cô đã dần thay đổi. Tuy đôi lúc vẫn sẽ sợ sệt anh đến phát khóc nhưng cũng có những lúc không kìm chế được, bộc phát bản tính con người cũ. Thật sự, quá đơn giản, quá dễ đoán đi, loại người này.....rất dễ bị ức hiếp

Anh lại nhìn đồng hồ. Đã 12h, có nên gọi điện cho....à, anh quên mất mình không có số điện thoại của cô. Mà tại sao phải phiền phức như vậy? Nói Anna xử lý chuyện này là được rồi. Minh Triết này giờ cứ muốn đoán thử rốt cuộc trong cái đại não thông minh đang nghĩ cái gì mà suy tư lâu như vậy

- Giám đốc, đầu bếp người Pháp gửi thức ăn lên cho anh. Bảo hôm nay không thấy cô gái kia nữa đâu nên ông ấy đã tự ý mang đến đây - vừa định gọi, Anna đã đem hộp cơm đến rồi, tuy nhiên cái nguyên nhân kia làm anh hơi bất ngờ. Không phải cô ấy sẽ không dám cãi lại lệnh của anh, hơn nữa mấy tuần nay cũng đang làm rất tốt đó sao?

- Được rồi, cô để đó đi - Minh Triết thấy anh trầm ngâm không trả lời thì kêu Anna lui ra. Trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại 2 người, hẳn cảm thấy chuyện này rất thú vị, liền nhướn người tới nhìn kĩ vào biểu cảm hiện giờ trên mặt anh mà tự cười - Thì ra là vì chuyện này mà không tập trung?

- Ôn ào cái gì vậy. Dạo này mình mới phát hiện bệnh nói nhảm của cậu lại tái phát nữa phải không? - anh nghiêm mặt chỉnh

- Ày, ăn nói cay độc như vậy, hẳn đang rất khó chịu, có cần tìm hiểu 1 chút tại sao “cô gái bị tiêu chảy ngồi ở cầu thang” của cậu không?

- Từ khi nào là của tôi vậy? - nói anh cay cú là không đúng, phải là rất cay cú. 1 thói quen đột nhiên bị thay đổi, ai mà không khó chịu - không cần - Tử Thiên vẫn lấy đĩa ra ăn cơm như bình thường

- Ok ok - Minh Triết làm dầu gặt đầu. Còn bày đặc tổ vẽ, thật sự rất quan tâm, cũng rất tức giận khi người ta không đến. Vậy mà cứ làm như bản thân rất mạnh mẽ. Hấn bấu môi đi ra ngoài

Minh Triết vừa đi ra. Anh liền buông đầu xuống. Cảm thấy tay nghề của đầu bếp thực sự đã có vấn đề, thật sao lại nhạt như vậy? Lưỡi ông ta bị mất cảm giác chắc. Anh ấn nút điện thoại

- Anna, lập tức mang thứ này ra khỏi phòng tôi

Thiếu Tấn sốt hết cả ruột. Từ cuộc gọi tối qua của cô đã cảm thấy không bình thường. Đã vậy sáng nay gọi lại không bắt máy. Hấn đứng trước cửa nhà cô, nhấn chuông liên tục nhưng không thấy người ra mở cửa

- Thiếu Tấn? - Hạ Phong với đôi mắt lơ đãng cùng giọng nói yếu ớt mở cửa, dọa cho hấn 1 trận. Nhìn cô như sắp đứng không vững, hấn liền chạy tới đỡ

- Hạ Phong, em bệnh đến nỗi nhìn không ra người nữa sao? Người đến nhà em đương nhiên là anh rồi - hấn đỡ cô về giường nghỉ ngơi. Tiện thể lôi hết mấy cái dụng cụ y tế khám cho cô 1 chút. Có lẽ là bị cảm rồi

- Em không phải lười biếng đâu, nhưng không hiểu sao chân không nhấc nổi nữa, có lẽ bị gì rồi ấy - cô nói giọng đáng thương, bản thân thật không muốn nói nữa

- Anh đã nói rồi, Tiểu Phong, tốt nhất sau này em phải đến bệnh viện anh hằng ngày, chân em vì không chăm sóc nên vết thương lần trước đã nhiễm trùng rồi đây này - Thiếu Tấn có vẻ rất tức giận, thậm chí còn không thèm nhìn mặt cô nữa, làm Hạ Phong rất mất tinh thần

- Em xin lỗi, tại em không để ý..... - cô lí nhí nói

- Được rồi, ngồi yên đây anh đi mua thuốc cảm rồi nấu cháo cho em ăn - Hạ Phong chỉ gặt gặt đầu, rất ngoan, làm hấn rất yên tâm. Thiếu Tấn thu dọn đồ rồi rời đi

- Thiếu Tấn.... - cô giữ lấy vạt áo của anh - liệu....liệu em có phải cưa chân không hả anh? - đôi mắt hối lỗi như cún con của cô làm hấn muốn giận cũng không được

- Được rồi, là anh giận thôi - hấn xoa xoa đầu cô - nghỉ ngơi 1 chút đi

- Vâng - cô mỉm cười nằm xuống, ngủ 1 giấc ngon

Đột nhiên cô mở tròng mắt ra. Lục đục tìm đồng hồ. Toi rồi! 3h chiều, quá giờ ăn trưa đã lâu. Mặc dù cô đã xin nghỉ làm nhưng cũng chưa có nói với giám đốc đại nhân, không biết trưa nay anh có ăn cơm không nữa. Nhưng mà....có lẽ cô lo thừa rồi, anh ta đương nhiên là ăn rồi, hơn nữa còn vạch sẵn kế hoạch trả thù cô. Có lẽ chắc sẽ không chấp vấn người bị bệnh đâu nhỉ

- Đi thôi! - anh khàn khàn ra lệnh

Chiếc xe đen chậm chậm rời đi. Tử Thiên nhìn gói thuốc trên tay rồi ném sang 1 bên

- Sau này đừng đưa tôi đến tiệm thuốc nữa

Tài xế mặc dù không hiểu tại sao anh lại nói vậy nhưng cũng gặt đầu. Hôm nay nghe Anna báo cáo cô xin nghỉ vì bị đau, có lẽ anh cũng không ngờ tới tình huống này. Cứ nghĩ có lẽ anh giao quá nhiều việc, hay trưa cô ăn vội vàng mà hại cô bị bệnh, còn tiện đường mua giúp gói thuốc. Không ngờ còn có bạn trai chăm sóc giúp. À, anh nhớ rồi, bạn trai cô ta là bác sĩ, hèn gì lúc đó cũng chờ ở bệnh viện. Xem ra sau này cuộc sống về già của cô sẽ rất an nhàn

Trời nhá nhem tối, Thiếu Tấn gọi cô ra ăn miếng áo. Vừa ăn, Hạ Phong vừa liếc mắt nhìn biểu hiện của hấn. Chưa bao giờ Thiếu Tấn thấy cô nhìn hấn nhiều như vậy nên đâm ra buồn cười, chắc có chuyện

- Em muốn nói cái gì? - hấn cuối cùng cũng buông muống hỏi dồn

- À.....em.....không có gì - cô chỉ cười nhạt rồi tiếp tục húp cháo, hấn thấy nghi ngờ nhưng cũng cho qua. Được 1 lát sau cô lại ngẩng đầu lên nói - Thiếu Tấn, anh có thể mượn giúp em cái nạng được không?

9. Chương 9: Nhờ Cái Chân

- A, Tiểu Phong, em làm sao vậy? - đồng nghiệp thấy cô đi làm lại, hơn nữa còn vác theo cái nạng, nhìn thật đáng thương, ai ai cũng xúm lại hỏi han cô vài câu

- Đúng vậy, nghỉ có 1 ngày, chân đã thành ra như vậy, có phải tối qua giám đốc đại nhân hơi lơ đãng không?

- Đúng đó, năng lực trên thương trường rất mạnh, nên chắc kĩ năng giường chiếu cũng không tệ nhỉ?

A, chờ chút, chờ chút.... Sao cô nghe giống tiếng người sao Hỏa vậy? Lúc đầu là hỏi chuyện của cô, sao dần dần lại quay sang kĩ năng giường chiếu của giám đốc đại nhân, có liên quan gì sao? Hạ Phong vẫn không hiểu, nên tiếp tục hỏi:

- A, xin lỗi, mọi người,...hiện đang nói cái gì thế?

- Ai do, đừng giả vờ nữa, cả cái công ty này ai mà không biết hiện tại bạn gái của giám đốc là cô chứ? - 1 đồng nghiệp kéo kéo tay áo cô

- Ồ..... - Hạ Phong cũng ngô nghê gật đầu

- Cho nên..... - nghe vậy, người kia rất yên tâm mà hỏi tiếp

- CÁI GÌ????!!!!

Tiếng hét của cô tựa hồ có thể vang vọng đến tầng 38, có thể khiến cho người trong phòng bật cười hài lòng. Minh Triết đứng cạnh thấy khó hiểu, ngày hôm qua mặt còn hầm hầm, hôm nay đã như 1 người khác

- Sáng nay cậu có nghe tin đồn gì hay không? Cả cái Phúc Nhật này loạn hết lên rồi. Mới có 1 đêm, không biết người nào xằng bậy đồn là cậu và cô Triệu đang hẹn hò với nhau. Còn có người ác hơn, nói cô Triệu không đi làm được là do tối qua “vận động” mạnh quá! Hừ, cậu thấy có nực cười không? - đảm bảo khi nghe tin giật gân này, chắc chắn Tử Thiên sẽ cho lục soát từng người một trong công ty

- Ha.....ừ..... - nhưng ngược lại, anh còn cười. CÒN CƯỜI ĐƯỢC??!!! Minh Triết dụi dụi mắt, không phải hôm nay uống lộn thuốc đấy chứ? - Rất vui, rất thú vị mà! - anh vẫn còn cười

- Thú vị? - hần giật giật khoe môi, dùng từ thú vị liệu có đúng không?

- Ừm, thú vị mà, cậu không thấy thú vị sao? - Tử Thiên vừa cười vừa tiếp tục nghiên cứu tài liệu. Hần là rất mong nhìn thấy biểu hiện này của cô đi

- Chắc là thú vị - Minh Triết lắc đầu, nghĩ 1 chút, hần lại hỏi - không lẽ....

- Đúng vậy.....mình là người tung tin đồn đấy - anh mỉm cười, đáy mắt hiện chút gian mãnh

Thật không ngờ, cô lại bị anh hót tay trên. Cô đã nghĩ ra chiêu này, anh lại còn thâm sâu hơn. Không muốn đưa cơm cũng phải đưa thôi. Cho dù chân có bị sao đi nữa cũng phải lên hỏi anh ta cho ra nhẽ, dù cho trưa nay phải nhịn, cô cũng phải nhất định, nhất định....

- Cô Triệu, chân cô.... - Minh Triết thấy cô cực nhọc tiến tới thì lại hỏi

- À, chào phó tổng, tôi không sao, anh cứ mặc tôi - mặc kệ vị kia đẹp trai lo lắng thế nào, cô vẫn cứ cố chấp bước qua. Minh Triết thấy cô kì lạ như vậy cũng đoán được 1 phần nguyên do nên cũng cho qua, cứ để họ tự giải quyết

Lần này không nhẹ nhàng như mọi hôm nữa, cô cứ mở cửa mà không phải liếc nhìn vẻ mặt của người nào đó. Tử Thiên liếc nhìn đồng hồ, quả nhiên đến rất sớm. Chân còn bị thương? Phải chống nạng? Nhưng nhìn thái độ của cô chắc cũng không nhằm nhò gì với cơn giận trong lòng. Anh kiên nhẫn đợi cô từng bước đến trước bàn làm việc của mình

- Ngồi đi

- Không cần, cảm ơn - cô trả lời rất ngắn gọn xúc tích. Mặc dù không đoán được trong mắt cô đang hiện thứ gì nhưng qua giọng nói cũng biết chắc cô đang rất oan ức

- Nếu không lại có người kiện tôi làm tàn phế nhân viên. Đã bệnh còn không biết giữ sức - anh khoanh tay, ngã người lên ghế. Nghĩ kĩ anh cũng nói rất đúng, nên Hạ Phong dù bị hao hụt phong độ nhưng vẫn cần rằng ngồi xuống - chuyện gì?

- Anh.....tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy, giám đốc? - Hạ Phong nghĩ thế nào vẫn thấy ứ, anh ta thật ứ hiếp người quá đáng đi mà! Nhìn đồng tử tròn xoe cứ liên tục đưa qua đưa lại nhưng vẫn không thể nào nhìn anh được, anh thật thấy người này 1 chút sức sát thương cũng chẳng có

- Đừng nói với tôi là cô quên hôm qua cô đã làm gì, có oán phải báo thù

- Nhưng mà....tôi là bị bệnh mới xin nghỉ, tôi đâu phải cố ý, anh xem - cô còn đưa đôi chân bằng bó của mình ra làm vật chứng nữa

- Nhưng cô đâu có nói với tôi

- Tôi làm sao nói với anh được?

- Chẳng lẽ cô không có điện thoại?

- Nhưng tôi đâu biết số anh

- Không biết thì hỏi, chẳng lẽ cô không có miệng

- Tôi....số điện thoại của giám đốc, làm sao tôi dễ dàng xin được chứ?

- Số của cô?

- Hả?

- Tôi nói cô đọc số của mình - thấy cô chần chờ 1 lúc anh lại nói - là để chặn những người thích là phiên người khác như cô đấy. Còn không mau nói - Hạ Phong biết ngay thế gì cũng nghe được từ miệng anh ta những lời khó nghe

- Vậy....anh sẽ bỏ qua cho tôi hả? - sau khi đọc số, cô chần chờ hỏi

- Không. Dù sao cô cũng đâu điện thoại cho tôi - anh cất điện thoại, lạnh lùng phán

- Không có ngoại lệ?

- Không

Nhìn thấy thái độ kiên quyết như vậy, cô cũng không còn gì để nói, biết chắc có ngàn cái miệng cũng không thay đổi được tin đồn này. Đành đợi cho nó lắng xuống thôi. Nhưng chừng nào cô còn lên đây, hắc tin đồn sẽ còn lan nhanh hơn nữa. Tất cả cũng chỉ vì giám đốc đại nhân này nói có 1 câu, liền làm cuộc sống vốn yên bình của cô sụp đổ trong chốc lát. Nhưng mà làm sao chỉ trong 1 đêm có thể có biến động lớn như vậy chứ? Cô vẫn không thể nào hiểu nổi

- Cho tới khi cô hết đau chân, không cần đem đồ ăn lên đây. Tôi không muốn có nhân viên của mình là kẻ tàn phế - Hạ Phong nghe được thông báo, thật sự là đại phúc, chắc chắn tối nay sẽ mở tiệc cảm tạ thần linh. Nhưng mà nghe lời anh ta nói, sao cô lại thấy mình bị tổn thương nhỉ? Dù sao cũng nghe quen rồi, không sao cả, cô là người rất mạnh mẽ mà

- Được thôi - Hạ Phong gật đầu cười túm túm suốt, đến nỗi bỏ quên luôn anh đang nhìn cô nãy giờ

- Đi được chưa? Có người thần kinh không bình thường ngồi cạnh, tôi không làm việc được - cô nhìn anh nuối tiếc, chút niềm vui nho nhỏ cũng không để người ta tận hưởng hết được, đúng là độc ác, không cười hưởng ứng chút nào, Hạ Phong đành tiu nghỉu bỏ về

Thiếu Tán để ý thấy cô cứ cười mãi suốt từ chiều thôi. Hắc nghiêng đầu nhìn cô hỏi

- Có chuyện gì vui hả? - hắc uống ngụm rượu vang

- Đúng đó, rất vui, giám đốc đại nhân cuối cùng cũng nhờ chân em nên tạm tha cho đấy. Anh thấy có phải chuyện này rất đáng chúc mừng không? - miệng cô như có móc treo lên, không thể ngừng cười được

- Tính ra tên đó cũng thật là nhỏ nhen đi, hại em cả tháng nay đứng ngồi không yên rồi

- Đúng vậy - cô gật đầu thừa nhận
- Vậy, hôm nay em vui như vậy.....có phải nên trả lời anh rồi không?
- Hửm? Trả lời cái gì? - cô nghiêng đầu hỏi hần, có thể thấy trong ánh mắt, cô hoàn toàn rất vô tư
- Mà thôi, không có gì. Em ăn đi, chút nữa còn uống thuốc
- Vâng

Đợi từ từ, 1 chút nữa thôi, đợi khi cô có đủ can đảm nhìn vào mắt hần, hần sẽ thổ lộ tình cảm bấy lâu nay của mình. Nhìn cô đang ăn ngon, lại vui vẻ như vậy, hần không nỡ phá hỏng tâm trạng này của cô

- Thiếu Tấn, có phải anh đưa lộn thuốc cho em không? - mới sáng sớm bước chân xuống giường, Hạ Phong đã gọi điện rồi riết cho hần
- Sao vậy?
- Đột nhiên chân em không còn cảm giác nữa.....lành rồi.... - cô thẫn thờ nhìn mấy ngón chân đang ngoe nguẩy của mình
- Em làm anh hết hồn, chắc là do tác dụng thuốc, cũng là do khả năng phục hồi của em rất nhanh thôi. Chuyện đáng mừng mà

Không thèm nghe lời chúc mừng của Thiếu Tấn, cô vội vàng cúp máy. Không phải ông trời lại đối xử với cô như vậy chứ? Mới có 3 ngày, tính ra cô mới được ăn vô tư thoải mái được 2 ngày nay, chân lại liền khỏi rồi. Cái gì mà khả năng phục hồi nhanh chứ? Tại sao lại như vậy? Thuốc thần thuốc được gì mà mới 3 ngày đã hết đau thế chứ

Hạ Phong rần rục từ nhà đến công ty, mặc dù vẫn phải vác theo nặng. Dù hết, nhưng có thể anh ta không biết cũng biết chừng, có thể như vậy lắm chứ. Hoặc nếu lâu lâu 1 chút, có thể loại mình ra khỏi cái mục tiêu trả thù của giám đốc đại nhân. Hạ Phong vừa cười vừa bước xuống xe buýt, cùng lúc đó có chiếc xe đen quen thuộc vừa đi vụt qua

10. Chương 10: Tôi Gặp Rắc Rối Với Giám Đốc Đại Nhân

- Chào mọi người - sáng sớm cô đã mang nụ cười trên môi tới công ty, làm mọi người còn tưởng cô sắp có đại hỷ
- Hi Tiểu Phong, nhìn hôm nay có sức sống hẳn nhỉ? Đạo này không ăn trưa giám đốc có thấy cô đơn không?
- Không phải đâu, bọn họ buổi tối còn hẹn nhau....
- KHÔNG PHẢI ĐÂU MÀ..... - Hà Phong tức giận đến mức không biết giải thích ra sao. Suốt ngày bị người khác soi mói cũng chẳng thoải mái gì
- Ô.....giám đốc.... - đồng nghiệp vừa bắt chuyện với cô liền mặt cắt không còn giọt máu nào

Nghe tên gọi, Hà Phong lập tức quay mặt lại, bắt gặp ngay ánh mắt giận dữ như muốn nuốt chửng cả thế giới, tơ máu nổi lên làm cô sợ đến phát run. Miệng chưa kịp chào hỏi, cô đã lập tức bị anh lôi đi không thương tiếc, đến cả cái nặng cũng bị vắt ở đó

- A, đau chân! - mặc cho cô có hét đau chân đến thế nào, người ngoài nhìn vào ra sao, anh vẫn không quan tâm mà cứ đẩy cô vào thang máy, nhấn đến tầng 38

Trong thang máy chỉ toàn phủ 1 lớp mạ vàng, gương bao xung quanh, cô xoa xoa cổ tay của mình, phát hiện đây là thang máy chỉ dành cho giám đốc. Nói vậy, cô là 1 trong số những người may mắn được đặt chân vào đây sao?

Trong cái không khí ngột ngạt này là gì? Lần đầu tiên....cô thấy giám đốc nổi giận với mình, hơn nữa cô còn không biết mình lại phạm phải tội gì. 3 ngày, chỉ mới 3 ngày không gặp mà nhìn anh....cũng chẳng khác đi mấy. Hình như ốm hơn thì phải. À không, thân hình anh vốn là như vậy

- Cô..... - Hạ Phong run run nhích người. Cả người cô nóng ran, tim thì đập liên hồi đến muốn nghe thấy tiếng, vậy mà vị họ Tạ này không biết muốn hù chết người ta đến thế nào nữa - không muốn sống nữa phải không?

Làm sao lại không muốn sống chứ? Cô đương nhiên là muốn sống rồi. Nếu không tại sao lại bán thân làm trâu làm ngựa cho anh trong 1 thời gian dài như vậy. Nhưng mà....đây đâu phải câu hỏi, là đe dọa thì đúng hơn. Anh ta làm sao nữa vậy, mấy hôm nay còn tốt, sao đột nhiên....mặc dù rất muốn hỏi anh tại sao nhưng cuối cùng, cô cũng chỉ biết lắc đầu

- Cô giả bệnh tốt lắm, rốt cuộc là đã giả từ lúc nào? - vì ở trong thang máy nên tiếng phát ra của anh rất lớn

- Tôi.....làm sao anh biết tôi hết bệnh? - hết cách rồi, anh ta mà biết thì có mà chạy đằng trời - không lẽ....anh theo dõi tôi?

- Đương nhiên là tôi có cách của mình. Nếu như sáng nay tôi không đi ngang qua, thấy cô tung tăng chạy nhảy bình thường, lại còn vác thêm nặng, không muốn giả bệnh thì là cái gì?

- Tôi.....thật sự hôm nay tôi mới khỏi bệnh mà thôi.... - cô ú ớ giải thích

- Hôm nay mới khỏi, vậy thì hôm nay cô lại giả bệnh, rồi lại tiếp tục ngày mai, ngày mai nữa....có phải định lừa tôi mãi không? Cô xem tôi là đồ ngốc hả? - xem ra anh ta thật sự rất giận rồi. Mắng cũng không thêm nghe cô nói lấy 1 câu

- Không phải vậy đâu.....

Vốn dĩ Hạ Phong còn định giải thích thêm nhưng cửa thang máy đã mở rồi. Tử Thiên đi ra ngoài, cô vốn định theo nhưng bị anh ngăn lại. Tử Thiên vô cảm nói:

- Thật sự....đứng cùng 1 phòng với tôi khó khăn đến vậy sao?

- Tôi.... - Hạ Phong thấy ánh mắt đượm buồn của anh, dù chỉ là 1 phần ngàn giây, nên thấy bản thân có chút lỗi

- Từ nay tôi không muốn cô xuất hiện trước mặt tôi nữa. Triệu Hạ Phong, cô chính thức bị đuổi việc - khi cánh cửa thang máy đóng lại, cũng là lúc quyết định đuổi việc của cô được tuyên bố

Hạ Phong ngồi thụp xuống trong thang máy. Chẳng lẽ....cô đã làm tổn thương giám đốc đại nhân rồi sao? Không thể nào, cô ít nhất cũng biết anh ta là 1 người độc miệng lại thích trả thù vặt, làm sao với chuyện của 1 nhân viên.....nhưng ánh mắt lúc này, nhìn anh.....rất tội nghiệp.....

Cô lắc đầu vài cái. Quả nhiên trận chiến này cô thua không nổi. Có lẽ anh ta nên tìm 1 người can đảm hơn để tiếp tục chơi với mình. Còn cô, vì không theo kịp, nên bây giờ ngay cả công việc làm công ăn lương này cũng giữ không nổi. Vậy còn tiền hợp đồng? Dù sao so với anh, đó cũng chỉ là 1 khoảng tiền nhỏ không đáng kể thôi. Phòng nhân sự sẽ giải quyết cho cô thôi mà

- Tiểu Phong, làm sao vậy? Sao lại đột ngột như vậy? - trưởng phòng Trương vừa thấy mặt cô liền hỏi

- Mọi người biết rồi sao? - nhanh vậy ư? Có lẽ anh thực sự ghét cô

- Đương nhiên rồi, đích thân giám đốc mới gọi điện, dọa cho tụi này 1 trận. 2 người.....cãi nhau sao?

- Chắc vậy..... - cô nói bừa như chuyện này chẳng quan trọng

- Giám đốc còn lập tức hạ lệnh nội trong tuần sau phải sa thải cô, nếu không.....

- Tôi biết rồi....mọi người cứ làm việc đi, đừng để ý đến tôi

Hạ Phong buồn hiu, khác hẳn vẻ mặt lúc sáng, về nằm dài trên bàn, đến công việc cũng chẳng buồn động vào. Cơm trưa cũng không ăn. Từ khi về phòng đến khi ra về, cô cũng chưa từng nhích chân. Nói chung nhìn chẳng khác nào người đã chết

- Tiểu Phong, về thôi!

- Vâng!

Tuy miệng nói vậy nhưng cô vẫn còn nằm cho đến tận tối. Chốc lát công ty đã không thấy bóng người. Đèn cũng tắt tối thui. Cô nghĩ mình cũng nên về nhà thôi. Nhìn thì có vẻ buồn cười, nhưng cô giống như nhân viên chăm chỉ còn tăng ca

Bước xuống sảnh lớn. Cô ghen ngào nhìn xung quanh, rất tối, rất lạnh lẽo. Có lẽ xe buýt giờ này cũng không còn chuyển cho cô nữa. Đột nhiên cô thấy mũi mình cay nồng

- Oa.....Tại sao chứ?

Hạ Phong bật khóc, ngồi thụp xuống, co gối lên mà khóc lớn. Tất cả cũng chỉ là câu hỏi “Tại sao?” Có phải nếu lúc đó cô ngoan ngoãn chịu đựng 1 chút, xuống đây đứng đợi thì có phải những chuyện kinh dị này sẽ không xảy ra? Tại sao ông trời lại quá bất công với cô như vậy, chẳng lẽ cô còn chưa đủ thảm hay sao?

Rồi sau này, cô biết đi đâu tìm việc bây giờ. Bây giờ nhân viên văn phòng đòi hỏi trình độ rất cao. Liệu cô có đủ không? Liệu họ có nhận 1 người xui xẻo như cô không chứ? Càng nghĩ cô càng thấy mình hết đường đi, thấy tuyệt vọng cho số phận, thấy thật thảm bại. Càng như vậy, cô càng khóc lớn hơn

- Cô Triệu? - nghe tiếng gọi, cô từ từ ngẩng cổ

- Phó tổng? - cô sụt sùi nước mũi, đứng dậy lau nước mắt

- Cô sao vậy, làm sao lại ngồi đây khóc 1 mình? - hần nhẹ nhàng hỏi

- Tôi.....tôi khổ quá!!!! - vừa nín 1 lúc, cô lại khóc òa lên, nói không nên lời

- Từ từ đã, cô hãy nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?

- Chờ chút.....anh có đi cùng giám đốc không? - cô chợt nhớ ra, liền xem xét xung quanh

- Không có, tôi quên tài liệu nên đến lấy

- May quá! - nhìn cô, hần đoán ra ngay

- Có chuyện gì giữa cô và giám đốc đúng không? - Minh Triết nheo mắt thăm dò

Hạ Phong chậm chậm gật đầu, nhưng không nói rõ. Hần biết ngay mà. Lúc chiều đột nhiên nghe anh rủ đi đánh tennis, hần đã nghi ngờ. Từ lúc về đây đã hơn 1 tháng rồi có nghe anh nhắc gì đến chuyện chơi bởi gì đâu. Hôm nay rõ ràng là có chuyện, nếu không làm sao rủ hần đi chơi. Chủ nhật nào giám đốc đại nhân cũng chỉ dành thời gian ở nhà với Laveria mà thôi

- Được thôi, vậy để tôi chỉ cô cách này, đảm bảo sẽ làm giám đốc hết giận - Minh Triết ngoắc ngoắc ngón tay

11. Chương 11: Rượu Bia Thật Phiền Toái

- Alo, Thiếu Tấn, em có thể đến trễ chút không? - Hạ Phong vừa xỏ đôi giày vào vừa giữ điện thoại bên tai mình

- Sao vậy?

- Tại em còn phải đưa cơm cho giám đốc đại nhân nữa.....

- Chẳng phải hôm nay chủ nhật, công ty nghỉ làm sao?

- À, tại em cãi nhau với anh ta, nên bây giờ muốn làm hòa thôi. Anh ráng đợi em chút xíu - Hạ Phong năn nỉ. Cô chưa muốn nói cho Thiếu Tấn biết chuyện mình vừa bị sa thải, cô không muốn hấn lo

- Hay là anh qua chở em đi, dù sao cũng chỉ là đưa cơm - đúng rồi, chỉ đưa cơm thôi, sẽ không đợi anh ăn hết rồi cô mới đi đâu

- Được

Tại sân Tennis....tiếng “bộp, bộp” của trái banh nhỏ xanh cứ vang lên. Suốt từ nãy đến giờ, Minh Triết dù hăng hái đến đâu cũng cảm thấy như sắp tắt thở. Hấn đã bị người kia hành hạ từ sáng sớm đến tận bây giờ. Chưa được nghỉ 1 hiệp nào cả. Đến bây giờ, đến bây giờ....hấn mệt muốn đứt hơi. Tại làm sao.....cô Triệu kia lại chưa đến để ngăn cản trò điên rồ này lại chứ?

- Này, cậu.....dạo này.....thừa calo....lắm sao? - anh không trả lời câu hỏi nhảm nhí của hấn, tiếp tục đánh, ánh mắt vô định hình không quan tâm - A, CÔ TRIỆU!!! - cuối cùng cũng tới

Nghe đến 2 chữ “cô Triệu”, Tử Thiên liền giật mình quay lại. Làm sao cô lại ở đây được chứ? Từ xa, cô cố gắng nở nụ cười thật tươi chạy lại. Lần đầu tiên cô đến sân cỏ lớn như vậy nên rất thích thú

- Chào phó tổng, giám đốc - cô cúi gập người chào - đồ ăn trưa của 2 người

- Cảm ơn cô, cô thật là 1 người giao thức ăn trưa tốt quá! - Minh Triết nhận đồ ăn rồi cười tươi - cô cũng cùng ăn với chúng tôi đi

- Không cần đâu - cô ngại ngừng xua tay. Nhìn trang phục của cô từ đầu đến cuối. Lần đầu thấy cô mặc váy, chiếc váy jean yếm và áo pull trắng làm cô đáng yêu hơn hấn. Chiếc túi nhỏ nhỏ đeo chéo càng làm cô giống học sinh cấp 3 hơn

- Sau này không cần giao thức ăn trưa nữa - anh lạnh lùng quay lưng đi, lấy khăn lau mồ hôi

Hạ Phong cẩn cẩn mõi nhìn Minh Triết. Hấn cũng hết cách, nếu bây giờ mở miệng, hèn thì nói chuyện được, xui thì bị phạt tiếp. Hấn mới vừa thoát nạn, không nên phạm lỗi nữa thì hơn. Nhìn hấn lắc đầu, cô cũng nảo nề ra về, vậy là hết hi vọng thật rồi sao. Giám đốc nổi tiếng là người nhỏ nhen, giận rất dai, xem ra cô nên yên phận về thu dọn đồ đạc đi thì hơn

- Vậy.....2 người ăn vui vẻ. Tội....về đây.... - cô quay trở lại xe, cố gắng nặn nụ cười với Thiếu Tấn - đi thôi

Chiếc xe chậm chậm rời đi. Còn rủ bạn trai đến đây, có phải là da mặt không được mỏng hay không? Nghĩ đi nghĩ lại, cô ta thật chẳng có chút lòng thành, cũng chẳng năn nỉ ỉ ôi lấy 1 câu, như vậy có thể anh sẽ động lòng 1 chút. Vậy mà cô ngay 1 câu cũng không nói, cứ như vậy đi hẹn hò cùng bạn trai

- Này, cơm ngon thật đấy! - Minh Triết hít hà hương thơm hấp dẫn từ hộp cơm

- Không ăn, tự ăn 1 mình đi - Tử Thiên hừ lạnh rồi lấy túi đi về

- O.....KHÔNG ĂN À?..... - vậy là mọi thứ hấn làm cho cô đều trở nên công cốc rồi, anh vẫn chẳng thay đổi thái độ gì so với ngày hôm qua

Thiếu Tấn cùng cô dạo bước trên đường. Trên tay còn cầm những mẫu kẹo bông gòn màu hồng. Hạ Phong ăn rất ngon, mắt lúc nào cũng hí thành 1 đường. Xe cô qua lại tấp nập, nhưng không phải vì công việc, mà là bọn họ đang dành thời gian cuối tuần cùng nhau

- Tiểu Phong

- Hửm? - nghe hấn gọi, cô quay đầu lại. Đường như tất cả vạn vật đều đọng lại trong đôi mắt màu cafe đó, đôi mắt rất đẹp, nhưng chẳng bao giờ dùng để nhìn người khác

- Anh thích em - Hạ Phong mắt tròn xoe, chưa kịp tiếp thu những gì hấn vừa nói. Cô chỉ khẽ nhìn biểu hiện của hấn, rất chân thành - anh đã đợi em 7 năm rồi, tiểu Phong....

-..... - Hạ Phong cúi đầu. Chuyện này.....cô biết, cô cũng rất buồn, cô cũng muốn đón nhận tình cảm của hấn, muốn thử làm quen với chuyện hấn, nhưng Thiếu Tấn nói, hấn luôn muốn đợi. Đợi đến khi cô dừng cảm nhìn vào mắt hấn, trả lời câu hỏi của hấn. Nhưng thật sự quãng thời gian đó đã quá lâu rồi

Lâu đến mức, cô vừa đủ nhận ra, mình không thể làm việc đó. Và cô không thể cứ để Thiếu Tấn đợi mãi mình như vậy được. Hắn còn có tương lai của hắn nữa

- Em.....

- Anh sẽ tiếp tục đợi. Anh chắc chắn sẽ đợi được. Vì vậy, em không cần vội, cứ từ từ....được không? - Thiếu Tấn khẩn trương nói như sợ chỉ cần trễ 1 giây, cô sẽ lập tức từ chối hắn mà không cần suy nghĩ

- Ừm.... - Hạ Phong mỉm cười, lại tiếp tục quay đầu bước đi. Cô không muốn vì chuyện này mà mối quan hệ giữa 2 người trở nên bất thường

Đồng nghiệp đều lần lượt ôm Hạ Phong lần cuối, có người còn không kìm được nước mắt, dù sao cũng đã làm việc cùng nhau 3 năm còn gì. Chỉ riêng cô, mặc dù rất buồn, nhưng không thể khóc ở đây. Hạ Phong ôm thùng đồ rồi lặng lẽ rời khỏi Phúc Nhật. Tối nay cô có tiệc chia tay với đồng nghiệp, phải về nhà mau chóng chuẩn bị mới được

- Không nỡ sao? - Minh Triết đút tay vào túi quần, phóng tầm mắt nhìn hình ảnh nhỏ bé đang chật vật với thùng giấy ở dưới kia. Hắn liếc nhìn anh, không thể nào đoán được anh đang toan tính cái gì

- Chẳng có gì là không nỡ cả, dù sao đồ chơi chơi chán thì vứt thôi

- Hừ....nói dối.... - Minh Triết nhìn thái độ hờ hững của anh rồi cười lạnh

Hắn thừa biết anh chính là ánh mắt không nỡ. Dù sao lúc cô ở đây, rõ ràng Tử Thiên đã dịu tính hơn rất nhiều, ít nhất còn có những lúc cười, cho dù là vì trêu chọc cô đi chăng nữa. Bây giờ không còn cô nữa, liệu mọi chuyện có thay đổi chút nào?

Trong tiếng nhạc sập sinh của vũ trường, người người hòa vào điệu nhạc mạnh mẽ. Quay cuồng, thác loạn, vô lo. Và trong 1 góc nào đó, phòng nhân sự đang tập hợp để làm tiệc chia tay cho Hạ Phong

- Ha ha.... - trưởng phòng Trương thấy cô uống quá chén, lại còn đứng dậy nghiêng ngã nữa nên đỡ lấy cô

- Cẩn thận tiểu Phong, hôm nay cô uống nhiều quá rồi đấy! - nhìn trang phục của cô bây giờ so với tình huống này, chắc người ta sẽ tưởng là học sinh đi vào vũ trường chơi quá

- Buông ra.... - Hạ Phong nửa say nửa tỉnh hất mạnh trưởng phòng Trương, cố chấp uống hết chai rượu trên tay, rồi cô lại tiếp tục lấy chai khác

- Ấy.... - đồng nghiệp cố ngăn nhưng không kịp - đừng uống nữa....say lắm rồi....

- Mấy người biết cái gì.....suốt ngày.....hức.....suốt ngày cứ tiểu Phong tiểu Phong.....tôi là chó nhà mấy người sao?

- Trời ơi, tiểu Phong say lắm rồi, đưa em ấy về đi - 1 đồng nghiệp sốc nặng. Chưa bao giờ cô nói những lời thô thiển như vậy với người khác. Đây đâu phải là tiểu Phong nhút nhát của phòng nhân sự

- TÔI KHÔNG SAY! - nhìn cô làm dữ quá, ai cũng chẳng dám động vào, sợ làm cô bị thương - mấy người.....tên giám đốc chết tiệt!

- Trời đất, nó còn dám chửi cả giám đốc!

- Anh là cái quái gì chứ, xem người ta là cái gì.... - Hạ Phong gục người xuống, suýt nữa đụng đầu vào cạnh bàn, may mà có đồng nghiệp đỡ - tên hách dịch, tôi chỉ muốn được sống bình thường. KHÔNG ĐƯỢC SAO?....hức.....anh cơ sao chỉ vì tôi nói lại những lời đồn, hành hạ tôi sống không bằng chết như vậy....hức.....

- lẽ nhè 1 lúc, nước mắt cô lại rỉ ra. Đôi mắt chưa từng nhìn người khác quá 5 giây đỏ hoe - Tại sao?.....tại sao lại là tôi....tôi đã làm gì sai?....Hức....

- Mấy người biết không.....trưa nào cũng bắt tôi....giao đồ ăn trưa....thực chất....thực chất chỉ kêu tôi....hức....đứng đó như ma nơ canh thôi.....vậy mà còn bị người ta.....hức....nói ra nói vào....yêu đương cái gì chứ.....hức.... - cô tiếp tục lẽ nhè, vỗ vỗ ngực mình

- Say quá rồi! - đồng nghiệp ngồi im che mặt. Tiếng chửi của cô lớn đến mức những người vách bên cạnh cũng phải phàn nàn. Nhưng cũng chỉ có thể mặc kệ cô chửi bới

- Hức.....xin lỗi.....xin lỗi anh..... - Hạ Phong chửi xong lại ủ rũ 1 mình -.....tôi không nghĩ anh lại bị tổn thương, lúc đó tôi cũng.....hức.....tôi cũng..... - cô bước chân này treo qua chân kia, không cẩn thận lại ngã

Cô cảm thấy da mình ẩm ẩm, chạm phải 1 chất liệu vải sờn sùi, thơm thơm mùi nước hoa. Hạ Phong lơ mơ ngẩng mặt lên, hiện tại người cô đã nằm trọn trong vòng tay của người nào đó. Anh nhàu mày nhìn cô, mùi rượu nồng sặc. Miệng cô vẫn còn mấp máy 2 chữ “.....thấy có lỗi.....”

- Giám đốc! - ai cũng đứng dậy chào anh, không tỉnh cũng phải tỉnh

- Không sao, ngồi xuống hết đi - anh ra hiệu, cúi đầu nhìn cái người mắt mở mắt nhắm. Sao lại uống nhiều thế chứ?

- Tôi ra chuẩn bị xe - Minh Triết vội đi ra ngoài

- Ô..... - Hạ Phong đang ở yên trong lòng anh, đột nhiên vực dậy khiến ai nấy đều giật mình, đầu tóc đã lòa xòa lảm rồi - anh là ai....? - cô vùng thoát ra ngoài, chỉ tay vào ngực anh. Gò má ửng hồng, đôi mắt cô tuy vậy nhưng nhìn anh rất chăm chú, giống như cố gắng để nhớ ra - à.....là giám đốc đại nhân..... hức.....

Hạ Phong cười ha hả rồi chỉ chỉ vào người anh. Tử Thiên đứng ngay ở đó, bắt đầu cảm thấy mất mặt

- Làm sao....hức....người sang trọng như anh cũng tới đây sao?

- Không tới làm sao nghe được có người nói xấu tôi - anh dứt tay vào túi quần, xem thử cô tính làm gì

- Hức.....không dám.....nghe nói.....ở đây không tiếp....những người cổ quái như anh.... - cô thật không biết sợ là gì nữa rồi, chỉ thẳng vào ngực anh rồi ngẩng đầu cười híp mắt. Tử Thiên chịu không nổi nữa, túm lấy cổ tay cô lôi đi, nếu còn ở đây, anh sẽ bị cô làm cho nhục chết mất

- Cô thật....đủ lông đủ cánh muốn làm gì thì làm hả? Uống rượu bậy bạ rồi ăn nói lung tung, tôi mà không ở đó thì để cô bôi nhọ hình tượng của tôi - anh dìu cô ngồi ở vệ đường, trên một cái bồn hoa. Minh Triết làm gì còn chưa tới

12. Chương 12: “anh Đã Ăn Tôi Sao?”

Hạ Phong gật gù gật gù. Không hiểu thế nào vào mắt anh lại cảm thấy rất đáng yêu, đơn thuần. Không biết đã uống bao nhiêu, gò má vẫn còn đỏ, miệng còn nồng đầy mùi rượu, miệng lẩm bầm gì đó không rõ

- Triệu Hạ Phong.... - giọng anh nghiêm nghị gọi tên cô. Hạ Phong lơ mơ mở mắt, nhìn anh chờ đợi

Đã qua rất lâu, rất lâu.....mà cô vẫn nhìn. Không thấy xấu hổ nữa sao? Lại ngang tàng như vậy. Thật là lần đầu tiên. Thú vị thật đấy! Anh cười nhạt, không thể tin được anh vừa đuổi việc cô vậy mà bây giờ cô còn nhìn anh chằm chằm

Mắt cô thật sự rất sáng. Giống như tồn tại cả vũ trụ thu nhỏ ở trong đó, nhưng tại sao lại không thể nhìn người khác lâu như bây giờ cô nhìn anh. Bởi vì rượu mà còn có 1 tầng sương mờ phủ lấy, nhìn rất phong tình. Còn biết quyến rũ người khác?

- Có hối hận khi lừa dối tôi không? - Hạ Phong không biết có nghe hay không nhưng đầu thì gật gật - vì sao? - anh tiếp tục hỏi

- Bởi vì....tôi bị đuổi việc.....

- Chỉ vậy thôi sao? - Tử Thiên hình như còn chờ gì câu trả lời khác của cô

- Còn..... - Hạ Phong lắc lắc đầu

- Còn gì?

- Còn....bởi vì.....vì anh....hình như rất thất vọng.....có cảm giác.....cảm giác như bị tổn thương.....

- Không ghét tôi sao? - Tử Thiên tự cười, anh mà cũng được người khác thương hại, đặc biệt là cô
- Đương nhiên.....CÓ.....rất ghét..... - cô nói vậy cũng không sợ bị anh hành hạ. To gan thật!
- Triệu Hạ Phong, có phải uống rượu xong sẽ không nhớ gì nữa?
- Chắc.....vậy.... - bản thân cô uống rượu, cũng chẳng biết mình đang trả lời gì, chỉ thấy đầu lâng lâng, trước mắt chỉ thấy người nào đó giống với giám đốc đại nhân của cô thôi
- Vậy.....hãy quên tất cả đi, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra

Tử Thiên ôm trọn khuôn mặt cô vào 2 bàn tay của mình, áp sát môi 2 người vào nhau, tham lam hút vị ngọt của người vì rượu làm cho ngu người này. Chỉ hôm nay thôi, quên hết tất cả đi. Bởi vì anh thật sự tò mò, nếu hôn cô thì sẽ có cảm giác như thế nào

Hạ Phong cảm nhận môi mình giống như có thứ gì đó cuốn đi. Muốn thoát ra nhưng bản thân chẳng còn chút sức lực nào. Nghiêng ngã quá mệt mỏi, cô chỉ mặc cho anh muốn làm gì thì làm, cô chỉ ngoan ngoãn ngồi im 1 chỗ

Anh vì một nhân duyên tình cờ mà gặp phải người thú vị như cô. 1 người nhút nhát lại thu hút sự chú ý từ anh rất nhiều. Đã bị anh hành hạ đến không biết ngày mai phải kiếm sống bằng thứ gì nhưng lại còn thấy anh rất đáng thương. Cô gái như vậy, thật đáng để nhớ

- Xin lỗi, tại lúc này có người đậu xe hay quá, nên mình phải đi tìm chủ nhân của cái xe để kêu họ dịch ra 1 chút, 2 người đợi không lâu chứ?
- Ừm, có chút lâu đấy.... - Tử Thiên vừa nói vừa nhìn về mặt ngủ thật trẻ con trên vai mình
- Để cô ấy ngủ đây hả?
- Ừm, cũng khuya rồi
- Vậy mình về trước. Ai biết được cô gái này uống rượu vào sẽ thành ra bộ dạng đáng sợ này chứ? Suýt nữa hù mình 1 trận - Minh Triết rùng mình rồi ra về

Tỉnh giấc trong 1 căn phòng xa lạ, mặc trong mình bộ đồ xa lạ, đầu óc mơ hồ không rõ ràng, tối qua đã xảy ra chuyện gì? Chỉ có không phải phụ nữ mới không hoảng hốt. Cố nuốt ngụm nước miếng, tạm thời Hạ Phong đã nhận ra những dấu hiệu trên, nguy cơ nguy hiểm rất cao. Căn phòng đẹp như vậy,.....lại càng nguy hiểm

Cô cứ nằm im 1 chỗ, tay siết chặt chân, 1 chút nhúc nhích cũng không có. Chỉ yên tĩnh lắng nghe âm thanh bên ngoài thôi. Tối qua rõ ràng cô đi uống rượu với đồng nghiệp, cô đã uống rất nhiều, vì rất buồn, nhưng sau đó thì không....nhớ gì nữa....rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Cố nhớ thế nào cũng không nhớ được, đầu lại rất đau. Có khi nào....có khi nào.....CÔ BỊ ĂN RỒI KHÔNG?.....Không được, chuyện đen đủi đó không thể xảy ra với cô được

Thứ quý giá đó.....KHÔNG ĐƯỢC....Hạ Phong vẫn còn rưng rưng nước mắt, khóc cũng không thành tiếng được, đang bận rộn với diễn giải trong đầu mình

- Tỉnh rồi hả? - nhìn thấy giám đốc đại nhân, cô như gặp quỷ. Có chút giật mình, nhưng cũng có chút an tâm, dù sao người quen cũng đã tốt lắm rồi. Nhưng tâm địa người này đầu lòng trước được

Hạ Phong chậm chậm gật đầu. Mắt rưng rưng sắp khóc, môi mím chặt chứng tỏ cô đang....

- Anh đã ăn tôi sao?
- Sao? - Tử Thiên bật cười chế nhạo, làm sao 1 cô gái mới tỉnh dậy ở nhà 1 thằng đàn ông xa lạ lại hỏi câu kì quái như vậy chứ “Anh đã ăn tôi sao?”. Nhưng cô không có vẻ gì là đùa giỡn, vẫn chờ đợi câu trả lời của anh - nhà cô không có gương hả? Có từng soi lại nhan sắc của mình chưa.... - anh ngán ngẩm khua tay trước mặt - khẩu vị của tôi cũng không tệ đến vậy....
- Thật sao? - cô liền mừng rỡ, ngồi phắt dậy. Mừng vì mình vẫn chưa bị làm sao
- Mau thay đồ nhanh lên rồi đi đi - anh hừ lạnh rồi rời khỏi giường

Cô phát hiện nhà anh có rất nhiều người giúp việc, nhà cũng rất rộng. Đương nhiên, nhà giàu mà. Cô cũng không muốn ở đây quá lâu nên nhanh chóng nhìn 1 lượt rồi lẻo đẻo tìm cổng chính đi về

- Sau khi tới đến công ty, tài xế có thể chở cô đến nơi nào cô muốn - Tử Thiên ngồi yên vị ở ghế sau, cửa còn mở để chờ ngồi vào nữa

- Ừm.... - Hạ Phong không nhớ những chuyện tối qua đã quá làm phiền anh rồi, nay lại càng thêm ngại hơn - mà này.....tối qua, làm sao anh gặp được tôi thế?

- Không nhớ gì sao? - thấy cô lắc đầu, anh tiếp - tối qua có người nào đó nốc rượu rồi chửi bới người khác, đến nỗi người khác cũng thấy ngứa lỗ tai, đem hốt người nào đó về nếu không người nào đó lại mở miệng nói xấu người khác

- À..... - cô cứng miệng, biết chắc tối qua uống rượu đã gây ra nhiều phiền phức cho anh, quả thật nói xấu anh là chuyện rất có khả năng - nếu vậy, tôi xin lỗi....thật sự gây cho anh phiền phức, tôi xin lỗi....

- Chứ không phải mở miệng ra sẽ mắng chửi người khác? - anh nhướn mày, thật sự cô tối qua rất khác bây giờ

- Ừm..... - nhìn cô như con mèo nhỏ, có lẽ đang rất ân hận

- Bây giờ thì im lặng chút đi, tối qua cô làm ồn cả nhà tôi chẳng ngủ được - Tử Thiên nhắm mắt ngửa đầu ra sau ghế

Hạ Phong mở to mắt nhìn anh. Lúc này nhìn anh hiền thật đấy. Lúc nhắm mắt ấy, có lẽ đôi mắt làm anh trông đáng sợ hơn. Cô không thể nhìn vào mắt người khác, nhưng có thể nhìn được mặt người ta. Anh quả thực trông rất được trai. Sao thượng đế lại tạo ra người như vậy, có tính tình kì cục thế chứ? Thật bất công mà

Trán.....mắt.....mũi.....miệng.....1 mảng kí ức vụt qua đầu cô. Hạ Phong vô thức sờ lên đôi môi của mình. Cô giật mình thụt lùi vài bước. Tối qua.....tối qua.....2 người đã hôn môi???!!!! Là mơ sao? Không thể nào có chuyện đó được....cô nhìn anh, rồi nhìn lại mình. Chắc hẳn là mơ rồi, loại người như anh ta, 1 chút hứng thú với cô còn không có, lại còn ra sức bắt nạt cô, xem cô chẳng phải con người, làm sao có thể....

- Không đâu....chắc chắn là mơ rồi..... - cô lắc đầu tự giễu mình suy nghĩ quá nhiều, có lẽ rượu còn chưa tan hết. Cô vỗ vỗ mặt mình cho tỉnh rượu

13. Chương 13: Giám Đốc Có Chuyện Rồi

Hôm nay đã là ngày thứ 3 cô rời khỏi Phúc Nhật. Từ đó đến giờ, cô vẫn rất chật vật với cuộc sống. Phải lo lắng tìm việc làm, bây giờ chỉ muốn kiếm miếng ăn qua ngày nên phải nhận những công việc tạm bợ chứ chưa có công việc chính thức. Đột nhiên nhận được điện thoại của trưởng phòng Trương, Hạ Phong liền khẩn trương chạy qua

- Đây đây, của mọi người đây! - Hạ Phong trên tay xách những gói thức ăn mà đồng nghiệp nhờ cô mua giúp

- Ày, làm phiền cô quá Tiểu Phong - mấy đồng nghiệp tạm dừng công việc, tíu tít xách mỗi người 1 hộp

- Nhà trưởng phòng Trương mở tiệm cơm lớn, đương nhiên chúng ta phải mua ủng hộ rồi phải không? - cô nhe răng cười. Cũng may lúc này cô đang ở gần chỗ đó nên tiện thể chạy qua mua luôn

- Cô đã thôi việc còn bắt cô chạy đến công ty, thật xin lỗi! - trưởng phòng Trương khách sáo nói

Hạ Phong chỉ cười cười vài tiếng. Rồi cô ngược mắt nhìn đồng hồ. Thôi chết! Sắp trễ giờ rồi, cô phải mau mau còn đi làm việc nữa. Giờ trưa người ta được nghỉ ngơi, còn cô lại phải chật vật đi phát tờ rơi như thế này, muốn da đẹp nữa cũng khó

- Thôi thôi, mọi người ăn đi. Tôi có việc phải đi trước!

- O.....KHÔNG Ở LẠI ĂN À? - khi tiếng đồng nghiệp gọi lại vang lên, bóng dáng cô cũng đã không còn. Nếu không kịp lần này nữa, chắc chắn sẽ bị quản lý mắng nhiếc

Hạ Phong chạy thật nhanh về hướng thang máy, đến suýt nữa là 5 đầu ngón tay bị kẹp. Đến cuối cùng cô cũng chen được vào trong. Thật không tưởng tượng nổi những ngày bình thường cô đã chen lấn vào đây như thế nào lại kiên cường như vậy. Bây giờ nóng như muốn nghẹt chết người ta rồi. Cửa thang máy vừa mở ra ở tầng 1, cô liền lao vội ra ngoài như tên lửa

- Cô Triệu.....CÔ TRIỆU, ĐỘI ĐÃ! - nghe tên mình, Hạ Phong phanh gấp, suýt nữa là trượt dài trên sàn nhà. Ngó qua ngó lại, cô tìm kiếm hình bóng của người vừa gọi mình

- Cô Triệu.....hộc.... - đầu bếp người Pháp của giám đốc đại nhân đột nhiên hí hục chạy tới, trên tay cầm 1 cái hộp, ghì chặt lấy vai cô

- Bếp trưởng?

- Cô có thể....đem hộp cơm này giao cho giám đốc được không? - sau khi lấy lại nhịp thở, đầu bếp người Pháp nói

- O, hình như ông hiểu nhầm rồi bếp trưởng, tôi.....thật ra tôi không còn là người giao thức ăn nữa.... hay ông cứ liên lạc với Anna, để cô ấy mang đi..... - nghĩ tới giám đốc đại nhân, cô lại nhớ tới giấc mơ đó. Sao lại chân thực đến như vậy chứ? Chỉ là giấc mơ thôi mà. Mặc dù lí trí chắc chắn như vậy nhưng cảm giác cứ giống.....thật....

- Tôi đã không nhận được thông báo nào. Tôi không biết chuyện trên tầng 38 đó như thế nào nhưng đã rất lâu rồi giám đốc không lấy đồ ăn trưa. Nếu ăn ở ngoài, chắc chắn cậu ấy đã gọi cho tôi rồi - ông ấy khẩn cầu cô với vẻ mặt lo lắng chưa từng có. Những nếp nhăn đổ dồn về phía trước

- Tôi.....nhưng tôi không còn tư cách nữa rồi... - Hạ Phong cúi đầu ngẫm nghĩ

Không lẽ, anh đã lâu không ăn trưa?? Từ lúc nào chứ, lúc cô bị thương không mang lên nữa hay từ lúc anh phát hiện cô nói dối anh? Cô không biết, cũng không muốn biết. Khó khăn lắm cô mới thoát ra khỏi bàn tay đó, không thể nào lại ngu ngốc dính vào lại

- À không, nếu là cô, chắc chắn sẽ được mà....nếu không, cậu ấy sẽ bị đau dạ dày đó....tôi xin cô.... - cô tự nghĩ nếu người này biết tâm địa thật sự của anh, chắc chắn sẽ chẳng có những cư xử bình thường này

- Rất xin lỗi, bây giờ tôi còn có việc gấp phải đi. Rất xin lỗi ông, ông hãy nhờ người khác đi - Hạ Phong vẫn không muốn để mình vướng vào chuyện này nên đành từ chối khéo. Cô nhẹ nhàng gỡ tay bếp trưởng rồi bỏ đi

- HAY LÀ CÔ CHỈ ĐƯA THÔI.....GỬI NGOÀI PHÒNG THƯ KÝ THÔI CŨNG ĐƯỢC.....

Hạ Phong chạy được vài bước lại nghe thấy lời cầu xin của bếp trưởng. Mặc dù không muốn lên đó lần nào nữa, nhưng vì bếp trưởng cứ van nài cô, cô không thể lạnh lùng từ chối ông mãi được. Thôi thì cô sẽ đưa cho Anna thôi cũng được. Cô sẽ không vào đó

Nhận hộp cơm từ tay bếp trưởng, tự nhủ rằng cũng sẽ còn ít phút, nếu cô chạy nhanh 1 chút, chắc sẽ kịp thôi mà, chỉ đưa cho Anna thứ này thôi. Cô chạy vào thang máy, ấn nút lên tầng trên cùng. Hạ Phong vừa khẩn trương vừa lo lắng, cắn cắn môi, ánh mắt lại nhìn lên con số nhảy rất chậm. Chỉ là đưa thức ăn, không cần hồi hộp như vậy

Ô, Anna đâu rồi? Sao bàn thư ký trống trơn vậy nè? Có lẽ đi vệ sinh, hay là cô để đây. Nghĩ ngợi 1 chút, cô lại lặng lẽ đặt hộp cơm trên bàn Anna, lặng lẽ quay lưng rời đi, cố gắng hạn chế phát ra tiếng động

Cạch.....cả người Hạ Phong hóa đá. Đầu cô chậm chậm quay lại, cái tướng người cao cao với đôi giày da lóng bóng đó lại làm cô sợ hãi thêm vài phần. Từ Thiên nhú mày nhìn cô, tư thế đứng này cũng thật khôi hài

- Tại sao cô ở đây? - anh bước tới vài bước. Cô đương nhiên muốn lùi ra xa 1 chút, nhưng chỉ cái nhích chân cũng làm không được

- Tôi.....tôi đến đưa..... - Hạ Phong run rẩy giải bày, thật ra chuyện này cũng chẳng có gì to tát...chỉ tại..... - GIÁM ĐỐC!

Đang suy nghĩ những gì mình sắp nói, cả người anh ngã xuống tức thì. Hạ Phong hoảng quá nên lập tức chạy đến đỡ anh. Có lẽ vì cơ thể quá nặng nề, cô cũng ngồi bệt xuống đất. Cả đầu anh tựa vào vai cô. Hạ Phong thất kinh vỗ vỗ vài cái vào má anh

- Giám đốc.....giám đốc à.....anh không sao chứ? Anh tỉnh lại đi....Có ai không? Làm ơn giúp tôi với.....

Từ xa nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của cô, Minh Triết và Anna đang bàn chuyện liền chạy đến. Minh Triết sững sờ nhìn tình cảnh kiệt quệ hiện giờ của anh đến phát sợ

- Có chuyện gì vậy?

- Giúp tôi.....giúp tôi với..... - Hạ Phong mắt ướt ướt không ngừng lẩm bẩm khẩn cầu

Xe cấp cứu rời khỏi Phúc Nhật. Nhân viên công ty từ trong ra ngoài đều bàn tán xôn xao. Hiếm khi thấy giám đốc đại nhân lại bị bệnh đến nỗi phải kêu xe cấp cứu, không lẽ mắc bệnh nan y gì sao? Hạ Phong vẫn còn hoảng sợ đến tận khi đưa anh vào phòng cấp cứu, tay cô vẫn còn tím tái, lóng ngóng không biết làm gì. Hiện tại đầu óc không thể nghĩ được gì nữa, ngay cả công việc mà cô đã trễ giờ cô cũng mặc kệ. Lúc này rõ ràng giám đốc đại nhân độc ác vẫn còn đứng sừng sững, tại sao bây giờ lại ngã xuống bất ngờ như vậy?

- Cô Triệu, cô đừng hoảng hốt quá, Tử Thiên rất khỏe mạnh, sẽ không sao đâu. Hay là....cô nói cho tôi lúc này chuyện gì đã xảy ra được không? - nhìn cô đứng ngồi không yên, Minh Triết dịu cô ngồi xuống ghế, từ từ vỗ vai cô để cô bình tĩnh lại

- Tôi.....tôi không biết, lúc đó tôi rất sợ. Tôi chỉ giúp bếp trưởng đưa cơm cho giám đốc....tôi thật sự không biết, anh ấy còn đứng đó, đột nhiên.....đột nhiên ngã xuống.....tôi sợ quá nên.....sợ quá nên.....

- À không sao, không sao rồi.....cô đừng khóc nữa..... - nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má cô, Minh Triết không đành lòng mà ôm cô vào lòng, dùng vài lời an ủi - bây giờ cô ngồi đây, tôi đi làm thủ tục nhập viện cho Tử Thiên. Ha, ngoan, đừng khóc nữa..... - Minh Triết lau nước mắt cho cô, nhìn cô gái yếu đuối này khóc thật thấy rất khó xử. Vì hoảng sợ quá mà trở nên không bình tĩnh như vậy

Minh Triết ra hiệu mắt cho Anna, ở đây canh chừng Hạ Phong, rồi hần bước đi từng bước dài. Anna nhìn cô co khối nắc lên từng tiếng, cũng nhẹ nhàng ngồi cạnh cô

- Anh ấy.....bắt đầu nhịn ăn từ khi nào, chắc cô biết chứ? - Anna bắt chuyện với cô. Hạ Phong lắc đầu, chuyện dạo này của anh, làm sao cô biết được - từ lúc....cô bị đau chân.....mặc dù tôi có khuyên nhưng anh ấy vẫn cố chấp, nói cô không thể thoát khỏi hình phạt này dễ dàng được

- Hừ.... - thì ra anh ấy vẫn ngông cuồng như vậy, vì muốn hành hạ cô nên mới làm thế

- Tuy vậy sau khi cô đi, giám đốc vẫn chẳng chịu ăn trưa, bảo là có công việc rất nhiều.....

- Đó là chuyện bình thường so với những người bận rộn mà.... - cô cười nhạt nói, đây rõ ràng là điều Anna nên hiểu rõ nhất chứ

- Nhưng sao tôi cứ cảm thấy.....nếu không có cô, đồ ăn vào miệng giám đốc sẽ trở nên rất vô vị..... - ánh mắt chân thành của Anna làm cô suy nghĩ nữa động lòng

- Không thể có chuyện đó, cô.....cô nhầm lẫn gì đó rồi. Giám đốc đại nhân.....không thể nào, anh ta rất ghét tôi..... - cô đoán là sau chuyện phát hiện cô lừa dối anh, anh hẳn là rất ghét cô rồi. Nhưng nghe Anna kể, cô thấy bản thân anh rất....cô đơn

- Còn nữa, tôi....thật sự xin lỗi cô - Anna cúi đầu xin lỗi cô, làm cô vừa nín khóc lại thấy sợ

- Cô....tại sao lại xin lỗi?

- Chuyện tin đồn, là tôi.....là tôi đã nói. Tôi cứ nghĩ cô nếu như vậy, sẽ bị mọi người ghen ghét. Tôi thật sự xin lỗi. Là tôi suy nghĩ nông cạn - Hạ Phong thờ người ra

- Vậy.....

- Giám đốc cũng biết chuyện này, nên đã cảnh cáo tôi, nhưng anh ấy....không ngăn chặn tin đồn, tôi cũng không hiểu tại sao. Nhưng mong cô, hãy tha thứ cho tôi.... - Anna vẫn còn cúi đầu, khiến cô rất khó xử. Anna đã từng ghen tỵ, rất ghen tỵ với Hạ Phong, 1 nhân viên bình thường lại được đối đãi đặc biệt đến vậy

Mặc dù cô luôn kính trọng Anna, nhưng nghe tin chính mình bị cô ta đem ra làm trò đùa, cô thấy rất khó chịu. Nhưng dù sao cô ta cũng đã nhận lỗi và xin lỗi cô, chẳng lẽ cô lại nhỏ nhen để trong bụng. Nhưng nếu nói vậy, chẳng phải cô đã hiểu lầm giám đốc đại nhân hay sao? Nhưng anh ta biết chuyện, mà lại không can ngăn, đã vậy còn làm tin đồn lan truyền còn nhanh hơn cả virus. Tuy trong đầu viện ra hàng đồng lý do muốn ghét anh, nhưng cô vẫn cảm thấy mình rất dễ mềm lòng

14. Chương 14: Càng Ngày Càng Thú Vị

Cửa phòng cấp cứu mở toang. Bác sĩ từ trong phòng cởi khẩu trang ra. Anna và cô vợ chạy lại hỏi thăm

- Bác sĩ, giám đốc thế nào? - Anna bình tĩnh hỏi

- Không sao. Bệnh nhân này cũng thật kiên cường, đã mấy ngày không ăn đầy đủ còn chịu đựng được. Cũng may chưa đến mức loét dạ dày, nếu không phải phẫu thuật sẽ rất phiền phức. Sau này chú ý ăn uống điều độ là được rồi. Bệnh nhân đã tỉnh, người nhà có thể vào thăm

- Cảm ơn bác sĩ - Anna nói vài câu với bác sĩ. Hạ Phong nghe xong cũng thấy nhẹ nhõm hẳn, tựa lưng vào tường thở phào - cô ở đây, tôi đi mua chút cháo

-.....À.....hay để tôi đi mua cho..... - cô vợ từ chối, bây giờ cô chưa muốn đối mặt với anh

- Không sao, để tôi đi là được - Anna lúc này đã đi xa, cô kêu lại không kịp nữa

Hạ Phong ngược mắt nhìn vừa phòng cấp cứu khép lại kia, lòng thấp thỏm không yên. Bây giờ nếu gặp nhau, cô sẽ nói cái gì đây, có nên cười? Có nên giải thích vì sao anh lại vào đây hay nói đúng hơn nên giải thích tại sao cô lại ở văn phòng anh không? Thật sự rất đau đầu khi nghĩ về chuyện này. Anh ta đứng là rắc rối

Cô lại hé đôi mắt nhỏ nhỏ vào khe cửa. Tử Thiên ngồi yên, mỗi động tĩnh trong phòng đều biết hướng hồ tiếng mở cửa to như vậy. Anh lạnh nhạt nhìn cánh cửa chậm chậm mở, cái đầu ngó nghê của cô lộ ra, trông rất buồn cười. Làm ra chuyện đầy tội lỗi như vậy, chắc muốn đến đây xin lỗi anh hay là hỏi thăm gì đó chẳng

- Xin.....xin.....xin chào giám đốc.... - mới chào hỏi câu đầu tiên cô đã lắp bắp nói không nên lời

- Ngồi đi, tôi ngược lên rất mỏi cổ - môi anh khô khốc mấp máy

- Ừm.... - cô ngoan ngoãn ngồi xuống ghế bên cạnh giường, cuối cùng cũng ngang tầm mắt với anh, tuy vậy đầu vẫn không ngẩng

- Chắc cô có rất nhiều chuyện muốn nói - nhìn vậy ai mà gọi là bệnh nhân chứ. Anh còn khoanh tay và dùng đôi mắt uy hiếp đó nhìn cô chừng nào thì còn chứng tỏ, bản tính anh mãi mãi không thay đổi

- Ừm.....tôi chỉ.....trưa.....anh thấy..... - Hạ Phong có rất nhiều chuyện muốn hỏi

Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy? Có phải anh nhịn ăn trưa là tại cô hay không? Dù rất muốn hỏi anh rất nhiều chuyện, sợ rằng nếu anh trả lời, cô sẽ động lòng mất. Nhưng cô nghĩ, với bản tính của anh thì....không bao giờ có chuyện đó xảy ra. Cô cứ chần chờ mãi, không biết phải bắt đầu từ đâu. Từ ngữ cứ xuất hiện trong đầu rồi lại biến mất, như khiến cô trở thành 1 con ngốc trước mặt anh. Mà không, có lẽ trong đầu anh từ ban đầu cô đã là 1 con ngốc rồi

Cô liếc nhìn. Mặt anh vẫn không biết sắc. Vẫn yên lặng chờ cô nói xong mà không hề ca thán. Hạ Phong thấy có chút biết ơn anh vì đã không hạ nhục cô

- Anh thấy trong người thế nào? - vốn cô không định hỏi anh câu này đâu. Cô đâu có cho rằng anh đang bệnh

- Ổn rồi - đáp lại, anh trả lời rất bình tĩnh, giọng điệu không sắc bén như bình thường. Có lẽ mệt quá chăng?

- Tại sao anh lại để bản thân như vậy, anh vẫn có thể kêu Anna đem cơm trưa đến mà....

- Cô đang lo lắng cho tôi sao?

- Sao? Đương nhiên rồi, anh là giám đốc đại nhân, thiếu anh, Phúc Nhật sẽ gặp rắc rối - Tử Thiên vốn, không mong đợi câu trả lời vội vàng thế này của cô. Nhưng anh vẫn không nói gì

- Không thích ăn

- Không thích? Đây không phải là chuyện có thể thích hay không? Nếu không ăn, anh sẽ chết đó - Hạ Phong vẫn không nhìn thẳng vào mắt anh mà nói mặc dù đang tranh cãi. Có chăng cô chỉ không cúi đầu nữa thôi

- Tôi sẽ ăn....nếu cô chịu nhìn vào mắt tôi 5 giây - anh lại đưa ra điều kiện này nữa rồi

- Không được! - không hề chần chừ 1 chút nào, cô quả quyết từ chối. Điều này hơi khiến anh giật mình 1 chút. Rõ ràng đây không phải biểu hiện của 1 người biết xấu hổ. Trái lại, cô rất cứng đầu, là người cứng cỏi - tôi nghĩ Anna sắp mua cháo về rồi, mong anh có thể nghỉ ngơi....

Hạ Phong nghĩ nếu cô còn ngồi đây chững nào, sẽ bị anh bức đến chết giống như lần đó mất. Không được! Cô không được phép mạo hiểm. Cô đã nghĩ.....đã nghĩ có lẽ thời gian sẽ làm kí ức của cô phai nhòa 1 chút. Nhưng cô đã lầm, nó vẫn còn ở đó, rất mạnh mẽ, đang chờ đợi lúc cô yếu đuối sẽ trở dậy chiếm lấy sự sống nhỏ bé của cô. Cho nên, có chết cô cũng không thể làm theo yêu cầu của anh được

Cô đứng dậy rời khỏi phòng. Hạ Phong đã đuổi việc cô rồi, nên anh không thể nói gì thêm nữa. Nhưng mà, lý do chính không chỉ có vậy. Anh thấy sự trốn tránh, rất rõ ràng, giống như anh năm xưa vậy

Và hậu quả của cả ngày lông ngông của cô chính là bị quản lý mắng chửi te tát. Hạ Phong chỉ biết liên tục xin lỗi, mặt mũi không biết để đâu, bị người khác dè bĩu là đã mới vào mà còn không chăm, cô cũng xấu hổ lắm chứ bộ. Mặc dù không biết dạo này anh có ăn uống đầy đủ hay không nhưng chắc là không sao rồi. Cô cũng thỉnh thoảng lên webfan xem bình luận của đồng nghiệp cũ. Thấy từ sau lần nhập viện bất ngờ cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt xảy ra

- NGÀY MAI ĐẶC BIỆT GIẢM GIÁ, MONG MỌI NGƯỜI DÀNH CHÚT THỜI GIAN ĐẾN ỦNG HỘ QUÁN! MONG MỌI NGƯỜI ỦNG HỘ....

Trước viện triển lãm có 1 con gà nhồi bông có cái nơ trên đầu. Bộ đồ màu vàng cồng kềnh cùng xấp tờ rơi trên tay làm con gà di chuyển ngày càng khó khăn. Cái đầu có lẽ vì quá khổ nên lúc nào cũng có thể rơi ra ngoài, vì thế người bên trong thường phải giữ nó lại. Vừa giữ đầu gà phải vừa nói, vừa phát tờ rơi mà cũng không để ý rằng đa số người qua đường chỉ quảng nó xuống đất. Tuy có hơi thất vọng nhưng con gà vẫn tiếp tục phát tờ rơi

Trời càng tối, càng lạnh dần. Con gà đã phát xong số tờ rơi, đang ngồi bên vệ đường, cái đầu gà cũng được gỡ ra. Mặc dù trong trang phục dày trục nhưng cô vẫn cứ thấy lạnh tới tận sống lưng. Sương xuống phủ xuống cả 1 khu phố. Đã 12h kém rồi mà cô vẫn còn lang thang ngoài đường. Mũi khụt khịt vì lạnh. Xe cộ hầu như không qua lại chỗ này nữa. Khách đến triển lãm cũng đã về từ sớm, chỉ còn mình cô ngồi đây.....cùng chiếc xe đen láng bóng đằng kia....

Giờ đây còn đậu ở đây, chắc cũng đang thấy rất mệt mỏi giống cô. Muốn nghỉ ngơi sao? Hạ Phong quệt mũi rồi đứng dậy, lại gần chiếc xe kia hơn. Mà chủ xe ở đâu rồi nhỉ? Cô ngơ ngác tìm xung quanh nhưng chẳng thấy nổi 1 bóng người. Hạ Phong liếc đôi môi khô nứt của mình, lại dáo dác nhìn, khi đã xác định không thấy ai nữa, cô mới nhẹ nhàng lại gần, ôm trọn lấy đầu xe

- A.....ấm quá!!! - cô nhẹ nhàng thốt, cảm giác vô cùng thoải mái. Tay lại không kiểm soát mà sờ soạng lung tung, tận hưởng cảm giác ấm cúng này

Hành động kỳ quái của cô cũng khiến ngay cả người trong xe cũng phải bật cười. Minh Triết nhú mày nhìn:

- Cậu vừa cười sao?

- Không có

- Rõ ràng cậu vừa cười thành tiếng mà. Có chuyện gì vậy? - hấn vẫn chưa hiểu nổi tại sao từ lúc hấn từ triển lãm về xe, anh cứ kêu dừng vội rồi đi, bây giờ lại tự nhiên bật cười. Minh Triết vừa ngược đầu lên nhìn liền bị Tử Thiên nhận đầu xuống

- Lo mà đọc kĩ hợp đồng đi

- A, BUÔNG RA! - Minh Triết khó chịu vùng vẫy vì cứ bị anh ghì đầu mãi, nhưng chẳng có tác dụng gì đặc biệt

Càng nhìn vẻ mặt cười đến thỏa mãn của cô, anh lại không nhịn được cười. Tử Thiên sờ sờ lên đôi môi mềm của mình, tự thấy bản thân đã tìm được niềm vui nữa rồi. Tử Thiên ban đầu chỉ nghĩ cô là niềm vui nhất thời, hết rồi thì thôi, sa thải thì đã đành, anh lại liên tục gặp cô, hơn nữa lại còn càng ngày càng thú vị hơn

Minh Triết ngồi im. Suy nghĩ rằng tại sao anh lại cười nham nhở như vậy? Kể từ khi chuyển đến chi nhánh thành phố A, anh cũng chưa từng biểu hiện cảm xúc bên ngoài thường xuyên như vậy. Thỉnh thoảng cười mỉm khi hành hạ cô Triệu đã đành, bây giờ không có cô ấy, cũng ngồi tự cười 1 mình đến phát ra tiếng. Mặt trời thật sự mọc ở đằng tây rồi!

15. Chương 15: “nhân Duyên”

Hạ Phong lẩm nhẩm đếm số tiền mình vừa nhận được tuần này. Chừng này thật sự chỉ đủ trang trải vài ngày. Nhưng từ nay cô sẽ cố gắng sống tiết kiệm 1 chút. Bây giờ cuộc sống bắt đầu khó khăn rồi. Lúc này cô lại suy nghĩ vẩn vơ nữa. Thời gian này cô đơn thật đấy. Dù sao cô cũng có chút nhớ đồng nghiệp cũ và.....giám đốc đại nhân nữa

Nhớ lại mọi thứ. Từ khi gặp anh ta, trừ những lúc anh hành hạ cô thì những thứ còn lại cũng khá tốt. Anh còn giúp đưa cô về nhà, nếu không cô đã bị tên lang soi nào đó thịt ngoài đường nữa mất. Hạ Phong sờ lên môi mình, dù sao cô vẫn còn rất vương vấn chuyện đó. Cảm giác có khuất mắc không thể nào giải quyết được, nhưng chẳng lẽ cô lại đến trước mặt anh hỏi “Tôi đó anh có hôn tôi không sao?”. Cô đâu có vô sỉ như vậy

- Trưởng phòng Trương? - đang đi cô lại gặp trưởng phòng Trương đang ngồi bên vệ đường

- Tiểu Phong! - anh ta vội vàng chạy đến nắm chặt lấy tay cô

- Anh.....sao anh lại ở đây? Bây giờ không phải là giờ làm.....

- TIỂU PHONG! Cô nhất định phải giúp tôi. Chỉ có cô mới giúp được tôi thôi - trưởng phòng Trương giống như sắp mất đi sự sống, van nài cô cứu lấy anh ấy. Nhưng Hạ Phong còn chưa biết trưởng phòng Trương bị chuyện gì dọa đến mặt mũi tím tái như vậy

- Thế có chuyện gì?

- Giám đốc, giám đốc sắp đuổi việc tôi rồi. Nhà tôi, còn vợ con tôi nữa, bọn họ chỉ có mình tôi thôi, tôi mà mất việc thì coi như xong. Đứa con gái đầu của tôi còn sắp thi đại học nữa. Tiểu Phong cô làm ơn, coi như tôi là trưởng phòng lâu năm của cô, cô giúp tôi nói vài tiếng với giám đốc, cô thân với anh ấy như vậy, chắc chắn cô nói anh ấy sẽ nghe. Làm ơn đi tiểu Phong! Tôi thật sự không muốn bị mất công việc này. Vợ tôi.....cô ấy.....cô ấy.....chắc sẽ rất sốc khi nghe chuyện này, lại ngất lên ngất xuống cho coi.....tôi.....

- Đợi.....từ từ đã trưởng phòng, anh bình tĩnh lại đã - nhìn trưởng phòng Trương nói đến không kịp thở, nước mắt chảy dài cô cũng thấy rất xót. Nhưng chuyện anh ta nói hình như hơi kì cục thì phải - anh bị giám đốc sa thải sao? Sao có thể được?

- Đại loại chuyện rất phức tạp, dù sao cũng là do tôi làm không tốt, hợp đồng bị hủy rồi, giám đốc rất tức giận chuyện này, lập tức không nói 2 lời liền đuổi việc tôi giống như đã đuổi cô vậy tiểu Phong - trưởng phòng Trương tiếp tục kéo áo cô

- Nhưng anh hiểu lầm rồi. Tôi bây giờ chẳng có quan hệ gì với anh ta, tôi nghĩ tôi không thể giúp gì được cho anh rồi - Hạ Phong tuy muốn giúp nhưng thực sự bây giờ chẳng thể nữa rồi. Cô bất lực gỡ tay trưởng phòng Trương ra. Nhưng anh ta lại tiếp tục níu chặt hơn

- KHÔNG! Chắc chắn sẽ được, chắc chắn mà! Cô hãy giúp tôi đi, thử 1 lần thôi. Tôi tin giám đốc sẽ nghe cô mà. Tiểu Phong tôi van cô - hết nước, trưởng phòng Trương quỳ xuống giữa đường cầu xin cô

- Trưởng phòng, anh làm gì vậy. Anh đứng lên đi! - cô hứng chịu ánh mắt của người qua kẻ lại, cảm thấy xấu hổ cùng khó xử nhưng chẳng thể làm gì được vì trưởng phòng Trương cứ như vậy mãi

- Trừ phi cô đồng ý đến xin giám đốc, tôi sẽ không đứng dậy đâu

- Trưởng phòng.....

- Không bao giờ thay đổi! - anh ta vẫn kiên quyết

- Nhưng tôi thật sự không thể giúp được anh....

Lần này thì anh ta chẳng thêm trả lời nữa. Cô bị đẩy vào tình huống khó xử nhất từ trước đến giờ. Tuy tội thật nhưng nếu cô đến gặp giám đốc, chẳng những không giúp được anh ta mà còn chuốc họa vào thân, hay là bị người kia sỉ nhục đến không thể quay đầu

- Được rồi. Tôi đồng ý - nghe cô nói xong, trưởng phòng Trương lập tức thay đổi sắc khí, đứng dậy tay bắt mặt mừng. Hạ Phong thở dài nào nề

- Thật chứ? Cảm ơn cô, thật sự cảm ơn cô tiểu Phong. Đời này tôi sẽ không quên ơn cô đâu - xem ra trưởng phòng Trương thật sự đặt hết tất cả hi vọng vào cô rồi. Nhưng giúp được hay không, còn phải đợi xem vận may của cô nữa mới được

Hạ Phong mỉm cười trấn an trưởng phòng Trương. Thầm mong rằng lần này sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa. Bởi vì....cô thật sự sợ phải đối mặt với người đó 1 lần nữa

Minh Triết đi lại bàn làm việc của anh, nhìn thấy xấp giấy tờ đặt sẵn trên bàn từ chiều đến giờ. Còn anh thì cứ mãi đứng ở đó, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài, nhưng vẫn không biết đang nhìn cái gì. Hắn cầm lên đọc

- Hợp đồng? Triệu Hạ Phong?!! Cô Triệu, cậu làm gì với cái này? - Minh Triết lập tức có ngàn thắc mắc trong đầu - cô Triệu đã nghỉ việc lâu rồi mà

- Hừm, sớm thôi - anh đứng bên cửa sổ, dáng vẻ ngạo nghễ, tay đút trong túi quần cười lạnh, dường như chắc chắn trò chơi lần này, phần thắng này sẽ thuộc về mình

- Cái gì? - Minh Triết vẫn không hiểu, đặt hợp đồng lại chỗ cũ, hắn đến đứng cạnh anh, nhìn theo tầm mắt của anh - cô Triệu?

- Xem ra tên trưởng phòng kia làm việc cũng khá đấy chứ. Rất đáng khen! - anh nhếch đôi môi của mình, nhìn xuống người con gái vẫn với kiểu trang phục váy yếm và áo pull, xem ra cô rất thích mặc kiểu trang phục này, đang chậm rãi đi về phía cổng chính

Khung cảnh hẳn là rất giống trong suy nghĩ của anh. Lần đầu tiên cô mặc trang phục bên ngoài vào đây. Lúc còn làm việc ở công ty chỉ toàn mặc quần jean trơn vô cùng đơn điệu và nhàm chán. Bây giờ xòa tóc, mặc váy, trông cô có vẻ nữ tính hơn rồi đấy, làm không khí trong căn phòng này cũng không còn khô khan nữa

- Giám đốc, anh,...tôi biết nói chuyện này ra rất ngu ngốc, nhưng.....xin anh có thể.....xin anh đừng đuổi việc trưởng phòng Trương được không? - Hạ Phong nhắm mắt nói nguyên 1 tràng, cũng không biết biểu cảm hiện giờ của anh như thế nào, nhưng cô hiện rất hồi hộp

- Tại sao?

- Hả? À.....tại.....tại.... - bắt quá trong đầu cô cũng chẳng nghĩ đến chuyện này

- Vậy.....vẫn yêu cầu cũ.... - anh dựa ra sau, tự tin đặt tay lên vành ghế - nếu cô nhìn tôi 5 giây....tôi sẽ thực hiện theo yêu cầu của cô, rất đơn giản phải không?

Tại sao? Tại sao lần nào cũng là cái yêu cầu chết tiệt đó? Lẽ nào anh biết về bệnh tình của cô. Không thể nào, chuyện này ngoài cô và Thiếu Tấn ra, không thể nào có người thứ 3 biết

- Tại sao anh cứ thích làm chuyện này chứ? - cô bị ép đến đường cùng, cũng phải hỏi cho bằng được

- Vì sao hả? - Từ Thiên nghiêng người về phía trước, nhìn kĩ về ngoài rụt rè nhưng cũng kiên cường của cô thêm 1 lần nữa - vì tôi biết, đó là điểm yếu của cô. Không cần biết điểm yếu đó đơn giản hay khó khăn, tôi đều chỉ muốn đánh vào điểm yếu của người đó chứ không phải là thứ nào vô vị khác. Hiểu chưa?

Anh từ từ giải thích cho cô hiểu. Đúng là đây chính là 1 điểm yếu của cô. Trong 1 thời gian ngắn lại bị anh phát hiện. Sau này cô phải làm sao đây? Hạ Phong chần chừ rất lâu, tay cô bắt đầu rục rịch đổ mồ hôi. Cô liên tục co dũi 10 ngón tay, chứng tỏ cô đang đấu tranh rất dữ dội

- Vậy xin lỗi, đã làm phiền anh rồi - Hạ Phong đứng dậy cúi đầu, quyết định không thể giúp được trưởng phòng Trương nữa, phải làm anh ấy thất vọng rồi

- Cô từ bỏ anh ta sao? Hình như cả gia đình trưởng phòng kia đang phụ thuộc vào cô. Cô là hi vọng sống duy nhất của bọn họ. Con gái đầu sắp thi đại học, cần tiền để chạy chữa. Vợ thì ở nhà không đi làm, con trai sau lại mới 10 tuổi. Cô đành lòng nhìn bọn họ không chốn nương thân, cả nhà ra đầu đường xó chợ sống ư? Cô bây giờ còn có sức lực làm thêm, bọn họ cả nhà già trẻ đều có, cô xem.....sau này bọn họ có thể chết đói ngoài đường hay không?

- RỐT CUỘC.....rốt cuộc anh muốn cái gì chứ hả? - Hạ Phong quay lại nói lớn, không thể nghe nổi những lời như cửa vào tim của anh. Mỗi lần cứ tưởng tượng đến cảnh gia đình trưởng phòng Trương, cô lại thấy bản thân không thể thở nổi. Nước mắt cô ứa ra, tại sao lại cứ phải là cô chứ?

- Thay vào đó, tôi có 1 đề nghị bổ ích hơn cho cô đây - anh nhếch môi, quăng tập hợp đồng trước mặt cô. Hạ Phong thút thít lau nước mắt, bình tĩnh cầm chúng lên đọc. Càng đọc về sau, lòng mày cô càng chau lại đến khó tin

- Cái này?.....tôi lại trở lại làm nhân viên phòng nhân sự, và tiếp tục đưa thức ăn cho anh hả? - cô lẩm bẩm đọc lên. Nhìn biểu hiện thần thờ của cô mà anh vô cùng hài lòng, chính là biểu hiện không tin nổi này - anh xem tôi là con rối sao?

- Tôi đã nghĩ đến chuyện có thể cho cô làm thư ký cũng không tệ, đỡ phải chạy thang máy. Nhưng nghĩ lại thấy trình độ của cô quả thật có năng lực làm Phúc Nhật phá sản chỉ trong 1 đêm nên thôi. Vừa giúp được đồng nghiệp, vừa có lại việc làm, lấy lại cuộc sống trước đây....Tôi thật sự rất nhân nhượng với cô rồi đây - cái nhân nhượng gì đó thì cô không biết, nhưng những lời này cô nghe vào tai sao nghe giống những lời đạo đức giả vậy

- Bây giờ.....anh đang thấy rất hả dạ phải không? Vì hạ nhục tôi

- Không đâu, quan trọng không phải là nhân cách của cô có bị sỉ nhục hay không, quan trọng là gia đình họ Trương kia.... - anh luyên giọng, càng làm đầu óc cô trở nên rối bời hơn nữa

Anh ta cứ liên tục uy hiếp cô bằng gia đình của trưởng phòng Trương, làm cô không thể nào đành lòng mà từ bỏ họ. Hơn nữa nếu cô kí, cô sẽ có lại việc làm, điều đó chẳng phải cô hằng mong muốn hay sao? Nhưng mà,....cô thực sự không muốn hằng ngày đem cơm cho anh ăn, chịu bao nhiêu nhục nhã như vậy. Khó khăn lắm cô mới thoát được ra ngoài, không thể nào lại tự tròng dây thừng vào cổ được nữa

Hạ Phong run run cầm cây bút mạ vàng đắt tiền trên bàn, chậm chậm kí “Triệu Hạ Phong” lên tờ giấy hợp đồng, bên cạnh chữ ký nghèo nàn của anh. Lòng thất vọng vì dằn vặt nhưng cô không còn cách nào khác. Sau này chắc sẽ phải chiến đấu dài dài rồi

Tiếng bút bi rơi xuống bàn kêu lạch cạch. Từ Thiên hài lòng nhìn hợp đồng rồi cất sang 1 bên. Nhìn cô đang mệt mỏi vô cùng, chắc đã trải qua cuộc đấu tranh dữ dội mới đi đến kết luận này. Anh biết bản thân cô ghét phải đưa cơm cho anh như vậy, nhưng thà cô chọn kí chứ không chọn việc đơn giản hơn là trò 5 giây

kia, chứng tỏ quả thực đó không phải là chứng xấu hổ thông thường, là 1 căn bệnh, là 1 nỗi ám ảnh mãi mãi cô không thể đối mặt được

Anh đã nói, anh sẽ đánh trúng vào điểm yếu của 1 người chứ không phải là 1 thứ vô vị nào khác, đó cũng là 1 trong những điểm yếu của cô - con người. Chính việc cô tới đây, anh cũng đã biết hôm nay anh sẽ có thu hoạch rồi, còn những rủi ro khác, anh không màng tính đến. Và sau này, anh chắc chắn sẽ tìm ra những điểm yếu khác của cô nữa

16. Chương 16: Tiếp

Tiểu Phong lại nhận được những ánh mắt dè bĩu xung quanh. Mặc dù đầu lúc nào cũng cúi nhưng không có nghĩa là cô không quan sát những người khác. Hạ Phong hít thở đều, đi 1 mạch đến phòng nhân sự. Mọi người và nhất là trưởng phòng Trương vui mừng khôn xiết. Nhưng đằng sau hạnh phúc, là cô phải chịu sự dày vò của giám đốc đại nhân

- Hôm nay làm sao vậy? - nhìn cô không còn 1 chút sức sống, 1 cái liếc cũng không thèm nhìn anh. Từ Thiên biết đứng đó hẳn rất là muốn nói chuyện, nhưng cô hôm nay im lặng lạ thường

- Không có gì - cô lắc đầu, làm sao dám than phiền trước mặt anh

- Vậy được - anh mặc dù biết cô nói dối nhưng cũng không có nói nhiều. Đã không muốn nói nữa thì thôi

- Giám đốc, anh nói xem tại sao tôi lại bị đối xử như vậy chứ? - Hạ Phong kìm nén không nổi nữa cũng muốn bộc phát, dù sao đứng đây mãi mà không xả giận, cô sẽ có ngày bị nội thương mà chết

-..... - Từ Thiên nhướn mày nhìn cô. Chịu nói rồi? Chắc có chuyện gì chọc giận cô lắm nên mới chịu không được như vậy. Nếu thế, anh sẽ nghe

- Bọn họ tại sao lại cứ nhìn tôi như tôi là kẻ đi cửa sau vậy chứ? Tôi cũng vì bất đắc dĩ mới vào đây lại làm. Hơn nữa, ai mà không muốn có công việc ổn định. Cứ làm như.....cứ làm như tôi là kẻ cơ hội.....

Hạ Phong sau 1 hồi mắng mỗ, nhỏ dần nhỏ dần đến khi tắt hẳn, làm anh cũng bất ngờ không kém. Từ khi nào người nhút nhát như cô lại lên tiếng mắng chửi người khác, đương nhiên là trừ lần uống rượu đó. Xem ra cô đã biết đấu tranh rồi, biết ghét người khác, biết lên tiếng bảo vệ mình, đó là 1 sự thay đổi khá tốt mà. Nhưng dù sao....cô không thể đấu lại anh.....anh tự tin với điều đó

- Chẳng lẽ cô không phải là kẻ cơ hội? - anh ngừng ăn, chống cằm nhìn cô. Mặc dù đang ở khoảng cách khá xa nhưng sao cô vẫn thấy mình trở nên lúng túng

- Thì.....tôi nghĩ vậy.....đấy..... - Từ Thiên che miệng, ngăn không cho mình cười trước mặt cô. Rồi anh lại quảng cái hộp rỗng

- Xong rồi

Như mọi lần, Hạ Phong lại phấn khởi mang hộp cơm ra khỏi phòng. Vậy là 1 ngày dài hôm nay của cô trôi qua như vậy là xong. Tại sao mọi người lại về sớm thế nhỉ? Lúc cô ra về đã thấy công ty về gần hết Hạ Phong là người ra về cuối cùng trong phòng, cho nên cô là người tắt đèn

Phụp.....cả tầng tối thui. Cô thở dài, lấy điện thoại ra soi chút ánh sáng nhưng chẳng may là điện thoại hết pin mất, cho nên cô đành mò mẫm theo những bức tường để đến chỗ thang máy thôi

- Giám đốc, lịch trình hôm nay của chúng ta hết rồi. Cũng hiếm thật đấy - Anna đi cạnh anh, trên tay cầm ipad kiểm tra lịch trình

- Ừm - anh nhấn nút thang máy, tay vẫn xỏ lại vào túi quần. Trời chuyển lạnh quá. Chắc mai anh phải mang áo lạnh thôi

Cả 2 bước vào thang máy. Con số trên bảng hiển thị vẫn cứ chạy. 1 ngày của anh đã kết thúc như thế đấy. Có lẽ sẽ rất bình thường và nhàm chán nếu như không có cô bên cạnh. Dù chỉ là 1 chút nhưng lúc ăn cơm, ít nhất anh vẫn đỡ thấy cô đơn hơn. Đặc biệt hôm nay cô đã gỡ bỏ lớp vỏ lên ngoài, chỉ còn lại trần trụi 1 tấm lòng đơn điệu, trong trắng

- Giám đốc, anh cười sao? - Anna không biết mình vừa nói gì lại khiến anh cười khẽ

- Không có gì - anh thu lại nụ cười, lông mày nhíu lại - cô có nghe thấy tiếng gì không?

- Tiếng? Giờ này làm gì còn ai ở đây nữa ạ?

- Không nghe thấy sao? Vậy tại sao tôi lại nghe thấy? - anh lắc đầu, nửa tin nửa vờ, có lẽ công việc dạo này của anh quá bận rộn khiến anh sinh ra ảo giác chăng? Khi anh ngẩng đầu lên, số chỉ đã đến tầng 15

- Mà phòng nhân sự ở tầng nào vậy?

Anna gấp rút chạy theo sau anh, tuy không biết giám đốc đang làm gì nhưng anh cứ chạy mãi, điện thoại cứ cầm trên tay, thỉnh thoảng lại áp lên tai nhưng rồi lại bỏ xuống

- Giám đốc, đã xảy ra chuyện gì? Anh làm ơn nói cho tôi biết đi - Anna đầu tóc rối bời cố gắng theo kịp anh

- Tại sao không nghe máy? - Tử Thiên là mới nghe trưa nay cô nói đám người nào đó cứ nhìn cô, bây giờ lại không nghe máy, anh biết tuy xác suất suy nghĩ của mình là rất thấp, nhưng anh cũng không thể không đề phòng

Càng chạy gần đến nhà vệ sinh, anh càng thấy lo lắng hơn. Đèn nhà vệ sinh nữ bật

RẦM.....Tử Thiên đập mạnh cửa mà không cần quan tâm trong đó có người hay không? Cảnh tượng trước mặt có nằm mơ anh cũng không tưởng tượng nổi

- CÁC NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ? - nhìn cả người cô ướt nhẹp mà đầu tóc rũ rượi, Tử Thiên không kìm chế được mà chạy đến ôm cô vào lòng - TRIỆU HẠ PHONG, TRIỆU HẠ PHONG, CÔ TỈNH LẠI CHO TÔI. TỈNH LẠI! - anh tát tát vào mặt cô vài cái nhưng nét mặt tiều tụy đó vẫn không có dấu hiệu nào chứng tỏ sự tỉnh táo

- Anh....anh là.... - đám nhân viên nữ vì quá hoảng hốt nên đứng như trời trồng. Nhưng nhìn Anna, bọn họ biết chắc người mình đang đụng độ chính là giám đốc đại nhân. Cả người tím tái

- Cô Triệu..... - Anna bịt miệng, suýt nữa thì hét lên - tôi không ngờ, tôi vốn tưởng chuyện tin đồn sẽ không ảnh hưởng gì đến cô ấy.....giám đốc, tôi xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi....

- Không cần, mau gọi cấp cứu đi! - trong tình huống này, anh vẫn muốn giữ bình tĩnh, chỉ có thể ra lệnh cho Anna gọi cấp cứu

- Vâng.....vâng..... - Anna run rẩy đến mức điện thoại cũng cầm không vững. Sau khi nói vài câu xong cô liền cúp máy - còn mấy người, tại sao dám làm ra chuyện này, các người chán sống rồi hả?

Trong khi Anna còn bận rộn giải quyết đám người kia, Tử Thiên không nghĩ nhiều, liền bế cô trên tay, để đầu cô tựa vào vai anh, bộ đồ này dơ cũng chẳng sao. Anh không nhanh không chậm bước ra ngoài. Ánh mắt anh nhìn Anna, chắc cô ấy cũng hiểu mình sẽ phải làm gì. Anna nhìn anh rồi gật đầu 1 cái, sáng mai cô ấy nhất định sẽ cho anh câu trả lời tốt nhất

Đứng trong thang máy, Tử Thiên đầu vẫn nhìn thẳng, tay siết chặt cô hơn vào lòng, không để gió làm cô lạnh hơn nữa. Cảm nhận được hơi ấm, lông mi Hạ Phong dần cử động. Cô là đang mơ sao? Tại sao cô lại thấy giám đốc đại nhân đang bế mình? Hơn nữa cơ thể 2 người còn.....còn rất sát nhau. Cô cảm thấy rất lạnh, cũng rất buồn ngủ, nhưng cô không muốn mình lầm tưởng giữa mơ và thực nữa....

- Tại sao tôi lại thấy anh giống giám đốc đại nhân vậy? - giọng nói yếu ớt của cô kéo tầm mắt anh nhìn xuống

- Cô lại lầm nhầm rồi - thấy cô vẫn còn cố tỉnh dậy, anh an tâm hơn nhiều

- Anh không thể nào là giám đốc đại nhân kia đâu..... - Hạ Phong say sưa ngắm nhìn anh, mắt còn nửa nhắm nửa mở

- Tại sao cô lại cho là vậy? - anh cũng thẳng thắn đón nhận ánh mắt của cô. Chắc anh đoán những lúc cô nửa tỉnh nửa mê thì cư xử giống như 1 người bình thường hơn. Còn nữa, mắt cô cũng rất đẹp!

- Giám đốc đại nhân.....không bao giờ.....đối xử.....với tôi.....như vậy đâu..... - lời nói cô ngắt đoạn dần rồi cô chìm vào giấc ngủ trên đôi vai của anh

Trước khi thiếp đi, cô còn man máng nghe tiếng anh còn thì thầm bên tai “Xin lỗi....”

17. Chương 17: Không Đúng

Hạ Phong tỉnh giấc trong bệnh viện, trang phục đã trở nên rộng thùng thình. Cô sờ sờ da mặt mình, bắt giác thấy tay đang cầm dịch chuyền. Cơ thể cô cứng ngắc, dường như ngồi dậy cũng khó. Trong phòng trắng toát chẳng có ai cả. Nhìn xung quanh như thế này, chắc đây là bệnh viện rồi. Nhưng mà, tại sao cô lại ở đây chứ?

À, cô nhớ tối qua.....không lẽ, cả đêm qua cô không về nhà sao? Bỏ qua chuyện đó, tối qua cô đang định mò đến thang máy để ra về thì bị đám người nào đó lôi đi. Đến khi mở mắt, cô mới biết mình bị đám nhân viên nữ lôi đến phòng vệ sinh. Những người này, cô hoàn toàn không quen biết. Vì trừ những người trong phòng nhân sự, cô chỉ quen 1 số người khác

Bọn họ nói ngay vào vấn đề chính. Việc cảm thấy giám đốc thật sự quá thiên vị cô. Thiên vị ư??!!! Làm ơn, là tại tình huống đẩy cô vào đường cùng mà thôi. Mấy cô thử mà bị như vậy đi, coi thử còn có may mắn hay không? Nhưng cô không thể mở miệng mà cãi lại nổi. Bởi vì căn bản có nói, bọn họ cũng không tin, hơn nữa còn có thể cảm thấy giao thức ăn trưa cho giám đốc là 1 vinh dự lớn

Cho dù cô cố gắng thanh minh 1 chút cho mình, cũng chỉ như đàn gảy tai trâu mà thôi. Bọn họ không chịu nghe cô, đẩy cô vào tường. Sau đó,....sau đó.....cô bị tạt nước, rồi bọn họ dần mặt cô. Còn chuyện gì sau đó, cô không còn nhớ được nữa

- Bác sĩ, hồ sơ bệnh án của cô ấy đây - y tá đưa cho Thiếu Tấn hồ sơ bệnh án của cô

Tối qua nghe phòng cấp cứu nói, may mà họ biết tiểu Phong thường đến khám chỗ hần, hần hoảng hốt vội ba chân bốn cẳng chạy ngay đến đây. Cô đã hôn mê 3 ngày rồi. Chắc chắn không chỉ đơn thuần là bị tạt nước và đánh đập thông thường. Thiếu Tấn chăm chăm nhìn vào hồ sơ mà không để ý 1 người đàn ông tướng tá lãnh đạm đang tiến lại gần

- Trên người không có vết thương nặng, lại hôn mê tận 3 ngày, anh có nên giải thích 1 chút không bác sĩ? - Tử Thiên đã thấy hần từ tối đó đã chạy gấp gấp đến phòng bệnh, còn nói có chuyện rất quan trọng, nhưng anh không tin, chắc chắn có uẩn khúc gì đó

- Xin lỗi, giữ kín thông tin bệnh nhân là nguyên tắc của bác sĩ, hơn nữa anh cũng không phải người thân của cô ấy - xem ra người này rất thân với cô, à không, là bạn trai thì đúng hơn chứ? Nhìn ánh mắt găm gù như không cho anh đến gần cô của hần làm anh càng cảm thấy khó chịu

Anh cũng biết như vậy, cái nguyên tắc gì đó. Lúc này anh cũng nghe y tá nói rằng cô đã tỉnh, anh nên ra về thôi, công ty còn nhiều việc. Thiếu Tấn nhìn đồng tử của người kia, tĩnh lặng như hồ nước, bất động, chỉ nhẹ nhàng di chuyển nhưng thực chất lại mang cảm giác nguy hiểm, bởi vì khi anh ta suy nghĩ những gì, không ai có thể biết được. Anh lặng lẽ quay người đi, nhưng những gì anh để lại trong ấn tượng của Thiếu Tấn, là 1 sự tấn công vô cùng mạnh mẽ

Thiếu Tấn tạm thời còn có ca mổ, chưa thể gặp cô được ngay, cho nên anh giao việc chăm sóc cô cho y tá. Trong ngày hôm nay, cô có thể xuất viện được. Mà anh chắc chắn cô cũng sẽ xuất viện ngay thôi

Hạ Phong mỉm cười vui vẻ, xếp quần áo vào túi, nhìn cô có sức sống hẳn. Mặc dù không biết tại sao nhưng sau khi vận động 1 chút, cô cảm thấy người khỏe hẳn. Chắc do cây cối ở đây nhiều quá, làm cô thấy dễ chịu vô cùng

- Cô may mắn thật đấy, được bạn trai đẹp trai như vậy chăm sóc - y tá vừa lấy thuốc vừa ngưỡng mộ
- Bạn trai? - à đúng rồi, Thiếu Tấn cũng làm việc ở đây mà cô lại quên, hèn gì cô thấy chỗ này quen lạ - ý cô nói là Thiếu Tấn?
- Bác sĩ Thiếu Tấn? Nhắc mới nhớ anh ấy rất lo lắng cho bệnh tình của cô, chăm sóc cô suốt 3 ngày
- 3 ngày? - cô đã hôn mê tận 3 ngày luôn sao? Thuốc mê quá liều hả?
- Đúng vậy, cô ngủ li bì 3 ngày rồi. Nhưng mà....người đẹp trai đó, không phải đẹp trai như kiểu bác sĩ Thiếu đầu - y tá lại đỏ mặt cười
- Không phải sao? - cô hơi ngạc nhiên, ngoài hẳn ra, còn có người nào khác đến chăm sóc cô
- Lúc người đó đưa cô vào đây, vẻ mặt thật sự có thể giết được người đấy. Lúc đó tôi thấy cũng đáng sợ, giống như nếu như cô xảy ra chuyện gì, anh ta sẽ lập tức lôi từng người ra xử tội. Nhưng lúc bình tĩnh lại, nhìn anh ấy....rất tỏa sáng.... - y tá không ngừng cảm thán. Mà có thể, Hạ Phong cũng lờ mờ đoán ra người có vẻ đẹp “tỏa sáng” kia là ai rồi
- Cô đã....được giám đốc đại nhân cứu ra ư? Không thể tin được. Thật sự là không thể tin được. Hạ Phong đi từ bệnh viện ra đến ngoài đường nhưng cũng không thể nào tin được. Nhưng mà cô chẳng nhớ chút nào hết. Còn 1 chút tiền trong người, cô bắt taxi về công ty. Có lẽ nghỉ làm nhiều ngày, trưởng phòng Trương sẽ mắng cô mất
- Vội vàng đến văn phòng, cô chạy ngay đến chỗ trưởng phòng Trương trong con mắt kính ngạc của nhiều người
- Trưởng....trưởng phòng Trương, tôi....
- TIỂU PHONG????!! - cô chưa lấy lại được hơi, trưởng phòng Trương đã vội hét toáng lên. Cả đồng nghiệp cũng tập trung lại 1 chỗ. Hạ Phong đứng chết trân, tưởng rằng bản thân lại phạm phải tội chết - tại sao cô lại đi làm thế này? Nên ở bệnh viện nghỉ ngơi thêm 1 chút nữa chứ
- Cô làm chúng tôi sợ lắm đấy cô biết không?
- Sau này đừng đi về 1 mình nữa, chúng ta cùng về đi
- Đúng rồi đó, ai ngờ bọn người kia lại vì ghen tỵ với công việc của cô mà làm ra những chuyện như vậy
- Tiểu Phong của chúng ta suốt ngày chạy đôn chạy đáo, thật đáng thương mà
- Hạ Phong lần lượt nhìn từng người. Không phải cô chỉ nghỉ có 3 ngày, mọi chuyện đã thay đổi đến chóng mặt chứ. Làm sao bọn họ biết cô bị thương? Lại còn biết người đáng cô là ai? Những chuyện này....Không trách mắng cô vô trách nhiệm, bỏ bê công việc sao? Hơn nữa cô còn chưa gọi điện xin phép nữa....
- Cô còn đang sắp xếp lại mọi thứ trong đầu, định xuống căn tin 1 lúc lại gặp ngay Anna bước ra từ phòng họp
- Tiểu Phong! - thái độ Anna giống hệt trưởng phòng Trương khi mới gặp cô. Tiếng giày cao gót kêu lộp cộp, Anna chạy tới - tôi....tôi gọi cô là tiểu Phong, được chứ? - nhưng khi đối mặt với cô, Anna lại có hơi e dè
- À....đương nhiên rồi - dù sao cô nghe từ này cũng khá quen tai rồi
- Tại vì, tôi thấy tiểu Phong rất đáng yêu. Cô rụt rè, hay xấu hổ, nhưng cũng đơn thuần, cứng rắn và ương bướng, rất giống 1 người em gái. Cho nên, tôi muốn gọi cô là tiểu Phong - thanh âm của Anna như tiếng suối, nghe thật êm tai
- Thật sự cô nghĩ như vậy sao? - Hạ Phong liền mừng rỡ hỏi
- Thật chứ - Anna bật cười. Có 1 người chị như vậy, cô thật sự rất hạnh diện - À, ừm. Với lại, sức khỏe cô thế nào rồi? Sao lại đi lại tự do như vậy? Có biết tôi và giám đốc lo cho cô thế nào không? - Anna chào hỏi thể nào cũng quay lại thăm dò cô
- Tôi thấy rất ổn. Nhưng mà....giám đốc lo....cho tôi??? - Hạ Phong nghi ngờ, nheo mắt hỏi lại

- Tôi chỉ thấy anh ấy vội vàng bỏ cô đến bệnh viện thôi. Tôi nghĩ anh ấy cũng rất sốc khi biết nhân viên trong công ty đánh nhau, cho nên lúc đó hết lên đáng sợ lắm

-Ồ - cô cũng nghĩ vậy. Chắc anh sợ tin tức truyền ra ngoài, uy tín công ty sẽ bị ảnh hưởng đây mà - dù sao cũng....cảm ơn cô

- Bác sĩ kiểm tra thấy trên người không có thương tích nặng nề, nhưng cô đã hôn mê tận 3 ngày làm tôi lo lắng đó. Sợ cô mà có chuyện.... - Anna méo mếu như sắp khóc

- À....tôi không sao thật mà, tôi....chỉ là....thiếu ngủ chút thôi..... - Hạ Phong xoa tay cười xoàng

Tử Thiên lại đắm chiều nhìn ra ngoài cửa sổ. Minh Triết cũng đứng cạnh anh. 2 người cứ như vậy chẳng ai nói với ai câu nào. Hấn cũng không hỏi tại sao anh đột nhiên gọi hấn đến. Mà anh cũng không nói lý do chuyện mình muốn nói. Bởi vì hấn biết, anh đang có tâm sự

- Điều tra cho mình bệnh án của Triệu Hạ Phong - cũng không hấn là 1 mệnh lệnh, là 1 lời nhờ vả thì đúng hơn

- Chuyện đó là phạm pháp, cậu cũng biết mà - Minh Triết nghĩ anh chưa bao giờ nhúng tay vào mấy chuyện liên quan đến pháp luật kia mà

- Bởi vậy mình mới nhờ cậu giúp - giọng anh rất trầm, có rất nhiều suy nghĩ, lòng đang rất nặng nề

- Mình biết rồi

Minh Triết trầm nghĩ “Tử Thiên, cậu lại sao nữa vậy? Đã lâu lắm rồi, mình chưa thấy dáng vẻ này của cậu”. Đúng là, đã rất lâu rồi. Mà hấn cũng không nhớ chính xác là bao lâu. Chỉ là vết thương đã trở thành vết sẹo. Kỷ niệm đã trở thành kí ức không muốn nhớ đến. Nhưng hấn biết, trong lòng Tử Thiên vẫn còn không thể quên được.....người đó....

Có lẽ nào, vì chuyện đó, vì Hạ Phong hơi giống người đó, nên anh....hấn đã từng có suy nghĩ như vậy. Mặc dù chỉ thoáng qua đầu, nhưng hấn không biết Tử Thiên nghĩ như thế nào. Chỉ mong, đừng có những chuyện đáng tiếc nào xảy ra. Kể cả anh, mà kể cả cô gái họ Triệu kia

18. Chương 18: Đại Nhân Thay Đổi Rồi

- Cái hộp đó là gì? - Tử Thiên nãy giờ thấy cô cứ ôm khăng khăng cái hộp thì ngược mặt hỏi

- À, cái này.....là cơm trưa của tôi, để đỡ phải chạy xuống mất công lần nữa. Bây giờ tôi mới nghĩ ra đây - cô tự cười tủm tỉm

- Hừm.... - còn anh chỉ cười khinh

- Sao anh lại cười như vậy? - cô liền xụ mặt

- Chỉ thấy.....ngay cả người thông minh như tôi cũng chẳng biết trong đầu cô chứa gì? - Gì vậy? Ý chỉ trí thông minh của cô thấp kém sao?

Hạ Phong mặc dù bị chê cười nhưng cũng không thể không công nhận. Tại sao cô không nghĩ ra cách này sớm hơn? Mà anh biết thì cũng nên có tâm 1 chút, nói cho cô nghe cũng không phải tốt hơn à? Tóm lại 1 câu, anh ta chỉ toàn biết bắt nạt cô thôi. Hạ Phong bĩu môi. Con người nhỏ mọn này. Cái gì mà cứ với không cứu chứ? Nhìn bộ mặt nham nhở của anh ta....không thể nào....

Nhìn cô cứ chau mày, lại lắc đầu, lại chau mày, lại lắc đầu, anh thấy giống hệt người ngốc. Mà không, là người ngốc thật thì đúng hơn. Nhưng mà, nếu cô cứ cầm hộp cơm đứng như vậy, sẽ nguội hết đi mất. Nhưng nếu anh mời cô ngồi xuống cùng ăn, cô liệu sẽ đồng ý? Hay là miếng ăn chưa lên đến miệng đã run đến mức chạy ra ngoài?

Thật ra, anh đã muốn nói cô cùng ăn với mình, anh nghĩ như vậy cũng chẳng khác gì tình trạng bây giờ. Hơn nữa, làm cô tự tin hơn cũng khá tốt, vì mỗi lần cô nói chuyện với anh, trừ 1 vài trường hợp, đều cúi gầm đầu, không biết dưới đất có gì quyến rũ hơn anh sao? Gương mặt này....không nhìn thật lãng phí

- Có muốn ngồi xuống ăn không? - Hạ Phong đang đứng như thường lệ. Nhưng hôm nay giám đốc đại nhân đột nhiên hạ thánh lệnh, làm cô ngỡ người ngay tại chỗ

- Anh đang....nói thật hả?

- Không muốn thì thôi - dù sao anh cũng chẳng mong gì, lại cúi xuống ăn tiếp

- À....không, tôi sẽ....sẽ ăn mà..... - Hạ Phong nặn nụ cười, ngồi xuống salong, từ từ mở hộp cơm ra, cô hít hà hương thơm đậm đà của thịt sườn

Tử Thiên không ngờ cô lại là người rất trung thành với thức ăn. Ăn rất tốt. Khi ăn cũng không nói chuyện, như vậy cũng tốt. Dù sao nói nhiều thì thức ăn vắng cũng nhiều, thật quá vô duyên. Bởi vậy anh mới ghét nhất mấy loại người vừa ăn vừa nói

- Đúng vậy. Trưởng phòng Trương rất thích SNSD, vì vậy mỗi lần mua album của SNSD về coi, vợ anh ấy đều tỏ ra rất tức giận. Cho nên ở dưới bàn anh ấy lúc nào cũng có 1 cái thùng chất đầy CD. Đồng nghiệp và tôi vì thế mà cũng lấy ra xem, còn uy hiếp trưởng phòng Trương đãi vài bữa ngon lành nữa. Anh chưa nhìn thấy đâu, về mặt của anh ta lúc đó, thật sự rất thảm - Hạ Phong vừa nuốt xong miếng, đã cười đến chảy nước mắt

- Tôi thấy vợ anh ta chính là ghen mới trở nên như vậy. Nếu như anh ta thần tượng nhóm nhạc nam thì sao? - Tử Thiên vuốt trán cười, cũng thú vị chen thêm 1 câu hỏi

- Ừm....tôi nghĩ....vợ anh ta thực sự sẽ phát ghen với chuyện đó mất

- Phụt..... - Tử Thiên không nín cười được mà phun hết cơm ra ngoài - thực sự....

- Ừm.... - Hạ Phong chỉ cười, phỉu phỉu vài hạt cơm còn vương trên quần áo mình - tôi đã từng gặp vợ anh ta, thực sự....thực sự là người phụ nữ thích ghen nhất hệ mặt trời luôn đấy

Hạ Phong tiếp tục phóng đại những chuyện mình đang kể, làm cho anh cũng chưa từng thấy cô cười tự nhiên và nhiều trước mặt mình như vậy. Ăn cơm rất tốt, nói chuyện rất tốt. Mà anh cũng chưa nhớ lần cuối mình cười nhiều như vậy trước mặt người khác là bao giờ. Ngoài Minh Triết ra, anh cũng chỉ có Laveria là bầu bạn thôi

Hạ Phong trở về phòng mình, anh vẫn phải tiếp tục làm công việc của mình. Trong đầu anh hiện ra vài chuyện gì đó, mà ngay cả bản thân cũng không thể ngờ tới. Tử Thiên vội che miệng mình lại, anh đang định cười. Cười sao? Vì chuyện gì? Vì những câu chuyện không đầu không đuôi của cô nhằm nhá hay vì cô chịu nói chuyện thoải mái với anh? Dù sao, chuyện đó vẫn khiến anh buồn cười

Tử Thiên rời cửa ghế của mình, chậm chậm đi về phía chiếc bàn khách kia. Anh cầm mẫu giấy ghi chú màu hồng còn dính chặt trên bàn, khước môi lại 1 lần nữa cong lên. Anh quay về bàn làm việc của mình. Gắn nó lên đèn bàn, nơi mà chỉ cần anh ngẩng mặt lên là có thể nhìn thấy ngay. Mắt anh híp lại 1 đường, chăm chú nhìn 2 chữ "Cảm ơn" nắn nót trên đó

Minh Triết quay đầu nhìn Hạ Phong cười tươi đi ra khỏi phòng. Lần đầu tiên đấy, cái vẻ mặt ấy sau khi ra khỏi cái phòng này, cô cười. Không biết tên kia đã dùng tuyệt chiêu gì khiến cho cô cười như vậy

- Thật đáng ngạc nhiên. Hôm nay lại có 2 hộp cơm cơ đấy - Minh Triết ngồi xuống ghế, tay đặt trên vành ghế, ngả đầu ra sau mà nói

- Có gì lạ sao? 2 người chẳng lẽ ăn 1 hộp, người chứ đâu phải chó mèo

- Đây, ăn nói cho đàng hoàng 1 chút, rõ ràng ăn nói với cô Triệu còn từ tốn. Cậu có vấn đề gì với mình sao?

- Minh Triết ghen tỵ nói lên nỗi khổ bị ghế lạnh của mình

- Không đúng sao? Hơn nữa, thói quen ăn nói trước đây của mình không thay đổi, chỉ là cô ta tự thích ứng thôi - nhắc đến chuyện này, anh thực sự thích tính tự thích ứng này của cô. Những lúc anh nói nặng nề, cô

cũng chỉ xụ mặt 1 lúc, rồi sẽ hết ngay, chứ cũng chưa từng lên tiếng phản bác lại. Đó mới đúng là Triệu Hạ Phong mà anh biết

- Còn khen cô Triệu trước mặt mình. Thích người ta hả? Còn ăn cơm chung? Có nói chuyện không? Lúc trước mình đòi ăn cơm chung không cùng. Mà cậu cũng đâu thích nói chuyện lúc ăn cơm

- Cậu Hồ này, ăn cơm là thời gian người ta gần gũi nhau, chia sẻ những việc trong ngày, sao cậu có thể ăn suốt 1 buổi mà không nói câu nào được - Tử Thiên đặt tài liệu đang đọc dở xuống bàn, nghiêm mặt mà răn dạy bạn thân

- Cái.....cậu.....cậu nói sao? Tôi..... - hần còn không biết, xưa nay tính tình anh rất khác người, ăn thì cứ như xác ướp, có khi người ngoài nhìn vào còn tưởng anh câm. Làm thế nào bây giờ lại quay sang chỉ bảo hần. Chuyện này thật buồn cười

Hần nhìn Tử Thiên cảm cú làm việc. Nhận thấy thật ra, không phải là anh bị điên, mà là anh thay đổi rồi. Lúc trước bởi vì 1 vài chuyện mà không muốn trò chuyện lúc ăn nữa, bây giờ anh lại trở nên giống ban đầu hơn rồi. Thật ra đó là 1 điều tốt mà phải không? Tử Thiên đang được cứu rồi, dần tìm lại cuộc sống của mình. Hần đoán chắc Hạ Phong là nguyên nhân chính

Minh Triết muốn nói cho anh biết suy nghĩ của mình, rằng cô hơi giống người kia. Có phải anh cũng..... chuyện thực sự quá đau lòng.....quá khó nói, hần không biết nói thế nào. Rồi không biết....có phải Tử Thiên sẽ bị tổn thương 1 lần nữa hay không?

Chiếc xe đen lại chậm chậm đi theo sau người con gái mặc quần jean đen và chiếc áo khoác mỏng tanh. Thịnh thoảng Hạ Phong lại rùng mình vì những cơn gió bất chợt. Thời tiết thật khó chịu. Chắc từ mai cô phải mặc thêm áo rồi

Người ngồi trong xe 1 khắc cũng không rời mắt khỏi cô. Anh nhìn tấm lưng nhỏ bé chịu đựng sự lạnh lẽo giống như thứ cô đã chịu đựng suốt 7 năm nay vậy. Qua tấm kính màu đen, ánh mắt anh có chút mong manh, có chút thông cảm với cô. Tử Thiên chống cằm nhớ lại lời Minh Triết nói. “Tôi còn không biết có loại bệnh này. Chắc là có trở ngại tâm lý gì đó. Thật ra chuyện này cũng chỉ có thể điều tra sơ bộ, cô Triệu bị mắc bệnh không thể nhìn thẳng vào mắt người khác được, thậm chí là do dù qua ảnh hay qua gương. Còn nguyên nhân thật sự của chuyện này, có lẽ chỉ có vị bạn trai bác sĩ của cô ấy mới biết được”

Không thể nhìn thẳng vào mắt người khác sao? Anh hoàn toàn không tin vào căn bệnh này, 1 chút cũng không. Đây là cô đang tự trốn tránh mình. Trốn tránh đối mặt với người khác. Từng bị tổn thương trong quá khứ? Có lẽ vì anh không tin, cho nên anh sẽ đưa cô ra khỏi chuyện đó, người cô nhìn đầu tiên, nhất định phải là anh

19. Chương 19: Tiệc Thượng Lưu

- Lâu rồi mới thấy cậu ăn mặc thế này. Đúng là muốn giết người mà, mình cảm giác chỉ đang làm nền cho cậu vậy - Minh Triết ủ rũ than phiền, ai bảo hần có thằng bạn quá nổi bật như hần làm gì

- Hừ... - Tử Thiên cười nhạt, chỉnh sửa lại cổ tay áo. Lấy chiếc đồng hồ bên tay cầm đeo vào

Khác hẳn với thường ngày, anh diện bộ vest màu gạch ứot, cà vạt thắt màu đen, đôi giày màu da bò trông anh giống người mẫu hơn là giám đốc của 1 công ty. Tóc anh được chải ngược, keo vuốt cứng. Cùng với nụ cười nửa môi đó, quả thực có thể đả thương người khác. Đến nỗi Minh Triết còn bị mê hoặc. Quả thật là đã lâu lắm rồi anh chưa nhận 1 bữa tiệc nào chính thức như vậy, làm cho suýt nữa người ta cũng quên mất dung nhan của vị giám đốc này

Tử Thiên vô tình dời mắt ra ngoài cửa sổ. Anh không biết tại sao mình lại đồng ý đến bữa tiệc cho giới thượng lưu vô cùng nhàm chán kia. Chỉ là để giết thời gian mà thôi. Đồng tử anh kéo theo 2 con người đang cùng nhau đứng trước bệnh viện. Về mặt cô tươi cười rạng rỡ với Thiếu Tấn đến khiến anh cũng phải ghen tỵ

10h, Hạ Phong vừa đi dạo cùng Thiếu Tấn xong thì điện thoại reo inh ỏi, hơn nữa còn là số lạ. Cô e dè nghe máy. Giọng nói gấp gáp đến thở cũng không kịp của Minh Triết làm cô vô cùng hoảng sợ. Chỉ gạt đầu vài cái như 1 cái máy, cô lập tức bắt taxi đi ngay dù cho đã đứng trước cửa nhà

Hạ Phong chỉ nhớ man máng, nhưng thành ra nhà anh chỉ có ở 1 khu, địa chỉ cũng rất dễ tìm. Mặc dù biết bây giờ không phải lúc, nhưng cô cũng phải tự công nhận mình có trí nhớ tốt thật

- Có chuyện..... - Hạ Phong vừa từ bên ngoài chạy vào nhà, Minh Triết liền đưa cho cô 1 đồng nặng trĩu. Cô trợn mắt nhìn Tử Thiên từ bao giờ người đã xộc xệch, trên người còn bị thương, máu dính rất nhiều

- Không còn thời gian giải thích. Vì hôm nay tất cả người làm đều nghỉ nên tôi không biết phải nhờ ai chăm sóc. Cô hãy giúp tôi, bây giờ tôi phải đi giải quyết 1 số chuyện nữa đây

Minh Triết chỉ nói vài lời với cô trước khi đi, làm cô như 1 con ngốc cứ đứng mãi ở đó chờ cái cơ thể của người nào đó đang chẳng còn chút sức lực. Hạ Phong định hỏi hần làm sao cả 2 người, máu ở đâu lại nhiều như vậy, chẳng phải nên đưa đến bệnh viện trước hay sao? Hạ Phong run run sờ lên mặt anh. Lạnh ngắt! Cả người cô đổ hết mồ hôi cha mồ hôi con. Anh còn thở, mà sao lại lạnh như vậy....

Đứng đó với suy nghĩ miên man cũng không có ích gì, mà máu của anh lại chảy nhiều hơn, nhuộm đỏ cả váy và áo của cô. Hạ Phong cắn răng dìu anh lên phòng. Mặc dù không biết căn phòng nào nhưng cô nghĩ mình đã vào đúng phòng. Cái phòng to nhất trong cái nhà này hẳn là nhà của anh rồi. Nhà không có người, tất nhiên mọi việc đều phải do cô tự làm

Hạ Phong vô đầu, không biết nên bắt đầu từ đâu sau khi anh đã nằm yên trên giường. Có lẽ cô nên cầm máu cho anh trước. Nhưng mà hộp cứu thương của nhà này ở đâu chứ? Chính vì cô không biết 1 chút nào hết về căn nhà này nên thời gian tìm hộp cứu thương tăng lên rất nhanh. Hạ Phong càng chạy, càng cảm thấy mình sắp thở không nổi. Nếu không nhanh lên 1 chút, anh có thể sẽ bị mất máu mà mất luôn mạng. Cô sợ mình không đủ kinh nghiệm để chữa trị, vì cô cũng đâu phải bác sĩ, hơn nữa chỉ học qua 1 khóa cứu thương hồi đại học, sợ bây giờ nhớ không nổi

“Tìm thấy rồi!”, Hạ Phong ngồi bệt xuống đất, mắt ngấn nước nhìn hộp cứu thương màu trắng nằm yên vị trong tủ bếp. Nhưng cô không có thời gian để cảm thấy nhẹ nhõm, Hạ Phong lập tức chạy lên lầu, không quên cầm theo mấy chiếc áo sơ mi và cái kéo. Soạn hết đồ lên bàn, cô cởi chiếc túi đeo chéo của mình ra, cột tóc cao, xắn tay áo cao đến khuỷu tay, cô hí hục xách cái thau đổ đầy nước ấm và khăn lau

Nhìn mắt anh đang nhắm nghiền, cô càng sợ bản thân mình làm sai, làm sai thì sẽ.....nhưng mà, bây giờ, toàn bộ sinh mạng của anh đều giao hết cho cô xử lý. Áo dính quá nhiều máu, làm cô khó xác định vết thương đang ở đâu, cách duy nhất chỉ có thể lột hết đồ của anh. Sau khi đã rửa sạch tay, cô cầm kéo trên tay, bắt đầu rạch những đường lên chiếc áo sơ mi anh đang mặc và quần. Anh bị thương ở trên bả vai trái và đùi trái, nhưng có lẽ vì tranh chấp, đã có những vết bầm và vết thương nhẹ khác xuất hiện. Cả gương mặt anh tuần lúc nào cũng đùa giỡn của anh cũng trở nên rất ảm đạm, rất nhợt nhạt

Máu trên khăn nhuộm đỏ cả thau nước. Hạ Phong từ từ lau máu trên vết thương của anh bằng nước ấm, sau đó dùng thuốc sát trùng rửa. Có lẽ máu đã ngừng chảy, nhịp thở của anh đã yếu nhưng vẫn còn duy trì được. Nhìn sơ qua cô có thể thấy anh chỉ bị chém nhẹ. CHÉM??!! Anh bị tấn công sao? Vết thương thì dài nhưng cũng may chưa sâu, tốt nhất vẫn là nên sáng mai đến bệnh viện kiểm tra. Cô cũng chỉ có thể làm được đến đây

Cuối cùng, Hạ Phong lau vài giọt mồ hôi của mình, nhìn đồng hồ. Đã hơn 12h, cô dùng bông bôi thuốc đổ cho anh, mong rằng có thể sáng mai sẽ khá hơn. Hạ Phong nhìn gương mặt đang ngủ rất say của anh, nở nụ cười đầm thắm dịu dàng. Ngón tay cô khẽ chạm trán anh, gạt sợi tóc đã khô mồ hôi sang 1 bên, lộ ra vầng trán thông minh vốn sẵn

Tử Thiên giật mình. Chợt nhớ tới qua mình đột nhiên bị 1 nhóm xã hội đen tấn công, liền ngồi dậy nhưng vai đau nhức không thể cử động. Ngón tay anh chạm phải bàn tay trắng mềm bên cạnh. Đồng tử anh di chuyển, và càng ngày, càng mở to. Hạ Phong nằm ngủ say sưa, dường như vạn vật đều chuyển động theo nhịp thở của cô. Mái tóc được cột tạm bợ, quần áo loang lổ màu đỏ, cánh tay ốm yếu trắng như trứng gà bóc của cô kê dưới đầu, che đi nửa gương mặt nhưng 1 phần nào đó, anh thấy được cô rất mệt mỏi

Cô đã chăm sóc anh cả đêm sao? Là anh đã quên hôm qua người giúp việc được nghỉ. Nhà không có ai, không lẽ cô đã 1 mình làm tất cả. Cô gái nhỏ bé này lại chăm vết thương cho anh. Lại còn, mặc bộ đồ ngủ này cho anh nữa, hẳn đầu óc đã bị nhuộm 1 phần đen tối. Thật đáng tiếc, hôm qua anh không thấy được gương mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ của cô, nếu không, chắc chắn đó sẽ là 1 kỉ niệm rất đáng nhớ

Nhìn căn phòng này, tôi tả không còn gì để nói. Còn nữa, chiếc áo sơ mi và quần tây của anh bị cắt đến thê thảm. Cô còn lấy thêm vài chiếc áo sơ mi khác, cắt đi để băng vết thương cho anh, thật là, nếu cô biết giá tiền của những thứ này, chắc sẽ thề không bao giờ động vào áo sơ mi nữa. Băng gạc và máu thì văng tứ tung, ngay cả cái hộp cứu thương đẹp đẽ kia cũng bị lục đến lộn xộn

Tiếng rên nhẹ làm cô giật mình, Hạ Phong vội ngốc đầu dậy, quay quay xung quanh trong khi mắt còn nhắm tịt. Tử Thiên nhìn cô, cô bấy giờ mới ý thức được mình đang ở trong nhà người lạ, trong 1 phòng, trên 1 giường. Hạ Phong liền ngồi thẳng dậy, nhìn anh 1 lượt từ trên xuống dưới. Có lẽ vết thương đã hết chảy máu, cũng may thật. Cô thở phào nhẹ nhõm, nhìn anh còn ngồi được, tính ra cũng chẳng phải có thương tích gì bên trong

- Anh không sao chứ giám đốc? Anh thấy trong người thế nào rồi?

- Ừm - đáp lại anh cũng chỉ có 1 từ, anh không quen miệng cảm ơn người khác. Nhưng hôm qua quả thực cô đã cứu lấy cái mạng này của anh

- Vậy rất tốt. Hôm nay người giúp việc nhà anh có đi làm không? - Tử Thiên nhìn đồng hồ, mới 5 giờ sáng

- Không - anh bước 1 chân xuống giường

- Anh đi đâu thế? Vẫn còn vết thương - Hạ Phong giữ tay anh lại

- Tôi muốn đi vệ sinh - anh mang chất giọng khàn khàn vừa mới ngủ dậy nói

- À..... - Hạ Phong xấu hổ, vội rút tay lại gỡ đầu - vậy tôi....tôi xuống nấu thứ gì đó cho anh ăn nhé?

- Tùy cô - Tử Thiên đi cà thọt đến phòng vệ sinh. Hạ Phong cũng không muốn ở trong cái không khí ngại ngùng này mãi nên chạy 1 mạch xuống bếp

Cửa vừa đóng, Tử Thiên liền rục rịch, chạy tới ấn ngay điện thoại “Thông báo ngay cho tất cả người làm, hôm nay không ai được đến nhà tôi. Được nghỉ hết!”. Nói xong, anh liền cúp máy, miệng nở nụ cười gian xảo. Thật may mắn vì hôm nay bản thân không có ngủ nướng như mọi ngày. Không biết tại sao, nhưng hôm nay anh muốn ở cùng cô cả ngày

20. Chương 20: Trả Nợ

Tử Thiên tựa người vào cửa bếp, ngắm nhìn tư thế người con gái còn mặc nguyên bộ đồ nhếch nhác tối qua đặt 2 tô cháo lên bàn. Anh chậm rãi ngồi xuống ghế. Vết thương vẫn còn khiến anh phải suýt xoa, cũng may chân còn chưa đến mức tàn phế. Anh ăn uống đầu tiên, cũng không tệ, ăn cũng rất vừa miệng. Mỗi lúc anh bệnh, người làm nấu cháo thường rất nhạt, anh ăn được uống thứ 2 liền bỏ lên lầu. Tử Thiên ăn tiếp uống nữa

- Cô không hỏi tôi cháo thế nào sao? - anh rất ngạc nhiên. Cô thường hay xấu hổ, ngại ngùng, nếu nấu đồ ăn cho giám đốc anh, hẳn là rất muốn biết cảm nhận

- Với tính tình của anh, nếu dở hẳn đã chê lên chê xuống rồi - cô vừa ăn vừa trả lời bình thản

- Ha.... - Tử Thiên ôm bụng cười. Cô gái này từ khi nào lại tự tin đến vậy. Nhưng anh cũng không phủ nhận cô nói rất đúng - Cũng không hỏi tôi tối qua có chuyện gì sao? Mà Minh Triết đâu?

- Tôi không nghĩ mình nên biết chuyện này. Tối qua tôi nhận được điện thoại của phó tổng, sau đó liền đến đây, anh ấy giao anh cho tôi rồi đi mất

- Vậy sao..... - Tử Thiên sờ sờ môi, đắm chiêu suy nghĩ

Tối qua, đi tiệc gì đó, quả thực là thất sách. Bị bọn xã hội đen đuổi riết đến tận khuya. Cho dù anh và Minh Triết cố gắng gượng cũng chỉ làm vài tên nằm bất động, vả lại còn bị thương không ít. Cũng may hấn nhanh trí, liên lạc với anh em, nhanh chóng đưa anh về nhà trước. Còn bây giờ, có lẽ đang nằm ở cái bệnh viện chết tiệt nào đó để dưỡng thương rồi. Mà đúng thật ông trời vui tính, cái hôm đó lại là ngày nghỉ của bọn người làm, còn bác sĩ tư của anh cũng đi du lịch châu Âu, thành ra Minh Triết chỉ biết liên lạc với cô

Mà anh thấy chuyện này cũng rất tốt. Không ngờ cái người tưởng chừng vô dụng này có thể chữa được vết thương cho anh, còn giải quyết mọi chuyện rất gọn gàng khi không có ai chỉ dẫn, nấu đồ cũng rất vừa miệng. Anh quả thực đã biết thêm được một chuyện thú vị. Tử Thiên cười mỉm rồi 1 mạch ăn hết cháo trong tô

- Cô làm gì vậy? - Tử Thiên nhìn cô cầm cây lau nhà ra giữa phòng

- Lau nhà, ở đây có đầy máu của anh này - Hạ Phong nghiêm nhiên cho rằng đây là việc mình nên làm, không đợi anh cho phép, cô làm tiếp việc của mình

Nhìn cô vất vả từ lúc thức giấc đến giờ anh cũng không nỡ. Rồi Tử Thiên nhìn xuống bộ trang phục nhìn chẳng ra thể thống gì của cô thì ngứa mắt. Thôi coi như anh trả ơn cho cô cả tối qua đã chăm sóc cho mình nữa

Hạ Phong nhìn anh đi lên lầu rồi thở dài. Tối qua, cô.....cô có 1 suy nghĩ.....Tối qua, trong lúc ngủ mơ, anh đã lên tiếng nói gì đó. Nhưng quả thực cô nghe không rõ. Nếu cô không.....nếu cô không ghé tai vào nghe kĩ. Hạ Phong lắc lắc đầu mình. Có lẽ đó là người tình cũ của anh. Người nước ngoài sao? Tên đẹp thế cơ mà. Laveria! Không hiểu sao cô lại thấy thất vọng vô cùng. Người như giám đốc đại nhân, nhà đẹp, người đẹp, còn có sự nghiệp, đương nhiên những người bên cạnh anh hẳn là rất kiệt xuất

Nhưng còn cô thì sao? Cái gì cũng chẳng có. Thật đáng thất vọng mà Triệu Hạ Phong. Ngoài bản tính nhút nhát ra cô chẳng có gì hết. Cô thấy mình thật là tủi thân quá đi. Tốt nhất là nên quay lại làm cô nhân viên, phục vụ, osin hay gì đó của anh cũng được. Cứ âm thầm cắn răng mà vượt qua quãng thời gian này đi

- Mấy người..... - Hạ Phong nhìn mấy người mặc đồ màu sắc rực rỡ, kéo theo mấy dây quần áo vào nhà. Cô đang lau nhà cũng phải lùi ra 1 bên - Giám đốc..... - Hạ Phong nghe tiếng bước chân trên cầu thang thì quay đầu. Vừa lúc sáng còn mặc đồ thường ở nhà, bây giờ liền khoát vào vẻ ngoài hào nhoáng cùng bộ đồ vest mới toanh kia, cứ làm như mình rất bình thường

- Chọn vài bộ mặc đi, nhìn cô tội quá! - Tử Thiên dứt tay vào túi quần, đứng cạnh cô, lướt mắt nhìn qua những bộ trang phục kia

- Tại sao lại không ra ngoài mua?

- Cô muốn để người ngoài biết cô vừa giết người sao? Nhìn bộ đồ đầy máu của cô kia.... - anh tặc lưỡi cho sự ngây thơ thiếu suy nghĩ của cô

- À....nhưng mà, anh còn bị thương..... - không phải anh thay đồ để ra ngoài đấy chứ?

- Tôi đến bệnh viện. Chọn nhanh nhanh rồi đi. Mà thôi, mấy người chọn giúp cô ấy luôn đi. Khoảng tầm 10 bộ gì đó, đại đi cũng được. Còn cô, nhanh lên thay đồ rồi đi - phiền phức khi phải đứng đây quá lâu, Tử Thiên huơ tay rồi thẳng lưng đi ra xe ngồi đợi

Mặc dù anh biết trang phục của phụ nữ hẳn là rất nhiều sự lựa chọn, một số bộ toát lên được vẻ kiêu sa, nhưng có 1 số bộ thì nhàm chán và nghèo mạc. Nhưng với cô gái này, anh chỉ thích thấy cô mặc váy đầm thôi. Bởi vì nhìn cô lúc này rất trẻ con, cũng rất đáng yêu, rất thích hợp với loại người đầu óc đơn giản như cô. Tử Thiên nghiêng mặt nhìn cô gái luôn thích ngắm cảnh qua cửa sổ xe này, gió làm anh thấy rất buồn ngủ

Gục, Hạ Phong cảm thấy nặng nề trên vai. Thì ra là đã ngủ rồi. Vẻ mặt này, có vẻ rất muốn ngủ thêm chút nữa đây. Nghe đồn anh rất thích ngủ, không ngờ là thật. Ngủ trông anh thoải mái hơn, thả lỏng hơn, không phải trưng bộ mặt bất nạt ra trước mặt cô. Dần dần, Hạ Phong cũng không còn sợ giám đốc đại nhân nữa. Thật kì lạ!

- Biết ngay là cậu đang ở đây - Tử Thiên ngồi dựa ghế đệm. Minh Triết đang đọc tạp chí cũng ngẩng mặt lên mỉm cười
 - Còn dẫn theo người? - hần liếc ra ngoài cửa, thấy cô vẫn còn đứng đợi
 - Là tôi qua cậu gọi điện mà
 - Ừm, xem ra rất tốt, mình không chọn lầm người, lúc nhìn vào hồ sơ của cô Triệu, phát hiện cô ấy từng học qua khóa cứu thương, người bình thường hiếm khi tham gia cái này lắm. Mà cậu đã khám bác sĩ chưa?
 - Vừa xong. Ngày mai Simon về rồi, khỏi lo. Còn chuyện đó.....
 - Yên tâm - Minh Triết nói giọng kiêu ngạo - bọn họ làm sao qua nổi tôi đó. Chỉ làm bọn tép riu muốn trả thù vật, mình đoán người đứng sau là ai cậu cũng biết. Hơn nữa, đương nhiên ông ta cùng lắm chỉ có thể đánh tàn phế cậu, làm sao dám giết người. Sau này cũng nên biết cẩn thận hơn mới phải - lời nói của hần sặc mùi nguy hiểm
 - Được rồi. Xem ra mình đã đánh giá thấp cậu nên mới đến đây. Vậy, đi đây - Tử Thiên không còn gì để nói nữa, liền đứng dậy bỏ về
 - Không muốn người ta đợi lâu thì cứ nói thẳng, sao phải viện cớ tâng bốc mình này nọ.....MÀ NÀY, CÒN CÔNG TY THÌ SAO?.... - cho dù anh không trả lời, người cũng đã đi xa nhưng hần vẫn vờn cổ nói
 - CÒN ANNA! - những chuyện ngoài lề anh sẽ không trả lời Minh Triết, còn chuyện công ty thì đương nhiên. Phúc Nhật 1 ngày vắng bóng 2 người đứng đầu cũng không có chết đâu
- Hạ Phong leo đèo theo sau anh từ khi rời khỏi nhà, đến khi vào bệnh viện. Cho dù cô không được vào phòng khám và phòng bệnh nhưng Tử Thiên vẫn cứ bắt cô đứng đợi. Cả buổi cô cũng chẳng nói câu nào. Vậy mà anh ta cũng chẳng thêm nói miếng nào nốt. Không lẽ cả ngày hôm nay cô cũng chỉ leo đèo theo sau như chó theo chủ vậy thôi sao?
- A ĐÚNG RỒI! - đang ngồi trong xe Hạ Phong liền ngồi bật dậy, làm anh suýt chìm vào giấc ngủ thì cũng bị đánh thức
 - Chuyện gì?
 - Hôm nay tôi còn phải đi làm nữa. Mau, mau lái xe đến công ty
 - Không cần. Cô nghĩ bây giờ....đến công ty là sẽ yên ổn sao? Hơn nữa còn không sợ bị phạt, bị trừ lương? - anh nhíu mày, thời điểm này, đi với giám đốc, còn đòi đến công ty làm việc? Thật sự trong mắt cô, anh có chút địa vị nào trong công ty không vậy
 - Nhưng mà....
 - Cứ xin nghỉ đi. Lý do....ra ngoài với giám đốc....
- Như vậy, đúng như vậy, số phận của cô đã được quyết định như vậy. Cho dù có gân cổ lên cãi nhau với anh cũng vô dụng. Lý sự cũng vô dụng. Cô bất lực ngồi nhìn anh nằm im lìm trong giấc ngủ sâu. Thảm rồi! Kiểu này sáng hôm sau thể nào đám nhân viên cũng lại hỏi cô như tra khảo tội phạm cho mà coi

21. Chương 21: Tiếp

Cô theo chân giám đốc đại nhân vào 1 nhà hàng trên cao. Mặc dù cô cảm thấy khung cảnh này rất thích hợp khi đi vào ban đêm, nhưng mà....cũng không thể phủ nhận ở trên đây thật tuyệt

- Woa..... - Hạ Phong há hốc mồm nhìn toàn bộ thành phố chỉ nằm dưới tầm mắt của mình mà thôi. Gió thổi nhẹ lồng lộng, mang hơi ấm của ánh mặt trời tháng 12 vào từng chân tơ kẽ tóc của cô

Tử Thiên cười nhạt nhìn cô. Vô tư quá vậy. Xem ra là lần đầu tiên đến nơi như vậy. Rất phấn khích. Đây là lần thứ 3 anh đến đây. Còn đây là lần đầu tiên anh dẫn người khác đi cùng. Tử Thiên thường đến đây vào ban đêm, đặc biệt chỉ muốn ăn 1 mình, ngồi ngắm trời đêm 1 mình, như vậy có lẽ âm thanh của xung quanh và ánh sáng của đèn sẽ giúp anh đỡ thấy cô đơn hơn 1 chút nào đó

- Anh.....anh nhìn gì vậy? - Hạ Phong mãi ngắm trời ngắm đất cũng chán, dù sao đến nhà hàng thì cũng phải ăn nữa. Nhưng đến khi cô định quay lại kêu anh thì đã thấy anh ngồi nhìn cô chăm chú rồi

- Bạn ngắm đủ thứ chỗ mà cũng biết là tôi đang nhìn sao?

- Thì.....biết chứ, tôi đâu có mù..... - cô ấp úng, đột nhiên hỏi vậy là sao?

- Ăn gì thì mau chọn đi

- Anh.....anh mời hả? - mặc dù biết nói ra chuyện này rất ngại, nhưng dù sao cũng phải sống thực tế 1 chút. Bây giờ nói thật, cô chẳng đem tiền bên người

- Cô nghĩ cái chức giám đốc đại nhân đó là củ khoai chắc. Với lại hôm nay tôi đang trả ơn cô mà, tối qua

- À..... - cô gật gù tỏ vẻ hiểu chuyện - vậy cứ cho tôi phần giống anh là được, dù sao tôi cũng chẳng biết chọn cái gì cho ngon - cô nhún vai, nhưng không phải cô nói không có lý

Hạ Phong quay sang tiếp tục khám phá xung quanh trong khi đợi anh gọi món. Cuối cùng hôm nay cũng có 1 ngày thoải mái sáng khoái. Vừa được nghỉ làm, lại còn được ăn ngon, tối hôm qua cũng không tính là quá tệ đi. Thấy cô cứ ngồi cười mãi, Tử Thiên nghiêng đầu nhếch môi

- Đi với tôi làm cô vui thế cơ à? - anh chống cằm đó, lại bày ra vẻ mặt phong tình

- Thì....được ăn ngon, là....điều đáng mừng mà - cô cúi đầu, bặm môi nói

- Vậy sao? Vậy bạn trai của cô chắc thường phải giàu có lắm nhỉ? Thường dắt cô đến những chỗ sang trọng mà - anh đột nhiên muốn tìm hiểu về vị bác sĩ trên Thiếu Tẩn kia

- Không đâu. Có những chỗ không đắt tiền nhưng cũng rất ngon - cô hào hứng nói, nhưng sau đó lại thấy có gì đó sai sai - nhưng anh nói bạn trai tôi.....là ai? Anh đang nói ai vậy?

- Bạn trai cô, vị bác sĩ....

- Anh nói Thiếu Tẩn á? Anh ấy chưa phải là bạn trai tôi đâu - Hạ Phong cười trừ xua tay

- Chưa phải? Vậy tương lai sẽ là bạn trai cô sao? - Tử Thiên có chút vui mừng trong lòng. Giống như cả cơ thể được thả trôi nổi giữa dòng nước, nhẹ nhõm nhất từ trước đến giờ. Anh lại hỏi tiếp

- À.....tôi cũng không biết nữa.... - cô nói với giọng hơi buồn, mắt lại sụp xuống - anh ấy nói....đợi đến khi nào tôi đủ dũng cảm để nhìn vào mắt anh ấy....trả lời anh ấy....

Tử Thiên không nói gì nữa. Đầu bắt đầu hoạt động. Thức ăn đưa ra, Hạ Phong tấm tắc khen ngon, còn anh vẫn bận suy nghĩ. Theo như anh điều tra, Thiếu Tẩn đã là bác sĩ điều trị chính của cô suốt 7 năm rồi. 7 năm trời, đợi những 7 năm chỉ để cô nhìn vào mắt hắn ta. Chuyện thật quá vô lý! Hắn là bác sĩ, hắn là biết cô không phải là không muốn nhìn, mà là không thể nhìn. Lại đề ra điều kiện quá đáng như vậy, chắc là muốn tham lam vừa muốn có trái tim cô vừa muốn chữa hết bệnh của cô, như vậy Hạ Phong suốt đời sẽ 1 lòng 1 dạ với hắn

Còn anh thì khác, người anh nhìn chính là tấm lòng của cô, đâu phải đôi mắt cô. Mặc dù mắt của cô rất đẹp, rất có thể sẽ hút hồn người khác trong lần đầu tiên nhưng đâu thể dùng nó làm điều kiện đánh đổi. Nếu là anh, anh sẽ không đòi hỏi cô phải ép buộc bản thân làm chuyện điên rồ như vậy. Anh sẽ đợi cô đủ dũng cảm đến gần anh, anh sẽ giúp cô chữa hết bệnh, anh nhất định sẽ làm được, không cần bác sĩ nào cả

Nhưng mà cô gái này cũng thật quá ngây thơ đi. Hắn nói như vậy, cô liền chờ đợi

- Cô thật sự....thích hắn? - khiến cô chịu chờ đợi lâu như vậy, có khi nào là có tình cảm....lần đầu tiên, Tử Thiên thấy vừa hồi hộp vừa lo sợ trước câu trả lời nào đó

- Mặc dù có thể có nhiều thứ tôi không giỏi, nhưng tôi giỏi nhất chính là cảm giác. Cảm giác của tôi luôn luôn đúng và tôi tin vào nó. Và tôi nghĩ.....mình không thích Thiếu Tấn

- Ha..... - cô tròn mắt nhìn Tử Thiên bật cười. Anh lập tức che miệng mình, thu lại nụ cười - không có gì. Cảm giác rất tốt. Ăn tiếp đi! Ăn nhiều vào - Tử Thiên hí hóp mắt, cúi ăn rất nhiệt tình

- Ồ....

Hạ Phong nhìn anh hào hứng như vậy, cô cũng tiếp tục phần ăn của mình. Cô có nói cũng không sai, cô không muốn làm tổn thương Thiếu Tấn, hắn đã chờ cô 7 năm. Cô cũng đã vài lần nói ra nhưng hắn vẫn cứ ngoan cố, muốn chờ tiếp. Cô cũng cho bản thân cơ hội, được mở lòng mình hơn với hắn nhưng chưa từng lần nào cô cảm thấy tim đập chân run, có cảm giác muốn gần gũi thân mật gì cả. Nếu có, đã qua lâu như vậy, không lẽ còn chưa nhận ra

Nhưng mà chắc sẽ sớm thôi. Cô sẽ sớm nói với Thiếu Tấn suy nghĩ của mình, để hắn đi tìm hạnh phúc của riêng hắn. Cô chỉ xem Thiếu Tấn như 1 người bạn, 1 người anh thân thuộc nhất mà thôi. Hắn là người thân duy nhất của cô mà. Cô vô cùng biết ơn hắn. Nhờ hắn, 7 năm trước đã kiên trì chữa trị cho cô, nếu không bây giờ có lẽ cô vẫn còn ở trong bệnh viện hằng ngày tiêm thuốc. Nhưng mà, chuyện tình cảm vốn chẳng thể miễn cưỡng được nữa. Cô đã kéo dài thời gian quá nhiều rồi

Mặc dù cô không hiểu tại sao Tử Thiên lại cười. Nhưng cô thích gương mặt lúc cười của anh. Lại làm cô càng thấy anh gần gũi hơn nữa. Thật ra, nếu hiểu rõ con người của anh, giám đốc đại nhân cũng không phải là người quá xấu. Tuy đôi lúc nói chuyện có hơi mất hứng nhưng xét về diện tổng thể, anh cũng đối xử tốt hơn với cô, nhưng chỉ là dạo này thôi

Tử Thiên không thể ngăn nổi nụ cười của mình. Cô chưa có bạn trai. Điều đó không phải rất tuyệt sao? Tên Thiếu Tấn kia cũng không phải bạn trai cô, cơ sao lúc trước thái độ với anh lại phách lối như vậy chứ? À, là theo đuổi người ta mà chưa được đồng ý nên nổi quạu. Thật quá tội nghiệp đi. 7 năm. 7 năm với 1 người như vậy làm sao so đo được với anh. Đúng là lấy trứng chọi với đá

Càng nghĩ anh thấy càng buồn cười. Không biết tự lượng sức mình. Có lẽ mãi mãi Hạ Phong cũng không thể ngờ được anh hiện đang nói xấu sau lưng người khác ngay trước mặt cô. Đúng là tên nhỏ nhen, tự tôn vinh IQ của bản thân rồi lại đèm hàng người khác. Nếu mà sau này Hạ Phong biết được con người hèn hạ này của giám đốc đại nhân, liệu có bỏ anh đi theo Thiếu Tấn điếm đấm anh tuần kia không?

22. Chương 22: 1 Ngày Cùng Em

- Sao cô ngồi xa như vậy? - Tử Thiên nghiêng mặt nhìn cô đang rúc vào đầu bên kia của ghế sofa, tay ôm gối che mặt

- Tôi.....tôi sợ phim kinh dị..... - Hạ Phong cắn cắn môi nói nhỏ

- Thời buổi này còn có người sợ phim kinh dị sao? - theo như anh thấy, những cô gái hiện đại bây giờ không muốn dựa dẫm vào đàn ông đã tự khắc phục nhược điểm của mình. Không ngờ còn có người bị Thượng đế bỏ quên, có nỗi sợ đơn thuần như vậy. Anh cũng lắc đầu cho qua

Phim đã bắt đầu quay chậm đến phần giới thiệu. Hạ Phong vẫn ôm chặt gối. Cả 2 ngồi mỗi người 1 đầu sofa. Lần đầu tiên là cô coi phim với anh, hơn nữa lại còn coi phim phòng chiếu nhà anh, chỉ có 2 người. Tuy biết cảm giác này không đúng như cô vẫn cứ thấy hồi hộp thế nào

Cái cảm giác không đúng gì đó duy trì chưa được bao lâu. Liền có mấy tiếng hét điên cả tai cứ vang lên trong phòng. Tử Thiên vốn thích coi mấy thể loại này mặc dù gương mặt anh chẳng có chút biểu cảm nào cả. Đây có lẽ là thể loại phim ít nhàm chán nhất. Vậy mà lại bị cô gái nhỏ này làm cho mất cả hứng coi vì cô cứ hờ 1 chút cũng hét. Thậm chí còn chưa đến cảnh đáng sợ đã hét ầm ĩ lên rồi

- ÁAAAAAA!!!!!! - Hạ Phong nhắm tịt mắt, cắn chặt răng, vùi đầu vào trong gối - Ồ....

Bỗng có 1 lực đạo thật mạnh kéo cô ngã nhào về bên phải. Cả người cô nằm trọn trong lòng ngực anh. Hơi thở nam tính của ai đó làm cô bất động rất lâu. Anh kéo cô lại thật gần mình, ngồi giữa sofa. Quên mất cảm giác sợ hãi, tim cô đập thình thịch như muốn nổ tung. Thấy cô cứ ngây người ra như vậy, Tử Thiên lại nói thầm “Cô hét lớn như vậy, làm sao tôi coi được. Im lặng chút đi!”

Đúng thật, Hạ Phong ngồi im thín thút. Tay anh rất lạnh, lạnh hơn cả da của cô nữa. Đây là lần đầu tiên tay anh chạm vào da thịt cô. Người Hạ Phong run lên từng đợt. Cô không hét lên, cắn bản cũng vì không còn để ý đến bộ phim đáng sợ nào đó nữa. Cho dù cảnh máu me có nhảy lên gương mặt của cô, trong mắt cô cũng chỉ có gương mặt đang chăm chú của ai đó

Có phải điều hòa trong phòng có vấn đề hay không? Tại sao tay anh lại lạnh như vậy? Hay vết thương vẫn còn thấy khó chịu. Cô đang đề lên vai anh hay sao?

- Giám đốc, vết thương.... - cô vội ngồi dậy, nhưng liền bị anh đè lại vào lòng

- Ngồi im đi, vết thương tôi không sao - anh nói vậy, nhưng cô vẫn chưa tin được. Nhưng nếu anh cố chấp, cô vẫn không động dậy

- Vậy tại sao tay anh lại lạnh như vậy giám đốc? - Hạ Phong lấy bàn tay lạnh ngắt của anh đang đặt trên vai cô xuống sờ thử. Vẫn còn lạnh

- Đây là nhiệt độ bình thường của tay tôi. Không có gì ngạc nhiên - ngay cả trước đây, Minh Triết cũng nói tay anh là thứ lạ lùng nhất trên đời. Bất kể hoàn cảnh nào đều rất lạnh - vậy cô, sưởi ấm cho nó đi....

-..... - Hạ Phong lại run thêm 1 nhịp nữa. Anh nói sưởi ấm là sao chứ? Cô nhìn cả 2 bàn tay của mình ôm trong bàn tay to lớn sạm nâu của anh

Tay anh lạnh quá. Cô muốn truyền 1 chút hơi ấm cho anh, như vậy anh sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa. Hạ Phong nhắm mắt, áp tay anh lên má mình. Tử Thiên giật mình nhìn cô. Lúc này, quả thực anh chỉ nói đùa, không ngờ cô lại chịu làm thật. Làn da mịn màng thoa qua thoa lại làm anh thấy nhồn nhột, rất thú vị. Khóe môi anh cong lên. Bây giờ Hạ Phong đang ngồi trong lòng anh, đang nắm lấy tay anh mà áp lên má. Khung cảnh thật khiến người ta cảm động. Đột nhiên, Hạ Phong thấy bộ phim này chẳng còn đáng sợ nữa, bởi vì mỗi lần đến cảnh kinh dị, cô lại càng siết chặt tay anh hơn nữa

- Vậy, tôi vào nhà đây - Hạ Phong cười mỉm chào anh. Cô lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa - cảm ơn....

Đèn nhà vừa bật, Tử Thiên đã cư nhiên xách mấy túi quần áo hơi sáng mua vào nhà cô. Lúc này anh nói muốn đưa cô về nhà, cô đã thấy rất ngại rồi. Bây giờ còn tự tiện vào nhà cô nữa. Mặc dù cô rất biết ơn đã ga lăng mang đồ lên giúp cô nhưng chuyện này thực quá đáng mà

- Giám đốc, đây là nhà tôi mà..... - cô lí nhí phân bua

- Cô vào nhà tôi, ăn cũng ở nhà tôi, lẽ nào tôi không được vào nhà cô lại - anh nhìn 1 lượt xung quanh. Nhà trang trí rất đơn giản, 1 tầng, 1 phòng bếp, 1 phòng khách, 1 phòng ngủ và 1 phòng tắm. Loại nhà nhìn 1 cái là thấy hết này đúng chất là nhà của nhân viên văn phòng

- Nhưng....đàn ông vào nhà phụ nữ rất kì....

- Vậy chắc phụ nữ vào nhà đàn ông vào đêm khuya không kì? - không bao giờ. Tại sao không bao giờ cô cãi lí lại anh 1 lần vậy chứ? Hạ Phong cắn răng để cho anh tự tung tự tác vào nhà

- Vậy....rốt cuộc anh muốn thế nào?

- Cô đã đến nhà tôi ăn....Tối rồi, tôi đói - anh bình thản ngồi chéo chân ra lệnh, lấy 1 cuốn tạp chí nào đó ra đọc

- Nhưng nhà tôi chỉ còn mì tôm

- Tôi cũng không phải người kén ăn

Cái này thì là lần đầu tiên cô nghe thấy. Anh không kén ăn. Người giàu như anh lại có thể ăn được mì tôm, thật là chuyện lạ. Cô lặng lẽ xuống bếp nấu 2 bát mì tôm. Tiếng chén đĩa vang lên, cô vẫn còn nói vọng ra ngoài

- Tôi tưởng người giàu các anh không thích ăn mỳ tôm
- Người giàu thì cũng là người thôi - anh lật qua trang
- Tại sao anh không ra ngoài ăn thứ gì đó ngon ngon?
- Như vậy làm sao chứng kiến được cảnh nghèo khổ của nhân viên của mình được chứ. Nhưng đáng tiếc, tiền lương không thể tăng

“Đáng ghét, anh ta không thể nói được lời nào tử tế hay sao?”, Hạ Phong vừa mắng vừa chắt nước sôi vào tô. Cô không thể nào biết được, đằng sau đôi mắt mạnh mẽ kia, là cả 1 nỗi buồn giấu rất kĩ. Cô không bao giờ biết được, ra ngoài ăn sẽ cô đơn đến nhường nào. Anh mặc dù vẫn có thể rủ Minh Triết ăn cùng nhưng hẳn luôn hẹn hò với bạn gái, riết rồi anh cũng chán rủ rê. Bởi vì cho dù ngồi trong căn nhà tồi tàn này, chỉ ăn vài gói mỳ tôm rẻ tiền nhưng tại có được không khí ấm cúng của gia đình. Làm anh day dứt không buông

- Được rồi, ăn thôi - Hạ Phong nghiêng đầu gọi anh. Tử Thiên gấp tạp chí lại, nhìn trong tủ gương đột nhiên phát hiện rất nhiều huy chương và cúp về giải bơi lội. Hẳn cô là người bơi rất giỏi - anh cười cái gì vậy? - cô nhíu mày, thấy hôm nay anh có gì đó rất lạ

- Không có gì - anh lắc đầu rồi si sụp ăn mì tôm. Cô cũng hít hà ăn theo. Nuốt được miếng đầu tiên anh liền nói - sao mỳ tôm chất lượng lại tệ đến vậy?

- Là do gia vị như vậy. Với lại tôi thấy ăn cũng được mà. Anh ăn không quen thì đừng ăn nữa

- Có dở đến không thể nuốt nổi tôi cũng phải ăn, làm sao cho cô được, như vậy đồ ăn tôi cho cô coi như công cốc

- Nhỏ mọn - Hạ Phong bĩu môi, vẫn không nghe lọt tai những lời này

- Ngày nào cô cũng ăn như vậy à?

- Cũng không hẳn, lúc nào đó rảnh tôi sẽ đi siêu thị

- Sau này đừng ăn những thứ này nữa....

- Sao vậy? - đang ăn cô ngẩng đầu hỏi. Tử Thiên nhìn thấy cọng mỳ còn lòng thòng trong miệng cô thì phụt cười. Suýt phun hết lên mặt cô

- Hừm.....ăn mỳ nổi mụn, tôi không thích người nào đó mặt mụn đầy ăn trưa trong phòng mình, sẽ làm tôi nôn hết đồ ăn ra mất. Ha..... - anh nói xong lại tự cười, còn vẻ mặt của cô thật sự vô cùng khó coi

- Giám đốc, anh ăn nói sao lại quá đáng như vậy!

Không hiểu đây là lần thứ bao nhiêu cô nói anh ăn nói quá đáng rồi. Vậy mà cũng chỉ là 1 câu cảm thán mà thôi, chẳng thay đổi gì cả. Nhưng mà như vậy cô đã thấy quen rồi. Bây giờ thay đổi cũng không được nữa. Không hiểu sao hôm nay anh đặc biệt kì quái. Lúc thì nói những câu rất muốn làm cô nổi điên nhưng có những lúc đối xử với cô rất nhẹ nhàng, thậm chí có thể gọi là dịu dàng. Làm người cứng rắn như cô cũng đôi lúc không kiểm soát được nhịp tim của mình

Nhưng điều đáng vui đó là anh đã rất thoải mái với cô, ít nhất là trong lúc ăn. Không phải bàn về chuyện công việc, chỉ là những chuyện không đâu không đuôi của cô đã kéo anh vào. Vào vũng lầy mà có thể anh sẽ không thể nào thoát ra được

23. Chương 23: Tiệc Sinh Nhật Nhàm Chán

Không hiểu tại sao, tối nào Tử Thiên cũng mò mẫm sang nhà cô ăn tối. Mặc dù cô đã nói nhà cô chẳng có gì ăn, nhưng anh nhất quyết ở lại, cũng không chịu ăn mỳ tôm, anh đưa tiền cho cô, bắt cô phải đi siêu thị mua thức ăn về dự trữ, làm Hạ Phong muốn cự tuyệt cũng khó. Muốn nói là đuổi anh ra khỏi nhà cũng

không phải là chuyện không thể, nhưng cô không thể nghĩ được anh sẽ lại dùng chiêu trò gì để bắt nạt cô nữa. Ngày nào cũng phải về nhà sớm để nấu cơm, thật giống như chăm con mọn đây mà

- Tại sao? - Tử Thiên đứng chống nạnh trước cửa nhà cô, bên trong không có 1 chút ánh sáng

- À, tôi quên nói với anh, hôm nay tôi đến bệnh viện, không cần đợi đâu

- Bệnh viện? Cô bị bệnh sao? - anh nhíu mày

- Ừm, nhưng không phải bệnh cảm cúm bình thường như anh nghĩ đâu. Thôi thì cứ tóm lại, anh ra ngoài ăn nhé! Tạm biệt.....

- Alo.....Alo?.... - đám cúp máy trước cả anh. Tử Thiên dứt tay vào túi quần, chưa vội quay về, anh đứng tựa người vào cửa

Tối nay lạnh thật. Đã lâu rồi anh không nhớ cảm giác đứng trên cao khi trời đêm lạnh như thế nào nữa. Anh quên mất mình đã từng cô đơn như thế nào, thê thảm như thế nào. Cũng nhờ có cô. Cuộc sống thật đơn giản, thật chỉ muốn cùng 1 người ăn 2 bữa trong ngày là có thể cảm thấy vui vẻ. Vậy sao trước đây anh không gặp cô sớm hơn 1 chút

Là do anh, anh đã trốn tránh. Trốn tránh tất cả và chạy đến thành phố A, hơn nữa còn lôi kéo theo Minh Triết, ở đó trốn suốt mấy năm trời bây giờ mới trở về. Nghĩ lại, anh vẫn tự cười cho mình ngu ngốc. Nhưng mà.....cô đến bệnh viện chắc chắn là để gặp cái tên họ Thiệu gì đó. Chữa bệnh gì chứ, hẳn ta chính là đang viện cớ gặp cô hàng tuần. Đến cả anh còn bị gạt qua 1 bên, thậm chí anh còn thuộc lòng lịch khám bệnh của cô nữa. Vậy mà hôm nay lại sơ suất không nhớ ra

Điện thoại lại reo, Tử Thiên thở dài thườn thượt nghe máy

- Chuyện gì?

- CHÚC MỪNG SINH NHẬT!!! - Minh Triết hét lớn trong điện thoại, làm anh còn phải để ống nghe ra xa

- Hôm nay.....

- Không nhớ hả? Hôm nay là sinh nhật cậu. Nào, mau tới đây, mình chuẩn bị tiệc cho cậu vất vả lắm đấy. Không đến đừng có hối hận nha. Nếu có cô Triệu ở đó thì nhớ rủ đi luôn nha. Để mình nhắn địa chỉ cho - Minh Triết nói 1 tràng rồi cúp máy. Không lâu sau lại có tin nhắn tới

Tử Thiên cười lạnh rồi rời đi. Anh quên mất hôm nay là sinh nhật mình. Nói đúng hơn, mọi năm anh đều không nhớ. Không hiểu tại sao lại buồn như vậy. Thất vọng, cũng rất uất ức. Hôm nay cô lại đi khám bệnh đến tận tối mới đi về, không thể đến tiệc cùng anh và Minh Triết. Anh thật sự chẳng có động lực để đến đó chút nào

Tiệc sinh nhật gì chứ? Giống tiệc chính trị thì hơn. Tên này chuẩn bị chu đáo từ lúc nào vậy? Hẳn là biết anh chán ghét lại còn bày trò. Minh Triết đứng ở xa vẫy tay, cười tươi rói. Đúng rồi, năm nào hẳn ra cũng rất hăng hái trong vụ này. Tiếp sau hẳn, cả phòng cũng vỗ tay náo nhiệt, hoan nghênh chúc mừng anh. Trong khi Tử Thiên còn bày vẽ mặt cứng nhắc, Minh Triết đã lôi anh lên sân khấu, đứng cạnh chiếc bánh sinh nhật

- Nói vài lời đi - hẳn thúc tay anh. Tử Thiên nhìn xuống dưới, rồi cầm lấy mic

- Cảm ơn mọi người đã đến chúc mừng sinh nhật tôi hôm nay. Mong mọi người hôm nay hãy tận hưởng hết mình! Cảm ơn - anh chẳng còn biết nói gì hơn, nhưng tiếng vỗ tay vẫn vang lên ào ào

Minh Triết lại kéo anh đến chỗ có mấy cô gái xinh đẹp muốn làm quen. Bọn họ chủ yếu muốn vây quanh anh, không muốn cái mặt tiền này cũng muốn cái gia sản kết xù của anh. Mọi người, doanh nhân, tiểu thư, đối tác, rất đông người. Rất náo nhiệt, Minh Triết cũng cười nói rất vui vẻ. Nhưng không hiểu sao anh vẫn cứ thấy lạc lõng nơi này. Cảm thấy trái tim không thể lấp đầy được nữa

Mùi nước hoa từ người của những cô gái này càng làm anh đau đầu. Anh sớm rời khỏi đám đông, ngồi 1 mình bên bàn buffet, uống rượu. Những cô gái gợi chuyện với anh đều bị anh từ chối khéo nếu không muốn nói là ghét. Cả người anh bắt đầu ngà ngà say. Có chút buồn ngủ. Sao trong đây lại nhiều người quá vậy?

- Hóa ra cậu ở đây à? - 1 người đàn ông cũng trạc tuổi anh, cổ thắt 1 chiếc khăn màu tím, miệng nở nụ cười vô cùng đều đặn. Minh Triết liếc qua lấy người nào đó, nụ cười cũng lập tức dập tắt. Nghe người gọi, Tử Thiên nghiêng nghiêng đầu nhìn hé

- Cậu.....sao lại ở đây? - nghe giọng có vẻ như là sắp say rồi

- Sinh nhật cậu mà, cho dù tôi ở bán cầu bên kia cũng phải bay về đây chứ

- Có khách không mời mà đến sao? - Minh Triết cười giả lả đi tới - ở đây không hoan nghênh cậu

- Ok ok, tôi biết mấy cậu muốn đuổi tôi đi rồi. Nhưng mà.....tôi chỉ muốn nói vài lời với Tử Thiên thôi mà.....
- hắn ta cười điệu bộ rồi cúi xuống nói nhỏ với anh, chuyện mà Minh Triết không thể nghe được trong buổi tiệc ồn ào như thế này - tôi đến nói cho cậu biết, dạo này....Thiên Ân điện thoại cho tôi hơi nhiều đấy, nói cô ấy rất nhớ cậu.....

Nghe đến đó, Tử Thiên coi như hoàn toàn tỉnh rượu, anh ngồi gằng người ra. Hắn ta lại cười xảo quyệt, trở về tư thế đứng ban đầu. Minh Triết nhìn anh thần thờ rồi bắt đầu nổi cáu

- Này, cậu lại nói linh tinh gì đó?

- Không có gì.....à mà tôi nghe nói, cậu có đồ chơi mới rồi phải không Tử Thiên. Là nhân viên trong công ty, thích chơi hàng đơn giản sao? Khẩu vị đặc biệt thật đấy. Nhưng mà tôi nhắc cho cậu nhớ..... bị lừa nữa bây giờ

- Này, TÈ VĂN THOẠI, CẬU ĐỪNG CÓ QUÁ ĐÁNG. CÚT NGAY CHO TÔI! - mọi người vì tiếng hét của Minh Triết mà giật mình. Trong khi đó, Văn Thoại đã đi xa mới tiếng cười ngạo nghễ - cậu.....cậu.....

- Không sao đâu. Hắn ta chỉ dọa mình chút thôi. Cậu đi chơi chút đi - Tử Thiên vẫn cười cho qua, huơ huơ tay đuổi Minh Triết đi

Minh Triết vật vờ 1 tay đỡ Tử Thiên, 1 tay đỡ người con gái người mặc thiếu vải bước ra từ phòng tiệc. Mọi người đã về hết, có sao lại lòi ra cô gái nhìn qua chẳng giống tiểu thư đài cát chút nào, nhìn giống gái nhảy trong quán bar thì hơn. Dù vậy, là đàn ông, Minh Triết chẳng thể để cô gái này ngoài đường mà không quan tâm. Riêng Tử Thiên thì.....rất xin lỗi, nhưng hôm nay sinh nhật anh, hắn lại chẳng thể đưa anh về nhà được. Sẵn có men rượu trong người, Minh Triết rút điện thoại ra gọi.....

Hạ Phong bịt tai, ôm gối, lăn lộn với mền trên giường thế nào cũng không ngăn nổi chuông điện thoại reo liên hồi. Không phải kẻ nào lại mất nhân tính đến nỗi phá rối giấc ngủ đêm khuya của cô chứ

- Alo..... - cô nghe máy với giọng lè nhè -.....hả?.....CÁI GÌ? Khoan đã, chờ.....alo.....ALO??

Hạ Phong ngồi bật dậy. Bấm số gọi lại nhưng thuê bao, cô lại gọi lại, nhưng rồi cũng thuê bao. Động tác diễn ra hơn chục lần nhưng cũng chỉ có 1 kết quả. Hạ Phong lật chăn, vội chạy đi thay đồ. Tất cả những gì cô mang theo ra khỏi nhà cũng chỉ là 1 câu nói của Minh Triết “Tử Thiên có chuyện. Cô đến địa chỉ.....”. Không phải “chuyện” mà hắn nói lại giống như hôm trước chứ

1 bước thành 2 bước, Hạ Phong chuyển từ đi thành chạy, rồi chạy rất nhanh. Cô bắt chấp cả thời tiết lạnh giá chạy đến khách sạn XXX. Trên người chỉ khoác chiếc áo dạ và khăn quàng cổ mỏng manh, cô bắt taxi, cả người nóng ran mang theo hơi thở gấp rút. Anh nhất định không được có chuyện, nhất định phải kiên trì ít nhất là cho đến lúc cô đến. Hạ Phong nắm chặt tay, miệng không ngừng kêu tài xế chạy nhanh đến nỗi chính cô cũng bị la rầy

Hạ Phong khẩn trương nhìn phía trước nhưng tất cả những gì cô thấy cũng chỉ là 1 mảng đen. Xe vừa dừng, cô đã vội chạy ra đến suýt nữa quên mất trả tiền. Chỗ này rộng quá, cô biết đi đâu tìm anh bây giờ? Vừa bước đi, cô vừa xoa xoa tay phì phò thở, làm ấm cơ thể 1 chút. Lùi sau vài bước, cô thấy phía trước khách sạn không có bóng người liền chạy ra phía sau

- Giám đốc! - vừa thấy anh ngồi im khô, gật gù gật gù trên bồn hoa ngoài khách sạn, cô vội vàng chạy tới
- anh.....anh không sao chứ? - cô vội sờ mặt anh, mặt anh lạnh ngắt, tay anh lại càng lạnh hơn. Tử Thiên ngồi co ro chống chọi với cái lạnh. Nghe giọng nói quen thuộc, anh ngẩng mặt, đôi mắt mơ hồ buồn

- Ừm.....Hạ Phong.....?? - anh neoh mắt nhìn, giọng vô cùng dịu dàng

-..... - lần đầu tiên nghe anh gọi cô bằng tên như vậy, có chút không quen. Hạ Phong liền bị dọa cho 1 trận, nhưng ngay sau đó liền đứng dậy - để tôi đi gọi taxi, anh say rồi - cô vừa đứng dậy, liền bị anh kéo ngồi xuống lại. Thật.....người thì không tỉnh táo nhưng sao lực tay lại mạnh như vậy

- Không được.....đi

24. Chương 24: Có Phải Là Một Sai Lầm?

- Không được đi - nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng nghe giọng của anh chẳng giống người say rượu chút nào. Anh đang phê thuốc sao?

- Anh sao vậy? Có chuyện gì.....

- Hôm nay, là sinh nhật tôi..... - anh bày tỏ nỗi uất ức của mình, mắt nhắm mắt mở - quà.....

- À.....ra hôm nay là sinh nhật anh à? - vậy mà cô không biết - dù có hơi muộn nhưng mà.....cũng chúc mừng sinh nhật anh. Còn quà.....tôi không biết nên tặng anh cái gì hết - nói cũng phải, anh chỉ dùng đồ mặc tiền, mà cô làm gì có tiền mua những thứ xa xỉ đó

- Không.....quà..... - anh lắc đầu liên tục

- Tôi thật sự không có tiền mua quà mặc tiền cho anh đâu giám đốc. Hay là ngày mai..... - cô chưa nói xong câu, người Tử Thiên liền không tự chủ ngã nhào về phía trước, làm cô phải vội vàng đỡ lấy - giám đốc, giám đốc, anh còn tỉnh đó không? - hơi thở nồng nặc của anh phả vào da mặt cô, ấm áp, nhưng cũng có mùi, anh thật sự say rồi

- Quà của tôi, sinh nhật này,..... - nghe anh cứ liên tục đòi quà, lại không cho cô đi gọi taxi, Hạ Phong cũng hết cách, đành ngồi im, đỡ anh ngồi thẳng dậy - chỉ cần cô là đủ. Sinh nhật của tôi.....cô chỉ cần ở bên cạnh tôi là đủ rồi

- Anh nói.....anh nói thật hả? - Hạ Phong sững sờ. Đôi mắt anh chứa đựng sự chân thành chưa từng có. Có lẽ bây giờ ở trước mặt cô đây không phải là giám đốc Phúc Nhật gì đó hay tìm trò bắt nạt cô, mà chỉ là đứa trẻ Tạ Tử Thiên rất khao khát tình yêu thương mà thôi. Cô đã nghĩ như vậy đấy

-..... - Tử Thiên không nói gì mà chỉ ngoan ngoãn gật đầu, miệng mỉm cười - Thật.....Hạ Phong..... không thích Tử Thiên hay sao? - giọng nói nũng nịu của anh làm cô phát ngượng. Lồng ngực nhấp nhô liên tục, cô đoán tác dụng của rượu đã biến anh thành người thế này. Nhưng cô lại thấy con người kì quái này lại đáng yêu 1 cách lạ kì

- Không phải vậy đâu

- Vậy tại sao sinh nhật Tử Thiên, Hạ Phong lại đi với người khác? - cô bắt ngờ trước câu hỏi của anh. Tại sao rõ ràng anh là người không tỉnh táo, lại giống như càng biến cô trở thành kẻ ngốc thế này

- Thì tại.....tôi không biết hôm nay sinh nhật anh. Hơn nữa, anh nói giống như tôi phản bội anh không bằng. Đi đâu.....là chuyện của tôi - mặc dù không phải là cô muốn nói vậy, nhưng sự thật, anh và cô chẳng là quan hệ gì cả

- Hôm nay, tôi rất buồn chán..... - anh cúi đầu, tay xoa xoa vào nhau. Chưa bao giờ, thậm chí ngay cả trong tiềm thức, cô cũng chưa từng nghĩ rằng anh sẽ có bộ dạng cún con này. Đây có thật là giám đốc mà cô từng biết hay không?

- Tại....tại sao vậy? - thật không may, vẻ mặt đáng yêu này của anh lại khiến cô đỏ mặt

- Tại vì tên kia cứ bắt tôi đến buổi tiệc nhàm chán kia. Tôi rất ghét. Tôi chỉ muốn ngủ thôi

- Ha..... - Hạ Phong bật cười khúc khích. Đúng là quá trẻ con đi. Ai đời tiệc sinh nhật của mình mà chỉ muốn ngủ chứ

Nhìn Hạ Phong cười, rồi lại cười, Tử Thiên lại 1 lần nữa bị làm cho động lòng. Anh chậm chậm đưa tay sờ lên da mặt của cô, nơi mà anh rất muốn chạm vào, rất muốn thỏa sức mà bẹo. Cô ngưng cười, cảm thấy nhồn nhột nơi.....đầu môi.....

“Giám đốc đại nhân à.....tại sao anh lại hôn tôi?”. Đó là câu hỏi duy nhất của cô lúc đó. Tại sao.....anh lại hôn cô? Càng hôn, Tử Thiên lại càng không thể nào dứt ra được. Cả cơ thể cô không giữ lại được, liền bị anh ôm trọn vào lòng. Thật lạ là, cô 1 chút sức phản kháng cũng không có. Hay nói cách khác, ngay từ ban đầu, cô đã không ghét nụ hôn này rồi

Cho đến cả 2 đều không thở nổi nữa, trong miệng cô còn lưu lại chút hương rượu quyết rũ. Nhìn gò má ửng hồng lên vì lạnh của cô, Tử Thiên càng thỏa mãn mà nở nụ cười

- Hạ Phong, đừng ghét bỏ tôi có được không? Tôi sợ lắm,....sợ rằng 1 ngày nào đó.....bản hợp đồng đó sẽ không giữ chân em được nữa.... - Tử Thiên ngã đầu lên vai cô, có lẽ anh đã ngủ mất rồi

Hạ Phong cười nhẹ, rồi sau đó đỡ anh về nhà. Lòng còn mãi không thể quên được nụ hôn tối đó. Tại sao cô lại như vậy chứ? Tại sao? Đáng lý ra lúc đó phải đẩy anh ra mới phải. Rằng việc làm này là sai trái. Nhưng mà dù sao.....đây cũng là nụ hôn đầu của cô. Có phải quá muộn rồi hay không? Người đã gần già như cô rồi

Cô phát hiện giám đốc đại nhân của mình khi uống rượu, sẽ trở thành 1 đứa trẻ thích giận dỗi vô cùng đáng yêu. Đáng yêu đến mức khiến cô tim đập chân run, khiến cô cũng trở thành 1 đứa trẻ hư, kiêu nhả mà chiếm lấy nụ hôn của anh khi anh chưa cho phép

Càng nghĩ Hạ Phong càng thấy bản thân không có lối thoát. Cô thở dài, nằm thườn thượt ra bàn. Người làm mời cô ăn sáng cô cũng từ chối, thật chẳng còn tinh thần gì cả. Cô phải về nhà thay đồ rồi đi làm mới được. Vài ngày trước cô còn bận tối mặt tối mũi với si-can-đan giám đốc. Cái gì mà xin nghỉ phép với cái lý do đó chứ

Dù vậy, đồng nghiệp cũng chúc cô sớm trở thành bà Tạ. Làm ơn, cô chưa bao giờ mơ đến vị trí đó. Hơn nữa, cô không nghĩ giám đốc là thật lòng với mình. Dù sao nhìn vào bất kì phương diện nào, cô cũng hoàn toàn thua thiệt người khác. Nhưng mà bọn họ nói cô cứ thẳng tiến, có khi gạo nấu thành cơm cũng được. Đương nhiên là không, cô đâu phải loại phụ nữ dễ dãi đó

Nhưng lý do chính để họ động viên cô như vậy, cũng chỉ vì nhờ cô mà bọn nhân viên nữ chảnh chọe kia mới bị xử lý 1 trận nên thân. Cô cũng quên mất chưa hỏi chuyện này, lần đó, anh xử trí như thế nào? Nghe đồn Anna đã chuyển bọn họ sang chi nhánh nào đó rồi. Còn có người nói, họ đã bị giám đốc đích thân sa thải. Còn có người nói, bọn họ tự động đã cao chạy xa bay, không bao giờ quay trở lại đây nữa. Nghe qua thật là đáng sợ

- Cô dậy rồi à? - vừa bước xuống nhà, Hạ Phong liền gặp mặt anh đang ngồi trong phòng bếp đọc báo. Nhìn trang phục, có lẽ sáng nay anh lại định không đi làm

- Ừm..... - cô cắn cắn môi, gật đầu - vậy tôi đi trước - Hạ Phong cúi đầu quay lui

- Khoan đã.... - Tử Thiên đặt tờ báo xuống - tối qua, cảm ơn cô - mặc dù rất ngượng miệng, nhưng anh không thể không nói

- Ừm, không sao đâu. Việc nên làm mà. Nhân viên phải có trách nhiệm đảm bảo an toàn cho giám đốc chứ?

- Vậy sao..... - Tử Thiên hừ lạnh, giọng có chút không vui. Thì ra chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới. Thì ra trong mắt cô, anh luôn luôn chỉ là giám đốc Phúc Nhật ngang tàng mà thôi - vậy lần trước cũng..... - tuy nhiên anh vẫn chưa tin, vẫn muốn nghe cô trả lời lại. Tử Thiên nhìn cô day dứt

- Lần trước cũng vậy, đối với tôi, anh chỉ là cấp trên, không hơn.....không kém..... - Hạ Phong nói tiếp

- Có xe ở ngoài, sẽ chờ cô về

- Vậy hẹn gặp anh ở công ty

Hạ Phong nhận ra điều khó xử, thái độ hời hợt của anh làm bước chân cô chậm lại. Nhưng cô.....cô không thể nào quay đầu được nữa rồi. Khoảnh khắc cô nhận ra mình cư xử 1 cách khác lạ, khác hoàn toàn trước

đi đối với anh, cô biết mình đã gặp rắc rối. Là đã thích anh rồi sao? Hay không phải, hay là.....hay là.....cô rất muốn tìm ra 1 cái lí do khác, lí do nào đó khiến cô rất muốn ở cạnh anh một chút, lại một chút nữa

- Laveria, cô ấy không cần tao.... - Tử Thiên chau mày, rồi lại dãn ra, ngón tay vuốt từng lọn lá màu xanh

Anh cầm bình nước xịt cho Laveria vài cái rồi bỏ xuống, nắm tay siết chặt đến nỗi gân tay nổi lên từng đợt. Chẳng lẽ tiền tài và những thứ khác không đủ thu hút cô dù chỉ 1 chút, không cần suy nghĩ liền trả lời ngay như vậy, không sợ hối hận hay sao? Mà không, là anh muốn cô toàn tâm toàn ý với anh mà không phải là những thứ kia mới phải

- AAAAAA!!!! - Tử Thiên điên cuồng lật đổ bàn trà trong nhà kính. Chậu Laveria rung lên. Anh thét lên chỉ vì 2 chữ “tại sao”

Tại sao cô lại không nhận ra? Tại sao cô lại ngốc như vậy? Tại sao lại thẳng thắn như vậy? Tại sao lại vô tâm quá vậy? Tại sao.....tại sao ai cũng muốn rời bỏ anh mà đi? Tử Thiên ngồi bệt xuống đất. Anh siết chặt nhúm tóc trong tay. Nước mắt không kiểm soát nổi lại làm nhòe đi mắt anh. Tử Thiên nghiêng răng ken két. Muốn tự tay kết liễu ngay cái cuộc sống nhảm chán này đi

25. Chương 25: Bạn Mới

- Vẫn không đi làm? - Minh Triết tròn mắt nhìn Anna lí nhí

- Vâng. Đã là ngày thứ 3 rồi. Tôi có nên.... - hần đưa tay ngăn lại

- Để tôi. Tên này chắc là bị tâm bệnh rồi đây - hần bỏ tập hồ sơ xuống bàn rồi lập tức rời đi

Minh Triết đang hí hục đánh xe ra thì thấy Hạ Phong đang ngồi trong quán cafe nói chuyện với.....với Văn Thoại. Cái tên khốn nạn? Còn dám tiếp cận Hạ Phong. Kì này hần không nhúng tay vào là không được rồi

Dừng ngay xe trước quán, Minh Triết đi thẳng vào cầm tay Hạ Phong lôi đi. Cô giật bắn mình nhìn phó tổng với bộ mặt hung tợn trừng mắt cảnh cáo Văn Thoại rồi không nói lời nào liền đưa cô rời đi

Điều hòa trong xe bị hư hay sao? Tại sao cô vẫn thấy lạnh như vậy?

- Ủm.....phó tổng, anh.....anh sao vậy? - nghe tiếng Minh Triết với nhớ còn có cô bên cạnh nên cười

- À không có gì. Tiểu Phong.....à anh gọi em là tiểu Phong được chứ?

- Không thành vấn đề

- Từ sau hôm đó, Tử Thiên không có chuyện gì bất thường chứ?

- Em nghĩ là.....không.... - cô cúi đầu lí nhí

- Không biết thế nào mà cậu ta nghỉ làm 3 hôm nay rồi....

- 3 hôm??!!! - hần chưa nói hết câu, cô liền hỏi lại

- Ủ.....ùm..... - xem ra là chuyện 2 người. Cuối cùng cũng có chuyện, nhìn kìa, chắc chắn cô gái này rất dễ ý anh, vậy mà còn làm như không có chuyện gì. Đúng là có gian tình

Minh Triết không nói gì thêm, hần dừng xe bên dưới cầu

- Anh.....anh muốn làm gì?

- Anh.....tiểu Phong..... - Minh Triết tháo dây an toàn, quay hần người qua nhìn cô - anh hỏi em, em nhất định phải trả lời thật lòng

- Ủm..... - dù còn ngập ngừng nhưng cô cũng miễn cưỡng gục đầu

- Em có xem anh là bạn tốt hay không?

- Tất nhiên rồi - cô không ngờ, phó tổng còn coi cô là bạn nữa

- Vậy tốt quá! Vậy....em có thích Tử Thiên không?

- Em..... - đến câu thứ 2, cô không biết phải trả lời như thế nào. Chuyện này thật quá khó xử với một cô gái như cô. Minh Triết hiểu điều đó, nên hắn nói tiếp

- Không trả lời cũng không sao. Nhưng là bạn nó, anh chỉ cần liếc mắt cũng biết, là nó thích em, rất thích là đằng khác

- Anh.....anh nói chuyện này với em làm gì? - Hạ Phong cup mắt xuống. Dù sao cô cũng chẳng tin chuyện này

- Sao em nói nghe hơi hợt thế? Em không có cảm giác gì với nó à? - Minh Triết có đánh chết hắn cũng không tin cô không thích Tử Thiên. Trừ khi đã có người khác

- Em.....nhưng mà.....nhưng anh biết không? Thích không thể chỉ nói thích là thích được, huống hồ là giám đốc. Anh ấy có tất cả, nhưng lại đối với em như vậy, có thể anh ấy chỉ là nhất thời mà thôi - cô cố nén nước mắt trào ra

- Em nghĩ cậu ta là người thích chơi đùa với phụ nữ sao? Chỉ là một số tổn thương trong quá khứ, Tử Thiên đã bỏ mặc cuộc sống ở đây. Đi cùng anh đến thành phố A mấy năm trời, trái tim cũng trở thành đá rồi cũng nên. Nhưng em, anh không biết tại sao, cậu ta lại để ý em đến vậy. Mặc dù anh thừa nhận, đối với những cô gái khác, em không có gì nổi trội. Nhưng có lẽ em đã giúp Tử Thiên mở cửa trái tim mình, đưa cậu ấy trở lại cuộc sống nhiệm màu này

- Em biết chứ, em biết anh ấy không phải loại người đó. Nhưng mà....em vốn không thể tin được, hơn nữa, em còn có bệnh....

- Bệnh đó thì không sao hết - Hạ Phong tròn mắt nhìn hắn - Anh biết. Tử Thiên cũng biết. Em tưởng cậu ta mù hay sao?

- Anh ấy biết mà vẫn....

- Phải. Cậu ta thật sự điên rồi. Biết suốt đời có thể em sẽ không thể nhìn cậu ta đắm đuối đầy yêu thương, để cho cái bộ mặt mà cậu ta luôn tự mãn trở nên vô dụng, vậy mà vẫn cứ vậy đấy. Em xem..... - Minh Triết không muốn ép buộc cô, hắn chỉ muốn nói cho cô 1 số chuyện, nhưng vẫn có 1 số chuyện cô nếu có đủ can đảm, thì nên hỏi anh thì hơn - anh không hi vọng em cảm thấy áp lực về chuyện này. Anh chỉ muốn nói, nếu Tử Thiên đã vì em mà mở lòng thì có hay chăng....em cũng nên cân nhắc 1 chút....

Hạ Phong thả mình lên giường, 2 mắt giương giương nhìn trần nhà. Lời nói của Minh Triết cứ văng vẳng trong đầu cô. Có thật.....anh biết về bệnh của cô. Nhưng chẳng lần nào anh nói điều đó với cô cả, anh cũng không đề cập gì đến chuyện nhìn hay không. Đúng hơn, anh chưa hề quan tâm đến chuyện đó. Nhưng giám đốc đại nhân thật giống như 1 dấu chấm hỏi lớn nhất đối với cô. Anh đã từng bị tổn thương trong quá khứ. Cô biết, nhưng không biết đó là chuyện gì. Cô chỉ nhớ tối hôm sinh nhật, cô đưa anh về nhà, anh đã mệt mỏi đến nỗi trong mơ cũng khóc nức lên, miệng luôn lên tiếng gọi “ba.....mẹ”

Lúc đó, tim cô như bị kim đâm vào, khó chịu không thể nào lí giải nổi. Nhìn anh khóc mà cô cũng muốn rưng rưng nước mắt theo. Nhìn anh đau khổ như thế, cô thấy bản thân cũng muốn gánh vác nỗi đau ấy cùng với anh. Nhưng trước cả chuyện đó, cô còn không biết mình có tư cách đòi hỏi anh hay không? Có phải những gì cô và Minh Triết nghĩ chỉ là ảo tưởng hay không? Bởi vì chuyện đó vốn thật không thể nào xảy ra được

Cứ nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ thế nào Hạ Phong lại tự cười vào mặt mình, cho mình là ngu ngốc. Nhưng mà, cho dù biết trước sự thật rằng anh không thích cô, đã cố gắng để bản thân nghĩ như vậy, nhưng mà thật sự.....tim cô rất đau. Thất lại từng hồi khiến cô phải bật khóc như 1 đứa trẻ. Từ khi cô biết mình đã thích giám đốc, cô luôn tự nhắc nhở mình phải thế này phải thế kia, đến nỗi cô không nhận ra đã lâu rồi 2 người không gặp nhau, đúng như cô hi vọng, nhưng cô lại thấy không vui. Ngược lại, cô lại càng lo lắng cho anh hơn

Luôn tự trốn tránh bản thân, đó là cái việc mà cô đang làm. Liệu nếu cô tỏ tình với anh, cho dù có bị từ chối, cô có bị cười vào mặt nữa không. Nếu thật sự bị anh cười nhạo, có lẽ cô sẽ suy sụp đến chết mất. Hoặc có thể, nếu cả 2 thích nhau, có thể cả đời cô sẽ không thể dám mắt nhìn mắt với anh lâu được, rồi nếu chuyện này đồn thổi ra ngoài, anh phải nhìn mặt mọi người như thế nào. Tóm lại cho dù cô nghĩ thế nào, chuyện 2 người đến với nhau vẫn là không thể

Hạ Phong đặt tay lên trán, nấc lên từng tiếng. Dầu sao bây giờ cô cũng rất muốn gặp mặt anh, chỉ cần nhìn từ xa thôi cũng được, để biết rằng anh không sao. Anh đã không đi làm 3 ngày nay rồi. Nghe Minh Triết nói, có lẽ anh đang có chuyện. Nhớ tới đó, cô lại càng muốn biết về chuyện của anh. Không hiểu sao cô luôn có cảm giác anh có rất nhiều bí mật. Dù biết chuyện cô tò mò thế này có thể sẽ làm anh nổi nóng. Nhưng biết làm sao được, cô đã quá thích anh đến nỗi không thể kiểm soát được rồi

Người đàn ông tên Văn Thoại kia lúc chiều có đưa ra 1 đề nghị với cô. Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ quên và vẫn còn nhớ như in lời người đó nói. Cô cần phải biết thêm chuyện về anh. Nếu cứ như bây giờ, cô sẽ bứt rứt chịu không nổi. Chuyện ba mẹ của anh thế nào, cuộc sống trưởng thành của anh trước khi lên làm giám đốc khó khăn ra sao.....cô muốn biết, muốn biết tất cả

26. Chương 26: Mọi Chuyện Rồi Cũng Sẽ Sáng Tỏ

Ánh nắng sáng sớm rọi vào căn biệt thự phía Tây. Màu lục của chiếc lá trước mặt làm Tử Thiên nhú mày vì chói mắt. Mi mắt chậm chậm mở ra. Lại là 1 buổi sáng nữa rồi. Anh vẫn ôm Laveria ngủ từ tối hôm qua đến giờ sao? Mà không, phải là từ vài ngày trước chứ. Anh cũng không nhớ là bao lâu nữa. Hôm nay vẫn như ngày hôm sau, anh mệt mỏi đến nỗi nhấc tay cũng rất khó khăn

Tử Thiên vẫn không rời khỏi giường, tối ngủ không cần đắp chăn, anh chỉ nằm co gối và ôm Laveria vào lòng, hướng mặt về phía cửa sổ để mỗi buổi sáng, ánh nắng ấm áp lại đánh thức anh dậy. Anh nghe thấy tiếng chim ngoài vườn, sau đó lại tắt ngúm. Có lẽ chim cũng không thích đứng ở nơi buồn chán này để cất tiếng hót. Anh nghe thấy tiếng mở cửa, hình như người làm đi chợ. Chắc bây giờ cũng khoảng gần 8h rồi

Không nghe thấy tiếng gõ cửa, người nào đó xông thẳng vào phòng anh. Tử Thiên vẫn không mấy may quan tâm, anh vẫn nằm im đó, mắt vẫn đăm đăm nhìn ngoài cửa sổ. Minh Triết bực bội đứng trước mặt anh, che lấp ánh sáng. Coi kìa, cái bộ dạng này là sao chứ? Giống như là đang thất tình vậy chứ? Thật chẳng có chút mạnh mẽ nào cả

- Này, cậu đang làm cái quái gì thế hả?

- Về đi - anh uể oải ra lệnh

- Xem ra cậu thật sự bị điên rồi. Lấy gương soi lại mặt mình đi, nhìn cậu bây giờ thê thảm lắm có biết không? Rốt cuộc là tại sao cậu lại như vậy chứ? - Minh Triết nổi nóng lôi cổ áo anh lên không

- Buông ra. Mình không có hứng thú nói chuyện. Nếu là chuyện công ty thì để khi khác đi - ánh mắt lơ đãng cứ mãi lơ đãng. Điều đó càng khiến Minh Triết muốn đánh anh 1 trận như đòn, nhưng mà hẳn chắc những điều hắn sắp nói đây sẽ có tác dụng. Minh Triết hừ lạnh buông cổ áo anh ra

- Tùy cậu. Nhưng để mình nhắc cho cậu biết trước, vài ngày trước mình còn thấy tiểu Phong qua lại với người đàn ông nào đó mà mình cho rằng cậu biết rất rõ - quả nhiên là có hiệu quả, ánh mắt anh bắt đầu dao động. Minh Triết nói tiếp - Tề-Văn-Thoại

- Cái gì? - Tử Thiên đặt Laveria trên bàn để khỏi vỡ, anh nheo nheo mắt - mà cậu từ khi nào cứ tiểu Phong tiểu Phong thế hả? - chuyện còn chưa nói xong, anh liền tính sổ với Minh Triết

- Ghen sao? Phải đấy, với lại mình cũng xin phép em ấy rồi. Chỉ có cậu là kẻ cô đơn mà thôi. Đã chưa cố gắng đã bỏ cuộc, cậu tưởng tất cả phụ nữ trên đời đều quỳ gối trước mặt cậu hay sao? - Minh Triết bĩu môi - coi chừng bị tên kia quấy rối 1 lần nữa đấy

Nhiệm vụ của hắn coi như đến đây là xong. Những lời cần nói hắn cũng đã nói hết. Còn việc có muốn trở lại hay không là chuyện của anh. Cả 2 người này thật giống nhau, đều nhút nhát như nhau. Nhưng chỉ ít hắn có thể khiến 1 trong 2 người đủ dũng cảm hơn, điều đó cũng đủ lắm rồi. Từ Thiên ngồi dậy. Trong phòng chỉ còn mình anh. Anh đã nằm chỗ này, ôm Laveria nhiều ngày nhiều đêm rồi, đến nỗi người cũng sắp tàn phế

Anh bước vào phòng tắm, vẩy vòi nước, để cho nước ấm phủ đầy cơ thể anh, tinh giãn xương cốt. Vẫn giữ đôi mắt vô cảm, Từ Thiên bước ra chỉ với chiếc khăn quấn ngang hông, hương thơm nam tính lan tỏa khắp phòng. Anh mở cánh cửa trước mặt ra. Chọn 1 bộ vest mang vào, tùy ý lấy 1 chiếc đồng hồ và không quên lấy thêm áo khoác để phòng trời lạnh

Tiếng giày da lép cộp đã nhiều ngày không vang lên trong căn biệt thự. Người làm ngạc nhiên nhìn cậu chủ vừa chỉnh cổ tay áo sơ mi vừa đi xuống nhà. Có ai không biết anh chính là có chuyện mới suốt ngày nằm trên phòng với Laveria, cũng không biết là tâm sự chuyện gì, chỉ biết anh rất buồn và không muốn bị ai làm phiền. Chỉ là lúc sáng Minh Triết đến hỏi thăm anh, chiều nay anh liền lờ lững trở lại, hơn nữa lại vẫn tương mạo rất đẹp trai nữa

Nhưng, giờ này nếu đến công ty cũng đã gần tan làm rồi, anh còn muốn đến làm gì nữa. Lí do, đương nhiên chỉ có anh biết. Chỉ đáng tiếc, anh đến trễ 1 chút

Từ Thiên đứng trước tầng 17 đã tắt đèn từ lâu. Lòng trống rỗng đến nỗi thất vọng. Anh định muốn rủ cô đi ăn tối. Chỗ lúc trước đến ban ngày còn chưa đẹp, anh muốn cô ngắm nhìn cảnh ban đêm từ thành phố. Vậy mà lại không để ý thời gian, công ty đã tan làm từ sớm rồi

- A....xin lỗi....ơ, giám đốc?? - Từ Thiên thững thờ bước ra ngoài, chẳng may đụng trúng 1 người đàn ông. Ông ta liền xin lỗi rồi rút. Nhưng nhìn lại, thì ra là trưởng phòng Trương

- À không sao

- Tôi quên đồ của mình. Giám đốc đến tìm tiểu Phong sao?

- Gì? Làm gì..... - Từ Thiên giật mình vì bị nói trúng tim đen, liền cố chấp phủ nhận

- Ai, mấy hôm nay thấy tiểu Phong cứ là lạ thế nào. Thì ra là không có ăn trưa với giám đốc. Nhưng mà anh chậm 1 bước rồi, lúc này tôi còn thấy cô ấy lên chiếc xe thể thao màu cam đi với người nào đó rất đẹp trai nữa kia mà. Tiểu Phong này đúng là tốt số thật, toàn đi với trai đẹp.....

Lời nói của trưởng phòng Trương làm tai anh cứ ư đi thấy rõ. Người đàn ông khác? Điển trai? Xe thể thao màu cam. Trong đầu anh có thể tưởng tượng được hình ảnh cô lên chiếc xe cùng với nụ cười của.....là Tề Văn Thoại.....

- Ế, giám đốc.....GIÁM ĐỐC..... - trưởng phòng Trương thấy anh vụt chạy như muốn bỏ mạng thì gọi lại. Nhưng anh đã biến mất từ lâu trong bóng tối

Hạ Phong hồi hộp ngồi trong xe. Nhưng tâm trí cô không hề tập trung ở đây. Người đàn ông lúc chiều đứng trước công ty nhìn cô với ánh mắt rất lạ. Nhìn rất đáng sợ, giống như muốn đoạt lấy mạng cô tức thì. Vì vậy cô chỉ cần liếc mắt qua liền không thể nào nhớ nổi được. Cảm giác rất quen thuộc, nhưng tìm thất lại đến thở cũng không nổi. Rốt cuộc là thế nào đây chứ?

- Cô không khỏe sao cô Triệu? - Văn Thoại nhìn cô lắc lắc đầu thì mỉm cười hỏi

- À không, tôi không sao

Tóm lại chuyện đó có thể là do cô quá căng thẳng mà thôi. Vốn dĩ không nên để lại trong đầu. Bây giờ chuyện cô quan tâm chỉ có 1

Văn Thoại đưa cô đến chỗ dưới chân cầu, nơi vắng vẻ người này rất dễ nói chuyện chẳng? Hạ Phong mở cửa xuống xe như hắn. Cô nhìn theo ánh mắt miên man giễu cợt đó mà tin rằng, hắn sẽ nói cho cô sự thật nào đó mà cô muốn biết

- Cô Triệu..... - Văn Thoại quay hẳn người sang nhìn cô

- Vâng? - cô trả lời hắn

- Tôi đột nhiên hiểu kỳ một chuyện. Tại sao Tử Thiên lại có hứng thú với cô như vậy? - đưa cô đến đây rồi, tại sao lại nói những lời như vậy? Văn Thoại nhếch môi từ từ tiến tới, càng tiến tới, cô lại càng run run thụt lùi về sau. Ánh mắt hoảng loạn nhìn dưới đất - sợ hãi? - Hạ Phong chậm chậm gật đầu. Mặc dù biết người này có thể sẽ nguy hiểm nhưng cô vẫn không thể cưỡng lại những phản ứng thật lòng của bản thân - hừm, cô thật là dễ đoán.... - Văn Thoại nhếch môi cười, hất dưng chân lại, nhìn cô như con thỏ con rụt rè dưới mắt hần - nếu cô chịu làm bạn gái tôi, tôi sẽ nói với cô chuyện của Tử Thiên

Sắc mặt cô càng ngày càng khó coi. Là cái chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Tại sao từ chuyện cô muốn biết chuyện của anh lại trở thành cuộc trao đổi với vị họ Tề này. Hạ Phong mấp máy môi

- Tôi.....tôi không hiểu lắm.....

- Chuyện rất đơn giản. Cô đồng ý làm bạn gái tôi, tôi sẽ kể cho cô tất cả, cô Triệu..... - giọng nói ngọt ngào của Văn Thoại lại cứ nhiên làm cô thấy ghê tởm. Hần lướt tay lên làn da se lại vì lạnh của cô, Hạ Phong giật mình

- Vậy xin lỗi, tôi tìm nhầm người rồi

Hạ Phong cái gì cũng không đồng ý. Kể cả chuyện làm bạn gái hần cùng với biết chuyện của anh. Cô cúi đầu rồi quay lưng bỏ đi

- CÔ SẼ CHẴNG THỂ NÀO TÌM ĐƯỢC NGƯỜI THỨ 2 HIỂU RÕ TỬ THIÊN HƠN TÔI ĐÂU - tiếng hét lớn của hần làm cô dừng chân - nếu cô biết hần chính là kẻ ghê tởm đó, để xem cô còn muốn đến với hần hay không? - Văn Thoại cười lạnh tựa người vào đầu xe, châm 1 điếu thuốc - đưa con trai duy nhất, kẻ thừa kế tập đoàn Phúc Nhật đó, cô có biết hần đã tự tay giết chết ba mẹ mình không. Lại còn là vào ngày sinh nhật của hần nữa. Làm tôi cảm thấy giống như tính mạng của ba mẹ chính là món quà sinh nhật vậy - nói xong hần phò 1 ngụm khói vào không trung. Khói chưa lan tỏa hết, Hạ Phong đã vội quay lại

- ANH NÓI DỐI. Giám đốc không phải là người như vậy. Anh ấy không thể giết ba mẹ mình được - khỏe mắt cô ươn ướt. Anh đã khóc kia mà. Anh đã khóc khi gọi ba mẹ mình, anh không thể nào như hần nói được. Có đánh chết cô cũng không tin

- Không tin? Không tin cô đi hỏi hần đi, để xem hần nói như thế nào

- Không lí nào tôi lại đi tin anh - Hạ Phong quệt đi giọt nước mắt rồi hùng hực quay đi lần nữa

- NẾU KHÔNG TIN TÔI, CÔ ĐÃ KHÔNG THEO TÔI ĐẾN TẬN ĐÂY. Thừa nhận đi, cô bắt đầu cảm thấy hoang mang rồi đúng không? Ha.....đúng vậy đấy, hần luôn cô đơn, bởi vì là kẻ giết người, cho nên ai cũng cảm thấy kinh tởm hần, muốn rời xa hần, kể cả bạn gái của hần nữa - Văn Thoại cười quỷ dị

-..... - Hạ Phong không muốn nghe tiếp những lời vô nghĩa đó nữa nên cô vẫn bước đi

- CHẴNG LẼ KHÔNG MUỐN NGHE VỀ BẠN GÁI CŨ CỦA HẦN SAO?

Lần này thì cô bỏ chạy thật nhanh. Cảm thấy chán ghét bản thân khi theo hần đến tận đây. Cô bỏ chạy ra đường lớn. Không biết đang chạy đi đâu, chỉ biết cô không muốn ở lại chỗ đó 1 chút nào nữa. Cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Sợ mình sẽ bị những lời đó mà ảnh hưởng đến sự tin tưởng của cô đối với anh. Khi hần nói đến “bạn gái cũ” của anh, cô liền nghĩ ngay đến Laveria, cái tên mà anh từng thổn thức trong giấc mơ

Những từ ngữ anh từng thốt lên trong mơ, chưa từng có sự xuất hiện của cô, làm cô cảm giác mình chẳng có chút giá trị nào đối với anh. Hạ Phong bật khóc, cô cắn môi đến suýt chảy máu. Không phải đâu mà, anh không phải là loại người đó, chắc chắn chuyện này có uẩn khúc gì đó, mọi người hiểu lầm anh, xa lánh anh, khiến anh bị tổn thương, cảm thấy thật đáng để thương hại

27. Chương 27: Dù Chỉ Là Một Chút Thôi...tin Tưởng Nhau.....

Trời càng tối, sương lại càng lạnh, cô càng chạy, nước mắt rơi lại càng nhiều vô kể. Cô hận mình, bởi vì cô không thể nói dối rằng lúc này, khi mà hấn nói chuyện đó, cô đã có 1 khắc tin rằng đó là sự thật. Tuy rằng hơi muộn, nhưng cô rất muốn tin rằng anh không thể nào. Hơi thở cô yếu dần, cô đã chạy 1 đoạn khá xa rồi

Bước chân chạy chậm lại, cẳng tay cô bị giật ngược, Hạ Phong 1 lần nữa cả người bật lại 180 độ. Cả mặt cô ập vào làn áo dạ ấm cứng thoang thoảng mùi hương nam tính. Khỏi cần ngẩng đầu lên, giọng nói đanh thép đó cô không thể nào nhầm lẫn được

- HẠ PHONG, CÔ ĐANG LÀM CÁI GÌ NGOÀI NÀY THẾ HẢ? - trước lời nói của anh, cô chỉ có thể khóc đến run cả vai. Tử Thiên thả lỏng người, không biết anh đã chạy đôn chạy đáo để tìm kiếm cô khắp nơi. Vậy mà cô dường như muốn tự sát, cô chạy bên ngoài trước lạnh ngắt như vậy, da dẻ đều tím tái hết, lại còn mặc áo mỏng tanh như vậy - tôi đưa cô về....

Tử Thiên không muốn cô cứ đứng mãi ngoài trời lạnh thế này. Nhưng Hạ Phong níu tay áo anh lại. Cô run run tì mặt vào lưng anh. Răng cắn chặt để không phát ra tiếng rên rỉ

- Hãy nói là anh không phải đi.....rằng không phải.....anh đã giết ba mẹ mình....

Đúng là hấn đã nói với cô chuyện đó rồi. Điều anh lo sợ nhất, cuối cùng cũng xảy ra mà anh không thể kiểm soát được nữa. Không đáp lại cô, anh đưa cô lên xe, trực tiếp chở cô về nhà. Từ lúc đó đến giờ, 1 câu mở miệng anh cũng không nói. Không tạm biệt gì hết, làm Hạ Phong dường như ở trạng thái không trọng lực, rơi thẳng xuống đáy vực thăm

Nhìn Hạ Phong tiêu tụy hấn vào những ngày hôm sau. Đồng nghiệp nói gì cô cũng chẳng chú tâm là mấy. Nghe nói anh đã đi công tác sang Nhật Bản rồi. Đi công tác rồi sao? Hấn là vậy rồi. Bây giờ cho dù anh có đi hay không đối với cô cũng chẳng có gì khác biệt. Câu hỏi của cô vẫn chưa có lời giải đáp chính thức

Đồng nghiệp nhờ cô đi in 2 bản, cô chỉ in có 1 bản, nhờ cô đi mua cafe, cô lại mua thành trà. Hạ Phong luôn phải chịu những lời la rầy của đồng nghiệp. Thật ra cô chẳng tập trung vào chuyện gì cho đàng hoàng cả. Chiều nay phòng kế toán nhờ cô đem bản kế hoạch lên nhưng cô lại quên mất, thành ra bị ăn chửi rất thậm tệ

- Cô làm việc cái kiểu gì thế hả?

- Tôi xin lỗi....tôi xin lỗi.... - Hạ Phong cúi đầu xin lỗi liên tục suốt từ này đến giờ nhưng cô gái kia vẫn còn chưa nguôi giận

- Đừng tưởng bản thân có giám đốc chống lưng là tốt. Nghe nói dạo này giám đốc chán cô rồi chứ gì, lại quay về chức nhân viên văn phòng tầm thường rồi sao? Phải thôi, loại người như cô không nên trèo quá cao đâu. Có câu trèo đâu coi chừng té đau đó - Hạ Phong vẫn cắn răng không hé 1 lời. Để cho người đó mặc muốn chửi mắng gì thì tùy. Cho dù nhắc nhở bản thân không được bị ảnh hưởng nhưng những lời đó thật sự đã chém cô những nhát dài rồi - phò....phò tổng..... - nhìn thấy Minh Triết, cô cũng cúi đầu

- Tài liệu đâu?

- Đây ạ - cô gái liền lấy đưa cho hấn. Minh Triết lật lật vài trang rồi bảo cô ấy lui đi

- Có nhả hứng uống với anh 1 cốc không?

Thì ra là mời cô đi uống cafe cùng. Hạ Phong ngồi ung dung đợi Minh Triết cầm 2 ly tới. Cô gật đầu nhận lấy. Minh Triết nhấp 1 ngụm rồi đắm chiêu nhìn cô

- Sao anh.....nhìn em dữ vậy? - Hạ Phong cười nhẹ hỏi

- Em biết bây giờ nhìn em giống ai không? - hấn giả vờ suy nghĩ 1 chút rồi trả lời - giống với bộ mặt tuần trước của Tử Thiên trước khi đi công tác. Cái vẻ mặt “tôi sắp chết rồi” ấy

- Phụt.... - Hạ Phong phụt cười vì gương mặt ngố của hấn. Cô vội lấy khăn giấy lau - anh nói gì vậy chứ?

- Cuối cùng cũng chịu cười. Em biết Tử Thiên đã nói thế nào với anh không? “Triết, cô ấy biết rồi. Cô ấy vậy mà đã biết hết rồi. Mình nên làm gì mới đúng đây? Cô ấy liệu có coi mình là con thú vật hay không?

Liệu có vì vậy mà né tránh mình hay không? Mình có nên đi công tác 1 thời gian không?”. Hấn luôn hỏi anh những câu rất ngốc, nhưng anh chẳng thể trả lời được.....Vì chỉ có em mới biết câu trả lời thôi - Minh Triết chỉ vào mặt cô

- Em.... - cô tròn mắt ngơ ngác

- Ừm. Ày, đàn ông mà, ai cũng có sĩ diện hão, huống hồ lại là tên luôn tự mãn như Tử Thiên - Minh Triết ngửa người ra sau ghế - có thằng đàn ông nào mà muốn khoe là con người xấu xa của mình cho người con gái mình thích đâu chứ - Hạ Phong cúi đầu không nói gì - nếu em tin Tử Thiên thật sự không phải là người như vậy. Chiều nay, 6h hãy đến sân bay đón nó. Nếu có em tiếp thêm chút động lực, anh tin nó sẽ lại mở lòng với em 1 lần nữa. Anh tin em sẽ quyết định đúng mà tiểu Phong - Minh Triết vỗ vai cô rồi cầm cốc cafe rời đi

Từ 4h chiều, Hạ Phong cứ ngồi mãi trong quán cafe suốt gần 2 tiếng. Cô mãi suy nghĩ về chuyện gì thế này? Ngay từ ban đầu cô đã muốn biết về quá khứ của anh, bởi vì cô thích anh, đơn giản chỉ có vậy, vậy mà bây giờ khi chỉ mới biết được 1 phần của câu chuyện thôi, cô đã muốn trốn tránh như vậy rồi. Còn tự nhận bản thân rất kiên cường, sẽ nhất mực tin tưởng anh mãi. Thật khiến người ta thất vọng mà

Có thể Minh Triết nói đúng. Đó dường như là 1 nỗi xấu hổ mà Tử Thiên không muốn nói với cô. Có lẽ anh không thích, hoặc là không muốn cô ghê tởm anh. Nhưng thật sự, anh sẽ không làm vậy đâu mà. Anh sẽ không đâu. Hạ Phong mãi suy nghĩ đến khi tiếng chuông cửa vang lên, cô giật mình, thấy trời đã tối dần từ lâu. Cô nhìn đồng hồ treo tường trong quán. Chiếc kim giây nhích từng chút, từng chút 1, thúc đẩy cô càng khẩn trương hơn

Hạ Phong vụt chạy, không quên cầm theo túi xách. Cô bắt taxi đến sân bay. Nếu cô.....nếu cô có thể là người truyền cho anh 1 chút can đảm, không để anh phải đối mặt với nó 1 mình. Có lẽ anh sẽ bớt cảm thấy đau khổ hơn. Theo 1 cách nào đó, cô thật sự rất thích anh rồi

Hạ Phong điên cuồng tìm kiếm anh, nhưng chỗ lối ra, chẳng còn thấy ai nữa. Đã về rồi sao? Người trong sân bay đông đúc qua lại. Hạ Phong thử người, chống tay vào tấm rào chắn thở dốc. Cô là đến trễ rồi sao? Cô giương ánh mắt đầy thất vọng nhìn xung quanh 1 lần nữa. Và thấp thoáng ở đâu đó, thân hình cao lớn quen thuộc mà cô không thể quên được ấn tượng ban đầu. Nhìn qua 1 lần thì thấy giống đàn ông, nhìn qua lần thứ 2 lại thấy giống phụ nữ, nhìn qua lần thứ 3 lại thấy.....thấy giống Tạ Tử Thiên....

Hạ Phong đi 2 bước thành 1 bước, cô ôm chầm lấy anh đang đứng cạnh cái vali kéo kia. Tử Thiên thử người ra để mặc cho cô ôm lấy mình. Anh còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra nữa. Đứng gần cô thế này, anh thấy cả người mình ấm lên 1 cách lạ thường. Hạ Phong buông anh ra

- Tại sao em lại ở đây? - anh nhìn xuống ánh mắt đang cúi thấp

- Tôi đã.....tôi đã từng nói có thể tất cả những chuyện khác tôi đều làm không tốt.....nhưng mà..... nhưng mà chuyện duy nhất tôi làm tốt chính là cảm giác. Và trái tim tôi mách bảo, anh không phải là người như vậy.....

Thật là cảm động! Đó là từ ngữ mà anh đang nghĩ tới lúc này. Từ khi nào cô gái nhút nhát này có thể nói được những lời cảm động như vậy. Cô thực sự đã trưởng thành rồi. Hoặc là cô chỉ thể trước mặt anh thôi chẳng? Như vậy càng tốt, không phải sao? Tử Thiên cười dịu dàng, ôm cô lại vào lòng. Cả người cô lạnh ngắt rồi đây này. Thật chẳng biết chăm sóc bản thân chút nào trong lúc anh đi công tác cả. Anh mặc dù bây giờ rất muốn la rầy cô, nhưng thật sự anh chẳng thể nói câu nào được, bởi vì anh đang rất hạnh phúc

Tử Thiên siết chặt cô hơn, để truyền cho cô 1 chút hơi ấm dù chính bản thân cũng rất mệt mỏi vì chuyến bay. Nước mắt của cô thấm ướt cả áo dạ của anh. Vòng tay Hạ Phong vòng chặt eo anh, cô áp mặt vào ngực anh thật sâu, để cô nghe được nhịp đập của trái tim anh, để cô càng chắc chắn hơn với suy nghĩ của mình

28. Chương 28: Quá Khứ, Luôn Rất Tàn Nhẫn

- Sao chúng ta lại trở về đây? - anh lại trở về ngôi nhà nghèo nàn của cô là sao? Hạ Phong ngược mắt nhìn biểu hiện của anh

- Nơi này rất ấm cúng, em không thấy vậy sao? - Tử Thiên mỉm cười rồi tự nhiên ngồi trên sofa - nhà còn mỳ tôm không?

- Anh đến đây chỉ để ăn mỳ tôm thôi sao? - cô nheo mắt ngờ vực

- Đương nhiên rồi. Vậy chứ em nghĩ nhà em còn thứ gì có giá trị hơn sao? Em còn đứng đó làm gì, tôi đói sắp chết rồi đây này - anh lại liên tục cằn nhằn

Hạ Phong bấu môi rồi cũng vào bếp chế 2 gói mỳ tôm, anh đặt tờ báo xuống, mỉm cười nhìn bóng lưng đang loay hoay trong bếp. Thật giống như cặp vợ chồng mới cưới. Anh tự cười với suy nghĩ của mình, chấp tay lưng, anh tựa người vào cửa bếp. Bất gặp ánh mắt mê muội của anh, cô hần giọng:

- Anh.....mau ngồi xuống ăn đi....

- Em bị cảm sao? Sao mặt lại đỏ bừng như vậy? - nhìn thấy biểu hiện đáng yêu của cô, tất nhiên người như anh sẽ không tiếc lời trêu chọc. Nhìn thấy khói trong bát bốc lên ngun ngút, cả người anh liền cảm thấy một cổ ấm cúng

- Có.....có sao? - Hạ Phong sờ sờ mặt mình. Không lẽ biểu hiện xấu hổ của cô lại rõ ràng đến thế? Thật ngại chết mất

- Tôi còn tưởng hương vị dở là do gia vị của mỳ.....thật không ngờ.... - ăn được vài miếng đầu, Tử Thiên liền nói, nét mặt tỏ vẻ phê bình - đúng là vậy thật

- Anh sao thế? Ghét mỳ tôm như vậy sao còn muốn ăn? - Hạ Phong bật cười, thật hết nói nổi với tính khí thất thường của anh

- Vào sinh nhật 18 tuổi của tôi, bọn xã hội đen đã vào tất công gia đình tôi. Lúc đó, tôi được vệ sĩ bảo vệ nên tính mạng còn được bảo toàn. Đến khi tôi trở lại, bữa tiệc đã trở thành 1 biển máu. Có nhiều người chết, bọn người áo đen cũng biến mất không 1 dấu vết. Nhưng đáng tiếc....tính mạng ba mẹ cũng không còn - cười đùa rồi cũng dừng lại, Tử Thiên từ từ kể lại mọi việc cho cô nghe, mà Hạ Phong ngồi đó, cô chỉ còn biết nín thở - đáng lí ra lúc đó, tôi nên gọi điện cho bệnh viện mới phải, bởi vì tôi phát hiện họ còn chút hơi thở, nhưng tôi đã không làm vậy.....

-..... - Hạ Phong tròn mắt sững sờ. Biết còn sống như không gọi cấp cứu, như vậy liền cho là đã giết người? “Tại sao?”

- Đó là vì ba tôi đã giữ tay anh lại. Rằng điều kiện để tôi thừa hưởng toàn bộ tài sản chính là lúc tôi đủ 18 tuổi, bởi vậy mới có người muốn giết tôi, bởi vậy.....họ không thể để tôi gặp nguy hiểm gì được, bởi vì chỉ có cách chết, tất cả tài sản mới danh chính ngôn thuận là của tôi.....ha.....chuyện tài phiệt buồn cười lắm phải không? Chắc em cũng không hiểu hết - Tử Thiên dùng đũa thọc thọc vào bát mỳ đã nguội. Đôi mắt anh như đỏ hơn, anh đang cố kìm nén bản thân không khóc, cô nghĩ vậy

- Anh..... - tuy không nhìn thấy mặt cô, nhưng anh cũng được bảy giờ cô đang chịu đựng rất nhiều. Cổ họng cô nghẹn cứng đến nỗi không thể thốt ra nổi câu nào cho hoàn chỉnh

- Tôi đoán sau đó Minh Triết đã giúp tôi giải quyết, nhà cậu ấy có máu mủ với xã hội đen mà. Có lẽ vì biết chuyện nên những sinh nhật sau này, cậu ấy luôn giúp tôi tổ chức sinh nhật thật vui vẻ. Nhưng mà.....dù không thích nhưng tôi thật sự không thể nói không thích

- Ừm..... - Minh Triết thật sự rất quan trọng với anh. Cho nên anh chỉ có người bạn này, anh rất trân trọng những gì mình đang có

- Tại sao em lại khóc? - nghe tiếng thút thít của cô, anh ngừng đầu. Nhìn cô giống như con mèo con, đang cố gắng dùng tay lau hết nước mắt nhưng tất nhiên, không thể lau hết được

- Tôi.....tôi cũng không biết nữa. Chỉ là.....tôi thấy bản thân thật tồi tệ khi không tin tưởng anh ngay khi nghe chuyện đó. Thật sự xin lỗi.... - càng nói, giọng cô càng nghẹn lại, Hạ Phong cúi đầu lau nước mắt. Cảm thấy thật hổ thẹn và xấu hổ

Trong phòng rõ chỉ rộng vài mét vuông lại yên tĩnh lạ thường. Tử Thiên rời khỏi chỗ ngồi, anh bước đi thật chậm rãi. Về mặt hiện giờ rất nhiều cảm xúc pha tạp. Hạ Phong vẫn còn đang khóc thút thít chưa thể ngừng được, làm anh thấy có một dòng nước ấm chảy qua tim. Cô không miệt thị anh như anh đã tưởng tượng. Nói đúng hơn, anh cũng rất có lỗi vì không tin tưởng cô. Hạ Phong vốn dĩ đâu phải loại người như vậy

- Triệu Hạ Phong.....

Nghe tiếng gọi, cô chỉ kịp ngẩng đầu lên, còn toàn bộ hơi thở còn lại đều trao cho anh. Tử Thiên kéo mặt cô lại gần hơn, dịu dàng hôn lên đôi môi khóc đến sưng lên của cô. Vị mặn của nước mắt vẫn còn ở đầu môi, phút chốc liền bị anh cuốn đi hết, không còn lại một chút nào. Hạ Phong 10 lần như một, vẫn không thể cử động đầu môi đối với anh, cả người cô cứng nhắc ngồi trên ghế, mặc kệ cho anh hành xử

- Cảm ơn em đã rơi nước mắt vì tôi - anh dùng đôi tay ấm áp của mình lau đi nước mắt của cô. Cô mỉm cười, mặc dù ở khoảng cách này cô không thể nhìn vào mắt anh, nhưng cô biết anh cũng thấy rất thoải mái

Tử Thiên vốn rất lo sợ. Lo rằng cô sẽ vì chuyện đó mà mãi mãi không muốn nhìn mặt anh nữa, như vậy anh sẽ không có cách nào níu giữ cô lại được nữa. Nếu thật vậy, anh sẽ lại rơi vào vũng lầy tuyệt vọng. Sẽ như nhiều năm trước trở nên càng khép kín trái tim mình hơn. Nhưng mà Hạ Phong đã không làm điều đó. Cô rất tự nhiên đẩy cánh cửa đó, từ từ chạm vào trái tim anh một cách nhẹ nhàng mà đến cả anh cũng không thể biết

Đến khi anh nhận ra, thì tình cảm đã quá lớn rồi, không thể quay đầu lại được nữa. Anh vì điều đó mà vô cùng biết ơn cô. Cô khóc mặc dù chẳng phải chuyện của cô, cô khóc dù anh chẳng nói sự thật với cô, cô tin anh dù chẳng nghe được lời giải thích của anh. Biết đến khi nào anh mới kiếm được người như vậy nữa chứ

- Nhưng mà.....mỳ nở hết rồi.... - anh quay lại nhìn tô mỳ đã lạnh ngắt của mình

- Ha..... - cô bật cười khúc khích

- Tất cả là tại em hết

- Sao lại tại tôi?

- Tóm lại nếu không có lí do thì là tại em. Em phải đền cho tôi 1 buổi mỳ tôm khác - đối mặt với lời yêu cầu vô lý này, cô chỉ cúi đầu cười khẽ - a, chán thật! - anh thở dài đứng dậy - cảnh tượng như vậy đáng lẽ em phải nhìn đắm đuối vào mắt tôi chứ, như vậy mới đúng

-..... - nghe lời phàn nàn của anh, Hạ Phong cúi đầu im lặng. Thấy lời nói đùa của mình lại đụng chạm đến cô, Tử Thiên liền hần giọng

- Thật ra.....tôi cũng không cần những thứ đó đâu, em đừng bận tâm

Tự thấy mình quá đáng, cười giả lả xong anh chỉ biết im lặng

Tối, cô tiễn anh về. Thấy cô vẫn còn gượng cười như vậy, chắc là để bụng chuyện hồi nãy, thành ra anh không nói gì thêm nữa, có thể qua ngày mai, cô sẽ lại bình thường thôi

Nhưng câu nói vô tình đó của anh càng khiến cô trằn trọc suốt đêm. Thì ra là vì vậy, vì chính cô không thể nhìn vào mắt anh cho nên.....mới vô tình tạo một khoảng cách thế này giữa hai người phải không? Tất cả là tại cô không chịu vượt qua trở ngại tâm lí đó. Chuyện đó đã xảy ra quá lâu rồi. Hơn nữa, bây giờ, cô thật muốn nhìn thẳng vào mắt anh thật nhiều, muốn biết anh đang nghĩ gì, muốn biết anh có đang xấu hổ hay không. Nhưng mà....chuyện đó cứ giống như một giấc mơ....

Nước mắt ướt đầm cả gối. Đây không phải lần đầu tiên cô khóc vì đôi mắt chẳng khác nào bị mù của mình. Nhưng trong tất cả các lần, có lẽ đây là lần đau đớn nhất. Vì người cô thích, cô đã không thể nào thật sự nhìn vào mắt người đó. Điều đó làm cô cảm thấy bản thân thật càng ngày càng vô dụng hơn. Liệu anh có chán loại người như vậy không? Con người ta hấp dẫn nhất chính là đôi mắt. Nếu suốt đời này cô cũng

không thể nhìn vào mắt anh, liệu anh có không muốn nhìn thấy cô nữa hay không

29. Chương 29: Dừng Thử

Lại là người đàn ông đó. Sáng nay cô lại nhìn thấy ông ta đứng gần công ty, nhìn cô, hình như là vậy, cô có cảm giác là như vậy. Ông ta cứ đứng mãi ở đó cả tuần nay rồi nhưng là để làm gì cơ chứ? Ông ta đeo kính râm, đội mũ súp nên cô không nhìn rõ mặt. Hạ Phong như mọi lần nhìn ông ta một cái rồi đi thẳng vào công ty

- Có chuyện gì sao? - anh để ý cô vốn chẳng chuyên tâm vào việc ăn cơm, thỉnh thoảng cứ thờ dài rồi ngược mắt nhìn anh, còn bày ra vẻ mặt đầy tâm trạng đó nữa

- Anh.....anh biết chuyện tôi bị bệnh? - cô mím môi hỏi

- Là Triết nói cho em biết?

- Ừm - cô gật gật đầu

Anh biết ngay tên lẻo mép kia nhất định sẽ nói chuyện bậy bạ gì đó với cô. Nhưng anh không trách hẳn nhiều. Vì thế nào cũng sẽ có lúc cô biết thôi. Anh chỉ sợ cô biết anh điều tra, sẽ cảm thấy sợ hãi mà xa cách anh

- Tôi muốn thử.... - ánh mắt cô kiên định nhìn vào không trung, Tử Thiên bất ngờ nhìn cô, vẫn chưa hiểu lắm ý tứ sâu xa trong câu nói - tôi muốn thử....nhìn vào mắt anh lần nữa....

- Dù vậy.....sẽ không sao chứ? - anh luôn mong chờ cô sẽ nói câu này. Nếu anh.....anh có thể giúp cô chữa hết cách bệnh vô lý này.....

- Bởi vì tôi muốn nhìn.....anh sẽ giúp tôi chứ? - giọng cô vừa mạnh mẽ, lại có chút run run. Thật sự bản thân cô rất sợ. Cô sợ rất nhiều. Thậm chí bây giờ còn chưa bắt đầu, cô đã có dấu hiệu muốn ngừng thử

Tử Thiên đau xót nhìn cô gắng gượng chống chọi lại với nỗi sợ hãi. Anh nắm đôi bàn tay co lại vì sợ của cô, siết chặt, xoay cả người cô đối diện thẳng với anh

- Có tôi ở đây, em sẽ không sao đâu. Em sẽ không sao đâu..... - anh không tin cũng là điều dễ hiểu. Anh chưa từng thấy nếu căn bệnh tái phát, cô sẽ như thế nào. Có lẽ đó là điều đáng sợ nào đó mà cô cố gắng che giấu. Nhưng anh tự tin mình sẽ làm tốt, sẽ kiểm soát nó tốt thôi mà....

Thấy chưa, cô đâu có bị sao? Cô vẫn đang nhìn vào đôi mắt đang cười của anh. Rất tự nhiên, và rất bình tĩnh. Đôi mắt như hồ nước trong suốt của cô sẽ thật đáng tiếc nếu không đem nó ra để nhìn người đời. Nhưng tại sao càng ngày, anh lại càng thấy cô thờ gập thế này? Đôi mắt cô mệt mỏi nhìn xuống đất

- Hạ Phong.....TRIỆU HẠ PHONG!!!! - tay cô run đến nỗi anh cũng không thể gượng lại nổi. Cả người Hạ Phong giật giật. Tử Thiên hoảng loạn nắm bả vai cô mà hét. Muốn lắc người để cô tỉnh lại nhưng Hạ Phong như không hề nghe anh nói gì

Tay cô run run ôm ngực, mắt vẫn mở lơ lơ, nhưng dường như nhịp thở đã chậm hơn rất nhiều. Tử Thiên cảm giác bản thân giống như chìm vào khoảng không vô định. Cho dù la hét nhiều cỡ nào, ôm cô vào ngực chặt ra sao, vẫn chẳng có gì thay đổi cả. Giây phút đó anh biết đã lắm. Anh hoàn toàn chẳng có khả năng thần kì nào giúp cô vượt qua căn bệnh này cả. Tất cả chỉ là do anh tự phụ, tự cho mình giỏi, tự cho mình không bao giờ làm sai chuyện

Anh còn nghe thấy tim mình nhói đau, còn nếm được vị mặn trên đầu môi. Cơ thể cô giật liên hồi, tay ôm ngực với từng nhịp thở gấp gáp, hấp hối như muốn xé toạt cả tâm hồn của anh. Nghe thấy tiếng hét, Minh Triết và Anna vội chạy vào phòng anh. Thấy cảnh tượng cả bàn đồ nát và Tử Thiên đang ngồi quỳ dưới đất ôm Hạ Phong. Và khuôn khiếp hơn nhìn Hạ Phong lúc này.....

- Mau! Mau gọi cấp cứu - thấy có người, Tử Thiên mới nhận thức được việc mình nên làm ngay bây giờ là đưa cô đến bệnh viện

- Có.....có chuyện gì thế? Tiểu Phong làm sao? - Minh Triết bàng hoàng hỏi, trước giờ hắn cũng chưa từng thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy. Hơn bao giờ hết, Tử Thiên đang lo sợ đến phát điên. Anna che miệng thất kinh

- TÔI NÓI GỌI CẤP CỨU!

Nghe anh hét lên, hắn không hỏi nhiều nữa, lập tức bình tĩnh gọi cấp cứu, hắn nghĩ là tốt nhất nên đưa tới bệnh viện của tên họ Thiệu kia. Tử Thiên bế xốc cô lên, lúc này cô đã “yên lặng” hơn, cô ngất rồi. Anh tức tối chạy đến chỗ thang máy

Không chỉ có cô, ngay cả tay anh cũng không kiểm soát được mà run theo. Nhưng anh biết, bây giờ anh không thể thiếu kiên nhẫn, anh phải chịu trách nhiệm chăm sóc cô. Anh thật ngu ngốc khi tới đó vô tình than thở với cô chuyện đó. Anh không biết cô lại buồn, lại suy nghĩ, rồi lại đánh cùng anh đánh cược, cho dù biết chuyện đó nguy hiểm thế nào, trong khi anh lại không biết

Anh quá vô dụng đi, quá ngu ngốc đi. Hằng ngày đều chê cô ngu ngốc cũng không bằng lần ngu ngốc này của anh. Hơn bao giờ hết, việc cô chỉ có thể nguy hiểm thế này còn đáng sợ hơn suốt đời cô không thể nhìn vào mắt anh. Tử Thiên siết chặt cô hơn nữa dù biết chuyện đó chẳng có ích gì, nhưng anh muốn bảo vệ cô, chỉ ít là lúc này đây

Mặc kệ nhân viên ở sảnh lớn nhìn họ với con mắt tròn xoe. Cả người Tử Thiên toát ra vẻ lo lắng cùng đáng sợ. Từng bước đi của anh như nhắc nhở, bất kì kẻ nào cản đường ở trước thì lo đi chụp ảnh thờ của mình trước đi. Cô gái nhỏ bé như con mèo con nằm gọn trong lòng giám đốc đại nhân cùng xe cấp cứu rời đi chưa được bao lâu, Minh Triết liền lái xe chạy theo. Anna cũng muốn theo nhưng do còn công việc nên cô phải ở lại

Cả công ty được xem một màn kịch hay. Ai cũng truyền ra truyền vào, có lẽ tin đồn giám đốc cùng nhân viên kia có quan hệ gì đó. Thật kì lạ khi giám đốc mới về đây chưa được bao lâu đã có người theo. Có người bảo cô nhân viên kia thật là giỏi hoạt, cũng có kẻ nói giám đốc là một kẻ lẳng nhăng chẳng khác nào những ông sếp háo sắc khác. Tam sao thất bản, tin đồn về giám đốc đại nhân và cô nhân viên đã dẫn theo dệt nên câu chuyện tình công sở, lan truyền từ người này sang người khác, từ chi nhánh này sang chi nhánh khác với tốc độ chóng mặt

Webfan sau một thời gian im ắng lại kết nối những đồng nghiệp phương xa lại với nhau. Theo thông tin từ chi nhánh ở thành phố A thì trước đây chưa bao giờ giám đốc tỏ ra thân mật với bất kì nhân viên nào, cả nam lẫn nữ, tất cả chỉ có công việc, cùng lắm thì chỉ cười nói với phó tổng vài câu mà thôi, nhưng rất hiếm khi họ nhìn thấy được giám đốc trò chuyện nhiều ở bên ngoài. Vì vậy đáp án cuối cùng cũng chỉ có thể cô nhân viên kia quá xảo quyệt đi quyến rũ giám đốc

Đám nhân viên phòng nhân sự ức quá cũng muốn lên tiếng bênh vực cho cô một tiếng, nhưng lại không đủ can đảm. Huống hồ lại có người biết điều, rằng cho dù lời nói có khó nghe thế nào cũng đừng có làm gì cô, nếu không hậu quả nhận được thật không thể tưởng tượng nổi, giống như đám nhân viên nữ lúc trước vậy

Tiếng máy đo nhịp tim kêu títtít trong phòng cấp cứu đúng là muốn giết chết anh rồi. Tử Phong cúi đầu, ngồi trước phòng cấp cứu, chỉ có 1 bóng lưng anh ở hành lang rộng dài vắng bóng người này. Minh Triết hí hục chạy tới, thấy anh ngồi đó thất thần cũng không hỏi nhiều, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh anh, muốn nói với anh vào lời. Nhưng hắn phát hiện, cả người anh run lên đến nỗi không thể giữ bình tĩnh nổi

Hắn là có chuyện rất lớn mới khiến anh lo sợ như vậy. Minh Triết muốn hỏi anh có thật....anh quan tâm đến cô là vì cô trông giống người đó không. Nhưng lúc này đây, hơn bao giờ hết, hắn có một suy nghĩ rất ích kỉ. Hay là cứ chôn vùi suy nghĩ này đi, giữ bí mật này mãi với tiểu Phong cũng không sao. Nhìn anh xanh xao trông thấy rõ, hắn càng đau đớn hơn. Anh đã chịu quá nhiều tổn thương rồi, chỉ lần này thôi, xin ông trời được cho anh hạnh phúc. Minh Triết nhắm mắt khẩn cầu. Chỉ một lần này thôi.....

30. Chương 30: Hồi Hận Và Kể Chuyện

Người bước ra từ phòng cấp cứu sau nhiều tiếng đồng hồ, tất nhiên là Thiếu Tấn. Về mặt hân hạ vô cùng nghiêm trọng. Nghe tin cô nhập viện, hân đã lập tức chạy đến mà chẳng suy nghĩ gì nhiều. Hân nhìn Tử Thiên bằng ánh mắt lạnh băng. Anh chậm chậm đứng dậy

Cơn gió chiều nhưng lạnh làm đến cả người mặc áo khoác như anh cũng thấy rùng mình. Chiếc áo trắng blouse tung bay trước mặt. 2 người đàn ông, đang đứng đối mặt nhau. Thiếu Tấn không kiềm chế nổi mà đánh vào mặt anh một cái rõ mạnh. Cả người anh nghiêng hẳn qua một bên, khoe môi anh rỉ máu, nhưng anh không có đánh trả

- ANH CÓ BIẾT MÌNH VỪA LÀM RA CHUYỆN ĐIÊN RỒ GÌ KHÔNG HẢ? SUÝT NỮA.....SUÝT NỮA TIM CÔ ẤY ĐÃ NGỪNG ĐẬP RỒI ANH CÓ BIẾT KHÔNG? - Thiếu Tấn cắn răng mà hét vào mặt anh. Tử Thiên sững sờ nhìn hân, cả người mềm nhũn hẳn - anh nhìn cái gì? Không tin sao? Anh tưởng chuyện này đem ra đùa được chắc

Thiếu Tấn quay sang chỗ khác, bực bội đâm vào tường. Cô chẳng biết chăm sóc bản thân gì cả, cứ mù quáng đi theo người đàn ông này làm gì, để anh ta đẩy cô vào chỗ nguy hiểm hay sao? Biết bản thân có gắng gượng cũng vô dụng, biết sẽ nguy hiểm đến thế tại sao cô còn làm? Người duy nhất hiểu rõ tình trạng của bản thân cũng chỉ có mình cô, chứ không phải là bác sĩ điều chỉnh là hân. Biết vậy mà cô còn....

Tử Thiên thờ người ra đó. Anh không biết phải làm gì. Sao anh cảm thấy tất cả chuyện này là do anh. Mà đúng rồi, là do anh thật. Nhưng anh chỉ không biết, tại sao mọi chuyện lại thành ra đáng sợ thế này. Thật sự có cái bệnh quái ác đó sao? Vậy tại sao lại là cô? Tại sao anh lại khiến cô cư xử như vậy. Còn anh, anh chỉ biết đến bản thân, đối với anh mọi chuyện quá dễ dàng nên anh không biết nó rất khó khăn đối với người khác

- Làm sao....anh biết là tôi.... - mãi một lúc lâu, giọng khàn khàn của anh mới vang lên

- Bởi vì, tiểu Phong biết rõ bệnh của mình, cô ấy chưa bao giờ vượt qua giới hạn. Nhưng mà, nếu như có một điều kiện nào đó tác động, vô cùng mạnh mẽ, dằn vò cô ấy từ ngày sang ngày khác, chắc hẳn,....là do anh rồi. Anh cũng biết cô ấy vốn yếu đuối, hơn nữa cũng rất tự ti, sợ bản thân vô dụng, sợ trở thành người thừa nên mới cố gắng nhiều năm như vậy. Duy chỉ ngày hôm nay, anh đã phá hủy tất cả..... - nổi nóng cũng qua, Thiếu Tấn giọng đượm buồn nói

- Làm ơn..... - Thiếu Tấn tròn mắt nhìn anh -.....kể cho tôi nghe sự thật....mọi chuyện....tôi muốn nghe.... - anh gặp người cầu xin hân. Anh không muốn sau này vì bất kì sai lầm nào mà gây ra lỗi lớn lần nữa. Anh sợ lắm rồi, rất sợ

- Là tôi thì không được sao....?... - Thiếu Tấn như đang lún lún trong cơn say - tối đó tôi đã nói như vậy, nhưng mà tiểu Phong.....cô ấy đã từ chối. Ha....sau 7 năm ròng rã cuối cùng tôi cũng chờ đợi công cốc rồi - hân cười, nhưng sao anh thấy pha trong đó là những giọt nước mắt chua chát - cô ấy đã từ chối tôi, người đã đợi cô ấy những 7 năm để đến với tên chỉ mới quen vài tháng như anh. Tôi thật không hiểu nổi, anh thì có gì tốt. Rốt cuộc....anh có thật lòng hay không?

-..... - đối mặt với câu hỏi này, Tử Thiên lại cúi đầu im lặng. Ánh mắt đáng sợ của anh cũng chùng xuống

- Tôi đã đợi 7 năm để cô ấy có thể nhìn..... - Thiếu Tấn chưa nói xong lời, liền bị anh xách cổ lên, nâng hân người hân lên. Anh gườm gườm nhìn hân, để cho hân nghe rõ, những lời anh sắp nói đây

- Những thứ tầm thường đó tôi không cần. Không cần đợi một cách ngu ngốc như anh suốt 7 năm trời, cho dù cô ấy không thể nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi vẫn sẽ thích cô ấy. Chẳng lẽ nếu không hết bệnh, anh thề rằng mình sẽ đợi cả đời hay sao? Anh vốn chẳng đủ dũng cảm để đến với cô ấy, anh chỉ lo cho bản thân mình thôi....nhưng dù sao cũng cảm ơn anh đã chăm sóc cô ấy, còn bây giờ, tôi sẽ làm điều đó - Tử Thiên thả cổ áo hân ra, quay đầu đi một mạch. Chẳng còn hứng thú nghe chuyện gì từ cái tên nhu nhược đó nữa. Thật vô vị!

Thật sao? Lời anh nói, là thật? Chẳng lẽ, có thể, có chắc là hân sẽ đợi cô cả đời không? Không phải, hân không đủ dũng khí để đợi tiếp. Nhưng hân cũng không đủ can đảm để yêu cô. Chẳng lẽ sau bao nhiêu năm, tình cảm của hân cũng chỉ là ngộ nhận thôi sao?

- Tiểu Phong đã mắc bệnh từ 7 năm trước..... - chân anh dừng lại. Tử Thiên quay đầu nhìn hần, bị mắng như vậy còn muốn nói cho anh nghe? Thiếu Tấn hít sâu nói tiếp - trong 1 đêm cuối tuần, cả nhà cô ấy đi ăn tối. Trên đường đi, không may đã gặp tai nạn..... - giọng hần trầm hần - ba, mẹ, chị gái cô ấy đều chết, chỉ có tiểu Phong là còn sống sót. Lúc đó, có lẽ vì thấy được mặt thủ phạm đâm xe rồi bỏ trốn nên tiểu Phong luôn ám ảnh bởi gương mặt, đặc biệt là ánh mắt đó. Vì vậy nếu nhìn vào mắt người khác quá lâu, trong đầu cô ấy sẽ lập tức hiện lên đôi mắt gã đó

- Vậy.....đã bắt được chưa? - Tử Thiên nhú mày hỏi tiếp

- Chưa, nhưng chắc hần cũng chưa muốn ngồi tù đâu, nên đã bỏ trốn rồi cũng nên - hần dăm chiêu

- Thế trong suốt quãng thời gian đó, cô ấy đã sống thế nào?

- Lúc đầu, tiểu Phong chỉ ngồi im trong phòng bệnh, không tiếp xúc với ai, thậm chí nếu có người chạm vào cô ấy, tiểu Phong sẽ lập tức phát điên. Sau đó tôi gặp cô ấy, lúc đó tôi mới từ nước ngoài về nên rất có kinh nghiệm với loại bệnh này. Sau 1 thời gian uống thuốc và luyện tập. Cho dù rất rụt rè nhưng cô ấy đã dần nói chuyện được với mọi người, tuy vậy, vẫn không thể.....như anh biết rồi đấy. Lúc đầu tôi có thuyết phục mấy cô ấy cũng không chịu rời khỏi bệnh viện và đi làm. Nhưng may mắn thay, có lẽ lời tỏ tình của tôi đã có ảnh hưởng, cô ấy muốn chịu trách nhiệm với mình, nói đã phí tuổi thanh xuân của bản thân quá lâu rồi

Câu chuyện của hần dường như chẳng có hồi kết. Và anh vô tình bị cuốn hút theo. Đối với một cô gái, chuyện mất đi người thân quả thật rất đáng sợ. Anh cũng biết cảm giác đó. Nhưng mà nhìn thấy chính thủ phạm, rồi bị ám ảnh suốt đời quả thực còn đáng sợ hơn cả địa ngục. Anh phải làm sao, làm sao để gánh bớt nỗi đau đó với cô đây

Hạ Phong đã chịu đựng trong suốt thời gian qua, vì vậy mà cuộc sống của cô vốn rất yên bình. Nhưng hôm nay anh lại điên rồ, muốn thể hiện mình, muốn cho rằng bản thân có thể bảo vệ cô, nhưng anh đã lầm. Hạ Phong đã vậy còn tin tưởng anh, còn muốn dựa dẫm vào anh mà bất chấp nguy hiểm. Tại sao cô lại không lo cho bản thân như vậy?

Tử Thiên siết chặt nắm tay. Một giọt nước lăn dài trên má anh. Anh không biết mình còn có thể rơi nước mắt đấy. Anh tưởng tuyến lệ của mình đã có vấn đề rồi. Lần đầu anh thấy thương cho người khác, anh thấy tim mình đau đến mức có thể ngừng đập. Không chỉ hận bản thân, anh còn hận cả ông trời, tại sao lại để anh gặp cô trẻ như vậy. Nếu để 2 người gặp nhau sớm, có lẽ không chỉ cô, mà còn có anh, vết thương của anh sẽ được chữa lành....

- Cô ấy sẽ không nhớ gì....cho nên.....đừng có ngạc nhiên..... - nhìn anh quay đi, Thiếu Tấn nhắc nhở. Chắc chắn là đến phòng bệnh của cô rồi

Thiếu Tấn dù đau, nhưng cũng thấy rất xứng đáng. Hần tin rằng chỉ cần có thời gian, Tử Thiên sẽ là người yêu cô hơn bất kì người nào khác trên đời. Và Hạ Phong xứng đáng với điều đó. Cô đã chịu khổ quá nhiều rồi. Bây giờ cô nên được bù đắp, được yêu thương....và được hạnh phúc, bên người cho dù có chết cũng phải ở cạnh cô, chứ không phải là một tên điên rồ như hần

Nhưng mà tại sao.....trong gió....hần lại ngửi được mùi nước mắt của chính bản thân chứ? Cho dù tự nhận bản thân mình không xứng với cô, nhưng hần thật không nỡ trao cô cho người khác. Tình cảm vốn là vậy mà, rất khó để đổi thay

31. Chương 31: Laveria

- Ừm..... - Hạ Phong cựa quậy mi mắt. A! Lại ở trong bệnh viện rồi. Cô đoán.....mình đã phát bệnh. Mặc dù những chuyện sau đó cô không nhớ, nhưng cô biết. Trước đây cũng có nhiều lần như vậy, cô tỉnh dậy trong bệnh viện

Hạ Phong nghiêng người muốn ngồi dậy nhưng có gì đó nặng nề ở tay. Là anh. Anh đã ngồi đây bao lâu rồi. Lại còn ngủ quên. Gió lùa qua cửa sổ từng cơn lạnh, vô tình làm tóc anh bông bênh hơn bao giờ hết. Cô đưa tay chạm nhẹ da mặt anh. Ấm ấm. Cô cười khẽ, không vội đánh thức anh dậy

- Laveria..... - anh lại nói mơ nữa rồi

Về mặt cô thoáng cứng nhắc, nhưng rồi cô cũng lấy lại nụ cười. Cô đoán đó là bạn gái trước đây mà anh không thể quên được. Anh vẫn còn rất yêu cô ấy nhỉ? Biết, nhưng tại sao cô vẫn còn đắm đầu vào thích anh đến vậy. Dù nói ra thật ngu ngốc, nhưng dù biết sau này mối quan hệ của 2 người chẳng đi đến đâu, cô vẫn muốn tiếp tục ở bên cạnh anh một chút

Nghe thoáng qua thì thật cao cả nhưng mà....cô thật sự rất ghen tỵ với người con gái đó. Có thể khiến anh chung thủy, nhớ nhung đến mức anh thấy có thể mang vào cả trong giấc mơ. Có thể mối quan hệ chỉ là tạm bợ, hoặc anh chỉ thấy hứng thú nhất thời với cô. Có thể sau khi chán rồi, người đau khổ cũng chỉ có mỗi mình cô. Nhưng chỉ ít cô cũng từng nhớ mình đã từng yêu một người tuyệt vời. Anh chia sẻ với cô chuyện quá khứ thôi...cũng đã đủ làm cô thấy mình có một vị trí nào đó trong tim anh rồi

Ngồi miên man một hồi, sao nước mắt cô lại rơi nước rồi. Hạ Phong sụt sịt lau đi nước mắt. Xin lỗi, nhưng cô không thể nào vượt qua trở ngại tâm lý để đường đường chính chính tỏ tình với anh được. Có lẽ anh sẽ cảm thấy bị khinh thường, sẽ nhanh chán ghét thôi. Dẫu sao khi quyết định không rời xa anh nữa, cô cũng đã tưởng tượng trong đầu mình sẽ bị từ chối như thế nào. Cho nên, cô không hối hận gì cả

Tình yêu đối với anh, làm cô thấy giống như là một chặng đường dài. Cô chạy trên những tầng mây, phía trước chính là mặt trời rực rỡ soi sáng. Con đường thật là đẹp, thật hào nhoáng, thật khiến người ta dễ dàng chìm trong thiên đường hạnh phúc. Nhưng một khi mặt trời đã khuất, cô sẽ cảm thấy đêm đến thật đáng sợ, thật lạnh lẽo đến mức muốn khóc

- Tiểu Phong..... - mãi nghĩ vu vơ, cô đã không để ý có người vào phòng - em khóc sao?

- À...không có.... - Hạ Phong lau vội nước mắt rồi mỉm cười tươi rói

- Tên này vẫn còn ngủ nướng được sao? - Minh Triết đặt giỏ trái cây lên bàn rồi nhếch mép - nhân tiện, em thấy thế nào rồi?

- Em ổn ạ - cô cười diễm đạm rồi lại nhìn anh đang ngủ rất say. Minh Triết liếc thấy biểu hiện đang yêu của cô thì cười gian. Đúng là thích người ta quá rồi

- Em làm anh sợ chết khiếp. Cơ mà nhìn tên này đúng đó còn đáng sợ hơn cả em nữa - hấn xua tay, nhàn nhạ ngồi xuống ghế - hấn còn nói muốn cho em làm quen với Laveria nữa. Tên này không thường hay giới thiệu Laveria cho người khác đâu đấy

- Laveria..... - nụ cười trên môi lập tức dập tắt. Muốn cô làm quen với Laveria? Rốt cuộc là có ý gì đây? Bàn tay đang xoa trên tóc anh lập tức rút lại. Ánh mắt cô đầy hoang mang, rốt cuộc đã đến ngày này rồi hay sao?

- Phải đó, sợ em buồn nên mới đem nó đến đây - Minh Triết ngồi chéo chân, tùy tiện lấy một quả táo cắn vào miệng

- Nó? - cô ngược mắt ngạc nhiên

- Đúng rồi. Đây này - hấn nhướn người lấy cái chậu cây chỉ nhỏ bằng bàn tay đặt lên bàn. Rồi chỉ vào nó, đó là Laveria

- Laveria....là cái cây sao? - cô chậm chậm bưng chậu cây lên. Cái cây nhỏ chút xíu trong đó nhìn qua nhìn lại, thật quá đáng yêu

- Chớ em nghĩ là cái gì - hấn cắn rộp miếng táo giòn tan trong miệng

Cô thầm nghĩ.....thật là tốt quá! Thật quá nhẹ nhõm đi. Thì ra, đó chỉ là 1 cái cây. Cô siết chặt cái cây trong ngực mình. Suýt chút nữa.....suýt chút nữa cô đã tưởng....mình mất hết hi vọng rồi. Vì những suy diễn vu vơ trong đầu mà cô đã bị hành hạ mấy ngày nay rồi. Thật, nếu như anh không phải là lưu luyến với người yêu cũ....cô có thể....được không?

- Có chuyện gì sao? - Tử Thiên mở mắt, không vội ngồi dậy, nhướn mày nhìn cô cười tủm tỉm

- Không....đâu có chuyện gì.... - dù đang lắc đầu nhưng thật sự khóe môi vẫn không thể khép lại được. Thật không ngờ đường đường là giám đốc đại nhân lại yêu cái cây đến mức trong mơ có thể thốt ra được 2 chữ đó. Thật đáng yêu quá đi!

- Tiểu Phong, nghỉ ngơi nhé! - Minh Triết chủ động rời đi, muốn nhường lại không gian cho 2 người

- Cứ tiểu Phong, tiểu Phong, đi đi là vừa.... - Tử Thiên từ khi nào lại nghe 2 từ “tiểu Phong” thốt ra từ miệng hẳn lại buồn nôn đến thế. Còn nữa, trong lúc anh ngủ thiếp đi, 2 người nói chuyện gì mà cô cười tươi như vậy. Nhưng mà, nhìn cô vui vẻ, anh cũng thấy đỡ hơn phần nào. Minh Triết nhìn thái độ của anh thì bĩu môi, trợn sắc khinh bạn - Triết đem Laveria tới sao?

- Ừm. Lúc đầu tôi còn tưởng là tên con gái đấy - cô không kiềm nén nổi mà bộc lộ niềm phấn khích ra ngoài

- Em thích nó đến thế à? - quả thực đem Laveria đến đây cô thấy rất vui. Nhìn gương mặt phấn khởi của cô kìa. Nhưng mà, giám đốc đại nhân hiểu lầm rồi, cô ấy không phải vui vì cái cây đâu

- Ừm. Rất đáng yêu mà - cô nhẹ nhàng vuốt từng phiến lá xanh ngắt không chút tì vết, đôi mắt sáng rỡ như nhận được quà

- Vậy còn tôi? - Hạ Phong ngưng cười. Lại nữa rồi, đến nữa rồi, tim cô lại....đập mạnh nữa rồi....Hạ Phong không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ sợ nếu gặp, cô sẽ chịu không nổi mà đỏ mặt

- Anh.....anh làm....sao? - thấy cô bắt đầu dở tật xấu, anh liền chồm tới

- Em thích Laveria hơn tôi sao? - Hạ Phong tròn mắt. Gần quá....thật sự gần quá! Cô chưa chuẩn bị tâm lí. Dù 2 người đã hôn nhau 2 lần, nhưng những lần đó đầu óc cô cứ mơ mơ tỉnh tỉnh, không kiểm soát nổi. Nhưng bây giờ, cô vô cùng vô cùng tỉnh táo. Thậm chí cô có thể nghe được tiếng thở của anh nữa. Đầu óc trống rỗng, cô không biết phải nói gì. Nhưng nếu không nói gì, anh có thể tha cho cô sao?

Nhìn thấy cái lắc đầu đầy gượng gạo của cô, anh hài lòng ngồi lại chỗ của mình. Biểu hiện rất tốt. Xem ra ở gần anh lâu ngày cô rất biết cách ứng phó. Đừng tưởng người bệnh thì anh sẽ nhân nhượng cái gì

- Xin lỗi.... - đột nhiên giọng điệu đùa giỡn không còn, anh nói vô cùng nghiêm túc. Hạ Phong mím môi im lặng - là do tôi cả, là tôi thiếu hiểu biết nên em mới phải nằm đây bây giờ. Xin lỗi....

- Không đâu. Tôi mới là người phải xin lỗi. Là tôi không biết lượng sức mình, làm ảnh hưởng đến anh. Chắc anh nhìn thấy tôi, sẽ rất sốc

- Em biết tình trạng khi phát bệnh của mình? - nếu anh nhớ không lầm thì Thiếu Tấn nói sau khi cô tỉnh lại, sẽ không nhớ bất cứ thứ gì nữa mà

- Làm sao có thể không biết chứ? Tôi đã sống với nó 7 năm rồi. Nghe người ta nói cũng nhiều, kinh sợ cũng nhiều, xa lánh....cũng nhiều..... - không hiểu sao, anh nghe thấy giọng điệu chua chát của cô lại thấy tức giận. Tức giận vì những người nào dám làm tổn thương cô lúc trước

- Tôi thì khác. Tôi không cần em phải gượng gượng nhìn tôi đến nỗi nhập viện như vậy, tôi không đành lòng. Vì vậy hãy hứa với tôi, đừng vì chuyện này mà vào viện một lần nữa

- Ừm..... - cô đã biết rồi. Chuyện anh không muốn, cô sẽ không làm nữa. Tử Thiên không chịu nổi gương mặt buồn hiu của cô nên anh chuyển chỗ ngồi sang giường, tựa đầu cô vào vai mình

- Không cần em nhìn tôi. Chỉ cần tôi nhìn thấy em là đủ rồi

Hạ Phong cười nhẹ gật đầu. Ngồi nghe những lời thủ thủ nhẹ nhàng mà ấm áp của anh, cảm nhận mái tóc đang được người đàn ông này vuốt ve, cả người được thỏa sức tựa vào anh, dựa dẫm vào anh khiến cô cảm giác muốn được bảo vệ, chưa bao giờ cô lại thấy mình rung động nhiều như vậy. Cô không muốn mất anh, cũng không dám nghĩ tới chuyện sẽ mất anh

Gió làm lá cây Laveria lung lay. Laveria như muốn dang tay chúc mừng chủ nhân của mình. Cuối cùng sau nhiều năm anh cũng tìm được hạnh phúc cho mình. Mà Laveria đây như một đứa con nhỏ đang nằm trong

vòng tay của cô gái này, người con gái anh muốn bảo vệ. Khung cảnh thật giống như một bức tranh gia đình thu nhỏ - bức tranh gia đình của những người thiếu gia đình

- Tại sao anh lại nuôi cái cây? Thường thì người ta sẽ nuôi chó hoặc mèo mà.... - Hạ Phong nép vào lòng anh hỏi

- Chó mèo rụng lông nhiều lắm, tôi rất dị ứng với chúng

- Ồ

- Hơn nữa....tuổi thọ của chúng cũng ít hơn người, sớm muộn gì cũng sẽ chết trước thôi, còn cây thì không như vậy....

- Ừm....

Nghe tâm sự của anh, cô lại cảm giác câu sau mới là lí do chính. Bởi vì anh sợ những động vật anh nuôi nấng lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm. Rồi cũng sẽ có một ngày chúng rời xa anh giống như ba mẹ, người thân đã rời xa anh vậy. Có lẽ anh sẽ không chịu được nỗi đau đó một lần nữa. Vì vậy mà cô biết, anh là một người sống rất tình cảm. Bởi vì tình cảm quá nhiều, bởi vì sợ bị tổn thương cho nên anh mới khép kín trái tim mình lại

32. Chương 32: Điện Thoại Có Cái “ứng Dụng”

- Em thấy chỗ này thế nào?

- Ừm. Khung cảnh rất đẹp

- Đẹp hơn chỗ lần trước tôi đưa em tới không?

- Mặc dù không cao bằng nhưng tôi nghĩ chỗ này cũng rất tuyệt

Minh Triết sáng sớm tung tăng ôm bó hoa đi đến bệnh viện thăm cô. Nhưng vừa bước vào cửa, hắn đã giật mình đến suýt đánh rớt cả bó hoa. Hắn run run chỉ tay về phía cô

- Hai.....hai.....hai người mới sáng sớm làm cái gì thế hả?

Tử Thiên nhú mày nhìn hắn, tỏ ra không vui khi bị phá hỏng không khí. Hạ Phong vội ngồi dậy dang hoàng, lúng túng chỉnh sửa đầu tóc. Minh Triết lắp bắp đứng thẳng dậy. Hắn đang thấy khung cảnh gì đây? Tử Thiên mới sáng sớm đã đến bệnh viện ôm ấp người ta rồi. Mà cũng có phải người yêu đâu, sao cô lại chịu để anh lợi dụng như vậy? Thật quá là ngây thơ đi

- Cậu ngạc nhiên cái gì? - anh với cô đang bàn bạc về nhà hàng trên tạp chí, hơn nữa còn hẹn nhau đi ăn. Sao tên này cứ thích chọn thời điểm để mà xuất hiện vậy nhỉ?

- Minh.....mình.....chỉ đến thăm bệnh thôi. Cậu có ý kiến sao? - mà tại sao hắn phải ngại với anh chứ? Hắn lấy lại phong độ, dong dạc đặt hoa xuống bàn - mà nhân tiện, cậu không định đi làm sao?

- Phải đi chứ - về công ty, để xem ai là người có quyền hành. Hồ Minh Triết kia dám một lần phá hỏng chuyện tốt của anh, anh sẽ khiến hắn tháng này không có thời gian ở cùng với bạn gái luôn - vậy tôi về....

- Tạm biệt - cô mỉm cười vẫy tay với anh cùng Minh Triết

Thật ra cô cũng không muốn như vậy. Nhưng mới sáng anh đã nói xương cốt sẽ chưa tinh giãn, tốt nhất nên ngồi dựa, mà anh thì sẵn sàng làm chỗ dựa. Cô cho dù từ chối cũng hết cách, anh làm về mặt muốn trả thù kia thì cô còn biết nói gì. Hơn nữa, dựa vào lòng anh cũng rất thích, cô chưa từng thấy thích thú với cái gì như vậy

Vả lại, dạo này anh nói chuyện có vẻ tử tế hơn với cô. Không giống như ngày đầu, suốt ngày cứ “óc bả đậu” hay ” IQ âm”. Nhưng cứ hễ có cơ hội, anh sẽ lại dìm cô xuống tận đáy. Bản tính anh chính là vậy, không

thay đổi được. Tại sao cô lại thích một người như thế chứ? Đừng hỏi, bởi vì chính cô cũng không biết câu trả lời

Minh Triết liếc nhìn anh, rồi lại nhìn vào người thuyết trình không ngừng nói trước máy chiếu kia. Thật nhỏ mọn, tên đáng ghét! Hắn đã làm cho anh biết bao nhiêu năm, kiên luôn bạn tốt. Vậy mà anh, tốt xấu gì không nói không rằng một câu, giao cho anh một đồng hồ sơ sỏ sách có thể làm đến năm sau cũng không hết. Chẳng lẽ sau này khi đi, đứng, ăn, nói, thậm chí đi đại tiện, hắn cũng phải nhìn sắc mặt của anh sao? Thật là hiệp người quá đáng!

Hắn siết chặt cây bút trong tay, lại trừng mắt nhìn anh. Mà anh lại chẳng quan tâm. Bởi vì anh đang chăm chú nhắn tin. Còn nữa, cái vụ nhắn tin. Người đầu mà cái điện thoại xịn nhất trên thị trường đang ở trong tay chỉ biết nghe và gọi điện thoại chứ? Giống như người từ trên trời rơi xuống. Hắn bị phạt, lại còn phải cần rằng chỉ dạy từng chút một cho anh. Cách nhắn tin, cách gửi, còn có cách mở. Hừ, khỏi hỏi cũng biết anh là đang muốn nhắn tin với cô

Trong cuộc họp còn nhắn tin, lại còn cười. Có tên giám đốc nào như anh hay không? Đường đường đã hơn 30 rồi, là giám đốc của cả một tập đoàn lớn thế này lại trẻ con đến vậy, các trưởng phòng nhìn vào, còn ra thể thống gì nữa chứ? Minh Triết xoa trán xấu hổ dùm cho anh. Đã vậy anh còn tiếp tục, thậm chí cường độ còn lớn hơn

Minh Triết hần giọng, gõ gõ bàn, nhắc khéo anh. Tử Thiên xem ra tai còn tốt, anh ngẩng đầu dò hỏi. Thấy mọi người đều đang nhìn anh với ánh mắt e dè, Tử Thiên cũng xem như anh làm chưa tròn trách nhiệm của mình. Anh cất điện thoại, cho ngừng thuyết trình. Hắn tự hỏi....anh có phải là người đa nhân cách. Lúc này nhắn tin còn vui vẻ lắm mà, sao tâm trạng lại thay đổi nhanh như vậy

Có lẽ những người ở đây cũng rất hối hận đã không để anh tiếp tục công việc của mình mà phá hỏng. Muốn làm việc lớn nhưng thành ra tự hại bản thân mất rồi. Nhìn ánh mắt của anh kia, giống như loài sư tử chuẩn bị ăn thịt mồi của mình vậy. Có người lại lấy khăn mùi xoa lau mồ hôi. Tử Thiên chồm người tới, chống tay dưới cằm

- Không phải lời mấy người chán đến nỗi tôi thấy cái điện thoại rẻ tiền này còn thú vị hơn hay sao? - anh cầm xấp tài liệu đặt trước mặt mà này giờ chưa hề động vào, lật lật vài tờ rồi quăng sang một bên - tiền lương ít lắm sao? Hiệu suất làm việc lại tệ đến thế này - anh dứt điện thoại vào túi quần rồi đi một mạch ra khỏi phòng họp

Cũng may là anh đã nói chuyện xong với cô rồi. Nếu không đám người kia chết chắc. Anh ghét nhất ai đó bỗng nhiên phá hỏng chuyện tốt của anh, giống như người nào đó sáng nay. Anh liếc hắn, hắn lập tức quay đầu sang chỗ khác. Nhưng sống mấy mươi năm trên đời, anh mới biết điện thoại lại có cái ứng dụng tuyệt thế này. Nhắn qua nhắn lại rất vui. Nhưng đôi lúc cũng làm anh bực mình bởi vì cô trả lời quá lâu

Nhiều lúc lâu đến mức anh phải gọi điện thoại bảo cô mau trả lời tin nhắn. Lúc đó đã gần trưa, Hạ Phong uể oải trả lời, cô đang đi vệ sinh. Anh liền nói, có đi đâu cũng phải cầm điện thoại theo để trả lời tin nhắn chứ, ai biết được có phải cô đang nói dối hay không? Minh Triết cũng thâm tội nghiệp cho cô, phải khổ dài vì cái tên bệnh hoạn thiếu kiến thức xã hội này

Ngày mai là cô xuất viện rồi. Cho nên anh sẽ qua đón, tiện thể anh cũng đã đặt chỗ nhà hàng trên tạp chí rồi, coi như là bồi dưỡng sau khi xuất viện cho cô

Hạ Phong cười cười cất điện thoại, thu dọn đồ vào trong túi. Anh gọi điện, nói là sắp đến rồi. Cô ăn mặc vậy có đơn giản quá không nhỉ? Nhưng chịu thôi, cô đâu còn bộ nào đẹp hơn được nữa. À đúng rồi, còn Laveria nữa. Mấy ngày ở bệnh viện rất chán, cho nên có nó làm bạn, cô chẳng buồn chút nào. Cô bước tới lấy cái cây ôm vào lòng, chỉ sợ chút nữa đi sẽ quên

Cửa phòng mở ra. Hạ Phong lập tức hào hứng quay lại:

- Anh đến sớm thế.....

CHOANG.....

33. Chương 33: Kẻ Bắt Cóc

Tử Thiên đứng như trời trồng, nhìn Laveria vỡ toang dưới đất, túi đồ thì còn dở, vậy còn người, người đâu? Anh cúi xuống đất, ôm cái cây vào lòng. Cô sẽ không bao giờ để nó như thế này đâu. Chắc là đang gặp chuyện rồi. Tử Thiên lập tức gọi điện thoại cho Minh Triết và Anna. Anna tạm thời đem Laveria về nhà chăm sóc, còn Minh Triết cùng anh đi tìm cô. Anh còn nói Thiếu Tấn lục tung cái bệnh viện này

- Học.....tôi đã kêu y tá tìm khắp nơi.....nhưng không thấy.....cũng chưa thu dọn đồ xong, cô ấy có thể đi đâu được chứ? - Thiếu Tấn chống tay lên gối thở dốc

Minh Triết đặt tay lên vai anh. Rõ ràng ánh mắt anh đã hoang mang lắm rồi, nhưng bề ngoài anh vẫn giữ vẻ điềm đạm. Là bạn, hẳn rất lo cho anh, cũng như tiểu Phong. Cô gái ốm yếu mới xuất viện như vậy, có thể đi đâu được chứ?

- Yên tâm, mình sẽ cho người đi tìm ngay. Tiểu Phong sẽ ổn mà

- Ừm.... - anh nói lòng chân mày. Điện thoại trong túi quần reo - alo.....

- Lâu rồi không gặp, bạn cũ..... - cái giọng thều thào đó có hóa làm tro anh cũng nhận ra được. Mặt anh lập tức trắng lại

- Có chuyện gì?

- Tôi đoán trong đầu cậu cũng đang nghĩ tới một số chuyện không hay. Nhưng đáng tiếc.....không phải tôi đâu.....

- Mày nói cái gì? - giọng anh khàn đục thấy rõ. Minh Triết đứng cạnh cũng cảm nhận được luồng khí lạnh bất thường này

- Tôi nói cậu hãy giữ bình tĩnh đi. Tôi chỉ đang chơi một số trò chơi với cô người yêu bé nhỏ của cậu thôi. Không được sao?

- Là mày làm? Muốn gì?

- Tôi nghĩ, tôi đang làm chuyện tốt. Cho cả cậu, và cả cô gái kia nữa - thấy anh im lặng, hẳn ta nói tiếp - tôi chỉ biết 1 chút thông tin thôi, tìm được hay không còn tùy thuộc vào trình độ của cậu nữa. Hẳn ta là kẻ mà cô ấy rất quen thuộc. Người đàn ông mà.....cô ấy mơ thấy nhiều đêm. Là người mà.....mỗi lúc nhìn vào mắt người khác, đôi mắt người đó sẽ hiện ra rõ hơn bao giờ hết.....

- Cái gì? Mày nói.....alo.....ALO..... - Tử Thiên siết chặt điện thoại trong tay, nhấn số gọi lại nhưng vô dụng, tắt điện thoại rồi

- Có chuyện gì? - nhìn vẻ mặt lo sợ của anh, Minh Triết hỏi. Chắc chắn là chuyện nghiêm trọng có liên quan tới cô mới khiến anh như vậy

- Lập tức, điều tra về người đàn ông đã tông chết cả nhà cô ấy - anh không nhanh không chậm lập tức yêu cầu hẳn

- Tại sao lại làm vậy? - liên quan tới quá khứ của cô, Thiếu Tấn không ngần ngại hỏi

- Là hẳn ta bắt cóc - Thiếu Tấn thần người ra như kẻ ngốc. Tay run run che miệng. Cô làm sao sống sót nổi qua chuyện đó đây chứ. Nếu biết.....nếu biết.....hắn không dám tưởng tượng tới nữa

- Nhưng chuyện đó đã rất lâu rồi. Hơn nữa chẳng phải cảnh sát cũng không bắt được sao? Chúng ta phải bắt đầu tìm từ đâu đây?

- Minh.....mình cũng không biết nữa..... - giọng Tử Thiên trầm xuống một bậc

Không khí lại chìm vào tĩnh mịch. Minh Triết có thể nghe thấy tâm trạng náo nức của anh. Thông tin hiện giờ mà họ biết chỉ là kẻ bắt cóc. Tên tuổi, số điện thoại hay bất cứ cái gì cũng chẳng có. Giống như còng

gây áp lực cho họ hơn. Tử Thiên quay đầu bỏ đi, hấn cũng không có gọi lại. Bây giờ, cứ hãy để cho anh một mình suy nghĩ

Tử Thiên đá cái thùng nước tự động bên đường. Anh điên cuồng dấm thêm vài cái nữa. Răng nghiến chặt mà lòng đau như cắt. Hạ Phong, cô hãy nói cho anh biết, anh nên làm gì mới đúng đây? Liệu cô....cô có thể qua nổi không? Liệu khi nhìn thấy người đó, cô có phát bệnh nữa không? Nếu vậy, ai sẽ đưa cô tới bệnh viện đây? Rồi tên kia, ai biết đó có phải là kẻ biến thái hay không, có làm gì cô hay không

Bao nhiêu nỗi lo lắng chen ép làm tim anh muốn quặn thắt. Nhưng cho dù nghĩ như thế nào, anh cũng không thể nghĩ ra cách tìm ra chỗ ở của cô. Cho dù biết được thủ phạm thì sao, Tề Văn Thoại kia giống như muốn trêu tức anh vậy. Muốn anh chìm trong tuyệt vọng hay sao? Nhưng anh muốn gặp chính mặt hấn ta mà nói, cho dù chuyện này có phải là do một tay hấn ta dàn dựng hay không, cho dù có phải lật tung cả thành phố này, anh cũng nhất định tìm ra cho được cô cùng người đàn ông kia, làm cho ông ta mãi mãi không thể xuất hiện trước mặt cô nữa

Nhưng điều làm anh lo lắng nhất, đó chính là cô. Cô nhất định phải gắng gượng cho đến lúc anh tìm đến. Dù có thể mất hơi nhiều thời gian nhưng cũng mong cô hãy tin anh một lần, cố gắng cho tới lúc đó thôi. Xin cô!

Hạ Phong cử động đầu ngón tay. Cô tỉnh dậy trong một căn phòng cũ kĩ, trên một chiếc giường, không đến nỗi dơ bẩn. Tại sao cô lại ở đây? À đúng rồi, cô đã bị một người đàn ông bắt về đây? NGƯỜI ĐÀN ÔNG BẮT VỀ? Không phải là đem cô đi bán hoặc là.....ăn cô chứ? Không thể nào, có biết bao phụ nữ đẹp, tại sao lại vào tận bệnh viện bắt 1 người bình thường mà còn bị bệnh như cô chứ? Chẳng lẽ là đem cô đi bán thật

Nhưng mà từ chỗ này nhìn xuống, là một khu nhà hoàn toàn tách biệt. Hạ Phong hoang mang đi khắp phòng, đoán khoảng bây giờ đã gần tối. Tên kia có khi nào sắp vào đây hay không? Cô hoàn toàn ngay cả chút sức chống đỡ cũng không còn, làm sao đối mặt với chuyện đáng sợ này đây. Giám đốc, còn có anh, anh không thấy cô nhất định sẽ đi tìm, nhất định sẽ vậy. Anh sẽ sớm tới cứu cô thôi, phải không?

Cạch.....Mãi suy nghĩ, Hạ Phong không để ý tiếng bước chân lại gần. Đến khi cửa mở, cô mới giật mình nhìn lên. Gương mặt người đàn ông sau chiếc mũ lấp ló. Bộ đồ cùng dáng vẻ này, cô thấy rất quen. Đây chẳng phải là người đàn ông thường đứng trước công ty đây sao? Ông ta đã để ý cô từ lâu rồi sao? Không phải chứ? Công ty của cô cũng có nhiều mỹ nữ lắm mà.....

Bây giờ cô hoàn toàn chẳng có cảm giác gì cả. Chỉ thấy bàn tay bịn rịn mồ hôi mà thôi. Hấn ta tiến lên vài bước, cô lại chậm chậm lùi ra sau. Cô phải làm gì đây? Nhìn bộ dạng giống như tội phạm của hấn ta, cô cả người cứ mềm nhũn cả ra. Bây giờ cả phòng chỉ có 2 người, cô phải làm sao để thoát khỏi đây? Không lẽ, tuổi thanh xuân của cô đến đây là chấm dứt hay sao?

- Ông.....

- Cô gái.....không nhớ ra tôi sao? - đầu dần ngẩng lên, Hạ Phong rụt rè nhìn theo

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy. Cô đã nhận ra ngay. Cho dù đó là khoảng thời gian lâu đến nhường nào. Ánh mắt chỉ cần nhìn 1 lần vẫn có thể nhận ra. Chính là người đó, chính người đàn ông trong cái đêm tai nạn đó, đã cướp đi tính mạng của cả nhà cô. Sau khi nhận ra điều đó, Hạ Phong lập tức run cả người, ngồi sụp lên giường

Tay chân cô bắt đầu hoảng loạn. Cô vì muốn giữ tay mình khỏi run liền co gối lại ôm thật chặt. Không thể nào sai được, chính là hấn, chính hấn, là hấn. Kẻ đã giết ba mẹ cô, kẻ mà cô luôn ám ảnh suốt 7 năm trời, hiện đang đứng trước mặt cô đây. Cô phải cư xử như thế nào cho đúng đây

- Ông.....

- Xem ra trí nhớ cô rất tốt. Bởi vì suốt nhiều năm nay, cô vẫn sống với hình ảnh của tôi trong đầu kia mà

- ÔNG IM NGAY!!!

34. Chương 34: 4 Ngày Sợ Hãi

Tử Thiên giật mình vì tiếng điện thoại reo ỉnh ỏi. Anh đã ngủ quên trên ghế sao? Anh ngồi xoa xoa vầng thái dương rồi nghe điện thoại

- Này, cậu có ngủ nghỉ đằng hoàng không đó?
- Mình đang ngủ thì bị cậu gọi dậy đây - mặc dù không thể thừa nhận, anh mới chớp mắt được nửa tiếng
- Nói dối. Giờ này cậu không ở trên giường phải không? Phải ngủ đủ giấc thì mới có sức tiếp tục tìm tiểu Phong chứ

Minh Triết chỉ nghe tiếng “ừm” đơn điệu của anh rồi cúp máy. Hôm nay.....đã là ngày thứ 2 rồi, ngày thứ 2 cô mất tích. Tiểu Phong mất tích dường như cả thế giới sụp đổ với anh. Tử Thiên vẫn làm việc đều đặn, thậm chí có phần tích cực hơn ngày thường. Nhưng cứ mỗi khi hắn xuất hiện, anh lại hỏi có tin tức gì không. Còn mỗi khi nghe được câu trả lời như một cửa hẫng, anh lại “ừ” nhẹ rồi tiếp tục lao đầu vào công việc

Lo lắng thì cứ nói là lo lắng, tại sao phải gượng ép bản thân như vậy? Nhưng mà hắn đoán anh làm việc là muốn mình không bị suy nghĩ tiêu cực ám ảnh. Xem ra Minh Triết đã đoán đúng, tối nay là anh không ngủ đằng hoàng. Nếu sức khỏe cứ suy sụp nữa thì biết làm sao. Tiểu Phong cũng cần phải có hi vọng chứ. Hắn là bây giờ cô rất sợ hãi

“Em đang ở đâu vậy Hạ Phong? Muốn chết vì em mất”. Phải rồi, anh như muốn chết đi, nhưng chừng nào chưa tìm ra cô, anh cứ giống như trời hạn trông mưa. Ngày nào cũng hỏi Minh Triết cùng một câu hỏi, nhưng rồi cũng chỉ nhận được một câu trả lời duy nhất. Tuy vẻ bề ngoài không sao nhưng anh thực chất cũng rất sợ. Nếu cô có mệnh hệ gì, không cần biết pháp luật có trừng trị hay không, anh sẽ lập tức đem tên kia xử tử

Đáng lẽ lúc đó anh phải đến sớm hơn để đón cô mới phải. Như vậy chuyện này đã không xảy ra rồi. Tất cả là lỗi của anh cả, tạo điều kiện để tên kia bắt cóc cô đi. Nhưng mà.....liệu cô ở nơi nào đó có tốt không, ăn uống như thế nào, liệu tên đó có làm chuyện đồi bại với cô hay không? Chỉ cần tưởng tượng tiếng hét của cô thôi anh cũng quặn cả lòng

Vẫn còn nhà hàng cả 2 cùng hứa vẫn chưa đi. Cô có vẻ rất thích chỗ đó, chỉ cần đợi, đợi thêm một chút nữa thôi. Anh sẽ cứu cô ra, đến lúc đó 2 người vẫn có thể cùng nhau đến chỗ đó mà. Anh chưa bao giờ tin vào chúa trời, nhưng lần này, dù có giúp hay không, anh vẫn cầu nguyện cho cô, cầu cho cô tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì

Người cô yếu ớt, nhỏ bé như vậy, đứng trước người đàn ông kinh tởm đó liệu có chịu nổi hay không? Rồi cô có phát bệnh, bị ngất lên ngất xuống không? Chỉ cần nhìn anh một khắc, cô liền suýt tim ngừng đập. Ở cùng hắn ta nhiều ngày như vậy, có ổn không? Cho dù liên tục trấn an bản thân nhưng anh cũng không ngăn nổi suy nghĩ đen tối cứ lẩn át tâm trí anh mãi như vậy

Hạ Phong mơ màng mở mắt. Trời đã sáng rồi sao? Đêm qua cô ngất cả đêm nên không nhớ gì cả. Cả người cô hoàn toàn bình thường. Thật may quá! Nhưng mà cả ngày qua cô chưa ăn gì, bây giờ đói quá đi. Cô cũng chẳng biết mình suy nghĩ như vậy có đúng thời điểm không nữa. Cô ngửi thấy mùi thức ăn, còn có tiếng bước chân. Là người đó đang tới. Hạ Phong lập tức nhảy lên giường, ngồi co người trong góc sâu

- Dậy rồi à? Ăn chút gì đi - dù chẳng nhìn mặt ông ta, dù chỉ cần nghe giọng thôi, cả người cô đã sợ đến muốn khóc lên - lại khóc nữa rồi. Cô làm tôi phát ngán đấy! - đặt khay cơm trước mặt cô, hắn ta kéo ghế ngồi

Nhìn vẻ mặt nhợt nhạt đã mấy ngày không ăn của cô, môi thì khô đến nứt nẻ, hắn ta thật chán nản. Con gái gì mà chẳng có chút quyến rũ nào cả, cả người như một đồng bụi nhùi. Rốt cuộc mấy năm qua cô ta đã sống như thế nào chứ? Suốt ngày chỉ biết rụt đầu khóc lóc, nói một câu cũng chẳng xong. Xem ra công việc của hắn cũng rất đơn giản mà thôi

- Xem ra cô còn nhớ mặt tôi rõ như in nhỉ? - nhìn mặt cô càng ngày càng biến sắc thì hắn nhếch môi - suốt 7 năm nay tôi vẫn tìm cô đấy. Vụ tai nạn đó, cô là nhân chứng duy nhất. Chừng nào cô vẫn còn sống trên đời thì tôi vẫn gặp nguy hiểm. Cho nên.....

Không phải.....ý của hấn là giết cô đi chứ? Vậy là cô sắp chết rồi hay sao? Nhưng anh vẫn chưa kịp đến cứu cô mà. Mấy ngày nay, cô đã mệt mỏi lắm rồi, trái tim bóp nghẹt đến nỗi thở cũng không được, cô chỉ khóc mà chẳng ăn uống gì nổi. Cô cũng nhớ anh nhiều lắm, ngay cả trong giấc mơ cũng rất nhớ nữa. Liệu anh có....nhớ cô hay không? Có muốn tìm cô không?

Không chỉ khóc vì mệt mỏi, cô còn khóc vì nhớ anh, chỉ muốn thoát ra khỏi nơi này thôi. Người đàn ông kia vốn chẳng làm gì cô, có lẽ hấn đang chờ đợi cho đến ngày giết cô, trước lúc đó chắc muốn cô được no bụng xuống tuổi vàng. Thậm chí là như vậy, cô cũng khó chịu, chán nản và muốn buông xuôi. Cô mệt lắm rồi! Thật sự xin ông trời, hãy giải thoát cho cô đi

- Cô chắc cũng có bạn trai chứ nhỉ? - hấn ta lăm le con dao trên tay, lại dùng giọng trò chuyện gớm ghiếc đó nói với cô - hấn ta chắc cũng là một tên chẳng ra gì. Tôi có nên nói với hấn một tiếng để hấn đến nhặt xác cô nhỉ?

- Anh ấy không phải là một tên chẳng ra gì nào đó

- Cái gì? - hấn nhíu mày, nghe cô nói lẩm bầm trong miệng

- Tôi nói.....Anh ấy không phải là một tên chẳng ra gì nào đó mà ông nói - Hạ Phong ngẩng đầu, ánh mắt tóe lên vẻ tức giận chưa từng có

Tử Thiên mắt nhắm nghiền, cả người ngồi dựa yên trên ghế đệm. Minh Triết và Thiếu Tấn cũng lo lắng không kém ngồi yên bên cạnh. Tâm trạng ai nấy cũng đều rối bời hơn bao giờ hết. Thiếu Tấn dù sao cũng chỉ là một bác sĩ, làm sao có khả năng cho người đi khắp nơi tìm cô được, cho nên mọi việc đều phụ thuộc vào anh. Mặc dù là tình địch của nhau nhưng vì cũng rất lo cho cô, nên hấn mới đến đây

- Đã có tiến triển gì chưa? - giọng anh đã lạnh lẽo đến âm độ. Minh Triết siết chặt tay bắt lực

- Thiên tôi.....

- TẠI SAO VẪN CHƯA CÓ TIN TỨC GÌ? ĐÃ 4 NGÀY, 4 NGÀY RỒI ĐÓ CẬU BIẾT KHÔNG? - Tử Thiên nổi đóa, đập đổ mọi thứ trên bàn xuống đất. Anh đi một hơi đến trước cửa kính sau bàn làm việc, đắm chìm vào thành phố mơ mộng

Rốt cuộc là cô đang ở cái nơi quỷ quái nào, tại sao anh vẫn không tìm ra? Chẳng phải trong phim khi những người có tiền như anh hô một cái, cho dù là con kiến cũng tìm ra đó sao. Tại sao anh lại không thể giống như vậy. Tử Thiên đột nhiên có cảm giác sợ hãi. Anh đã từng mất đi người thân, có lúc còn mất đi tất cả, vì vậy anh sợ mất thêm thứ gì đó lắm. Anh sợ....mất cô....

4 ngày, 4 ngày dài như 4 năm. Anh chờ đợi như một tên vô dụng như sắp phát điên. Anh biết mình lớn tiếng mắng Minh Triết cũng rất vô lý. Hấn cũng rất lo cho cô cũng chẳng kém gì anh, nhưng không hiểu sao anh vẫn muốn trút giận lên cái gì đó, tất cả mọi thứ, anh nổi giận với tất cả mọi thứ. Vì ít nhất Minh Triết còn có làm gì thứ gì đó cho cô, còn đi tìm cô. Còn anh? Anh đã làm gì? Điên cuồng trút giận lên mọi thứ như một đứa trẻ, chờ đợi phần thưởng từ ai đó. Anh cảm thấy mình chẳng còn tư cách mắng người khác, chính anh mới là kẻ vô dụng nhất

- 4 ngày, liệu có trụ nổi không? - anh mơ hồ hỏi Thiếu Tấn, mà cũng như đang dò hỏi chính mình

- Tiểu Phong sẽ rất mạnh mẽ mà - nghe giọng của hấn là anh biết. Hấn cũng không chắc chắn, anh biết mà. Tất cả những gì anh có cũng chỉ là cảm giác, có đúng không?

35. Chương 35: Được Cứu

RẦM.....cửa dưới nhà đổ rạp. Một đám người mặc đồ đen gần cả trăm người xông vào. Tất cả bao vây lấy gian nhà, tỏa ra 2 bên, xuất hiện một hàng trống ở giữa. Người đàn ông lịch thiệp như không ung dung đi

vào. Nét mặt anh vô cùng khó nhìn. Nơi như thế này người ở được sao? Chỗ trọ cũ của cô nhìn còn được hơn chỗ này nhiều

Nhìn một lượt xung quanh, Tử Thiên quyết định đi lên lầu. Tiếng giầy da như thường lệ vẫn vang lên lộp cộp trên cầu thang bằng gỗ đã mục nát. Mang theo người anh là không khí lạnh lẽo nguy hiểm, sẵn sàng đập đổ mọi thứ trên đường đi. Anh đã chờ đợi ngày này 4 ngày rồi, còn có thể không nóng vội sao?

Anh 1 cước đạp thẳng cánh cửa trong đó ra. Người đàn ông trong kia đang siết cô vào người, tay cầm con dao kề cổ cô. Hạ Phong thì đã ngất lịm từ lâu. Có lẽ vì bị bao vây quá nhanh nên hắn chưa kịp tẩu thoát. Trên gương mặt nhếch nhác đầy tàn nhan, nước da ngăm ngăm nhưng đã quá nhẵn nhéo rồi. Hắn nhìn anh có chút bị uy hiếp, hắn run run kề dao gần cổ cô hơn

- Cấm.....cấm mày lại đây, nếu không tao.....

Nhanh như cắt, không đợi hắn nói hết câu. Anh đã nhào tới như loài báo Nam Phi, bẻ ngược cánh tay đang cầm dao của hắn, con dao rọc giấy rơi xuống đất. Bàn tay vẫn lạnh ngắt như ngày nào như muốn bóp vụn xương cổ tay của hắn ra. Tử Thiên thều thào:

- Dù chỉ một khắc tôi cũng không muốn thỏa thuận với hạng người như ông. Về với chỗ của ông đi lão già

Tử Thiên dùng lực mạnh đẩy người hắn ra, trực tiếp ôm lấy cô để đỡ cô khỏi ngã. Hắn ta từ thế chủ động chuyển sang bị động, đứng ngẩn người ở đó. Người của Minh Triết nhanh chóng đến lôi hắn xuống nhà khi nghe thấy tiếng ẩu đả. Người đàn ông ngu ngốc nhận ra bản thân đã thả ngay con mồi mà ông ta giam giữ 4 ngày, hối hận tại sao lại không nhanh một chút giết người đàn bà kia đi. Nhưng đáng tiếc, đã muộn rồi!

Tử Thiên nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của cô, trán còn vết máu chưa khô thì rất đau lòng. Dù muốn ngấm cô kĩ thêm một chút nữa vì mấy ngày chưa gặp nhưng anh cũng phải đưa cô đến bệnh viện trước đã. Tử Thiên bế cô lên, người cô đã nhẹ thêm một chút nữa. Cố chịu thêm một chút nữa, anh sẽ đưa cô ra khỏi cái nơi chết tiệt này. Ngay lập tức!

Cảm nhận cả người đang nhẹ bỗng lên thì Hạ Phong mơ màng mở mắt. Ô! Cô đang mơ hay sao? Người giống giám đốc đại nhân lại đang bế cô đi. Khóe môi cô nhướn lên. Nếu là mơ thì thật tốt quá. Có phải cô đang ở trên thiên đường không? Cô chết rồi sao? Chỉ cần ở bên cạnh anh cũng đã vui lắm rồi. Chết cũng muốn ở cạnh anh

- Giám đốc đại nhân?

- Ngủ thêm một chút đi. Tôi sẽ đưa em đến bệnh viện - nghe được giọng nói yếu ớt của cô, anh càng muốn phần cảm giận tên kia. Mấy ngày nay dám đối xử tệ bạc với cô như thế này

- Có thật là tôi không mơ không? - nghe cô nói vậy, chắc hắn còn đang mơ. Anh tựa đầu cô vào vai mình để cô khỏi mỏi, không trả lời gì thêm nữa

Trước khi đưa cô ra xe, anh còn cẩn thận nhìn hắn ta lại một lần nữa. Đúng là vẻ mặt vừa già vừa xấu này thì chẳng thể nào là người tốt được. Tử Thiên dùng chân đá 1 phát vào ngực của hắn ta. Lực đạo mạnh đến nỗi làm hắn ta ngã khụy xuống đất. Anh vẫn tiếp tục đặt một chân lên bụng hắn ta, đè nặng đến mức muốn nát cả xương sườn

Minh Triết trợn mắt, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn ta sẽ chết mất. Ánh mắt anh dường như chỉ tồn tại một lớp sương mờ, anh bị nỗi hận che mờ đôi mắt. Bây giờ trong đầu anh chỉ còn một suy nghĩ duy nhất, lập tức cho người đàn ông này tan biến

- Giám đốc..... - nghe tiếng kêu gào đến khản tiếng của ai đó, Hạ Phong lại mở mắt, cô kéo kéo áo anh

Anh không được để bàn tay mình nhuộm máu. Tuyệt đối không! Anh đã từng bị ám ảnh bởi cái chết của ba mẹ mình. Cô sẽ không để anh có một kí ức kinh khủng chỉ bởi vì cô nữa. Người đàn ông này, cô chẳng còn quan tâm gì nhiều nữa. Cứ hãy giao cho cảnh sát xử lí đi. Cô có rất nhiều chuyện muốn nói với anh hiện giờ. Nhưng cổ họng khô rát quá! Âm thanh không phát ra nổi nữa

- Chúng ta đi được không? - Tử Thiên dời tầm mắt nhìn cô. Cổ chân nhẹ hẫng. Xem ra cô rất không khỏe, tên này may mắn đấy. Tử Thiên lại ung dung bỏ đi

Nằm viện 3 ngày. Thiếu Tấn nói cũng may là cô không sao. Đầu bị thương nhẹ do va đập, thiếu máu nữa. Có lẽ đã nhiều ngày không ăn uống gì nhiều. Mà đặc biệt thần kinh cô vẫn bình thường, làm hắn cũng rất ngạc nhiên. Có lẽ quãng thời gian này cô phát bệnh vô số lần, nhưng khi kiểm tra, hắn phát hiện đầu óc cô hoàn toàn thư giãn. Lạ thật!

Vì vậy nên mới đợi cô tỉnh dậy để hỏi chuyện. Tử Thiên vì chuyện này mà đứng ngồi không yên. Minh Triết thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu cười khổ. Bây giờ mọi chuyện ổn rồi. Lo lắng cho người ta nhiều như vậy. Hắn mặc dù rất muốn mở miệng trêu chọc nhưng suy nghĩ lại, cũng chưa đến mức rảnh rỗi như vậy, nên là an nhàn ở nhà thì hơn, lợi dụng thời điểm này để trốn tránh công việc

- Ừm.... - nghe tiếng động, Tử Thiên lập tức chạy lại

- Tỉnh rồi sao? - cô chỉ kịp nghe mỗi câu đó của anh, sau đó thì bác sĩ đều túc trực kiểm tra cho cô từ đầu đến cuối. Hạ Phong ngơ ngác cứ nhìn qua rồi nhìn lại. Đầu óc cô vẫn còn mụ mị lắm, sau chuyện đó ấy, cô cảm thấy khá.....hoang mang

- Em còn cảm thấy không khỏe chỗ nào không? - Thiếu Tấn cất ống nghe, chậm rãi hỏi cô. Hạ Phong nheo nheo mắt nhìn

- Thiếu Tấn, sao em cảm thấy anh hôm nay lại đẹp trai như vậy chứ? - Tử Thiên tròn mắt nhìn cô. Tự nhiên khen người đàn ông khác trước mặt anh, cô cũng quá to gan rồi

- Ha.....sao đột nhiên em nói thế? Anh đẹp lâu rồi - Thiếu Tấn xấu hổ gãi đầu. Hắn đẹp trai, chuyện đó ai cũng thừa nhận, chỉ mỗi cô không nhận ra thôi, bởi vì..... - làm sao em biết?

- Hạ Phong..... - Tử Thiên cũng vừa nhận ra điều khác thường, lại nhìn cô làm cô phát ngượng

- Chuyện gì thế? Sao 2 người nhìn em ghê vậy? Không lẽ....em lạ lắm sao? - cô lại làm sai cái gì à? Hạ Phong sờ tay lên mặt mình. Hay mặt cô có gì đó

- Em.....nhìn.....bình thường à?

- Tránh ra! - Tử Thiên vội đẩy hắn ra, chiếm lấy chỗ ngồi. Thiếu Tấn nhếch môi, cái tên trẻ con. Làm sao có thể gửi gắm cô cho một tên bốc đồng như anh chứ - em.....em nhìn tôi thử đi..... - anh vỗ vỗ ngực mình. Nếu thật sự cô có thể nhìn bình thường được, anh muốn người đầu tiên cô nhìn là anh

Hạ Phong nhú mày lo lắng. Trong một phút không để ý, cô đã.....đã nhìn chằm chằm vào mắt người khác. Thật sao!!??? Chính bản thân cô cũng không tin nổi. Hạ Phong nuốt nước miếng, lo sợ rụt tay lại. Cô sợ lắm, không sợ.....mình làm không nổi.....

Về mặt hơn hở của anh cũng biến mất. Thì ra cô vẫn còn sợ. Nói đúng hơn, anh cũng rất sợ. Cho nên cả 2 đều không dám. Nhưng rõ ràng lúc này anh tận mắt thấy cô.....nhìn Thiếu Tấn. Không lẽ nhìn anh thì không được sao? Làm sao cái tên bác sĩ tầm thường này lại có đặc ân như vậy chứ? Đúng là không thể nào tin nổi!

- Giám đốc..... - cô không đành lòng thấy anh buồn. Gặp lại nhau đã rất khó, cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng này của anh -.....

Cho dù có phát bệnh đi chăng nữa. Cô cũng muốn nhìn vào đôi mắt đầy huyền bí của anh. Thứ mà cô luôn mong muốn được nhìn. Muốn được đoán xem anh đang nghĩ gì, muốn được nhìn vào anh dù chỉ là vụng trộm. Cho nên dù chỉ là một tia hi vọng nhỏ nhoi, cô cũng muốn đặt cược vào nó một lần nữa

Tưởng tượng đi. Một người mà bạn đã quen biết gần 6 tháng nhưng không thể nào nhìn vào mắt người đó được. Cảm giác giống như mọi thứ trên đời đều là giả dối. Cô thì không sao. Bởi vì suốt 7 năm sống như thế, cô cũng chưa từng có ý định muốn tạo dựng mối quan hệ nào. Mà anh, lại bất ngờ kéo gần cô lại, khiến cô sợ hãi, mình sẽ làm anh không thoải mái, sẽ bị mắng mỏ, rồi lại bị tổn thương. Nhưng thời gian dần qua, cô lại càng sợ hơn nữa, không phải sợ bản thân bị tổn thương, mà là sợ anh bị tổn thương

Thiếu Tấn đứng như trời trồng nhìn 2 người trao ánh mắt nồng thắm cho nhau. Cuối cùng sau bao ngày, Tử Thiên cũng nở một nụ cười. Còn Hạ Phong, nhìn cô hạnh phúc đến nước mắt tuông trào luôn kìa. Thật không thể tin, hắn chờ 7 năm cũng chưa từng được cô nhìn triu mến như vậy. Nói thật, hắn rất ghen tỵ.

Nhưng sợ bản thân nếu càng ở đây lâu hơn, trái tim sẽ không chịu nổi đau đớn mất. Rồi hẳn sẽ vì ghen tuông mà muốn chiếm đoạt cô. Đó không phải là phong cách của hẳn

Cho nên, Thiếu Tấn rời đi, nhường lại không gian cho 2 người. Anh mới là người xứng đáng hơn với cô. Từ Thiên không như hẳn, anh không mang mong muốn hảo huyền như hẳn mà đến với cô. Nhưng có lẽ như ông trời cũng cảm nhận được tấm lòng của hẳn, mang Hạ Phong lại cho hẳn. Người đầu tiên cô nhìn lại không phải là hẳn, người duy nhất ở bên cạnh lúc cô đau ốm, lúc cô bị những người ngoài nói ra nói vào, là hẳn, lại không được.....

Thiếu Tấn cảm giác chân tê cứng đến không nhấc nổi. Hẳn vịn chặt tay vào thành lang cang. Đời thật trở trêu quá đi mất. Trở trêu đến mức đê tiện. Hẳn không đành lòng giao cô cho người khác. Nhưng nếu bây giờ mở miệng, hẳn là cô sẽ rất khó xử. Hẳn rõ biết, người cô luôn hướng tới chính là anh. Nhưng bản thân cứ ngu ngốc cho rằng không phải, đúng là lừa mình dối người!

36. Chương 36: Lý Do Nghỉ Phép Trở Nên Quá Khó Khăn

Cuối cùng ngày này của anh cũng tới. Nhìn trực diện thế này, càng thấy cô cũng không đến nỗi. Cũng rất xinh đấy chứ. Nhưng mà, thế này tuyệt thật! Hoàn toàn bình thường, cô hoàn toàn bình thường. Dù không biết chuyện này xảy ra thế nhưng Hạ Phong tuyệt thật! Anh mừng muốn thét lên. Anh sờ sờ gương mặt tái nhợt của cô. Mất vết thương trên mặt vẫn còn đây này

- Em không sao thật chứ?

- Ừm. Tôi không sao thật mà.... - cô gật đầu cười nhẹ - cũng may anh tới kịp. Tôi còn tưởng cái mạng nhỏ của mình sắp mất rồi chứ

- Đương nhiên rồi. Tôi không có duyên với 2 chữ “thất bại” đâu em biết chưa - mắt anh hí thành một đường, tâm trạng dường như đã thả lỏng hơn rất nhiều. Anh xoa xoa đầu cô - nghỉ ngơi chút đi!

- À.....người đó.....

- Đi bác lịch rồi. Em yên tâm là hẳn không thoát ra được đâu

Nghe đến người đó, anh lập tức trầm giọng. Nếu không phải tại Minh Triết năm lần bảy lượt ngăn cản, anh đã dày hẳn ra đảo hoang rồi. Nhưng anh nghĩ, nếu cô biết được chuyện này có thể sẽ thấy có lỗi nên thôi. Người ta thường nói kẻ có tiền lúc nào cũng có lợi thế, anh không ác đâu, anh chỉ hơi nhỏ nhen thôi, dùng ít tiền đảm bảo cho cuộc sống trong tù của tên kia không quá an nhàn

Nghe sức khỏe của cô cũng chẳng có gì là phức tạp, ngày mai có thể xuất viện, anh lập tức đặt chỗ ở nhà hàng lần trước. Mặc dù anh có ngăn cản cô không được đến công ty, nhưng anh phát hiện dạo này có điều gì đó rất lạ. Cô thường dùng ánh mắt, ngoài tác dụng xoa dịu sự “thiếu thốn tình thương” của anh thì không nói, cô lại nài nỉ anh đủ điều. Và tự nhiên, anh chẳng thể chối từ được. Dù nhiều lần tự nghĩ lại thấy bản thân đáng trách nhưng lời đã nói ra, sao có thể rút lại

Vì vậy, anh đang phải cắn răng đưa cô đến công ty lại đây. Nhìn vẻ mặt vui mừng của cô, anh cũng không còn giận nữa. Cũng đã rất lâu rồi cô chưa có đến công ty. Cũng may cô có “quan hệ tốt” với giám đốc đại nhân là anh đây nên mới có đặc ân như vậy. Viện cứ cùng giám đốc đi công tác nước ngoài, đã cho cô một cái phép dài hạn hoàn hảo

- Tiểu Phong! - từ xa, trưởng phòng Trương cùng đồng nghiệp đã đứng trước cửa sảnh đón cô. Hạ Phong rưng rưng vội chạy đến ôm mọi người vào lòng

- Mọi người.... - cô ngược mắt cười

- Sao lại khóc như thế? - đồng nghiệp cũng thút thút theo, lau nước mắt cho cô

- Tiểu Phong, cô dường như xinh hơn nhiều đấy nhỉ?

- Phải đó, còn rất tự tin, không cúi đầu nữa hả?

Ai ai trong văn phòng cũng đã quen với phong cách “yêu đất” của cô rồi cho nên liền thấy làm lạ. Làm việc chung 3 năm cũng chưa từng có cái nhìn khách quan về cô. Nhìn kĩ thì, cô cũng rất xinh. Đôi mắt chính là điểm nhấn duy nhất. Đột nhiên cũng phát hiện da cô mịn hơn trước nhiều

- Có phải ở cùng giám đốc lâu vậy.....được chăm sóc tốt lắm không hả? - đồng nghiệp nháy mắt đẩy vai cô

- Hả? - trong khi đó, người vô tội như cô vẫn chưa hay biết gì

- Còn giả vờ nữa sao? Cô không qua mắt được tụi này đâu

- Cả công ty đang đồn ầm lên kìa. Nói cô là lộ lem, đi công tác chứ thực chất là đi hưởng tuần trăng mật với giám đốc đại nhân

- Nói thật. Cô tốt số lắm đấy tiểu Phong! Nhờ cô, coi như tương lai của cái văn phòng nhỏ bé này cũng không quá tệ

- Nhưng nói cũng kì, sao giám đốc không thăng chức cho tiểu Phong nhỉ?

- Ày, người ta cần gì những thứ tầm thường đó. Tiểu Phong bây giờ đã có giám đốc đại nhân bao nuôi hết rồi. Hơn nữa, cô ấy ở đây chừng nào chúng ta cũng có lợi thế chừng đó. Phải không?

- Tiểu Phong....sao mang tai cô lại đổ như vậy? - trưởng phòng Trương cũng cười hùa theo mọi người, chốc lát đã không để ý cô đang đứng ngay người ở đó

- Hả? - cô vội che tai mình lại. Áp úng về bàn làm việc - mọi người đừng nói bậy nữa. Không phải chuyện đó đâu.....

Biết mình nói vậy cũng chẳng có ích gì, nhưng nghe những người của đồng nghiệp. Không hiểu sao cô lại đổ mặt. Gì mà đi hưởng tuần trăng mật chứ. 2 người vẫn chưa có gì mà, dù có, cũng chỉ là cô đơn phương thôi. Cô vẫn chưa biết anh nghĩ thế nào, trước mắt có lẽ là bạn tốt chăng? Dù vậy, cô cũng không ngăn được những cảm xúc của mình khi ở cạnh anh

Anh luôn đối xử tốt với cô, đôi lúc còn có thể nói là dịu dàng. Khiến tim cô loạn nhịp. Khi cô phát hiện mình vì anh, phải rồi, vì muốn lấy lại danh dự cho anh nên đã gận cổ lên cãi nhau với hắn ta. Lúc đó cái bệnh gì đó cô cũng chẳng màng nữa. Vậy mà khi đối mặt với hắn ta, cô lại vô tình trở nên không còn sợ nữa. Chính là vì yêu anh nên đã giúp cô có dũng khí đối mặt với mọi chuyện

Đặc biệt dạo này, khi cô liên tục tìm kiếm ánh mắt của anh, cô cũng phát hiện anh rất đẹp trai. Những người bên cạnh cô sao lại xinh đẹp như vậy. Thế mà bấy lâu nay cô lại không để ý. Mặc dù nhiều lúc nhìn lâu quá cô lại bị anh quở là vô duyên nhưng không sao, cô chỉ cần nói “Vì anh rất đẹp” thì Tử Thiên sẽ không nói gì nữa

Trưa nay cô có hẹn với anh sẽ đến nhà hàng lúc trước 2 người hẹn. Thật là hào hứng quá mà! Cô đã thèm lắm một bữa ăn ngon rồi. Đúng giờ, cô liền thu dọn đồ vào túi rồi khỏi văn phòng

- A, xin lỗi.... - vì đi quá vội nên cô vô ý đụng phải một nhóm người đang đứng dưới sảnh, chuẩn bị đến căn tin ăn trưa. Mấy người trong công ty, có ai mà không nhận ra cô - tình nhân của giám đốc đại nhân chứ!

- Chỉ cần xin lỗi là xong sao? Ít ra cũng phải tỏ ra mình là tình nhân của giám đốc chứ? - nữ nhân viên lại khó chịu xỉa xối

- Sao? - nghe những lời đó, cô thật sự bị tổn thương đấy. Tình nhân của giám đốc? Nghe thật mỉa mai. Cô thắc mắc tại sao những đó lại khó nghe đến vậy. Hay là cô đã quá nhạy cảm

- Tôi nói cô dựa vào cái gì mà đến với giám đốc chứ? Cái gì cũng chẳng có. Tầm thường - phải rồi, đám nhân viên nữ trong công ty ai cũng có ngoại hình xinh lung linh như minh tinh. Chỉ là dạo này cô mới phát hiện ra mà thôi

- Tôi xin lỗi..... - cô cúi đầu xuống, muốn lách đi nhưng đâu có dễ như vậy

- Mới nói vậy mà đã muốn bỏ trốn rồi sao? Thật vô dụng quá đi! - nữ nhân viên tức giận bước tới nắm lấy tay cô giật lại

- Chắc chắc..... - Tử Thiên tặc lưỡi đi tới. Tỏ vẻ không hài lòng với thái độ của nhân viên nhưng thực chất đang không được bình tĩnh - có giới thì cô kiếm một thằng nào giàu hơn tôi đi rồi hăng nói - sao cô cảm giác lời nói của anh sắc mùi hổ báo trường mẫu giáo như vậy. Tử Thiên kéo cô lại về phía anh

- Giám đốc..... - cả đám đồng loạt cúi đầu

- Hơn nữa vô dụng hay không cũng đâu đến được cô nhận xét. Nếu ai cũng như cô, chắc cái Phúc Nhật này loạn hết lên rồi - Tử Thiên đưa bàn tay đeo chiếc nhẫn bạc huơ huơ trước mặt tỏ vẻ thất vọng

Tử Thiên hừ lạnh rồi kẹp cổ cô lôi đi. Hạ Phong vừa đứng ngây ngô liền bị lôi đi như thú nhồi bông

- Em đã xem menu chưa. Thấy muốn ăn cái gì không? - anh vừa cười vừa kéo cô ra xe trong ánh mắt ngưỡng mộ của nhiều người

Đối với chuyện ăn uống cùng cô, anh tuyệt đối không cảm thấy nhàm chán. Rất hào hứng là đằng khác. Ăn uống rất tốt. Không phải sao? Cô bên cạnh anh vừa ăn vừa trò chuyện rất vui. Không giống những tiểu thư ăn uống nhả nhận, nói chuyện cũng rất lâu. Luôn làm anh phát bực vì chỉ chờ đợi cô ta suy nghĩ nên ăn cái gì

Còn Hạ Phong của anh rất ngoan. Kêu cũng rất nhanh, bằng không nếu lâu quá, cô sẽ kêu anh chọn giúp hoặc là gọi 1 phần giống anh cũng không thành vấn đề. Cho nên tiến độ trò chuyện của 2 người sẽ tăng, tăng nữa, tăng mãi

Nhân viên công ty lần đầu tiên thấy biểu hiện dễ dàng quàng vai bá cổ một nhân viên rất thoải mái như vậy. Hơn nữa lời nói cũng vừa cay cú, vừa trẻ con. Thật khác với một người đã có tuổi như anh. Cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa rồi

Lại nữa rồi, mặt cô lại nóng lên nữa rồi. Nhưng mà đột nhiên sờ mặt sẽ bị anh trêu chọc nên cô quyết định dời gương mặt mình ra khỏi tầm mắt của anh. Nhìn anh cười kiêu quỵến rũ khó cưỡng đến vậy, cô là lần đầu tiên thấy nhạy cảm với vẻ ngoài của anh. Đúng là trước đây cô không có để ý, vẻ mặt của anh thay đổi rất phong phú. Giận, hờn, vui, thích đều rất rõ ràng trước mặt cô. Chỉ cần nhìn kĩ là có thể biết được

37. Chương 37: Tiếp

- Tiểu Phong, em có muốn uống nước cam không? Tại mới khỏe lại mà uống rượu thì..... - Tử Thiên lưỡng lự nhìn menu rồi nhìn cô

- Anh vừa gọi tôi là.....tiểu Phong? - cô có mơ cũng chưa từng nghĩ anh sẽ gọi cô bằng “tiểu Phong” thân mật như vậy

- Sao? Tên Triết kia gọi em là tiểu Phong được, chẳng lẽ tôi không được - giọng anh có vẻ cay cú

- Không phải, chỉ là.....không quen thôi.....vậy, nước cam cũng được.... - cô phồng miệng, còn có thể nói không với anh được sao?

- Được, vậy cho tôi nước cam - anh hài lòng gấp menu lại đưa cho phục vụ

- À, mà Laveria sao rồi? - cô bỗng nhớ, lúc đó cô bị bắt đi, cái cây.... hình như nó rất quan trọng với anh kia mà

- Nhờ ơn của em, khi tôi đến thì nó đã nằm chẹp bẹp dưới đất rồi. Cũng may có Anna chăm sóc. Tôi định sẽ phạt em về chuyện này nhưng nể tình em bình an trở về nên thôi - anh nhắm ngậm rượu vang. Thật không hổ danh là giám đốc đại nhân, thù dai nhớ kĩ, lại còn định phạt cô chuyện đó nữa chứ

- Xin lỗi.... - cô cắn môi xin lỗi. Thật sự thấy rất có lỗi khi làm vỡ chậu Laveria, anh chưa mắng cô là đã may lắm rồi

Vừa đúng lúc, thức ăn đã ra. Cô gọi một mỳ ý, còn anh ăn bún thịt. Lựa chọn nhà hàng này quả thật không sai. Phong cách cổ điển và gió chính là điểm thu hút nhất. Giờ này quán không đông khách cho lắm, nói trắng ra, hiện tại chỉ có 2 người ăn ở đây. Cảm giác, không được thoải mái cho lắm

- Ừm, ngon quá! - thử miệng đầu tiên, cô liền cảm thán. Mất híp lại thành 1 đường, cảm giác hạnh phúc dâng trào. Hạ Phong ăn liên tục như bị bỏ đói 3 ngày, mà đúng là như vậy thật. Tử Thiên nhìn cô ăn vui vẻ cũng thấy vui lây

- À đúng rồi, sao anh lại đưa lí do xin phép kì quặc quá vậy?

- Có gì đâu kì quặc, chỉ là đi công tác với giám đốc, Anna cũng hay đi đó thôi. Là tại mấy người đó trí tưởng tượng phong phú quá nên suy diễn này nọ thôi

- Anh còn biết bọn họ suy diễn, sao còn nói?

- Dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi mà

- Nhưng mà tôi sẽ bị mọi người nói là.....là có gian tình với anh.....

- Đó là chuyện của em, em nên tự giải quyết, đừng lôi tôi vào

- Tôi..... - cô ức quá, nhưng chẳng nói được gì nhiều. Đây không biết là lần bao nhiêu anh xin nghỉ cho cô đều nói lí do mờ ám như vậy. Tử Thiên thấy cô im lặng chịu thua thì cười thành tiếng. Cái tay đôi với anh không bao giờ là thắng - cái.....gì.....

Hạ Phong tròn mắt nhìn anh chồm người tới, lau vết tương còn vương lại trên mép miệng cô. Ngón tay lạnh ngắt và thô ráp của anh chạm vào đôi môi nóng hổi của cô, cảm thấy vô cùng...."run rẩy". Sau đó rất tự nhiên mà anh đáp lại ánh mắt của cô. Cô không biết được anh đang nghĩ gì, cho dù nhìn kĩ đến thế nào đi nữa. Không chỉ vậy, còn tăng thêm tính ngại ngùng

- Có tương cà dính trên mép

- Dù vậy, tôi cũng.....có thể tự làm được mà..... - cô vội lấy khăn bên cạnh lau sạch miệng

- Triệu Hạ Phong - đột nhiên nghe anh gọi tên mình đầy đủ như vậy, cô liền ngẩng mặt. Dùng đôi mắt rụt rè mà nhìn anh, lúc đó, anh chính là có cảm giác thỏa mãn cô chỉ đang nhìn mỗi mình anh thôi - tôi có 2 chuyện muốn nói với em. Một là bây giờ em thích nhìn đâu là quyền của em, nhưng mà tôi tốt bụng cho em biết, ngoại trừ tôi ra, đàn ông trên đời này đều là những tên khốn. Tốt nhất là người có IQ âm như em nên ghi nhớ đi. Hai là, tôi không có hứng thú với chuyện quen tình nhân. Vì vậy những lời người khác nói, em cũng đừng để ý

Anh nói vậy là sao? Anh không muốn yêu ai ư? Không có hứng thú với tình nhân. Là anh.....đang nói anh không hề có hứng thú với cô sao? Vậy đối với anh, cô là cái gì? Còn những cử chỉ thân mật, là như thế nào? Rốt cuộc trong mắt anh, cô là cái gì? Chẳng lẽ đúng như cô nghĩ, cô chỉ là thứ đồ chơi nào đó của anh hay sao?

- Đã nhớ chưa? - thấy cô suy nghĩ lâu, anh chau mày hỏi lại

- Ừm.....ừm..... - chớp trên và chớp dưới? Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Dù hơi thất vọng.....à không, là rất thất vọng. Nhưng cô từng hi vọng mình từng là một người khiến anh hạnh phúc. Khi yêu, người ta thường rất tham lam. Cô cho rằng mình vốn sẽ chẳng có suy nghĩ đó. Nhưng cô lầm rồi. Cô cũng giống như những người khác, khao khát muốn có được anh, khao khát anh một lần yêu lại mình. Nhưng đáng tiếc là.....không có!

- Tiểu Phong! Tiểu Phong! - mãi suy nghĩ mà cô không để ý có người gọi mình từ nãy đến giờ

- A.....hử? Có chuyện gì? - người này, là nhân viên phòng kế toán đây mà, cũng hay thỉnh thoảng sang phòng cô. Nhìn bộ dạng bây giờ của cô ta khó coi quá

- Tôi.....tôi đột nhiên đau bụng quá! - nhìn mờ mờ ra càng nhiều, Hạ Phong vội đỡ lấy cô ta

- Có sao không? Có cần gọi bác sĩ không?

- Không.....không sao. Chắc trưa nay ăn đồ bận bịu. Bây giờ tôi phải đi vệ sinh, nhưng mà.....tài liệu này.....phải giao gấp.....a..... - nhìn cô ta hình như thật sự gấp lắm rồi

- Vậy.....vậy bây giờ phải làm sao? - Hạ Phong cũng rối rắm theo

- Cô.....bây giờ.....đem cái này.....đến phòng.....họp tầng 21.....nhanh lên!.....

- Được được. Cô.....cô mau đi vệ sinh đi. Tôi lập tức đem đi liền!

Không kịp nghe câu “cảm ơn!”, Hạ Phong liền vọt chạy. Nhìn bộ dạng thật giống cô lúc trước. Đi vệ sinh đến nỗi không thể ra sảnh lớn đón tiếp giám đốc. Hầy! Lại giám đốc. Cô đã cố không nghĩ đến anh rồi kia mà. Nghĩ nhiều cũng chỉ thêm đau lòng mà thôi. Ngay từ đầu cô đã không nuôi hi vọng quá lớn. Nhưng chẳng hiểu sao bản thân cứ thất vọng

Nếu hôm đó.....cô đã vô số lần tưởng tượng nếu như cô không bị đau bụng, sẽ không gặp được anh. Lúc trước cô vẫn nghĩ mình thật xui xẻo, nhưng bây giờ cô lại thấy thật may mắn khi gặp anh. Như vậy có phải rất kì quái hay không?

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng họp nặng trĩu, như một thói quen, cô lại đưa đôi mắt mình do thám trước. Hình như ai cũng đang chăm chú nghe thuyết trình. Ô, đằng kia, giám đốc đại nhân mà cô vẫn đang muốn loại ra khỏi suy nghĩ của mình đây mà. Nhìn anh nghiêm túc thật đấy. Về mặt đó của anh, chết thật, vẫn rất hấp dẫn

- Quảng cáo quảng cáo. MẤY NGƯỜI KHÔNG NHỚ NĂM KIA VÌ CÁI QUẢNG CÁO CHẾT TIẾT MÀ BỊ LỖ VỐN HAY SAO? - Tử Thiên sẵn tiện quảng hồ sơ sang một lên, tức giận mà la hét

- Nhưng giám đốc, đó là do cô người mẫu....

- Không nói nhiều nữa - anh khoát tay - bỏ cách quảng cáo đi!

Cô đứng ngoài khẽ giật mình, đáng sợ thật! Tự thấy vẫn là không nên làm chậm trễ tiến trình của cuộc họp thì hơn. Hạ Phong cúi thấp đầu hết mức có thể. Đi phát tài liệu cho từng người. Cũng không quên nở nụ cười cùng câu nói xin lỗi. Hình như anh vẫn chưa thấy cô, vậy cũng tốt, mau phát nhanh nhanh rồi đi về đi

- Cửa tôi đâu? - Tử Thiên xoay ghế lại, thấy ai cũng cầm trên tay tài liệu, còn trước mặt mình thì trống không liền chau mày

- A..... - Hạ Phong vừa phát đến người cuối cùng liền giật mình. Có lẽ vì suy nghĩ quá nhiều nên cô quên mất anh cũng cần có tài liệu. Cô bèn lên chạy lại đặt lên bàn anh. Tử Thiên vì cũng không để ý mà không nhận ra cô. Nói đúng hơn là cô cố che mặt mình lại - xin lỗi giám đốc....

Nhưng mà, lỗi ra ở đâu thế nhỉ? Cô bị bóng tối quay vòng vòng riết cũng chẳng nhớ cửa ra ở đâu nữa. Thôi thì cứ đi quanh tìm vậy. Tử Thiên lật lật tài liệu rồi ngược mặt lên. Cô nhân viên kia ở đâu ra mà cứ đi loay quanh phòng họp này giờ thế không biết. Hạ Phong mừng ra mặt vì tìm thấy cửa ra, cô nhanh chóng băng qua chỗ màn hình chiếu mà quên mất phải cúi đầu xuống

38. Chương 38: Có Giám Đốc Nào Như Anh Không?

- Cô kia! - nghe tiếng gọi, Hạ Phong nuốt ngụm nước miếng quay lại. Không phải chứ, cô đã gần ra đến cửa rồi kia mà

- Vâng..... - cô vụng về đứng thẳng dậy. Tử Thiên hí mắt, dựa người ra sau ghế nhìn cô. Nếu như lúc này không phải anh thấy mặt cô trên màn hình chiếu thì cũng không biết là cô

- Dù sao cũng là nhân viên, phải tham gia cuộc họp chứ

- Sao ă? - cô tròn mắt ngơ ngác. Họp? Họp cái gì chứ? Cô có biết họp hành gì đâu. Hơn nữa đây cũng là cuộc họp quan trọng, làm sao một nhân viên nhỏ bé như cô.....

- Hết chỗ rồi nhỉ? Hay là ngồi đây đi - anh nhìn xung quanh rồi hất mặt bảo cô ngồi vào cái ghế bên tay trái anh

- Giám đốc..... - một trưởng phòng nhắc nhở anh, chỗ đó là của phó tổng. Hắn mới ra ngoài chưa được 5 phút để nghe điện thoại

- Còn không mau ngồi xuống, em đang làm trễ cuộc họp đây - dường như chẳng quan tâm nhiều, anh nghiêm giọng. Đương nhiên cô sợ muốn chết, liền chạy đến ngồi im 1 chỗ. Thật sự, còn không dám nhìn mặt anh. Không biết anh nghĩ gì mà kêu cô ngồi ở chỗ này. Lại còn có tiếng rì rầm bàn tán nữa chứ. Cô xấu hổ muốn chết!

- Chà, chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ? - vừa bị anh nạt xong, ai lại muốn nói thêm gì nữa chứ. Mong rằng cô gái này có thể giúp anh hạ hỏa - à, nhân viên

- Vâng.....vâng..... - nghe gọi, cô lại ngẩng đầu lên, miệng đáp một cách máy móc

- Với tư cách là một khách hàng, em nghĩ công ty nên làm gì để quảng bá sản phẩm?

- À.....ờ..... - Hạ Phong mím môi. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Cô có bao giờ mua đá quý đâu, làm sao mà biết được chứ? Cô run run úp mở, ai cũng đều xì xào, còn anh vẫn kiên nhẫn đợi cô mở miệng, như vậy có hợp lý không chứ? Hạ Phong liếc thấy báo cáo trên màn hình, đầu liền lóe sáng - à, tôi nghĩ, chúng ta nên.....quảng cáo....

Tiêu rồi. Nhìn mặt anh kìa. Cả phòng họp lại rì rầm. Có phải cô nói sai không? Không phải cô lại nói gì ngu ngốc nữa chứ. Hình như anh không hài lòng cho lắm. Lời bàn ra tiếng vào là chuyện đương nhiên, một nhân viên bình thường làm gì lại có suy nghĩ cao siêu nào. À lúc này.....tôi rồi.....lúc này không phải anh luôn phản đối cách quảng cáo này sao? Sao cô còn ngu ngốc nói lại cơ chứ?

Hạ Phong mếu miệng, muôn vạn lần muốn nguyên rửa bản thân. Thật là đồ đại ngốc! Tự nhiên lại nói cái gì vậy chứ. Tử Thiên hẳn giọng, chấn chỉnh lại không khí cuộc họp. Anh nhìn cô rồi lại nhìn lên

- Tôi thấy cách quảng cáo cũng rất tốt đấy!

HẢ???!!!Cái quái gì thế? Anh thấy tốt sao? Không phải lúc đầu anh phản đối sao? Liệu có phải có nhầm lẫn gì không? Mấy vị trưởng phòng trợn mắt há mồm. Nghi ngờ giám đốc có triệu chứng của bệnh đa nhân cách. Lúc này còn la mắng om sòm, bây giờ đã điềm đạm đồng ý. Chuyện gì vậy chứ? Đúng lúc đó Minh Triết trở về, liền thấy không khí hỗn loạn, còn có người nào đó ngồi chỗ của hắn, khỏi nghĩ cũng biết là tác phẩm của ai đó. Hắn hừ lạnh bỏ một hơi ra ngoài. Đồ trọng sắc khinh bạn

- Quảng cáo không phải là cách hiệu quả nhất hay sao? Rất tốt - anh gật gật đầu. Anh đang....tán dương cô sao? - về triển khai rồi gửi bản kế hoạch cho tôi - anh như vậy liền đứng dậy, kết thúc cuộc họp. Cô liền bèn lên chạy theo

Đang chạy theo giữa đường thì điện thoại rung. Là tin nhắn. Từ anh???!!! Mới đó mà đã nhắn tin, nhanh vậy sao? Cô mở tin nhắn, cả người lại mềm nhũn ra. Hạ Phong lại cảm giác mặt mình nóng lên, cô vội chạy về văn phòng. “Tối nay, đi xem phim không?”. Là lần đầu đi xem phim. Mà cũng từng, lần đó không tính được, lúc đó là xem ở nhà, cũng giống như xem ti vi vậy. Có được tính là hẹn hò không nhỉ? Mà hẹn hò gì chứ. Hạ Phong lắc lắc đầu rồi trở lại làm việc. Dù vậy, tâm trạng của cô cũng rất tốt

Tin đồn không chỉ trong đám nhân viên mà các trưởng phòng cũng bắt đầu xì xào. “Biểu hiện” ngày hôm qua của giám đốc tốt quá mà. Có giám đốc nào mà lại tùy hứng như vậy không chứ. Quyết định cả số phận của công ty chỉ thông qua một câu nói của cô nhân viên văn phòng nhỏ bé. Mà không, sau ngày hôm qua thì chính là cô tình nhân chứ không phải nhân viên nữa rồi

- Tiểu Phong..... - đứng trước cửa nhà cô, Tử Thiên yêu cầu gọi cô lại

- Vâng?

- Em.....dọn qua sống với tôi nhé?

Sống.....sống chung???!!! Có phải còn quá sớm hay không? Có phải có kết cục giống như cô đang tưởng tượng. Anh chiếm lấy trái tim, chiếm lấy thân xác của cô rồi vất cô đi hay không? Cô từng tuổi này rồi

cũng chưa từng sống chung với người đàn ông nào. Trong một quãng thời gian ngắn như vậy, anh bắt cô phải giải quyết như thế nào. Ngoan ngoãn gật đầu chấp nhận yêu cầu của anh hay là nói cô cần thời gian suy nghĩ

Dù sao cũng đâu phải mối quan hệ lâu dài gì, suy nghĩ hay không cũng thế thôi. Nếu không phải cô, cũng sẽ có người khác thế chỗ. Há gì cô phải lưỡng lự lâu đến như vậy. Anh chính là đối xử với cô loại quan hệ đó. Cô thừa biết đó là thú vui của những kẻ lăm tiền mà. Vậy mà cô vẫn ngu ngốc dần thân vào. Dù anh nhiều lần cứu cô, cô yêu anh nhiều, nhưng mà cô cũng biết, mình sẽ bị tổn thương lần nữa. Liệu cô muốn như thế nào đây? Chính cô cũng không biết nữa

Hạ Phong trầm ngâm suy nghĩ. Anh biết đối với cô chuyện này hẳn phải cân nhắc kĩ. Không sao cả, anh cũng không gấp. Chỉ là anh thấy mình 1 ngày gặp cô 2 lần không bao giờ là đủ. Anh muốn hằng ngày hằng giờ đều ở cùng cô. Cùng ăn, cùng xem phim, cùng đi chơi nữa. Với lại, anh cũng muốn giữ cô bên mình để cô không gặp nguy hiểm gì. Anh muốn mình thật sự có trách nhiệm chăm sóc cho cô. Anh chưa bao giờ có loại suy nghĩ chín chắn như vậy, đây là lần đầu tiên đấy. Cho nên anh rất trông đợi

- Tôi không muốn - cô gỡ tay anh ra, lạnh lùng lùi lại một bước

- Tại sao? - anh hơi hụt hẫng. Sao thái độ của cô lại đột nhiên hờ hững như vậy?

- Rốt cuộc đối với anh, tôi là cái gì? Tôi luôn muốn hỏi như vậy đấy - cô ngược đôi mắt từ lúc nào đã ngập nước hỏi anh. Tử Thiên lúng túng, không biết cô đang nghĩ cái gì

- Em hỏi cái gì mà kì quái quá vậy?

- Tôi có một chút vị trí nào trong lòng anh không, hay chỉ là món đồ chơi, chơi xong rồi bỏ? - anh còn không biết cô có thể nói ra những lời sắc bén như vậy đấy. Có hơi bất ngờ, nhưng chợt nhận ra cô đang nói mình, anh lại nghiêm nghị

- Em thật sự nghĩ như vậy sao? - anh nhìn thẳng vào mắt cô mà hỏi. Có thật....cô nghĩ anh là hạng người thích chơi qua đường? Hơn nữa chẳng phải lúc trước anh bảo cô nhớ kĩ, anh không có hứng thú với quan hệ tình nhân sao? Đã nhanh chóng quên rồi

- Ừm.....

Chỉ một tiếng “ừm” của cô thôi, toàn bộ hi vọng của anh đều sụp đổ. Hạ Phong lau nước mắt, quay lưng bỏ vào nhà. Sững người một lúc, Tử Thiên vội giữ cô lại

- Tiểu Phong.....

- BUÔNG TÔI RA! Tôi mệt mỗi khi phải làm đồ chơi cho anh lắm rồi

Hạ Phong hất tay anh rồi chạy thẳng vào nhà, đóng sầm cửa lại. Cô không muốn đâu, cô không muốn phải đối xử tàn nhẫn như vậy với anh. Nhưng mà, cô cũng sợ mình bị tổn thương, sẽ không chịu nổi đả kích này nọ. Cô cũng không biết anh đang nghĩ gì nữa. Cô trượt dài trên cửa, cúi đầu khóc nức nở. Lúc này, nhìn thấy dáng vẻ bi thương của anh, cô đã nghĩ mình lắm, nhưng lúc đó đầu óc cô rối bời, thật sự chẳng thể nghĩ thêm gì nữa

Cô chỉ sợ mình nhìn thấy ánh mắt của anh sẽ mềm lòng mất, nên đã vội bỏ vào nhà. Vậy mà anh còn níu cô lại, gọi cô 2 tiếng “tiểu Phong” nghe thật ngọt ngào, lúc đó cô đã không kìm chế nổi mà hét lớn với anh. Cô cảm thấy mình có lỗi nhiều lắm. Có thể nào, ngày mai anh sẽ lập tức sa thải cô hay không? Như vậy cũng tốt, cô sẽ không phải chạm mặt anh hằng ngày nữa. Liệu như vậy, có ổn không?

Đứng trước bờ vực đó, cô đã lựa chọn bảo vệ cho mình. Có thể, anh sẽ chẳng bị tổn thương gì đâu. Vì anh đâu có hứng thú gì với cô, cùng lắm chỉ hụt hẫng vài giờ mà thôi. Cô khóc đến đỏ hoe cả mắt. Cô hé đầu nhìn qua cửa sổ, xe đã rời đi rồi. Anh đã về rồi. Vậy là hết rồi. Thật sự....kết thúc thật rồi

39. Chương 39: Lời Tỏ Tình Vội Vã

Phòng khách lại xuất hiện trước mặt anh. Tiếng chào của người làm càng làm anh ghét cay ghét đắng hơn. Anh từ đầu vốn đã không hiểu. Nếu cô không thích thì thôi, tại sao lại nói những lời nặng nề đến vậy? Anh chưa bao giờ xem cô là thứ đồ chơi tiêu khiển nào cả. Làm thế nào cô lại có suy nghĩ quá đáng như vậy chứ? Không tin tưởng anh sao?

- KHỐN KIẾP! - Tử Thiên chửi thề rồi đập hết bàn ghế. Tiếng thủy tinh vỡ tan tành nghe giống như tiếng vỡ của trái tim anh vậy

Anh mệt mỏi khụy 2 chân xuống đất. Cô thật là quá đáng! Lúc nào anh cũng đối xử tốt với cô, vậy mà chỉ một khắc, cô đã đập văng anh ra ngoài. Cô mới đúng là kẻ trêu đùa trái tim người khác. Anh nằm lần bảy lượt cứu cô, đã hôn cô, như vậy còn chưa đủ? Nay anh lại rủ cô về chung nhà, cô lại nổi cáu lên muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh

Người làm nhìn thấy anh điên tiết lên thì không dám lại gần, mặc cho thủy tinh rơi lã chã rất nhiều mà tay anh cũng bị thương. Máu rỉ ra từ đầu ngón tay cũng không làm anh bận tâm. Anh chẳng hiểu cái gì hết. Lý do của tất cả những chuyện này. Anh cũng chẳng hề đối xử tệ với cô, mà cô cũng không hề ca thán gì anh. Sao đột nhiên lại như vậy?

Tử Thiên lững thững đứng dậy, nghiêng ngả đi lên lầu. Người làm sốt sắng lo cho anh. Làm sao đây? Hình như chảy máu rất nhiều. Vết thương nếu không sát trùng sẽ nguy hiểm lắm. Nhìn tâm trạng anh vừa về nhà đã tồi tệ, hẳn là hôm nay có chuyện rồi. Ngày nào mà chẳng có chuyện, mấy ngày trước đã ủ rũ đến không muốn về nhà ăn cơm. Cũng may có Hồ thiếu gia nhắc nhở dặn dò. Hôm qua vừa mới vui vẻ được trọn 1 ngày, hôm nay lại nổi giận. Tâm trạng cậu chủ từ khi nào lại biến đổi như thời tiết vậy?

- Xin nghỉ làm? - Tử Thiên nhú mày hỏi lại rồi cúp máy. Cô dám nghỉ làm sao? Là muốn trốn tránh anh

Chắc chắn là có chuyện gì đó, nếu không nói rõ, làm sao biết trong lòng cô đang nghĩ cái quái gì chứ? Điều đó càng làm anh khó chịu hơn nữa. Chính vì thái độ cứ úp úp mở mở của cô làm anh tức điên lên. Anh hoàn toàn chưa từng có suy nghĩ muốn kết thúc mối quan hệ của hai người một cách lãng nhách như vậy. Cho nên, cho đến khi anh tắt thở, cô cũng tuyệt đối đừng có cái thái độ muốn trốn tránh anh kia

Minh Triết hôm nay đã lần thứ 2 gọi anh rồi. Có chuyện gì lại khiến anh thiếu tập trung nhiều lần trong 1 ngày đến như vậy. Hôm nay hình như Tiểu Phong nghỉ làm. Khởi nghĩ cũng biết là có chuyện gì. Hẳn lại còn chưa tính sổ với anh chuyện nhường ghế ngồi cho cô. Dù thế nào cũng phải có mức độ thôi chứ, nghe mấy trưởng phòng đồn chuyện tốt mà anh đã làm. Hầy, thật hết nói nổi cái tên quái đản này!

Làm sao, hôm nay lại buồn phiền chuyện của cô chứ gì. Có chết hẳn cũng không bao giờ làm ơn ban phước cho anh nữa đâu. Giận dữ gì thì đi mà tự giải quyết đi nhé, hẳn đây cũng chưa rảnh rồi như vậy. Nhưng mà loại người không có kinh nghiệm trong tình trường, kiến thức xã hội lại bằng số 0 tròn trĩnh thì liệu có hiểu nổi cô không. Nói đi cũng phải nói lại, cô là người con gái đơn giản nhất mà hẳn từng gặp. Như vậy cũng không phải là quá khó với anh, chỉ là không biết anh có ứng phó nổi không mà thôi

Mới có một chút mà đã trưng ra bộ mặt thảm thương như vậy. Liệu nếu sau này kết hôn rồi cãi vã nhau, anh chắc cũng sẽ đem cái Phúc Nhật này trở thành trung tâm tư vấn chuyện hôn nhân mất. Không ổn, ai chứ tên này thì hẳn biết thừa, chuyện quái đản gì mà anh có thể không làm chứ

- Điện thoại cho cô ấy đi! - Tử Thiên nhú mày nhìn hẳn - khụ.....ý mình nói là tiểu Phong ấy

- Tưởng mình có IQ thấp như cậu sao? Chuyện thừa ai cũng biết - ngay cả một cái than thở cũng không có, anh lập tức sỉ nhục hẳn. Thật uống công Minh Triết rủ lòng tốt. Thật hối hận quá!

- Ủ đây. Cứ coi thường mình đi, loại người như cậu bị gái đá đi cho thừa

“Loại người như cậu bị gái đá đi cho thừa”....câu nói của hẳn cứ vang vọng trong đầu anh. Loại người như anh.....là như thế nào? Thật sự loại người như anh sẽ bị phụ nữ đá đến 2 lần hay sao? Hay thậm chí, còn đá nhanh hơn lần đầu nữa. Thật là tội nghiệp. Hẳn là thấy anh rất đáng thương rồi. Tử Thiên thở dài, ánh mắt lại chậm tới mẫu giấy dán màu hồng còn dán chặt trên đèn. Hừ, cái tờ giấy.....cũng làm anh thấy bản thân mình đáng thương nữa

Anh từ lâu đã không để ý. Trời cũng đã hết lạnh mất rồi. Nhanh như vậy, đã giữa mùa xuân rồi sao? Anh nhìn ra ngoài đường, mọi người đã không còn mặc áo khoác nữa. Quá nhiều chuyện xảy ra làm anh quên mất nhịp sống của mình. Mà hình như người làm đảo lộn cuộc sống dạo gần đây của anh là cô thì phải. Vậy mà bây giờ cô đang ở đâu vậy chứ?

- Dừng xe! - kia chẳng phải là cô gái mà anh vừa nghĩ đến hay sao? Bây giờ còn đi ngoài đường làm cái gì thế không biết. Nhìn giống như tự kỷ vậy, cũng chẳng thèm trả lời điện thoại của anh nữa. Để xem hôm nay anh phải nói cho ra nhẽ - TRIỆU HẠ PHONG!

Theo phản xạ, cô lập tức quay đầu lại. Woa, cô vừa nghĩ đến anh, anh liền xuất hiện, giống như gặp quỷ, cô lại nhanh chóng co chân bỏ chạy. Còn dám bỏ chạy? Tử Thiên đạp nhất chân dài làm sao lại không đuổi kịp cô

- Em tránh mặt tôi? - anh không ngại mà dùng lực mạnh với cô, cả người cô như con nhím đập thẳng vào người anh. Hạ Phong vội xoa xoa mũi của mình. Đau quá! Nhưng cô không dám than

- Tôi.....tôi đâu có tránh anh đâu

- Còn chối? Muốn chết hả? - Hạ Phong vội lắc lắc đầu - tại sao nghĩ làm? - thấy cô im lặng, anh lại nói tiếp - được rồi, coi như là muốn tránh mặt tôi. Vậy tại sao lại tránh mặt tôi? - cô lại im lặng - được rồi, là do chuyện tối qua. Vậy tại sao em lại nghĩ tôi coi em là đồ chơi - anh cứ giống như nhìn thấu hết tâm can của cô. Mỗi một câu hỏi, mỗi một câu trả lời đều xoáy thẳng vào vấn đề

- Thì tại.....thì tại..... - anh nheo mắt, kiên nhẫn đợi cô nói tiếp - tại anh nói là không có hứng thú với tình nhân, vậy mà còn rủ tôi.....rủ tôi sang sống chung.....nữa..... - Hạ Phong lí nhí trong miệng, chỉ sợ lại bị anh mắng hay nói những lời khó nghe nữa

- Em thật..... - Tử Thiên vừa nghe xong cái lí do chết tiệt của cô thì nghiêng răng, không còn lời nào để mà nói nữa. Hạ Phong nhìn anh chờ đợi - THẬT NGỐC CHỊU KHÔNG NỔI - Tử Thiên thở đến muốn tăng huyết áp. Làm sao có thể tồn tại loại đầu óc kì quái đến vậy chứ? Một cộng một lại không nói bằng hai, cô chính là thể loại gì vậy?

- Hả? - lại mắng cô ngốc nữa sao? Thật là buồn đó! Tử Thiên siết chặt bả vai cô, kẻ sát mặt mình. Trong tình huống này....lại đi hôn cô sao?

Hạ Phong đứng trân ở đó, cả người cứng đờ. Nụ hôn của anh vẫn ngọt ngào như vậy. Dù cho tâm trạng thế nào anh cũng rất nhẹ nhàng khi hôn cô. Nhưng mà nụ hôn nhẹ nhàng đó, chính cô cũng không muốn dứt. Tại sao anh lại hôn cô? Tử Thiên vòng tay siết chặt eo cô, cơ thể 2 người dính chặt vào nhau

Hạ Phong cả người run run, nhưng không dám đẩy anh ra. Tựa hồ cô cũng rất thích nụ hôn này. Cô lười biếng để ý đến suy nghĩ của mình, mặc dù lí trí đang gào thét thế nào, chỉ là chuyện cô thích, trong phút chốc không thể nào chối bỏ

Anh dứt nụ hôn, nhìn gò má ửng hồng vì thở gấp dưới tầm mắt của mình mà động tình. Chết tiệt! Cho dù tức giận đến muốn mắng xối xả vào mặt cô, muốn dùng tất cả từ ngữ thô lỗ nhất mắng cô, nhưng tại sao lời không thể thốt ra nổi. Anh đối với cô chính là cảm giác này, nuông chiều đến không nổi to tiếng. Cô mở mắt chăm chăm nhìn anh. Chờ đợi một câu giải thích. Hơi thở của anh phả vào mặt cô, đầy nam tính

- Anh đã nói những lời anh nói em phải nhớ kĩ kia mà. Thứ nhất, anh lớn rồi, sẽ không thích chơi đồ hàng nữa. Thứ hai, anh sẽ không bao giờ hôn người mà mình không có tình cảm. Thứ ba, cái mà.....cái không có hứng thú với tình nhân, ý nói là anh sẽ không bắt cá nhiều tay. Sao điều đơn giản vậy mà em cũng hiểu lầm là sao? - anh kiên nhẫn mà giải thích cho cô. Hạ Phong há mồm nghe anh nói một tràng thuyết giảng. Hình như là cô hiểu lắm nghĩa của từ “tình nhân”. Toi rồi!

- Vậy.....a..... - Tử Thiên cụng trán của mình với cô

- Cho nên..... - tiếng nỉ non của anh làm mang tai của cô đỏ cả lên - cho nên....chúng ta qua lại đi - Giọng anh ấm quá! Lại mang hơi hương nài nỉ. Mà cô hiện giờ, hiểu lắm được giải tỏa, chỉ là cô hiểu lắm thôi, thật là may quá! Cô mừng đến rơi nước mắt. Thật là quá may mắn mà!

- Ừm..... - được người mình thích thích lại, có gì mà không vui nữa chứ. Tử Thiên cười thành tiếng, hạnh phúc ôm cô trợn vào lòng. Tốt quá rồi! Đến cuối cùng cô cũng không làm anh thất vọng - ừm....giám đốc.....
- cô ngửa mặt hỏi anh - vậy anh có tình cảm với em.....là lúc anh kể em nghe chuyện gia đình sao?
- Còn gọi anh là giám đốc nữa? - anh cốc vào đầu cô - còn có rất nhiều từ để em gọi anh mà. “Tử Thiên”, “Thiên Thiên”, hay “Tiểu Thiên” như em cũng được. Bằng không thì “anh yêu”, hay “chồng à”, đương nhiên, anh sẽ không ngại đâu
- Xi..... - cô bĩu môi, ai thèm gọi anh bằng mấy cái tên gớm chết đó chứ. Người ta nhìn vào ngại chết
- Nhưng mà nụ hôn đầu của chúng ta là lúc ở quán bar cơ
- Quán bar? Chứ không phải hôm sinh nhật anh sao? Mà hôm quán bar chúng ta có hôn nhau sao?
- Hôm sinh nhật anh có hôn em à? Anh không nhớ nữa
- Rồi cuộc chúng ta đã hôn nhau bao nhiêu lần vậy? - sao cô có cảm giác hoang mang, còn có những chuyện cô không biết nữa sao?

40. Chương 40: Kì Thiên Ân!

Minh Triết trợn mắt, đứng không khác một bức tượng. Có phải hắn nghe lầm? Chắc dạo này căng thẳng quá nên sinh ra ảo giác thôi. Nhưng nếu đúng thật hắn không nghe lầm, có phải anh vừa nói “Miễn cho cậu tăng ca”. Không phải chứ. Nhìn kia nhìn kia, sáng sớm tiết xuân đã xuất hiện trên mặt. Lại còn nói những câu quái gở, chắc là đã có chuyện tốt xảy ra được. Đây, chính là vẻ mặt đã lâu lắm rồi hắn chưa có thấy. Thật nhớ lúc còn học đại học quá. Nếu mọi chuyện không xảy ra quá xấu thì.....

Minh Triết nghĩ như ông cụ non, rồi lặng lẽ thở dài. Dù sao bây giờ mọi chuyện cũng quá tốt rồi. Chắc là có chuyện vui gì đó với cô. Chắc không phải là 2 người đã chính thức hẹn hò với nhau đâu nhỉ? Nếu không, tiểu Phong.....một bên hắn lại thấy tội cho anh, muốn 2 người đến với nhau, một bên lại thấy cắn rứt trong lòng, số phận tiểu Phong sau này.....liệu sẽ ra sao đây?

- Gì chứ? Còn rủ đi đánh tennis, có phải hôm nay có bão không? - hắn vừa đi sau anh vừa lẩm bầm trong miệng. Cả ngày nay anh chưa hề tức giận một lần nào với hắn, làm hắn vừa mừng vừa sợ - Tề Văn Thoại?

Người đàn ông mặc bộ đồ thể thao quay lưng lại, hiện ra nụ cười hài lòng thân mật mà hắn vô cùng ghét. Tử Thiên cũng vì gương mặt đó mà nụ cười khép lại. Ngày vui hôm nay lại bị hắn ra phá rồi

- Yo, lâu không gặp 2 người. Tôi nhớ lắm đó! Cùng làm một trận đi

Văn Thoại thích đùa, nhưng anh thì không. Tuy nhiên anh vẫn muốn đấu với hắn ta một trận. Bởi vì trình độ của hắn ta không bao giờ bằng anh, cho nên mấy năm gần đây hắn luôn luyện tập siêng năng cũng chỉ mong tới ngày này. Còn anh thì không quan tâm mấy, đơn giản anh chỉ muốn trả đũa vụ của cô mà thôi

Ngay từ lúc phát bóng, Minh Triết đã có linh cảm trận đấu này sẽ kéo dài rất lâu. Hắn ngồi im trên băng ghế, nuốt nước miếng. Đánh bóng thôi mà, chơi thể thao có cần phải căng thẳng thế này không? À rồi, chắc lại là cuộc chiến giữa hai người đàn ông. Minh Triết lúc cô bị bắt cũng có điều tra về hắn nhưng lúc đó, hắn đang ở Nam Phi, lại cắt đứt liên lạc, nếu phải lặn lội đến đó chỉ để hỏi thăm chút tin tức thì thật phí công. Cho nên hắn không làm là vậy

- Lúc trước.....4 người chúng ta chơi rất vui với nhau.....Bốp..... - Tử Thiên mặt vẫn không biến sắc đỡ trái bóng, mặc cho giọng đùa giễu cợt của Văn Thoại - cậu và Thiên Ân.....đấu với tôi cùng Minh Triết.....

BỐP.... Tử Thiên dùng lực cực mạnh, đánh chệch trái bóng ra ngoài. Anh nghĩ mình chẳng còn đủ kiên nhẫn ngồi tán dóc với tên này nữa. Nghe lải nhải cứ như có loài muỗi vo ve bên cạnh, làm lỗ tai anh muốn ngứa chết. Tử Thiên thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về

- Về sớm thế - Văn Thoại uống ngụm nước - cậu và cô gái nhỏ thế nào rồi, vẫn tốt chứ hả?
- Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng nhắc đến cô ấy nữa. Chịu đựng cũng chỉ có giới hạn thôi - anh lạnh lùng khoát túi
- Nhân tiện, Thiên Ân về nước lần này có lẽ sẽ rất thú vị đấy

Không thèm trả lời lại, anh và Minh Triết đi bộ thẳng ra xe ra về. Văn Thoại nhếch môi. Thiên Ân sắp về rồi, có lẽ nghe tin này, anh sẽ rất hoang mang. Lo sợ sao? Sợ còn tình cảm à? Sợ mình sẽ phân vân giữa 2 người đàn bà sao?

Hạ Phong cầm hộp cơm tung tăng lên văn phòng anh. Lâu lắm rồi hai người chưa ăn cơm ở văn phòng. Nhưng mà lí do chính khiến cô thật sự vui hôm nay chính là.....từ hôm nay 2 người chính thức hẹn hò rồi. Có gì vui hơn nữa chứ? Mới sáng thức dậy, cô liền nghĩ đến ngày hẹn hò đầu tiên, liền nghĩ ngay đến gương mặt anh

Mà sắp đến sinh nhật cô rồi. Hôm đó cô sẽ tạo bất ngờ cho anh. Cô sẽ mời anh đến nhà ăn cơm, cô sẽ tự tay nấu một bữa thật ngon, thật ngon như ở nhà hàng 5 sao cho anh, sẽ không phải là tô mỳ tôm chán ngắt nữa. Có lẽ.....anh sẽ khen cô một chút. Dù sao tài nghệ nấu ăn của cô cũng không quá tệ. Chỉ tưởng tượng đến ngày hôm đó thôi cô cũng ngượng đến đỏ cả mặt

- Tiểu Phong.....
- Vâng? - nghe Anna gọi, cô quay lại - có chuyện gì sao?
- Ủm, giám đốc đang họp rồi, anh ấy kêu trưa nay cô không cần ăn cơm cùng đâu, có gì anh ấy sẽ gọi - Anna miễn cưỡng nở nụ cười tươi như thường lệ. 1 tia thất vọng thoáng qua, Hạ Phong chỉ “ừ” một tiếng rồi quay người đi

“Xin lỗi, tôi cũng không muốn nói dối cô đâu”, Anna đờm buồn nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn của cô. Hộp cơm trên tay đã nguội ngắt từ lúc nào. Chuyện này cũng là bất đắc dĩ, Minh Triết chính là đặc biệt cẩn thận cô dấu nhem chuyện này, bất cứ giá nào cũng không được cho Hạ Phong biết về mối quan hệ giữa giám đốc và người phụ nữ đó. Là lệnh cấm! Anna hướng mắt về phía cánh cửa đóng im ỉm mà lúc này, một cô gái xinh đẹp vừa đi vào

- Thiên, cách bài trí căn phòng này thật đẹp! Khác xa với tính cách của anh đấy - cô gái cao 1m75, gương mặt thanh thoát với sống mũi cao và làn da trắng như trứng gà bóc, đôi môi đỏ mọng nhô lên, bàn tay tao nhã sờ vào rèm cửa màu trắng bằng ren
- Cô tới đây làm gì? - anh một khắc quan tâm cũng không có, chỉ lạnh lùng như muốn đuổi đi
- Anh lạnh lùng quá đó! Em chỉ muốn tới thăm anh thôi mà - cô gái quay phắt lại, đi tới ngồi trên ghế salong. Thật sự cô rất xinh đẹp, vẻ đẹp sắc sảo đến nỗi khiến anh phải tán dương. Nhưng giọng điệu ngọt ngào của cô càng làm anh khinh miệt
- Ở đây không phải trường quay, đừng diễn nữa. Tôi không muốn đáp ứng bất kì yêu cầu gì của cô, mời cô về đi - anh quay mặt sang hướng khác, đôi mắt vẫn còn dao động khi nhìn thấy người con gái đó - người làm anh đau khổ suốt nhiều năm qua
- Em không có diễn, em cũng không muốn gì ở anh cả. Em chỉ muốn.....chúng ta.... - Thiên Ân cúi đầu buồn phiền, cô rất muốn, rất muốn lại gần anh một lần nữa
- Tôi và cô từ lâu cũng không can hệ đến 2 chữ “chúng ta” rồi. Hơn nữa, tôi không muốn bạn gái của mình biết đến sự tồn tại nào của cô đâu
- Bạn gái? À....em có nghe Thoại nói qua. Là cô gái nhân viên của anh, rất đặc biệt, em còn thắc mắc không biết cô ấy như thế nào. Lại bị anh xua đuổi rồi
- Kì Thiên Ân, tôi nói cho cô biết, cô 1 khắc cũng đừng có suy nghĩ tiếp cận tiểu Phong. Tôi cấm đấy! - nghe Thiên Ân vừa có loại suy nghĩ đó, anh liền trừng mắt cảnh cáo. Cô chỉ nhếch môi cười nhạt, đau đớn thật đấy. Bây giờ vị trí quan trọng nhất của cô trong lòng anh đã bị thay thế mất rồi

- Tiểu Phong? Cái tên đặc biệt thật đấy, hơn nữa anh còn gọi rất thân mật. Tử Thiên, anh chưa từng gọi tên người con gái nào thân mật trước mặt em cả

- CÔ NÓI ĐỦ CHƯA? - Tử Thiên đứng dậy, hét vào mặt cô - cô bị sao vậy? Năm xưa là cô bỏ tôi mà đi, bây giờ quay về, cô có ý định gì đây? Hơn nữa, tôi không có thay đổi thói quen, tôi cũng sẽ chẳng bao giờ gọi tên cô thân mật trước mặt tiểu Phong đâu

- Anh lầm rồi, chúng ta chưa từng chia tay - Thiên Ân ngược đôi mắt sắc bén nhìn anh, giống như muốn chứng tỏ 2 người chưa bao giờ có chuyện gì xảy ra

- CÚT RA NGOÀI. NGAY-LẬP-TỨC!

Anh không thể ngờ, mình năm xưa lại quen với loại người quỷ quyệt này. Cô ta bây giờ thay đổi nhiều quá! Nhiều đến nỗi anh cảm thấy kinh tởm, và cũng thấy hận chính bản thân vì đã yêu, đau khổ vì cô ta trong suốt thời gian dài như vậy. Cô gái ngày xưa anh quen không phải như vậy, cô rất đơn thuần, rất năng động, không phải xấu xa như bây giờ

Thiên Ân nhìn anh xúc động cũng không muốn nói nhiều nữa, cô xách túi ra về. Đáng ra 2 người nên là một cặp trai tài gái sắc mới phải, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, là do anh không giữ vững lập trường của mình, lại dễ dàng thay lòng như vậy. Cô vốn tưởng anh sẽ yêu cô cho đến lúc chết, hóa ra khi trở về, anh đã có người khác. Nhưng cô vẫn không muốn bỏ cuộc, cô muốn giành lại anh, giống như lúc trước vậy, anh sẽ bám riết lấy cô không rời

Tử Thiên giận quá hóa hồ đồ. Tuyệt đối, anh sẽ không để tiểu Phong biết đến cô ta, dù là muốn hay không. Hiện tại anh và cô chỉ mới bắt đầu mối quan hệ, anh không muốn vì chuyện không đâu mà làm cô bận tâm, đặc biệt tiểu Phong cũng rất nhạy cảm. Mà cô ta, Thiên Ân, lại đang có cái suy nghĩ quái quỷ trong đầu. Không biết được cô ta có cấu kết với Văn Thoại để làm chuyện gì không nữa

41. Chương 41: Chỉ Cần Có Em....có Em Thôi Là Đủ

Ế? Mọi người có chuyện gì mà tập trung đông đúc thế? Hạ Phong vừa tiu nghỉu từ tầng 38 đi xuống thì vội lại xem sao. Khó khăn lắm cô mới chen được vào giữa. Đập vào mắt cô là cuốn tạp chí thời trang hạng A. Ở giữa chẳng phải là người mẫu diễn viên Kì Thiên Ân đó sao? Cô cầm cuốn tạp chí lên coi kĩ. Woaaaa, quả thực là rất đẹp!

Đây là một trong những người cô hâm mộ. Cô ấy vừa xinh đẹp, lại vừa tài giỏi, nghe nói cư xử cũng rất đúng mực. Con người thâm thúy như chứa đựng cả dải ngân hà, làn da trắng sáng như ngọc, vóc dáng lại càng không còn gì để bàn cãi Kì Thiên Ân này làm việc ở nước ngoài cũng nhiều năm rồi, sự nghiệp như điều gặp gió, sao đột nhiên lại muốn trở về nước thế nhỉ?

- Nghe nói, cô ấy về đây vì chuyện riêng đó

- Nghe nói là muốn tìm lại tình yêu cũ

- Nực cười, người ta xinh đẹp giàu có, muốn bao nhiêu đàn ông không được. Có sao lại tìm một người xưa mà chưa chắc bây giờ còn độc thân

- Chuyện, người ta nào ở đây, Kì Thiên Ân không phải sống rất tình cảm đó sao? Có lẽ trong lòng vẫn luôn có một người thì sao?

- Vậy cô nói xem, tại sao cô ấy lại ra nước ngoài lâu như vậy?

Wao wao, hình như chủ đề nói chuyện càng ngày càng lấn sang đời tư của người khác rồi. Hạ Phong mệt mỏi quá cũng buông tờ tạp chí trên tay, đi về chỗ làm việc. Chuyện của cô đây còn lo chưa xong, huống gì bây giờ lại đi lo chuyện của người khác. Mà đúng rồi, hình như cô hẹn với anh....ừm, nói ra thì hơi ngại nhưng....cô đã đồng ý chuyển sang nhà anh rồi

Khụ.....thật ra cũng vì không chịu nổi ánh mắt thẹn thùng đến buồn cười của anh cho nên....à mà thôi, đầu sao cô cũng rất tin tưởng anh rồi. Cho nên chuyện đó.....cứ thuận theo tự nhiên là được. Mà cũng nói, chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật, kể cả với Minh Triết, bởi vì cô rất ngại. Hơn nữa, nếu Thiếu Tấn biết chuyện này, nhất định sẽ không để yên

Mà nếu chuyển sang nhà anh sớm như vậy, cô sẽ không thể làm tiệc tại nhà cô được nữa rồi. Thôi thì làm ở nhà anh cũng không sao. Chỉ cần hôm đó kêu người làm nghỉ một bữa là được. Mà nhắc mới nhớ, đã lâu lắm rồi cô chưa gặp Thiếu Tấn. Chắc hẳn buồn lắm. Suy cho cùng là cô cũng nên im lặng, để hẳn từ từ chữa lành vết thương lòng, mặc dù biết chuyện cô đang hạnh phúc với anh rất quá đáng

Nếu vậy, cô cũng đã thống nhất với Tử Thiên, cô sẽ tự bắt taxi về nhà anh, không cần anh đưa đón, mất công lại có lời ra tiếng vào nữa, rất không hay. Mà hành lí hình như anh cũng đã cho người chuyển hết trong hôm nay rồi thì phải. Sao lại nhanh quá vậy? Cô đến bây giờ vẫn không tin nổi là mình sắp bước vào nhà anh. Có phải quá hấp tấp không?

Nghĩ đến chuyện đó.....cô lại đỏ hết cả mặt. Nếu lỡ như....lỡ như xảy ra chuyện đó, thì cô biết phải làm sao? Ày, đầu óc cô sao lại đen tối như vậy, toàn nghĩ những chuyện không đâu. Nhưng tính ra, cô từng tuổi này cũng chưa hề có kinh nghiệm yêu đương gì hết, kể cả chuyện giường chiếu cũng hoàn toàn mù tịt. Xem ra.....hơi khó đây

Ồ, thì ra anh chưa về. Vậy cô tranh thủ lên tắm rửa sau đó xuống làm một bữa tối cũng không tệ. Đến đây vài lần cô coi như cũng thông thuộc địa hình. Mà người làm thì chỉ dạy rất tận tình cho cô nữa. Nhưng mà.....sao cô thấy cái phòng này quen quen. Đây chẳng phải là.....là phòng của anh hay sao???!!! Cô trợn mắt nhìn người làm đứng bên cạnh, rồi cũng chỉ nhận được nụ cười ẩn ý

Vậy là thế nào? Cô và anh lại sống chung 1 nhà, dùng chung 1 phòng sao? Không được, cô vẫn chưa thích ứng nổi đâu. Cô cười méo miệng nhìn âu yếm lại chị người làm, nhưng không có kết quả. Hình như đồ đạc của cô đều được sắp hết vào trong rồi. Cô tự hỏi nhà anh có phải còn rất nhiều phòng trống, tại sao lại xếp cô vào chung phòng với anh? Như vậy không phải là quá lãng phí hay sao?

Đấu tranh tư tưởng một hồi, cô nghĩ mình nên.....đi tắm trước đã thì hơn. Nước nóng đã được bật sẵn, phòng tắm cũng rất rộng. Rất thoải mái! Sau một ngày làm việc mệt mỏi mà được đắm mình trong nước ấm thì không còn gì bằng. Tóc ướt chưa kịp khô, cô liền chạy ngay xuống nhà. Muốn xem thử trong bếp có gì không, đột nhiên cô có cảm giác muốn nấu thứ gì đó cho anh ăn

- Tử Thiên, sao anh..... - cô vừa thấy anh ngoài cửa, liền cười hỏi. Nhưng mà hình như....anh có chuyện

Tử Thiên thả cặp da xuống đất, tiến tới ôm chầm lấy cô. Hạ Phong tay chân lóng ngóng, không hiểu là có chuyện gì. Sao đột nhiên lại ôm cô? Tử Thiên siết chặt cô vào lòng. Hương thơm từ mùi sữa tắm trên người cô làm anh ngất ngây. Dù cả ngày nay phải quần quật với công việc hay vì chuyện gì khác, chỉ cần ôm cô vào lòng mỗi tối thì cũng sẽ không sao nữa hết

Còn nữa, là anh đã suy nghĩ quá sâu xa rồi. Tiểu Phong đang ở ngay trước mặt anh, sống trong nhà của anh, làm cũng ở chỗ của anh, làm sao cô có thể đi đâu khác nữa chứ. Anh chỉ sợ Kì Thiên Ân nói những lời không hay với cô mà thôi. Cho nên bằng mọi cách anh sẽ không để cô ta có cơ hội làm tổn thương đến cô

Tay cô lơ lửng trên không trung. Hôm nay anh mệt mỏi lắm phải không? Cảm nhận cả bầu không khí nặng nề cứ đeo bám anh, cô siết chặt tay, vòng qua eo anh

- Anh có muốn em giúp gì không? - cô ngửa cổ ra hỏi khi mà anh chẳng nói một câu nào

- Em chỉ cần ngồi im thôi là đã giúp anh rồi - anh mỉm cười giả hoạt, còn trêu ghẹo cô?

- Anh.....anh thích chọc em lắm chứ gì? - cô phồng má, đánh đánh vào vai anh. Lúc nào anh cũng bắt nạt cô được cả

- A.....anh đói bụng quá đi! - anh buông cô ra, ôm bụng kêu quần quai

- Anh chưa ăn gì à? Để em vào bếp làm cái gì cho anh ăn nhé! - chưa kịp để anh nói câu “ừ”, cô liền khẩn trương chạy lon ton vào bếp. Cả người cô giống như con mèo con chơi đùa lung tung trong nhà của anh vậy. Tử Thiên cười híp mắt, anh phải mau chóng lên lầu tắm rồi xuống ăn tối cùng cô

Hôm nay coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả. Anh hít hà hương thơm trong phòng mình. Lúc trước chỉ có mình anh, bây giờ đã khác. Trong không khí còn thoang thoảng mùi hương của người con gái anh yêu rất nhiều. Đồ đạc của cô để bên cạnh đồ của anh, quần áo của cô cũng để trong tủ của anh. Thật có cảm giác muốn nuông chiều. À đúng rồi, phòng tắm này cô cũng mới dùng qua. Có cảm giác xung quanh anh ngập tràn hình ảnh của cô, khiến anh thấy rất an tâm, an tâm rằng cô sẽ không thể nào rời xa anh

42. Chương 42: Hạnh Phúc Trong Gang Tắc

- Chuyện gì?

- Đừng diễn nữa, sướng muốn chết rồi. Tối qua 2 người đã đi đến đoạn nào rồi vậy? - Minh Triết bên đầu dây kia cười khúc khích. Còn không phải hẳn suýt nữa không biết được chuyện 2 người sống chung với nhau hay sao - nhớ phải sử dụng tốt biện pháp tránh thai đấy!

- Đoạn nào thì cậu tự hiểu. Còn tiểu Phong vẫn chưa quen, đừng có ăn nói bậy bạ trước mặt cô ấy - anh ngẩng cao cổ, chỉnh sửa cả vạt

- Ghê vậy. Cậu cứ làm như mình không bậy bạ. Chỉ là mình không muốn làm đen tối đầu óc của tiểu Phong mà thôi. Có gì thì cậu cũng đừng mạnh bạo quá, dù sao người ta.....

Tử Thiên trề gờn ăn sáng rồi, anh không muốn đứng đây tán gẫu với tên vô duyên nào đó. Sáng sớm đã gọi điện hỏi về chuyện giường chiếu của người ta. Chẳng lẽ hẳn ta là cao thủ tình trường gì đó còn muốn tìm hiểu thêm kinh nghiệm hay sao? Anh có cách của anh. Nhưng mà, không thể phủ nhận người xưa nói rất đúng, tình yêu phải đi liền với tình dục. Trong gần 4 năm nay của anh, đêm qua là tuyệt nhất!

Tử Thiên vòng tay ôm cô từ đằng sau. Hạ Phong giật mình ngoảnh lại. Thì ra là anh! Anh tựa đầu vào đôi vai nhỏ bé của cô, hít hà mùi trứng ớp la thoang thoảng. Hạ Phong mỉm cười rồi rời khỏi vòng tay, soạn sành thức ăn trên bàn. Nhìn dáng vóc nhỏ bé của cô bên trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, phủ qua hông một chút, khoe đôi chân nhỏ nhắn. Tóc màu hạt dẻ được cột đơn sơ, trông cô rất giống vợ mới cưới

Thế này mới có chút gợi cảm chứ. Có đời nào phụ nữ như cô, nhìn giống học sinh cấp 3 vậy không? Nhưng mà không sao, cô chỉ gần gợi cảm trước mặt anh là được rồi. Còn ở bên ngoài cứ đóng vai học sinh ngoan hiền cũng chẳng sao. Tử Thiên tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện. Ăn miếng đầu tiên, quả nhiên không làm anh thất vọng, tài nghệ nấu ăn của cô. Dù không phải xuất sắc nhưng có hương vị..... của gia đình

- A, em quên tương ớt nữa. Nhưng mà không tìm thấy....

- Để anh đi lấy - Tử Thiên chủ động rời khỏi ghế

- Ế? Anh cũng biết chỗ để bình tương ớt sao? - cô ngạc nhiên cảm thán, vốn tưởng anh không hứng thú với nhà bếp

- Nhà anh chẳng lẽ anh không biết. Sao em cứ..... - thấy rồi, anh tìm thấy bình tương ớt cho cô, liền quay về chỗ người

Bỗng nhiên cả người anh đứng như trời trồng. Hạ Phong mắt tròn tròn nhìn.....đây không phải là.....rồi cô nhìn xuống bộ đồ khiếm nhã mà mình đang mặc, vội chạy ra núp sau lưng anh, đến nỗi thức ăn cũng mắc kẹt. Xấu hổ chết mất! Có khách đến nhà mà cô lại ăn mặc phong phanh thế này, người ta nhìn vào đánh giá như thế nào chứ? Cô bám víu vào áo anh, không nghe nổi động tĩnh gì thì lại hé mắt ra nhìn trộm

A, người này đẹp thật! Nhìn giống như thần tiên vậy. Ánh mắt chớp động như cánh bướm bay lượn. Hơn nữa, còn rất cao, cao lắm, ăn mặc rất thời thượng mà vóc dáng.....cũng rất đẹp. Nhìn giống như Laveria trong tưởng tượng của cô lúc trước. Hoàn toàn trái ngược với cô. Mà người này cô thấy rất quen a. Đã gặp ở đâu rồi nhỉ?

Thiên Ân liếc mắt nhìn cô gái rụt rè đang núp sau áo của anh. Nhìn thật ủy mị, yếu đuối, loại người như vậy chỉ có thể gây ra phiền phức cho anh mà thôi. Nhìn trang phục cô mặc, hẳn là đã qua đêm với nhau rồi. Đã đến mức quan hệ như vậy với anh, chứng tỏ cũng không phải là nỗ lực bình thường. Cuối cùng cũng được diện kiến người này, nhưng lại trong hoàn cảnh không mấy đàng hoàng nhỉ?

- Hình như em đã làm phiền 2 người? - cố giữ nét điềm đạm, Thiên Ân nở nụ cười lịch sự. Từ khi nào anh thay đổi thói quen, thích qua lại với người có dáng vóc của một học sinh tiểu học vậy chứ?

- Cô cũng biết mình đã làm vậy chứ nhỉ. Chứng tỏ cũng chẳng phải hạng người vô duyên - anh lạnh nhạt đáp lại. Từ Thiên nghiêng đầu khẽ bảo cô lên thay đồ, chút nữa anh đưa đi làm. Hạ Phong gật gật đầu rồi chạy như bay lên lầu. Như vậy, chỉ còn lại hai người

- Anh sợ đến vậy sao? Em sẽ không nói gì quá đáng với cô ấy đâu. Chỉ muốn gặp mặt bạn gái mới của anh thôi mà - Thiên Ân lại gần bàn ăn, rót một cốc nước lọc

- Từ đầu đến cuối, tôi chưa từng có ý định để cô tiếp xúc với tiểu Phong. Bây giờ chúng tôi sắp đi rồi, chắc cô cũng không rảnh rồi tới mức bám đuôi người khác đến công ty đâu nhỉ - Từ Thiên giật phăng ly nước cô ta đang định uống, làm nước văng hết ra bên ngoài. Thiên Ân chau mày vì bị giật một cách thô bạo - hơn nữa, hình như tôi cũng chưa cho phép cô uống nước nhà tôi

Từ Thiên nhếch môi cười lạnh, liếc mắt thấy cô đã luống cuống gần xuống cầu thang, anh đặt cốc nước xuống bàn. Nhìn vẻ mặt uất ức đến đỏ cả mắt kia, anh hài lòng quay người đi. Nói anh keo kiệt cũng đúng, nói anh thích so đo cũng không sao, nhà giàu biệt thự cho người ta uống cốc nước cũng không được. Nhưng anh chính là không thích

- QUẢN GIA, đuổi khách!

Hạ Phong vừa cúi đầu chào người kia liền bị anh xách cổ đi. Còn chưa kịp để cô chiêm ngưỡng nhan sắc của người ta nữa mà. Anh thật thô lỗ!

- Em luôn ra ngoài trong bộ dạng này sao? - Từ Thiên chỉnh lại cổ áo cho cô. Con gái sao lại vụng về như thế? Thật là hết nói nổi

- Hi....cảm ơn anh - Hạ Phong xấu hổ cười tíu mắt. Mới sáng mà đã có bộ dạng xấu xí thế này, thật mất mặt quá đi

Thiên Ân giương đôi mắt đục ngầu nhìn hai người tình tứ quàng vai nhau cùng ra xe. Không đúng, người đó phải là cô mới đúng, không phải cô gái tầm thường nào đó. Chỉ có cô mới có đủ tư cách và phẩm giá để làm bà Tạ mà thôi. Cô gái đó, tuyệt đối không được!

Thiên Ân gào thét như người điên. Rõ biết tính cách đối xử thất thường với người khác nhưng cô vẫn không chịu được khi nghe anh nói những lời đó với mình. Cảm thấy thật đau lòng. Cô biết chắc anh vẫn còn cảm giác với mình. Ánh mắt lúc này của anh vẫn không thay đổi. Vẫn còn rất yêu cô. Cô biết! Anh chỉ cố tỏ ra cứng rắn vì cô gái kia mà thôi. Cô sẽ không để chuyện về nước lần này của mình công cốc. Cô cũng phải thu hoạch gì đó rồi mới đi chứ

- Cô gái lúc này là ai vậy? Sao em thấy rất quen? - Hạ Phong ngoái đầu ra sau nhìn. Từ Thiên lại ôm cô vào người, không cho cô cử động

- Em từng gặp cô ta rồi sao? - anh không mong cô thoát ra từ “quen” đối với Thiên Ân. Anh đã phạm sai lầm rồi. Anh vốn tưởng hai người chẳng thể nào gặp nhau, rằng anh luôn ở bên cô, luôn đề phòng. Nhưng sáng nay, Kì Thiên Ân lại đột ngột xuất hiện. Anh cũng quên mất cô ta biết nhà mình

- À không có.....em cũng.....a nhớ rồi! Là cô gái trên tạp chí. Là người mẫu diễn viên Kì.....Kì..... - cô cố gắng nhớ ra cái tên của người đó

- Kì Thiên Ân

- Đúng đúng, là Kì Thiên Ân. Mà....làm sao anh biết? 2 người quen nhau sao?

Nhìn đôi mắt to tròn chân thật của cô, anh không muốn nói dối. Nhưng anh cũng không muốn cô vì chuyện này mà lo lắng không đầu. Thậm chí anh không muốn nhắc đến Kì Thiên Ân trước mặt cô, vậy mà cô lại

chủ động hỏi anh, bảo anh phải ăn nói làm sao đây? Tử Thiên khổ sở nhìn cô, giá như không có Kì Thiên Ân, 2 người có thể đã sống hạnh phúc với nhau mà không cần bận tâm điều gì

- Không, em đừng tò mò nữa, chỉ là bạn cũ thôi
- À, là bạn cũ....công nhận bạn bè của anh toàn người nổi tiếng - cô phải công nhận, được tiếp xúc với người xinh đẹp như Kì Thiên Ân quả thực là một đặc ân. Cô cũng rất muốn được bắt tay với cô ấy, thật là hạnh phúc quá đi!
- Đương nhiên, người nổi tiếng thì phải có quan hệ với người nổi tiếng chứ? Nếu muốn anh có thể cho em gặp Lady Gaga luôn cũng được - Tử Thiên lại kiêu ngạo khoe khoang
- Xí, anh chỉ giỏi nói khoát - cô bĩu môi tỏ vẻ chê bai
- Chẳng phải em cũng đang ngồi cạnh người nổi tiếng đó sao?
- Vậy em có được tính là người nổi tiếng không?
- Em á? Ừm.....còn lâu lắm, có lẽ phải tới đời cháu nội anh thì may ra.....
- Anh im đi! Tốt nhất đừng nói gì nữa!

43. Chương 43: Rất Nhớ, Thực Sự Rất Nhớ

Phúc Nhật đang trở lại làm việc như một cỗ máy giết người, tàn sát tất cả trên thị trường. Đợt quảng cáo này nhằm mục đích vực dậy tình trạng trì trệ dạo gần đây. Không chỉ anh, mà cả cô cũng rất bận. Cho nên cả 2 có rất ít thời gian ăn trưa cùng với nhau. Hoặc thậm chí là có thể bỏ ăn, nhưng anh lúc nào cũng điện thoại nhắc cô ăn cơm đúng giờ cho dù là đang họp đi chăng nữa. Làm cô cảm thấy, dù không ở bên nhau nhưng luôn quan tâm đến nhau

Lần này, anh muốn tập trung đánh sang thị trường Nhật Bản. Anh có một chi nhánh ở đó nhưng dạo gần đây lợi nhuận có vẻ tụt rất thấp, nếu không chấn chỉnh lại, rất có thể sẽ phải đóng cửa chi nhánh đó. Anh tự cảm thấy dạo này mình rất lơ là công việc. Có lẽ để Minh Triết và Anna gánh vác thực sự rất khó. Thân là giám đốc anh cũng thấy rất có lỗi, cho nên anh đang cố hết sức lao đầu vào làm việc đây

Cũng vì chuyện này mà anh rất uất ức không thể cùng ăn cơm với cô. Nhưng anh cũng biết chắc cô bận tới mặt tối mũi nên sẽ quên mất ăn cơm, cho nên anh cố tình gọi điện nhắc nhở, cô vì vậy mà cũng cảnh cáo anh không được bỏ cơm, nếu không sẽ bệnh đau dạ dày lại tái phát mất. Tử Thiên gõ gõ ngón tay lên bàn, nhìn vào bản hợp đồng với người mẫu quảng cáo trên bàn

Minh Triết nhíu mày, thật ra vấn đề này hẳn cũng không để ý kĩ. Thật không ngờ bên bộ phận kế hoạch lại đề xuất người mẫu Kì Thiên Ân nổi tiếng mới về nước. Những tưởng sẽ không đồng ý, ai ngờ mới nghe đến Phúc Nhật, cô ấy liền kí hợp đồng vào ngày hôm sau. Làm hẳn không kịp trở tay, đến mấy ngày trước mới biết được

Sở dĩ gương mặt anh trở nên âm trầm như vậy cũng là vì chuyện đó. Dự án quảng cáo này anh thừa biết rất quan trọng, nên anh sẽ chính thức giám sát nó. Nhưng có mơ cũng không ngờ người mẫu lần này là cô ta - Kì Thiên Ân. Anh chẳng muốn ngày nào cũng phải gặp mặt cô ta, nhưng vì tính bắt buộc của công việc....

Minh Triết nhìn vẻ mặt tức đến không nói nên lời của anh cũng thấy khó xử. Suy cho cùng, Kì Thiên Ân thật sự là một người mẫu có tiếng, nếu có cô ta đứng ra giúp sức, chắc chắn lượng đá quý bán ra sẽ tăng vọt, không chỉ trong mà còn ngoài nước, bởi vì cô ta hoạt động ở nước ngoài rất nhiều kia mà. Hẳn nghĩ mình không nói, anh cũng khắc biết

Hắn nghĩ anh bình thường công tư bất phân, luôn làm mọi việc theo cảm tính. Nhưng nếu vì cái cảm tính tầm thường đó, anh sẽ không điều hành Phúc Nhật đến tận bây giờ. Anh là thật sự thấy cách quảng cáo

rất hiệu quả cho nên mới chọn, chứ không phải chỉ vì tiểu Phong nói càng. Cho nên anh đặc biệt xem trọng dự án này, mong rằng tâm trí của anh sẽ chỉ hướng tới công việc mà thôi

- Tiểu Phong, cái này em đã kiểm tra lại chưa?

- Đâu? - Hạ Phong đang bàn bạc hợp đồng với đồng nghiệp lại phải chạy sang bàn của một đồng nghiệp khác - à....cái này tối qua em xử lí rồi. Chỗ này....chỗ này nữa..... - cô gật gật đầu rồi chỉ vào màn hình những chỗ cần thiết

- Ê, giám.....

- Suyt..... - Tử Thiên đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu im lặng. Anh đứng tựa vào cửa phòng, mỉm cười nhìn cô liến thoắng nói. Điều bộ hết sức phong tình. Thì ra cô luôn nhiệt tình với công việc vậy sao? Nhìn thật chăm chỉ

“Ê, giám đốc???”, “Giám đốc đại nhân kìa!!!”, nhân viên đi qua chỉ chỉ chỗ chỗ vào anh. Cả người anh mặc bộ vest màu đỏ rất nổi bật, có ai mà không nhận ra chứ. Cả phòng nhân sự như ngồi trên đồng lửa, cũng không biết anh đang đến thăm “bạn gái” hay là đang kiểm tra công việc của họ vậy. Trưởng phòng Trương toát hết mồ hôi, thật sự thần kinh ông ta sắp chịu không nổi rồi

- Tiểu.....tiểu.....Phong..... - trưởng phòng Trương khẽ lại gần, kéo kéo tay áo cô

- Vâng? - Hạ Phong ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt cầu cứu của trưởng phòng

- Cô.....cô có thể bảo giám đốc đừng dọa chúng tôi nữa được không?

- Sao ạ? - cô dời tầm mắt ra ngoài cửa, thấy anh đứng sừng sững ở đó thì há mồm. Làm sao anh dám đứng ở đây hiên ngang, như vậy chẳng khác nào tuyên bố với cả thế giới 2 người đang quen nhau

Nhìn Hạ Phong luống cuống nói với trưởng phòng Trương vài câu, rồi mặt hừng hực lửa lập tức lòi anh ra một góc khuất. Ô, làm vậy không những không xóa bỏ hiểu lầm trong đồng nghiệp mà còn tăng thêm tính tò mò, rất kích thích. Như vậy cũng không tồi. Tuy biết rằng đầu óc đơn giản như cô sẽ không nghĩ vậy, nhưng anh xưa nay chưa từng thừa nhận mình là người tốt bụng. Anh sẽ không nói đâu

- Anh điên rồi sao? Tự nhiên xuất hiện ở đây làm gì?

- Anh chỉ muốn hỏi em tối nay có đi xem phim không thôi - anh nói tỉnh bơ

- Xem phim? Bây giờ còn đi xem phim được sao? Sao anh không lo....

- Cô Triệu - cô chưa nói xong, anh liền nũng nịu ngắt lời - cả tuần nay anh đã cật lực làm việc lắm rồi. Mà em cũng thật quá đáng, rốt cuộc có phải chúng ta đang sống chung nhà không vậy? Dạo này anh hay về muộn, chúng ta không có thời gian ăn cơm cùng đã đành, em còn không đợi anh, đi ngủ rất sớm. Làm anh lâu rồi không có gần gũi cũng rất khổ sở

- Anh..... - Hạ Phong lập tức bịt miệng anh lại. Nhưng khổ nỗi, cô là quá thấp, nhón đến miệng anh cũng rất khó, nên cả người cô tự nhiên đứng sát vào người anh - anh có thôi nói những lời kì quái không hả? Ở đây là công ty đấy! Hơn nữa, em ngủ sớm là do em buồn ngủ quá thôi. Làm sao ngày nào cũng đợi anh về được. Với lại, sáng sớm chúng ta cũng gặp nhau mà

- Em thật lạnh nhạt đấy - Tử Thiên gỡ tay cô ra khỏi miệng mình, nói giọng bất mãn

- Anh.....tại em biết anh rất bận, không muốn làm phiền anh thôi - tay cô buông lỏng dần, Hạ Phong lùi ra một bước nói. Đột nhiên cô lại tạo khoảng trống, làm anh cũng nhận ra cô đang rất khó xử

- Được rồi, giãn em thôi. Tối nay hẹn em ở phòng chiếu - anh ghé mạnh mũi cô. Anh đã thấy điều mình muốn, đã chọc cô đến hồng cả mặt rồi, cho nên mới rời đi

Hạ Phong bấu môi, xoa xoa mũi đỏ ửng của mình. “Tại sao tay anh vẫn lạnh như vậy dù đang là mùa xuân?”. Không phải là cô vô tâm đâu, chỉ tại cô cảm thấy bây giờ mình đã là bạn gái anh rồi, cũng nên tôn trọng công việc của anh. Nếu cô mè nheo quá nhiều, có lẽ anh sẽ cảm thấy phiền phức mà chán cô. Cô không muốn như vậy, cho nên mỗi tối cô đều cố gắng nhắm mắt thật sớm, để bản thân không phải sợ khoảng trống bên cạnh

Bởi vì phòng anh rất rộng, mà buổi tối cũng chỉ có mình cô, cho nên cô rất sợ. Rất muốn đi ngủ rất sớm. Một mặt cô lại nghĩ, có thể chút nữa anh sẽ về chẳng, lúc đó cùng đi ngủ cũng không tệ. Nhưng bản năng con người thật chẳng thể cưỡng lại, cô sẽ ngủ gật ngoài ghế mất. Cho nên đây chính là điểm chung duy nhất của 2 người, rất thích ngủ

Nói cô không nhớ anh, chính là lừa mình dối người. Tuy có những lúc cô đơn rất muốn nhắc điện thoại lên, chỉ cần vài nút bấm đã có thể nghe được giọng nói của anh. Nhưng cô cũng biết anh rất bận, mình lại không giúp được anh gì thì thôi, lại còn gây ra phiền phức quá nhiều, như vậy không tốt. Dù ngàn lần tự nhủ bản thân như vậy, nhưng Hạ Phong vẫn không nguôi được cảm giác muốn ở cạnh anh mọi lúc mọi nơi

- Tiểu Phong

- Vâng? - cô bốc một chút bỏng bỏ vào miệng nhai chớp chớp

- Tối mai có lẽ anh sẽ đi công tác - anh tựa đầu mình lên đầu cô, ôm cô thật chặt, hiện giờ trong đầu anh đang rất hỗn loạn

- Ở đâu? Anh đi mấy ngày? -có thể dễ dàng nhận thấy, giọng cô lạc đi hẳn

- Nhật. Có lẽ sẽ lâu đấy, gần 1 tuần - anh sẽ rất nhớ cô

Hạ Phong không nói gì thêm nữa. Đối với người có sự nghiệp như anh, chuyện đi công tác thường xuyên cũng là điều dễ hiểu. Nhưng bây giờ hai người mới chưa chính thức quen được bao lâu, công việc lại trở nên chồng chất đến nỗi không có thời gian hẹn hò cùng nhau, thậm chí xem phim cũng phải xem ở nhà. Cô rất buồn, cũng rất cô đơn, nhưng cô không dám nói ra

Không khí 2 người đột nhiên chùng xuống. Trong lòng cô đang rất nặng nề. Thật ích kỷ nếu bây giờ cô nói anh đừng đi. Chuyện đó đâu phải do cô quyết định, đó là vì Phúc Nhật, vì hàng ngàn nhân viên ở đó nữa. Cho nên, cô không thể nói gì nữa hết

- Em có muốn đi cùng anh không? - anh đột nhiên hỏi cô. Anh không muốn rời xa cô, đặc biệt là cũng không muốn nói dối cô

- Sao có thể được....anh đi vì công việc mà..... - cô nắm chặt bàn tay luôn rất lạnh của anh - anh cứ đi đi, em không sao mà. Nhưng mà nếu được, anh hãy về sớm một chút, em ở một mình ở đây rất cô đơn

Cô ngược mắt nhìn anh, rưng rưng như muốn khóc. Tử Thiên cúi đầu xuống hôn cô. Cô sợ anh đi rồi, mình sẽ không chịu nổi nữa mà luôn điện thoại làm phiền anh, toàn bộ năng suất làm việc cũng sẽ suy giảm mất. Mà thời gian ở cùng anh vô cùng ngắn, cho nên cô hiện rất khó xử

- Vậy được, em ráng ở đây làm việc và nghỉ ngơi cho tốt, đợi anh về. Hứa với anh chuyện nữa, điện thoại phải luôn bật, anh sẽ điện về bất cứ lúc nào đấy

- Ừm - cô gật đầu ngoan ngoãn, cô sẽ, sẽ đợi anh trở về

Tử Thiên cười khổ sở. Nếu cô biết anh không nói với cô một chuyện nữa, cô liệu có tức giận hay không? Anh không biết được. Mà anh cũng sợ phải nói ra. Rằng lần công tác ngoài việc chấn chỉnh chi nhánh bên đó thì còn phải chụp ảnh quảng cáo nữa, lấy bối cảnh ở Nhật Bản. Hay nói cách khác, trong gần 1 tuần này, anh và Kỳ Thiên Ân sẽ làm việc cùng với nhau

Đương nhiên anh khẳng định mình sẽ chỉ có công việc với cô ta mà thôi. Quan trọng là cô, cô vẫn chưa có đủ thời gian ở cùng anh, cũng chưa biết rất nhiều chuyện về anh, anh chỉ sợ cô chịu không nổi mà từ bỏ. Bởi vì anh thừa biết người như Kỳ Thiên Ân và cô là hoàn toàn trái ngược nhau. Cô sẽ cảm thấy tự ái mất. Cho nên anh đều tuyệt đối căn dặn Minh Triết và Anna, trước mặt cô không bao giờ được nhắc đến 3 chữ “Kỳ Thiên Ân”. Mà anh nghĩ, 1 tuần trôi qua cũng nhanh thôi. Chẳng có gì anh phải lo lắng cả. Anh sẽ trực tiếp giải quyết Kỳ Thiên Ân, không để cô ta một cọng tóc của cô cũng đừng hòng được động vào

44. Chương 44: Công Tác Có Nguy Hiểm?

- Anh đi đây

- Vâng - Hạ Phong cố nặn nụ cười, vẫy tay chào tạm biệt anh và Minh Triết. Nhật Bản lạnh lắm! Anh nhớ mặc nhiều áo ấm vào. Mà cô cũng đã bỏ vào vali nhiều áo ấm lắm rồi đấy. Anh phải nhớ mặc đấy. Cô đã không nhớ câu này mình đã nói với anh bao nhiêu lần nữa rồi

Tử Thiên cũng vẫy tay chào lại cô. Hạ Phong quay phắt người lại. Chỉ sợ cô cứ mãi nhìn sẽ.....sẽ chạy đến ôm anh lại mất. Cô vốn tưởng anh sẽ đi nhanh thôi. Đến ngày hôm đó ra tiễn anh, chắc sẽ không sao đâu, bởi vì anh còn công việc mà. Đến bây giờ cô mới biết, thì ra cô đã lầm rồi. Cô không nhẫn tâm để anh đi dù chỉ là công tác

Nước mắt từ khi nào đã chực rơi đầy, Hạ Phong lau, nhưng vô ích. Thậm chí càng lau, cô càng khóc nhiều hơn nước. Khóc thành tiếng. Khóc nức nở. Làm sao đây? Mới chỉ quay lưng thôi mà cô đã rất nhớ anh rồi. Vậy những ngày sau, phải làm sao đây? Cô không thể nào để anh lo lắng được. Cô phải mạnh mẽ, phải cứng rắn. Nhưng đôi lúc, cô cảm thấy rất mệt mỏi, muốn có một bờ vai để tựa vào, để dựa dẫm

-..... - nhanh như cắt, cả người cô dán vào anh. Tử Thiên mắt nhắm nghiền, đặt môi lên trán cô, thật lâu, thật lâu. Hạ Phong nước mắt đầm đìa. Sao anh còn chưa đi? Sao anh cứ làm cô thấy nhói đau đến vậy?

- Không được khóc, được không? - cô nhẹ nhàng gật đầu, tiếng nấc đứt quãng dần. Tử Thiên yên tâm rồi đi. Lúc này vốn tưởng đã đi rồi, nhưng khi anh quay đầu, lại phát hiện cô đang một mình quay lưng khóc thút thít ở đằng kia, muốn đi cũng khó

Anh không biết, sau này sẽ còn bao nhiêu những chuyến công tác như vậy nữa. Vậy mà mới có lần đầu tiên, cô đã khóc nhiều đến vậy. Chính anh là vì công việc cũng phải rất khó để thuyết phục bản thân, đây là lần quan trọng, anh muốn vì Phúc Nhật lần này, để những lần sau, anh sẽ vì cô, được không?

Sẽ còn sau này nữa, nên mong cô hãy mạnh mẽ lên. Anh đi rồi sẽ trở về thôi. Nếu nhìn thấy cô khổ sở như vậy, anh biết phải làm sao đây. Anh không đành lòng để cô một mình, nên anh đặc biệt căn dặn trưởng phòng Trương và Anna coi chừng cô, nếu có bất kì biểu hiện nào bất thường lập tức trình báo, nếu không.....trừ lương

Không hiểu sao hôm nay cô không muốn về nhà. Hạ Phong lang thang ngoài đường từ khi tan làm đến tầm tối. Cô cũng tạt vào đường ăn một món cơm nào đó rồi thôi. Mà đúng hơn cô chẳng còn tâm trạng ăn uống nào cả. Đột nhiên thấy cuộc sống thật cô đơn. Thiếu anh cuộc sống lúc nào cũng đơn điệu mà

Không biết bây giờ anh bên đó thế nào rồi, bây giờ bên đó là mấy giờ, trời có lạnh không, ăn thức ăn có quen không, công việc có nhiều lắm không. Cô rất muốn hỏi anh rất nhiều câu. Cầm điện thoại trên tay, cô muốn gọi cũng khó. Từ khi đi công tác anh điện cô được 2 lần. Nhưng lúc đó hình như bên đó đã rất khuya, cho nên cô không có nói gì nhiều. Chỉ muốn anh thay vì ngồi nói chuyện với cô, có thể kéo dài giấc ngủ một chút

Anh vốn thích ngủ mà, ngủ thì mới có sức làm việc được. Những ngón tay của cô không kiểm soát được mà cử động, rất muốn nhấn nút gọi cho anh một cuộc. Dù chỉ nghe giọng anh thôi cũng được. Nhưng mà có thể bây giờ anh đang làm việc cũng nên, nếu vậy cô càng không nên làm phiền anh. Không được....hiện giờ đầu cô đang rất rối. Thật sự rất đau đầu. Không ngờ cũng có ngày cái điện thoại nhỏ bé này lại khiến người khác khổ sở đến vậy

Bing bing....nghe tiếng bing còi, cô ngẩng đầu lên. Gương mặt anh tuần xuất hiện qua ô cửa kính của chiếc thể thao màu cam. Hạ Phong nghếch mặt nhìn Tề Văn Thoại đang vẫy tay chào cô. Về mặt thân thiện giống như là lần đầu gặp, nhưng mà có lẽ....ấn tượng tốt lần đó đã phải làm cô thay đổi suy nghĩ. Cất điện thoại vào túi, Hạ Phong dậm chân đi một mạch, không thèm để ý đến tên kia. Văn Thoại thấy thái độ thờ ơ lập tức tắt xe, chạy ra níu tay cô

- Đừng đi vội vậy chứ

- Anh làm ơn buông tay tôi ra - cô đứng lại, nhưng nhả nhận yêu cầu anh

- À, xin lỗi - hẳn quên mất, cô là hoa đã có chủ, đâu thể để đàn ông tùy tiện động vào được. Hơn nữa từ sau chuyện đó, anh nghĩ cô cũng rất nhạy cảm với mình - tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi mà

- Chúng ta còn có chuyện gì để nói sao anh Tề?

- Hay là vào quán cafe kia ngồi đi, một chút thôi mà - Văn Thoại chân thành năn nỉ, cô nhìn ánh mắt đó mà không thể nở mở miệng khước từ

Hạ Phong thối thối ly sữa nóng. Văn Thoại thú vị nhìn từng động tác một của cô. Uống sữa nóng? Một người phụ nữ uống sữa nóng vào ban đêm cùng người đàn ông lạ mặt, đúng là một người phụ nữ ngoan hiền. Thì ra Tạ Tử Thiên là thích loại phụ nữ dễ đoán này. Bất ngờ thật đấy! Đến bây giờ hẳn vẫn không hiểu nổi anh đang nghĩ cái gì mà bỏ Thiên Ân đến với cô gái này nữa

Quán cafe có phong cách trang trí đậm chất cổ điển. Màu cafe là màu chủ đạo. Bước vào quán, hương cafe thơm ngát đã sộc thẳng vào mũi, làm từng tế bào thần kinh như dẫn ra. Trên tường còn có vài bức tranh tĩnh vật đơn sơ và những bức ảnh của những vị khách đầu tiên. Hiện tại trong quán cũng chỉ lại vài khách. Thấy Văn Thoại này giờ nhìn cô đắm đuối, hơn nữa còn giữ điệu cười quý dị đó nữa. Cảm giác của cô có chút không tốt. Hạ Phong hẳn giọng, đặt cốc sứ xuống bàn

- Anh Tề, có chuyện gì? - nói thật đến bây giờ, cô vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt người này

- Tử Thiên đi công tác rồi nhỉ? Mấy ngày rồi?

- 3 ngày - hẳn đến chỉ để hỏi cô cái này thôi sao?

- Đúng rồi, 3 ngày rồi. Cô nghĩ xem, có chuyện gì xảy ra không? - hẳn chống cằm, thăm dò thái độ của cô

- Chuyện gì là chuyện gì? - ý hẳn nói là sao chứ?

- À..... - Văn Thoại bật cười. Thì ra cái tên hèn đó vẫn chưa nói cho cô biết. Thật quá trơ trẽn! Đi công tác cùng bạn gái cũ, lại không nói gì với bạn gái mới. Có kiểu khốn nạn thế nữa đấy - thì ra hẳn vẫn chưa nói cho cô biết

- Nói.....nói cái gì? - lại muốn nói gì với cô nữa đây? Tại sao cô cứ luôn cảm thấy người này chính là muốn chia cắt cô với anh

- Chuyện, một chuyện rất quan trọng. Mà cô cũng biết, Tử Thiên đã kí hợp đồng với Kì Thiên Ân chứ?

- Vậy à? Đó là chuyện tốt mà. Có gì không đúng sao? - nói thật, hẳn chưa từng gặp người nào ngây thơ như cô, ngây thơ đến đáng ngạc nhiên. Văn Thoại mỉm cười thú vị, quá thú vị, đúng là con cừ non bị Tử Thiên bắt về. Có lẽ chính vì điểm này nên anh mới nuôi cô đây mà

- Không có gì đâu. Cô có thể về - Văn Thoại cười lớn, nhướn mày mời cô về

Hạ Phong sẵn túi xách đứng dậy. Trước khi đi còn phun vào mặt hẳn 2 chữ “Vô vị” nữa. Đúng là cuộc trò chuyện dở hơi nhất cô từng nghe. Tốt nhiên là sau này nên rút kinh nghiệm, không nên nói chuyện với người này đi thì hơn. Người này chính là bạn thân ngày xưa của anh sao? Vậy sao quan hệ bây giờ của 2 người lại tệ đến vậy. Tuy nói rằng người này nhìn rất nguy hiểm, nhưng cô lại có một cảm giác khác.....rất lạ thường.....

Văn Thoại nhìn bóng cô khuất dần, nụ cười trên môi cũng tắt. Trông cô giống hệt Kì Thiên Ân lúc trước. Rất trong sáng và năng động. Có lẽ vì vậy nên anh mới chọn cô. Tạ Tử Thiên thông minh không cần thể giới công nhận kia thích kiểu người đơn giản và chân thành hơn. Nhưng nói gì thì nói, anh chính là đang đi nước ngoài cùng với tình cũ, không muốn hiểu lầm cũng khó

Mà con cừ nhỏ Hạ Phong lại ngây thơ tin rằng chẳng có chuyện gì xảy ra, miệt mài chờ đợi giống như một con ngốc. Văn Thoại rất muốn một lần nói ra chuyện này nhưng hẳn suy nghĩ, nếu như vậy kịch sẽ chẳng còn hay nữa, nên để Thiên Ân tự xử lý thì tốt hơn. À, trong chuyện này hẳn luôn là kẻ ngoài cuộc nhỉ? Đau lòng thật đấy!

45. Chương 45: Làm Chuyện Có Lỗi

- Ừm..... - Tử Thiên cảm thấy cả đầu đau kinh khủng. Toàn thân nhức mỏi đến nỗi không cử động nổi. anh ngồi dậy, cố nhớ xem tối qua có chuyện gì - KÌ THIÊN ÂN!!!

- Hửm.....uhm.... - nghe tiếng nạt chói tai của anh, Thiên Ân chậm chậm mở mắt - chào buổi sáng

- Sao cô lại ở trong phòng tôi? - anh nhìn xuống người mình, không một mảnh vải che thân. Hơn nữa người cô cũng.....Rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra vậy? - còn nữa, tại sao....cô không mặc đồ? - Thiên Ân không vội trả lời câu hỏi của anh, cô vươn người, lấy quần áo nằm rải rác trên sàn, chậm chậm mặc vào

- Anh không nhớ sao? Không ngờ tối qua anh nhiệt tình quá, làm em di chuyển cũng khó đây này

- Cái gì? - Tử Thiên trợn mắt nhìn cô. Không thể nào có chuyện đó xảy ra được? Tối qua....anh vò nát đầu, cố nhớ chuyện xảy ra tối qua, nhưng không được

- Vô ích thôi, anh đừng nghĩ nữa. Rõ ràng tối qua chúng ta đã xảy ra chuyện đó. Nếu anh thấy có lỗi với cô người yêu nhỏ bé ở nhà thì em sẽ không hé răng đâu. Bù lại....anh phải đáp ứng em một điều kiện

- Cô muốn sao? - anh nhú mày nhìn cô, vẫn cảm thấy chuyện này thật khó tin

- Về nước em sẽ nói. Chút nữa em có chuyến bay rồi. Tạm biệt anh nha! - cô hôn gió rồi rời đi

Tử Thiên càng ngày càng thấy cô ta như một ảo ảnh lơ. Thật ngứa mắt! Người con gái ngày xưa đâu rồi. Tại sao anh lại chẳng nhớ gì hết thế này? Anh tức giận đập đổ hết đồ, tay nổi lên những đường gân màu xanh. Anh đã cố gắng những ngày này tiếp xúc càng ít với cô ta càng tốt. Vốn tưởng mọi chuyện sẽ ổn, không ngờ bữa tiệc tối qua đã vượt quá tầm kiểm soát của anh mất rồi

Anh đã làm chuyện có lỗi với cô. Tử Thiên ngồi tự dằn vặt mình. 7h kém. Có lẽ bây giờ cô đang còn ngủ. Anh muốn lập tức nghe giọng nói của cô nhưng không đành. Hình như ngày hôm qua anh không điện thoại cho cô, mà điện thoại anh cũng không thấy cuộc gọi nhỡ, cô không có lo cho anh sao?

Tốt nhất là chuyện này anh nên không nói cho cô biết thì hơn. Chính anh cũng thấy bản thân mình lúc say cũng thật tồi tệ. Không biết lúc đó anh lại nghĩ gì trong đầu mà làm chuyện tồi tệ đó không biết. Hơn nữa, Minh Triết đâu rồi. Từ tối qua anh đã không thấy hắn đâu rồi. 2 ngày nữa, anh ít nhất phải mất 2 ngày để hoàn thành chỗ công việc còn lại là xong

- Ngày mốt á? Vậy sao? - Hạ Phong mừng ra mặt. Cô đang tra mạng công thức của một số món ăn, dự là hôm đó sẽ làm tiệc lun. Không biết anh đi có mua quà gì cho cô không ha?

- Em vui vậy sao? - giọng anh có vẻ hơi khó khăn

- đương nhiên rồi. Hôm đó mấy giờ anh về thế?

- Chắc 7h tối

- Tuyệt! Vậy nhớ về nhà luôn nha

- Ừ

- Vậy, tạm biệt - Hạ Phong hạnh phúc cúp máy. Cô trùm mền lăn lộn trên chiếc giường dành cho 2 người. Ngày mốt anh về rồi. Ngày mốt anh về rồi. Vậy là 1 tuần cuối cùng cũng trôi qua

Cô cố gắng dùng công việc để ngăn nỗi nhớ anh. Nếu cô đơn cô có thể rủ Thiếu Tấn đi ăn, cùng trò chuyện, tạm thời sẽ không nghĩ nhiều về anh nữa. Cuối cùng ngày mà cô chờ đợi cũng tới. Hạ Phong cười đến không ngậm được miệng. Hắn là đến công ty, đồng nghiệp đều nhận ra, khác hẳn thái độ ủ rũ của cô những ngày trước

- Cô chủ, như vậy có ổn không? - tất cả người làm lần lượt ra về

- Không sao đâu. Mọi người về hết đi, em ở đây tự làm được - cô khuấy khuấy bột bánh, mặt bây giờ tèm lèm hết rồi, nhưng vẫn nở nụ cười rất vui vẻ

- Vậy được. Chúng tôi về trước

- Về cẩn thận - cô vén tóc ra sau vành tai. Đồng hồ điểm đúng 7h30. Thật may mà anh chưa về, cô còn chưa phết kem lên bánh nữa. Cũng lại không biết xài lò nướng. Thôi thì anh về trễ cũng tốt, để cô còn chút thời gian

8h tối. Hạ Phong vỗ tay, mắt hí thành 1 đường:

- Xong rồi! - Nhưng mà, đồ ăn cũng bày biện hết lên bàn. Tại sao anh còn chưa về?

Thôi thì đợi một chút cũng được. Hạ Phong nằm dài trên bàn, nghịch nghịch cái nĩa. Không biết anh có ốm hơn không nhỉ? Hẳn là vậy rồi. Bên đó vừa lạnh vừa ăn thức ăn không quen. Vừa nghĩ đến anh sẽ trở nên hốc hác hơn, cô liền thấy đau lòng rồi. AA, muốn được gặp mặt anh quá. Thật sự rất nhớ anh, rất muốn ôm anh vào lòng như cái gối ôm

Mấy ngày nay ngủ một mình trên chiếc giường, một mình ăn sáng, một mình ăn trưa, thậm chí ăn tối cũng một mình, có khi cùng ăn với Thiếu Tấn, một mình làm tất cả. Từ khi nào cô không để ý, cuộc sống của cô đã luôn có sự hiện diện của anh rồi. Anh đến tự nhiên như hơi thở, không cần để ý, không cần hào nhoáng, chỉ thỉnh thoảng thấp thoáng nhẹ nhàng cũng đủ làm cô ghi nhớ

Ồ....đồng hồ chạy sai hay do mắt cô mờ đây. Đã 9h rồi sao anh còn chưa về? Hay là đã có chuyện gì rồi. Cô lục đục lấy điện thoại ra gọi, nhưng anh không bắt máy. Thật sự đã có chuyện gì hay là hôm nay anh chưa về nhà đây. Thôi thì cô chờ thêm một chút vậy, dù sao ngày mai chủ nhật, cô cũng được nghỉ mà

Kì Thiên Ân kia thật lảm chuyện. Kêu anh ra cũng chỉ để uống cafe, ôn lại chuyện cũ. Vậy mà cô ta cố chấp không muốn cho anh về. Anh chán ngấy việc ngồi nghe cô ta lải nhải rồi. Anh tưởng sẽ được nghe cái điều kiện chết tiệt nào đó để cô ta ngậm miệng lại mà hóa ra cũng chỉ nói nhăng nói cuội, làm phí mất thời gian của anh

Cũng khuya rồi. À mà còn cô, còn tiểu Phong đang đợi anh ở nhà nữa chứ. Từ Thiên ba chân bốn cẳng chạy về nhà. Tiêu rồi, cô gọi anh một cuộc gọi nhờ đây này. Tại sao anh lại sơ ý như vậy chứ? Tiếng giày da vội vã dẫm lên sàn nhà lảng bóng. Anh thần thờ đi vào trong, thấy phòng bếp vẫn còn sáng

- Tiểu Phong..... - anh nhìn một bàn đầy thức ăn vô cùng chu đáo nhưng đã nguội lạnh từ lúc nào, còn có bánh kem. Anh về lại là ngày đặc biệt đến vậy với cô hay sao?

Anh chậm rãi lại gần, đưa tay sờ vàng trán mệt mỏi của cô. Miệng ngoài thốt lên từ “tiểu Phong” đầy đau đớn ra chẳng còn gì khác. Anh khuyu 1 chân xuống, ngắm nhìn thật kĩ gương mặt của cô. Cô vẫn như vậy, vẫn chẳng có gì thay đổi. Chỉ có anh, anh đã làm chuyện có lỗi với cô. Đó là vì trong lúc say, anh đã lỡ làm chuyện đó với Kì Thiên Ân. Nhưng anh hứa, anh sẽ cố hết sức để chuyện đó không ảnh hưởng đến cô. Không phải bởi vì anh muốn nói dối, mà là anh.....không đành lòng nhìn cô dằn vặt với chuyện đó

Tối nay anh hứa đã về nhà, vậy mà lại nuốt lời với cô, làm cô ngồi chờ ở đây đến ngủ gật. Làm cô tốn công bày biện một bàn thức ăn ra, lại còn làm bánh kem nữa. Anh lại còn không gọi về cho cô lấy một cuộc điện thoại. Anh đang cảm thấy rất tội lỗi đây. Vì vậy mà hi vọng cô đừng buồn vì chuyện này, anh sẽ không làm cô phải buồn nữa đâu

Từ Thiên bế xốc cô, đặt lên giường nệm êm ái. Hạ Phong ngủ rất ngon, còn ôm gối ôm nữa. Mà cái gối ôm này ở đâu xuất hiện vậy chứ? Từ Thiên cười lạnh, cái gối này vì trong khoảng thời gian này mà thay thế chỗ anh sao? Làm sao có thể chứ? Người anh vừa săn chắc vừa nam tính, cái gối có bông bằng chất liệu cotton này làm sao có thể sánh bằng được. Cô đúng là không có mắt lựa chọn mà

46. Chương 46: Dối Trá

Hạ Phong vươn vai tỉnh giấc. Tối qua đúng là một đêm dài. Mà sao cô nằm trên giường được hay nhỉ? Cô ngồi phắt dậy, tìm kiếm xung quanh. Ở bên cạnh trống không. Tối qua anh không về? Hay ở bên Nhật Bản có chuyện gì đột xuất? Chắc vậy rồi, à mà đồ ăn.....cô lập tức chạy xuống nhà. Người làm đã đi làm bình thường lại. Căn bếp dường như chưa có chuyện gì xảy ra cả

Chẳng lẽ đồ ăn đã đổ hết? Hạ Phong tiu nghỉu bỏ lên lầu. Xem ra công sức tối qua của cô đều đổ sông đổ biển. Hạ Phong thở dài thườn thượt trên bàn, tay tiện thể cầm bình xịt xịt vài miếng nước cho Laveria. Ô, mùa nào Laveira cũng sống rất tốt? Nhìn thích thật! Cái cây này không biết đã được nuôi bao lâu rồi mà nó chẳng lớn chút nào?

- Chị à, sáng nay chị có thấy Tử Thiên đâu không?

- Ừm, sáng nay cậu chủ có về mà. Cậu ấy đã ăn hết bàn thức ăn luôn đấy. Xem ra thật sự rất đói!

- Ăn hết luôn sao? - cô ngạc nhiên. Không phải đã đem đổ hết, mà là.....anh đã ăn hết rồi sao? Hạ Phong cười híp mắt. Chắc anh cũng biết, hôm qua là sinh nhật cô mà phải không? Cô không có thất vọng chút nào, sinh nhật thì chúc lúc nào cũng được, anh về là cô rất mừng rồi

Vậy là anh thật sự ăn hết chỗ thức ăn đó, có sao không? Cô có nên nhắn tin bảo anh uống thuốc tiêu thực hay không? Mà không, nên là nhờ Anna thì hơn. Cô rất, rất muốn lập tức chạy đến công ty gặp anh liền nhưng sợ anh có lẽ rất bận. Đến nỗi chủ nhật mà cũng đi làm. Cô nên là ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về thì hơn

Cô có nên làm cái gì bất ngờ cho anh không nhỉ? À, cô nên làm bánh quy. Đúng rồi, bánh quy có thể để được đến những ngày hôm sau. Nếu hôm nay không ăn, có thể ngày mai anh sẽ ăn mà. Nghĩ là làm, Hạ Phong hơn hớn lấy điện thoại ra tra mạng

- Xin lỗi..... - nghe người gọi, cô quay đầu lại. Kì Thiên Ân mở kính mắt ra, lộ rõ cặp mắt xinh đẹp không tí vết

- O.....cô..... - đấy là Kì Thiên Ân. Nhìn thế này, đến cả cô là phụ nữ cũng phải rung động - Tử Thiên không có....ở đây

- À, tôi biết. Tôi đến đây để tìm cô Triệu mà

Tìm cô? Tìm cô làm cái gì? Một người nổi tiếng tìm cô. Có lý không chứ? Nhưng mà hình như cô ấy và Tử Thiên có quen biết nhau. Chắc là tìm cô để hỏi chuyện về anh mà. Đáng tiếc, dạo này anh rất bận, hành tung cô cũng không rõ. Nói ra thì thật xấu hổ, nhưng thân là bạn gái mà cô chẳng biết chút nào hết cũng hơi kì

- Cô tìm tôi có chuyện gì sao? - cô rụt rè ngược mắt nhìn lên, người này phong thái cũng không phải bình thường đâu. Đúng là người mẫu có khác, cả thể ngồi cũng rất đẹp. Làm cô nhớ đến dáng ngồi có chút “nữ tính” của anh

- Tôi chỉ không muốn nói dối cô cô Triệu - Kì Thiên Ân lấy trong túi xấp hình, đặt trước mặt cô - nhưng tôi nghĩ.....cô nên biết sự thật..... - Hạ Phong nuốt ngụm nước miếng, chậm rãi cầm xấp hình lên

Đồng tử giãn to, mấy ngón tay của cô tê cứng hết. Hạ Phong run run lật mấy tấm sau nhìn. Toàn bộ..... toàn bộ.....đây là anh sao? Và người phụ nữ bên cạnh.....là Kì Thiên Ân. 2 người sao lại.....2 người sao lại không có một mảnh vải che thân như vậy? Không đúng. Đây không phải là sự thật. Cô không tin

- Đây là.....cái gì? - Hạ Phong cố nặn ra mấy chữ

- Cô nhìn mà không biết ư? Khi đi công tác, tối hôm đó chúng tôi say, nhưng không phải là sai lầm. Anh ấy rất nhiệt tình. Hơn nữa, là bạn gái, cô cũng nên biết sự thật chứ nhỉ? - Kì Thiên Ân nhìn về mặt thất kinh của cô thì hài lòng mỉm cười. Giọng điệu vô cùng đáng ghét

- Đây không phải sự thật - cô đặt xấp ảnh xuống bàn. Cô không tin anh lại làm chuyện này sau lưng cô

- Không tin cô về hỏi anh ấy đi thì biết - cô thật là ngây thơ. Đến giờ phút này còn không tin. Vật chứng rõ ràng vậy mà. Kì Thiên Ân coi như đã đạt được mục đích của mình, cô ta đứng dậy cầm theo túi xách bên cạnh

- Cô Kì - Hạ Phong cũng đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô ta - tôi sẽ đợi, đợi đến khi anh ấy nói sự thật với tôi. Còn sau này, phiền cô không cần làm như vậy nữa, nếu liên quan đến bạn trai tôi, tôi chỉ muốn anh ấy nói với tôi mà thôi, không phải người ngoài

Người ngoài?!!!! Không phải đâu cô Triệu, cô ta không phải là người ngoài. Là người trong cuộc nữa là khác. Chỉ có điều, trong cuộc tình này, chỉ có cô là không biết gì hết mà thôi. Tuy nhiên, Kì Thiên Ân không có nói nhiều, chỉ nhếch môi bỏ đi. Như vậy là đủ rồi, như vậy đủ.....khiến cho cô biết sự thật. Bởi vì chỉ có sự thật, mới khiến cho người con gái kia tự nguyện mà rời đi. Bởi vì....mối tình này từ đầu đến cuối đều không có sự có mặt của cô

Hạ Phong thần thờ ngồi phịch xuống ghế. Cô ôm mặt khóc nức. Cô không hiểu gì hết. Anh đi công tác, rồi tiệc tùng, rồi say xỉn, rồi làm chuyện đó với Kì Thiên Ân. Tại sao chứ? Vì mù quáng hay vì rượu, hay vì cô ấy đẹp. Hoặc là, anh thật sự muốn như vậy. Không phải, cô không nên có loại suy nghĩ này. Anh không phải loại người đó

Cho dù trong đầu muôn lần muốn nghĩ như vậy. Nhưng cô không thể không thất vọng được. Có lẽ anh mới về nên chưa thể nói được gì nhiều với cô. Không sao, cô sẽ đợi, đợi để anh giải thích rõ chuyện này với cô. Rằng nói đó chỉ là hiểu lầm thôi, là một sự cố, hoặc là, không có chuyện gì xảy ra đêm đó cả. Hạ Phong nhìn những tấm hình lộn xộn trên bàn

Ảnh thật như vậy? Sao có thể không tin được chứ? Hơn nữa, nhìn Kì Thiên Ân không có vẻ gì là nói dối cả. Tuy vậy, hiện giờ trong đầu cô đang rất hỗn loạn. Cũng không biết phải làm như thế nào nữa. Chỉ cảm thấy một điều, trái tim này đang rất đau. Hạ Phong khóc đến mức ngất lên ngất xuống. Mỗi lần nghĩ tới chuyện bạn trai cùng với người khác qua đêm mà không nói với mình, hẳn là rất khổ sở

Có phải anh cũng cảm thấy rất khổ sở? Giữa ranh giới muốn và không muốn nói với cô. Nhưng cô hi vọng, anh sẽ chọn nói. Bởi vì phụ nữ chẳng bao giờ muốn người đàn ông của mình nói dối cả, đặc biệt là trong chuyện này. Dù có lẽ sẽ rất suy sụp khi nghe sự thật nhưng mà như vậy ít nhất, giữa hai người còn chút chân thành với nhau

Hạ Phong siết chặt lồng ngực trái của mình, cảm giác thoi thóp đến thở không nổi. Tim quặng thắt như muốn co rút cả tâm can cô. Mối quan hệ của 2 người chỉ mới chính thức bắt đầu, mà đã có vết nứt nảy sinh rồi sao?

- Cái gì? Cậu nói sao? - Minh Thiết giật mình nhảy dựng lên - qua đêm? Ý cậu nói là....

- Đúng thế - Tử Thiên cúi đầu suy tư. Anh cũng đang rất đau đầu chuyện này đây. Vì vậy hôm nay anh mới đến công ty, bởi vì anh sợ đối mặt với ánh mắt chân thành của cô, cảm giác như mình là một kẻ tồi tệ

- Vậy....cậu có định nói cho tiểu Phong? - quan trọng chính là chỗ này. Anh có nên.....nói không?

- Không - anh đã suy nghĩ rất kĩ rồi - chỉ cần đáp ứng yêu cầu của cô ta, mình sẽ kết thúc chuyện này trong im lặng. Đêm đó chỉ là một hiểu lầm, nó không nên có trong kí ức của tiểu Phong

- Tử Thiên..... - Minh Triết định nói với anh nhưng rồi lại thôi

Hắn chỉ sợ sự thật sẽ không giấu được lâu. Chỉ sợ đến lúc đó, cả Tử Thiên và tiểu Phong sẽ không chịu nổi. Đặc biệt là cô, cô rất nhạy cảm. Nhất định sẽ đòi đi đâu đó, hoặc mệt hơn chính là rời xa khỏi anh mãi mãi. Nhưng mà nếu như anh có ý định giấu giếm thì hẳn cũng không nói nhiều. Chỉ là Tử Thiên quá bảo thủ, khó khăn lắm anh mới có người mình yêu nên nhất quyết muốn bảo vệ cô đến cùng

Anh cuối cùng cũng chỉ muốn bao bọc cô, không muốn bất kì chuyện gì làm ảnh hưởng đến 2 người. Nhưng đôi khi, bảo vệ quá mức, cũng khiến cô bị tổn thương. Mong là không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra. Đối mặt với chuyện lần này, có lẽ tiểu Phong phải cứng rắn hơn một chút rồi

47. Chương 47: Chờ Đợi

Sinh nhật của cô.....đã qua đi như vậy đấy! Anh đã nói dối. Cô đã phát hiện. Cho nên cô hiện tại rất muốn tránh mặt anh, nhưng sợ anh nghi ngờ. Nếu không ăn thì nói không ăn, dù sao cô cũng không trách móc

anh, tại sao phải nói người làm bảo là đã ăn hết chỗ thức ăn đó chứ. Từ khi nào anh lại trở thành một người thích nói dối đến thế

Còn hỏi tại sao cô biết ư? Nếu anh thật sự đã ăn, thì hẳn là trên bánh kem có chữ chúc mừng sinh nhật Hạ Phong to đùng, anh phải thấy chứ? Trừ phi mắt anh không thể nhìn thấy được. Chuyện này thật là buồn cười. Sinh nhật mọi năm cô đều cùng trải qua cùng Thiếu Tấn. Vì vậy mà năm nay cô xin phép hẳn được trải qua sinh nhật cùng với anh. Cuối cùng, Thiếu Tấn cũng chỉ tặng quà cho cô mà thôi

Chính cô cũng là một kẻ nói dối. Cô đã nói dối Thiếu Tấn rằng tối đó 2 người rất vui vẻ. Không phải, dối trá, toàn bộ là dối trá. Anh và cô giống như có những bí mật với nhau. Suốt một tuần này cô đã chờ đợi, bề ngoài luôn tỏ vẻ tươi cười ngây thơ nhưng cô đã luôn quan sát ánh mắt của anh. Anh vẫn cư xử như những ngày thường, chẳng có vẻ gì là sẽ kể cho cô nghe bí mật đó cả

Cô rất thất vọng. Luôn muốn bật khóc trước mặt anh, muốn hét vào mặt anh hãy nói gì đó đi. Nhưng cô không dám. Bản thân cô cũng sợ nghe chuyện này. Nhưng khi biết anh không nói với cô nghe, còn đau khổ hơn nhiều. Thậm chí cô đã luôn gợi chuyện về chuyến công tác, rằng anh có chuyện gì muốn nói cho cô nghe hay không. Anh đã không suy nghĩ mà trả lời “không”. Lúc đó cô chỉ cười trừ bỏ qua, nhưng trái tim giống như bị cắt ra từng khúc

Không chỉ anh, cả Minh Triết và Anna đều rất lạ. Những lúc cô hỏi về quan hệ giữa anh và Kì Thiên Ân, bọn họ đều tránh né vấn đề. Giống như tất cả đã biết sự thật. Cho dù cô năn nỉ thế nào cũng không kể. Không lẽ, bọn họ xem cô là đồ ngốc cả sao? Tất cả đều không muốn nói với cô. Khiến cô phải luôn diễn vai kẻ ngây thơ, là người duy nhất không biết gì cả

Cô cũng phát hiện, thỉnh thoảng anh sẽ nhắn tin không cùng ăn cơm với cô, nói là có đối tác làm việc. Mà thực chất, cô chỉ thấy Kì Thiên Ân thì vào phòng của anh. Làm ơn có ai giải thích với cô chuyện này không? Cho dù cô là người phụ nữ bao dung thế nào cũng sẽ không vĩ đại đến mức không nghi ngờ 2 người được. Ngoài mặt anh luôn đối xử tốt với cô, thực chất anh đang làm gì sau lưng thế kia

Hạ Phong đứng ở đó. Cô biết nếu bây giờ đi vào, Anna sẽ chặn cô lại, nhưng chính mắt cô đã thấy Kì Thiên Ân vào đó, cô muốn nghe, bọn họ nói cái gì. Hạ Phong đứng im không nhúc nhích, chỉ đợi Anna rời khỏi chỗ ngồi đi vệ sinh, cô sẽ lên đi đến. Cô không nghĩ mình quyết định sai, cô đã cho anh thời gian, nhưng anh một chút biểu hiện cũng không có. Bảo cô phải làm sao tiếp tục mối quan hệ này với anh?

Nếu giữa hai người tồn tại sự dối trá, mối quan hệ chắc chắn sẽ không tốt. Cô đã ôm nỗi ray rứt này suốt một tuần dài đằng đẳng. Cô không thể nào chờ đợi anh nói nữa. Nếu vậy, cô sẽ tự mình tìm hiểu vậy

Cuối cùng, thời khắc đó cũng đến, Anna rời khỏi chỗ. Hạ Phong liền lặng lẽ đi tới. Càng đi gần cánh cửa, cô càng thấy tim mình đập mạnh. Cô đang rất căng thẳng. Cả người như đeo chì, nhích từng bước về phía trước. Hạ Phong đẩy nhẹ cánh cửa. Mở rồi! Cô chậm chậm hé mắt. Là 2 người đang đứng đó, đang nói gì đó với nhau

- Anh không định nói với cô Triệu về mối quan hệ giữa chúng ta sao? - Kì Thiên Ân tựa thân hình quyền rũ của mình lên thành ghế

- Mối quan hệ? Giữa tôi và cô chả có mối quan hệ nào cả

- Anh chắc chứ? - cô ta nhướn mày, kẻ sát mặt cô và anh hơn - thời đại học chỉ ít chúng ta cũng rất mặn nồng. 4 năm quen nhau, nhìn cũng biết nhiều hơn mấy tháng của 2 người rồi - 4 năm???!!! - hơn nữa tối đó....

- CÔ CÂM MIỆNG!!! - Tử Thiên đập ghế, trợn mắt nhìn cô ta. Thiên Ân cười nhạt, nhồm người hôn lên đôi môi đang mím chặt của anh, điều luyện luồng lách trong khoang miệng

Đây là lần đầu tiên trong những năm gần đây, anh hôn lại Kì Thiên Ân. Mặc dù ngày xưa là bị cô ta ruồng bỏ nhưng cảm giác trên đầu môi hình như vẫn còn. Anh phải công nhận, cô ta hiện tại đã hôn rất điêu luyện, không phải như ngày xưa hồi còn tuổi trẻ. Tử Thiên nghe ra mùi khó chịu, hơn nữa anh cũng miên man hình ảnh của tiểu Phong trong đầu

Tử Thiên không cần nụ hôn của Thiên Ân. Được nước, cô ta càng say đắm hơn. Đắm chìm trong nụ hôn cùng anh. Đã lâu lắm rồi, cô ta đã đợi khoảnh khắc được anh nuông chiều như xưa lắm rồi. Hạ Phong đứng

chết trân nhìn họ đăm đúi hôn nhau. Đáng sợ hơn nữa, là anh cũng hôn đáp lại. Tại sao?

- Tiểu Phong!! - nghe tiếng tiếng đồ đồ vỡ ngoài cửa, Tử Thiên liền giật mình đẩy Thiên Ân ra, trên môi vẫn còn chút màu son đỏ. Anna run run làm vỡ cốc nước trên tay khi thấy cô đứng trước cửa phòng giám đốc

Hạ Phong tức giận nhìn Anna. Đúng vậy, ánh mắt của cô hiện giờ đang rất tức giận, trông mắt cũng đã đỏ hoe từ lúc nào, gương mặt nước mắt nước mũi tèm lem. Cả người cô run run đến không kiềm chế nổi. Tử Thiên và Thiên Ân từ trong chạy ra. Thấy cảnh tượng trước mặt thì anh không khỏi lo sợ. Anna che miệng đứng nép sang một bên, trong khi đó thì Hạ Phong đang gồng cứng cả người lên, đôi mắt vô định nhìn xuống đất

Cô không thể tin nổi. Không thể tin nổi là anh và Kì Thiên Ân đã từng yêu nhau lâu đến như vậy. Anh không nói với cô đã đành lại còn, lại còn.....làm chuyện kinh khủng đó nữa. Biết bạn trai mình cùng người yêu cũ, dù là đi công tác đi chăng nữa, nhưng những một tuần, có ai mà không lo lắng cơ chứ? Đặc biệt là người như cô. Làm sao anh có thể nói dối cô trong khoảng thời gian dài như vậy

Hơn nữa, lúc này 2 người hôn nhau, dường như vẻ mặt anh rất thỏa mãn. Quay lại với bạn gái cũ có phải rất tốt hay không? Đúng rồi, vài tháng của cô làm sao có thể sánh được với 4 năm của 2 người kia. Vóc dáng, nhan sắc, tài năng, thậm chí tiền bạc, tất cả, cô chẳng thể nào so sánh được với Kì Thiên Ân. Vì vậy nên anh mới muốn chọn cô ta, vì vậy anh mới hối hận khi phải quen cô

Có phải vậy không? Anh muốn quay lại với Kì Thiên Ân. Anh cứ nói dối, nói dối rồi lại nói dối. Rốt cuộc là còn bao nhiêu bí mật nữa mà cô không biết. Giữa 2 người, giữa anh và Kì Thiên Ân. Tất cả. Còn muốn nói dối cô đến bao giờ đây. Nếu không phải hôm nay cô tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thì liệu cô sẽ sống như người ngốc suốt cả đời hay không?

Không, cô chịu đủ rồi. Cô không muốn sống như thế này nữa. Cô đã quá mệt mỏi rồi. Bây giờ, cuộc đời của cô, cảm xúc của cô, cô sẽ làm chủ. Nghe theo trái tim quá nhiều rồi, chỉ chuốc lấy tổn thương mà thôi. Bây giờ lí trí sẽ giúp cô được thỏa mãn một lần, 1 lần lấy lại công bằng cho mình đi

48. Chương 48: Phát Giác

- Có chuyện gì? - Minh Triết nghe tiếng động cũng nhanh chóng chạy tới. Woa, cảnh tượng trước mặt thật không thể ngờ tới. Cuối cùng cũng có ngày hôm nay rồi sao?

Hắn giật mình đứng nép sang một bên, linh cảm là sẽ có một cuộc cãi vã rất lớn. Hắn chưa từng nhìn thấy bộ mặt này của cô, hẳn là cô đang rất tức giận. Anna hoảng sợ thụt lùi. Cô chỉ mới đi vệ sinh một chút mà đã để tiểu Phong phải.....mà đã có tình huống này xảy ra. Thật là đáng trách mà

Kì Thiên Ân khoanh tay thú vị. Cuối cùng cũng đến, kết cục mà cô ta luôn mong đợi chính là đây. Là về mặt đau khổ của anh cũng như vẻ mặt đau đớn của cô. Có lẽ cô đã nhận ra vị trí của mình, rằng lúc nào nên đến, lúc nào nên rời đi

Trong đầu anh bây giờ, trống rỗng. Anh không biết nên bắt đầu giải thích với cô từ đâu. Nhìn cô khóc, chắc hẳn đã nghe và nhìn thấy hết mọi chuyện. Không biết bây giờ cô đang nghĩ gì, cũng không biết nói với cô ra sao. Bởi vì người có lỗi với cô từ lúc đầu luôn là anh rồi

- Tiểu Phong..... - anh đưa tay nắm lấy tay cô nhưng Hạ Phong cự tuyệt. Anh sững sờ nhìn cô nhích người sang một bên, tránh cái đụng chạm của anh. Tử Thiên đau lòng nhìn cô

- Em hỏi anh lại một lần nữa.....anh..... - Hạ Phong che miệng để bản thân không phát ra tiếng nấc khó nghe. Những lời muốn nói cứ nghẹn lại trong cổ, những âm thanh phát ra cũng chỉ là tiếng ư ừ - anh có chuyện gì muốn nói với em không? - cô bật khóc, tiếng khóc không thể nào kiềm chế trong người mãi được. Bây giờ cô đã cố gắng lắm mới dừng cảm đứng đây nghe anh giải thích một tiếng

- Anh..... - Tử Thiên rất muốn đưa tay lau đi nước mắt của cô, nhưng chỉ sợ cô sẽ lại bỏ đi - xin lỗi, anh chưa nói với em chuyện Thiên Ân là bạn gái cũ của anh. Hơn nữa, cái hôn đó chỉ là nhất thời.....nhưng nó không quan trọng, vì bây giờ người anh yêu là em mà, em biết mà tiểu Phong - anh ngoài những lời tâm thường này chẳng thể nói được cái gì cao siêu khác cả. Chỉ mong, chỉ mong cô hiểu cho tấm lòng của anh

- KHÔNG QUAN TRỌNG TẠI SAO ANH LẠI KHÔNG NÓI VỚI EM?? - cô chịu không nổi thái độ úp mở này của anh nữa. Anh không rõ ràng, anh không dứt khoát tình cảm của mình làm cô tổn thương. Hôm nay cô không giải quyết được chuyện này, thì cô sẽ không xứng đáng làm bạn gái của anh rồi

Xem ra tình hình rất căng thẳng. Minh Triết đứng đó cũng đau cả tim. Lần đầu tiên Hạ Phong lớn tiếng với Tử Thiên như vậy. Cô cũng nhìn thẳng vào mắt anh luôn, quả là một nhát dao lớn với anh. Tử Thiên thất kinh nhìn cô. Anh không cố ý như vậy đâu. Nhìn ánh mắt đầy thất vọng của anh cũng không thích. Anh nghĩ chuyện đó sẽ ảnh hưởng đến cô mà

Anh tưởng, nếu cô không biết thì sẽ tốt hơn. Thật không ngờ, cô lại muốn biết sự thật đến vậy. Nếu biết cô sẽ tức giận, anh sẽ nói với cô. Thấy anh im lặng, coi như cô đã đúng

- Hết rồi à? - cô mím môi chờ đợi anh. Tử Thiên cúi đầu im lặng. Cô thì đứng chờ, chờ anh một lần nói ra chuyện đó, vậy mà, anh.....anh đã không nói. Là cô đã lầm rồi hay sao? - vậy đến lượt em, em sẽ hỏi anh - Tử Thiên ngược đầu nhìn cô. Hạ Phong ngửa đầu lên trời cho nước mắt đừng rơi nữa, nhưng vô ích - tại sao anh lại nói dối là đã ăn hết thức ăn em nấu?

- Chuyện đó..... - làm sao cô biết chuyện đó. Không phải anh chỉ dặn dò người làm là đã nói anh ăn hết sao? Không đúng, chuyện đó chỉ mỗi anh biết, anh chỉ nói với người làm, bọn họ không thể nói dối được. Tử Thiên siết chặt nắm tay. Chuyện đó không quan trọng nữa, quan trọng là cô đã biết

- Anh muốn biết làm thế nào em biết không? - cô nhìn anh đầy mỉa mai - bởi vì trên bánh kem có viết 6 chữ “chúc mừng sinh nhật Hạ Phong”.....

- Tiểu Phong..... - khỏe mắt ướt ướt, anh gọi tên cô. Anh thật sự không biết hôm đó là sinh nhật cô. Nếu biết, anh sẽ không cư xử thiếu suy nghĩ như vậy. Hôm đó là sinh nhật cô, hôm đó là sinh nhật cô. Vậy mà anh đã hứa sẽ về nhà, lại lêu lổng ngoài đường cùng Kì Thiên Ân, hại cô ở nhà chờ đợi đến khuya. Anh quả thật là một kẻ tồi tệ!

Minh Triết không ngờ sự việc lại tiến triển theo chiều tiêu cực như vậy, Tử Thiên thật sự không hay rồi. Là sinh nhật cô, sinh nhật cô mà anh không hay biết, tại còn làm tổn thương cô. Tại sao những ngày hôm sau cô không nói gì hết. Cô là bạn gái anh mà, đứng ra phải nung nấu đòi hỏi anh chứ. Tại sao cô cứ im lặng mà chịu đựng, để rồi khi biết, anh giống như trở thành kẻ bạc bẽo

Tử Thiên tiến tới một bước, cô lại thụt lùi ra sau. Ánh mắt chùng xuống. Chuyện sinh nhật vốn chẳng còn quan trọng. Với cô mỗi năm nó đều như nhau, chỉ là năm nay cô muốn thử cảm giác sinh nhật ở cạnh anh mà thôi. Không được cũng chẳng sao cả, nhưng mà tại sao.....

- Tại sao anh lại nói dối? Anh không nói cũng không sao mà - đột nhiên giọng điệu cô nài nỉ giống như, giống như cầu xin anh đừng nói dối nữa, đừng làm cô đau lòng thêm nữa

- Đó là vì anh không muốn em buồn thôi, tiểu Phong - cứ cho là như vậy, nhưng hình như điều đó còn làm tổn thương cô nhiều hơn nữa

- Vậy.....tại sao anh lại không nói.....không nói rằng anh qua đêm với người khác?

Tim anh thắt lại rõ đau. Tại sao cô lại biết? Tại sao cô lại biết.....chuyện mà anh có chết cũng không muốn nói ra? Tử Thiên nhìn cô không dứt. Tìm kiếm câu trả lời trong đôi mắt đắm nước của cô nhưng anh hoàn toàn chỉ thấy nổi thất vọng. Không phải.....không phải đâu mà.....Kì Thiên Ân đã hứa sẽ không nói, chuyện này chỉ có cô ta và Minh Triết biết thôi. Không phải cô ta nói thì là ai

Nhưng bây giờ, anh không quan tâm đến ai nói nữa, anh chỉ biết cô đang vì chuyện đó mà ngủ không yên. Tử Thiên rất muốn tìm cái lí do chính đáng nào đó giải thích cho hành vi sai trái của anh. Nhưng tất cả những gì anh nói chỉ có thể là rượu mà thôi. Nghe ra lại càng biện hộ hơn nữa, có lẽ cô nghe xong cũng sẽ không tin nổi

- Là vì.....vì rượu, vì anh uống rượu say mà thôi.....không phải anh không nói với em mà.....mà là.... - Từ Thiên nói đến thở không nổi, anh luống cuống tìm từ để giải thích với cô. Ánh mắt cầu xin cô ngàn vạn lần đừng nói những lời anh đang nghĩ đến. Anh không thích nghe - chính là sợ em sẽ như bây giờ.....
- Anh lầm rồi Từ Thiên - Hạ Phong ghen ngào nói. Từ này đến giờ cô cũng bình tĩnh được một chút, nên đã lấy lại nhịp nói - là anh không nói với em nên em mới như vậy. Em đã chờ anh, chờ anh lâu lắm, chờ anh đủ dũng khí nói với em nhưng mà.....anh không có....anh không có nói.....anh không nói..... - cô lắc lắc đầu, miệng cứ lẩm bẩm câu “anh không nói”
- TIỂU PHONG, TIỂU PHONG, nghe anh nói..... - Từ Thiên ghì chặt bả vai của cô, đưa cô bình tĩnh trở lại, đừng có như vậy nữa, như vậy anh sợ mình sẽ ghé tằm chính bản thân mình mất
- TÔI KHÔNG NGHE!! - Hạ Phong dùng lực vùng khỏi tay anh. Đủ rồi! Cô đã chịu đủ rồi. Tiếng thét của cô giống như là phần thưởng cho Kì Thiên Ân. Cô ta hài lòng cười mỉm
- Thế nào, tôi nói đúng chứ. Ài, tôi đó....anh ấy ngủ mà vẫn còn lẩm bẩm “Anh yêu em Thiên Ân, nhiều lắm.....”, xem ra anh ấy vẫn còn yêu tôi nhiều lắm
- KÌ THIÊN ÂN!! - đã lúc nào mà cô ta còn xía mũi vào chuyện này nữa, giống như đổ dầu vào lửa. Từ Thiên tức giận la lớn. Nhưng làm sao Kì Thiên Ân kia sợ hãi được chứ, cùng lắm cũng chỉ nhếch môi mà thôi

49. Chương 49: Đã Sớm Biết

Hạ Phong nhìn vẻ mặt đắc thắng của cô ta thì càng không thể ngờ, loại người có nhan sắc tâm địa lại chênh lệch như vậy. Xem ra từ trước đến nay là cô nhìn lầm người rồi, uống công cô còn thần tượng cô ta nữa. Hạ Phong chậm chậm bước lại gần hơn, gần hơn Kì Thiên Ân, ngược đôi mắt đỏ ngầu:

- Chính cô cũng là kẻ nói dối đấy cô Kì. Cô tưởng tôi là đồ ngốc sao? - Kì Thiên Ân vẻ mặt lập tức biến sắc, cô hừ lạnh tiến thêm một bước, Kì Thiên Ân lui lại một bước - Từ Thiên khi ngủ chỉ thốt những câu như “Laveria” hay “ba mẹ” mà thôi. Con người khi ngủ vốn chẳng thể nói một câu dài như vậy đâu, cô Kì, như vậy là phản khoa học đấy. Từ Thiên khi say rượu cũng sẽ ngoan ngoãn như một đứa trẻ, cả người không còn sức lực chứ đừng nói đến chuyện vận động với cô. Hơn nữa, tư thế ngủ của anh ấy không thể nào đẹp và chỉnh chu như trong hình được, chỉ có thể là do người sắp xếp. Còn có ảnh, còn là ảnh do người ngoài chụp, có thể thấy đây chính là ý đồ ngay từ đầu của cô

Tưởng cô không biết hay sao? Cô ngủ với anh nhiều đêm, hơn nữa cũng nhiều lần nhìn anh ngủ. Cô biết hết những biểu hiện dù là nhỏ nhất. Bởi vì cô thích anh mà. Cũng chính vì chuyện đó nên cô mới dễ dàng nhận ra mảnh khóc của Kì Thiên Ân. Cô không biết cô ta có ý định gì nhưng xin lỗi, đã bị bại lộ rồi

- Vậy sao em..... - Từ Thiên nhìn Kì Thiên Ân mặt cắt không còn giọt máu rồi nhìn cô. Từ đầu đến cuối là anh bị Kì Thiên Ân lừa sao? Hơn nữa, lại có ảnh, ảnh gì chứ? Ảnh cô ta đưa cho tiểu Phong sao?
- Chỉ đơn giản là.....em muốn chờ.....em chỉ muốn chờ anh thừa nhận mà thôi. Dù biết đó không phải sự thật nhưng mà, em cũng muốn anh thành thật với em lấy một lần. Nhưng anh đã không làm vậy. Mấy người....
- chỉ vào mặt anh, Anna và cả Minh Triết nữa - mấy người tưởng tôi là đồ ngốc phải không? Cho nên mới không hé răng cho tôi cái gì về Từ Thiên và Kì Thiên Ân. Là tôi, tôi đã đóng vai kẻ ngốc để những người nhiều tiền như mấy người chưa đùa. Bây giờ tôi chán lắm rồi!

Chán??!!! Cô nói chán là sao? Với lại anh chẳng phải đã nói là cô chưa bao giờ là thứ đồ chơi nào đó rồi sao? Cô đột nhiên nói những lời khó nghe như vậy, làm anh càng suy sụp hơn nữa. Anh thật là ngốc, cô vốn biết, biết hết tất cả. Biết cả những chuyện mà anh không biết, cô không ngốc, mà là anh ngốc. Anh ngốc vì đã cho rằng cô sẽ bị chuyện đó mà làm cho tổn thương

Nhưng không phải, cô rất mạnh mẽ, cô cũng có suy nghĩ riêng của mình. Là anh chưa bao giờ nghĩ cho cô, anh lúc nào cũng lo sợ, lúc nào cũng bảo vệ cô nhưng anh không biết, cô không cần bảo vệ. Cô chỉ cần anh

thành thật với cô, luôn ở bên cạnh cô thôi là đủ. Hạ Phong coi như đã nói xong mọi chuyện rồi. Cô bước lui ra sau rồi quay lưng bỏ đi

- Tiểu Phong, em.....em đã hứa sẽ không bỏ rơi anh..... - anh giữ cô lại. Lời hứa đó, liệu còn tác dụng không? Cho dù không biết, nhưng anh vẫn muốn thử bằng mọi giá

- Anh cũng từng nói mình sẽ không hôn người mà mình không có tình cảm....

Cô thốt ra những lời nào nề rồi buông tay anh ra. Bóng lưng cô dần khuất đi, khuất vào sau thang máy. Cô định như thế nào? Cô sẽ không nghỉ việc hay chuyển nhà đâu nhỉ? Cô sẽ không làm những việc đáng sợ như vậy đâu. Bởi vì, anh thực chất đâu có làm chuyện đó. Có điều, đó không phải điều cô mong muốn, cô muốn anh thành thật hơn nữa

Vì vậy, bây giờ anh đang rất hối hận đây. Cô bỏ đi để lại câu nói giống như muốn giết chết anh. Cô sẽ định làm gì đây? Anh hoàn toàn không biết. Tử Thiên ôm đầu mệt mỏi. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Còn nữa, anh chưa tính sổ chuyện Kì Thiên Ân này nói năng xàm bậy trước mặt cô. Anh liếc cô ta rồi đi 1 mạch vào phòng. Nếu không phải nể tình cô ta đang còn hợp đồng với công ty anh, anh đã đập cô ta một phát xuống địa ngục rồi

Hạ Phong rửa mặt, sau đó trở về phòng, thu dọn đồ đạc rồi lập tức rời đi. Cô cũng nhờ đồng nghiệp xin phép nghỉ. Trưởng phòng Trương thấy cô thất thểu, vẻ mặt nhợt nhạt, đôi mắt sưng húp nên chủ động nhắn tin cho giám đốc. Tử Thiên ngồi trên tầng 38 nhận được tin nhắn thì hiểu ý. Cô bỏ về rồi. Sau chuyện đó, có ai mà còn tâm trạng làm việc nữa hay không

Minh Triết cũng rất đau đầu vì chuyện này. Hắn sớm biết có ngày hôm nay vậy mà còn...Nhìn Tử Thiên ảo não kìa. Chính hắn cũng sốc với chuyện này không chỉ riêng mình anh. Hắn không ngờ Kì Thiên Ân lại sử dụng thủ đoạn đê tiện như vậy. Cô gái trong sáng hồi đại học ngày xưa xem ra đã hoàn toàn biến mất rồi. Cô ta giống như một con cáo già không thể nào tha thứ được nữa

Còn chuyện thứ 2. Hắn không ngờ cô biết tất cả. Cô đã nghi ngờ, rồi tự suy đoán. Đúng thật, cô không có ngốc, cô giả vờ ngốc thôi, hay cô không muốn mình là kẻ khôn ngoan trong mắt người khác. Dù thế nào, cô cũng đã đoán đúng mọi chuyện. Lại còn biết cả chuyện bạn gái cũ. Đúng là đáng ngạc nhiên mà. Sau này cũng phải cẩn thận với cô hơn mới được. Phụ nữ đúng là khó lường mà!

Tử Thiên co người ngồi trên ghế. Tai anh không thể nghe được bất kì âm thanh nào nữa. Cô luôn biết. Cô biết tất cả, điều đó làm anh cảm thấy mình thật hèn. Anh thua rồi. Anh thua chính bản thân mình. Anh không nên quá tự phụ. Anh cho rằng toàn bộ mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát của mình, mà thực ra không phải, chưa bao giờ như vậy cả

- Cậu chủ, cậu chủ, cô chủ dọn đồ ra khỏi nhà rồi. Phải làm sao đây ạ? Cậu chủ.....cậu chủ.....cậu có nghe tôi nói không?

- Ừm, cứ để cô ấy đi đi..... - Tử Thiên nói như không, anh vắt điện thoại sang một bên, nằm dài người trên ghế sofa

- Không giữ lại sao?

- Bây giờ, cô ấy đang rất tức giận. Đợi cô ấy nguôi giận rồi, mình sẽ.....sẽ đưa cô ấy về..... - lời nói anh ngắt quãng, dường như cũng rất tuyệt vọng - thật ra.....mình cũng không biết nữa..... không biết.....có còn kịp nữa hay không.....

Minh Triết đứng gần, còn có thể nghe được tiếng rên của anh. Tử Thiên khóc rồi. Anh còn không biết, thì còn ai biết nữa chứ. Lúc này, lúc cãi nhau với Hạ Phong, anh đã không thể nói ra được lời nào cho đáng hoàng. Anh cũng rất thất vọng về bản thân chứ đừng nói là cô. Giương mắt nhìn cô khóc, nhìn cô một mình chống đỡ, nhìn cô gào thét rồi rời đi, anh không biết bản thân mình có thể làm gì ngoài im lặng

Tử Thiên khó khăn lắm mới tìm được người mình có tình cảm, vậy mà mọi chuyện đã chuyển biến xấu ngay từ những bước đầu. Nếu Hạ Phong cứ tiếp tục mất niềm tin vào anh như vậy, rất có thể 2 người sẽ chia tay mất. Tử Thiên đương nhiên là sẽ không chịu, nhưng còn cô. Anh có thể níu giữ được mối tình này hay là không? Hay sẽ bỏ cuộc?

Minh Triết cúi đầu nhìn anh. Anh sẽ làm được thôi. Bởi vì anh rất trân trọng cô. Sẽ không để mất cô lần nữa đâu. Nhưng mà, Kì Thiên Ân đột nhiên ở đâu xuất hiện gây chuyện vậy chứ? Hắn thật không để ngờ cô ta lại làm như vậy. Kì Thiên Ân bạn học ngày xưa của bọn họ đây sao? Thật không thể tin được. Nếu biết sớm hơn, hẳn chắc chắn chuyện này sẽ không xảy ra. Chỉ là Tử Thiên kín miệng quá, không muốn làm lớn chuyện thôi. Bây giờ thì lớn chuyện thật rồi

50. Chương 50: Nỗi Nhớ Da Diết

- Anh nghĩ em có nên đăng cái này lên báo không nhỉ? - Kì Thiên Ân hươ hươ tẩm ảnh lỏa thể đó trước mặt anh. Nhưng đôi mắt anh đã trở nên vô hồn từ lúc nào. Minh Triết nhún mày nhìn thái độ trơ trẽn của cô

- Cô có thôi ngay cái trò đấy không? - Tử Thiên ngưỡng người ngồi dậy, kéo Minh Triết lại

- Cô cứ việc đăng đi. Nhưng cô thật sự nghĩ sẽ ảnh hưởng tới tôi nhiều hơn là tới một người mẫu như cô sao? Cứ giống như nghệ sĩ cổ ý đăng clip khoả thân của mình lên vậy, giống gái gọi hơn là nghệ sĩ đấy - Kì Thiên Ân mấp máy môi, hoàn toàn xui lợ trước lời đe dọa của anh - đăng lên cũng tốt, tôi tiện thể có thể đăng thêm hình tiểu Phong, tiêu đề giám đốc Tạ Tử Thiên bắt cả hai tay, nếu được có thể giúp tôi tìm ra chỗ ở của cô ấy luôn cũng không tệ. Thế nào.....cô thấy thế nào?

- Anh..... - cô giật giật khóe môi nhìn anh. Ánh mắt của anh thập phần nguy hiểm. Nó đục ngầu, bất khả xâm phạm và cũng không có vẻ gì là đùa giỡn

- Hình như hợp đồng cũng sắp kết thúc. Tôi không nghĩ là tôi và cô có lí do gì để gặp nhau nữa - Tử Thiên đứng dậy rời khỏi phòng họp. Từ nay anh không bao giờ cho Kì Thiên Ân đặt chân vào phòng mình nữa bước nữa

- CHÚNG TA CHƯA TỪNG CHIA TAY MÀ! - Kì Thiên Ân hét lên, chạy lại ôm chầm lấy lưng anh, nước mắt cô ta rơi lã chã đến tội nghiệp - chúng ta chưa chia tay mà Tử Thiên....

- Tôi muốn hỏi cô một câu thật lòng Kì Thiên Ân, rốt cuộc, có khi nào, cô thật sự yêu tôi hay không? - anh không có gỡ tay cô ta ra, cả người chỉ một nhàoai thốt ra những câu hỏi vô thức

- đương nhiên là có, em rất yêu anh mà

- Vậy tại sao năm đó cô lại bỏ đi? - anh rất muốn, rất muốn hỏi cô câu này. Nhưng rõ ràng trong lòng từ lâu đã biết đáp án, vẫn không thể ngăn bản thân chịu tổn thương quá nhiều

- Bởi vì.... - Kì Thiên Ân nghẹn ngào ở cổ. Muốn nói ra lí do cũng không nói được

- Kì Thiên Ân, cô chỉ yêu tiền của tôi thôi đúng không? Cô vốn chẳng hề yêu tôi, đợi đến khi tôi hết tiền, cô lại bỏ tôi mà đi thôi. Đó không phải là tình yêu - Tử Thiên nhắm mắt, nén nỗi xúc động vào trong lòng. Anh gạt cánh tay mảnh khảnh của cô, tìm về cho mình một không gian yên ắng ở nơi khác

Anh không hiểu tại sao lại bỏ rơi anh còn muốn quay về. Rõ ràng những thủ đoạn của cô chứng tỏ cô muốn giành giật anh. Đó là biểu hiện của một người yêu tiền, chứ không phải là một người yêu anh. Nếu thật sự yêu anh, cô ta sẽ không chia cắt anh và tiểu Phong đến tàn nhẫn như vậy

Từ công ty, Tử Thiên trực tiếp lái xe về nhà. Đã 3 ngày rồi anh không có tin tức gì từ cô. Anh cũng thừa biết cô đang ở chỗ Thiếu Tấn. Nên anh cũng không lo lắng nhiều, cô ở chỗ đó, có khi còn tốt hơn là ở với anh. Thiếu Tấn sẽ chăm sóc tốt cho cô, để cô không phải chịu thêm tổn thương nào nữa

Thấy bụng hơi cồn cào. Anh chợt nhận ra mình không biết đã ăn từ lúc nào, thôi thì lấy thứ gì trong tủ lạnh ăn cũng được. Mở cửa tủ lạnh, ngoài những đồ ăn mua từ siêu thị ra, anh còn thấy một chiếc hộp giấy nhỏ xinh bên cửa tủ. Từ khi nào nhà anh lại chứa những thứ đồ trẻ con như vậy? Tử Thiên đóng cửa tủ, nhẹ nhàng mở hộp giấy ra

Là bánh quy. Những cái bánh quy hạnh nhân sần sùi màu nâu, trông đã qua nhiều ngày lắm rồi. Anh chạm nhẹ ngón tay của mình. Một luồng khó chịu từ trong lòng chảy ra. Tại sao anh có cảm giác đau đớn?

- Quán gia, cái này....

- À, cái này là của cô chủ làm. Cô ấy đã học làm bánh quy rất nhiều ngày. Nói là bánh này có thể để lâu, nói khi nào cậu rảnh có thể ăn - quán gia hào hứng kể mà đã không hay, sắc mặt anh đã mất tự nhiên

Nghe lời quán gia, anh tưởng tượng ra bộ dáng vừa cười vừa làm bánh của cô. Mồ hôi liên tục đổ, nhưng cô lại lấy tay lau, làm cho bột bánh dính đầy lên mặt. Dù vậy cô vẫn làm nó với tâm trạng rất phấn khởi. Thậm chí có những lúc bị phồng tay, cô vẫn rên rỉ rồi tự bôi thuốc. Tất cả những khoảnh khắc đó, anh đã không ở bên cạnh cô. Không có!

Tử Thiên phát hiện mình đã bỏ qua rất nhiều điều trong căn nhà này. Anh miếng máo ăn từng miếng bánh quy trong tay. Mặc dù có mùi vị hơi lạ, nhưng anh vẫn cảm thấy rất ngon. Đó chính là thành quả của cô, anh lại chưa có một lần được thưởng thức. Cô chắc chắn sẽ rất vui nếu như anh khen, cũng sẽ xụ mặt khi anh chê bai, nhưng rồi lại nhanh chóng cười xuề xòa. Nhưng mà bây giờ, anh chỉ ném thấy vị mằn mặn khó tả ở đầu môi

Anh cũng nhận ra, căn nhà hiện tại rất trống trải. Nói đúng hơn, nó luôn trống trải. Chỉ là từ khi có cô về, anh đã không còn quan tâm đến điều đó. Laveria hiện tại lá vẫn rất xanh, xanh ngời ngời, giống như hàng ngày có bàn tay của cô chăm sóc. Hình như Laveria cũng bắt đầu chán ghét anh có phải không? Đúng rồi, chính anh cũng chán ghét bản thân mình nữa chứ đừng nói tới người khác

Anh nói vậy, cũng không quăng đi chiếc gối ôm to đùng trên giường mình. Vốn tưởng nó chính là vật cản giữa cô và anh, không ngờ bây giờ chỉ còn có nó là chứa hơi thở cuối cùng của cô. Tủ quần áo cũng mất đi một lỗ hổng. Đồ đạc trên bàn cũng chỉ còn một nửa. Chiếc giường này, anh cũng chỉ nằm có một bên

Mặc dù còn là đang ban ngày, nhưng anh cảm thấy mí mắt muốn sụp xuống. Tử Thiên đồ trên người cũng không thay, nằm co người trên giường, chần chập kín, tay ôm chặt cái gối ôm. Chỉ mong có thể anh sẽ ngửi thấy chút mùi hương của cô còn sót lại. Bởi vì anh rất nhớ cô, nhớ đến không thể chịu nổi. Nhớ đến mức anh sợ phải về nhà, sợ sẽ nhìn thấy hình ảnh của cô quán quít khắp nơi

Cô đang ở đâu, làm gì. Anh rất muốn hỏi những câu đó. Nhưng đâu có ai cho anh hỏi nữa. Mà anh cũng chẳng còn tư cách nào để hỏi. Anh đã làm cô tổn thương. Cô rời đi không một lời từ biệt, anh cũng chẳng còn gì để nói. Chỉ là anh dùng chút quyền lực của mình, duy trì công việc ở Phúc Nhật cho cô. Đợi đến khi cô quay lại, có thể có một công việc bình thường mà thôi

Anh vốn có thể tìm thấy cô, có thể lập tức nhìn được cô. Nhưng mà anh không thể. Anh sợ nếu nhìn thấy anh, cô sẽ lại hoảng sợ mà bỏ chạy. 3 ngày không có một tin nhắn, cũng không có một cuộc điện thoại. Anh mơ hồ hiểu được tâm trạng của cô lúc anh đi công tác rồi. Có phải cũng khó chịu như anh bây giờ?

Trái tim quặn thắt, cảm giác tất cả tế bào đều ức chế, đều muốn lập tức chạy tới giữ chặt cô vào lòng. Nhưng lại do dự, lại sợ hãi. Anh lại một lần nữa rơi vào vũng bùn tình yêu, nhưng muốn dứt ra đã không thể nào được nữa. Tử Thiên khao khát muốn được cô sưởi ấm bàn tay luôn lạnh lẽo của anh, muốn được làm nũng với cô và mặc dù cô nhỏ hơn anh nhiều tuổi, vẫn là muốn nghe cô căn dặn anh như mẹ

Cảm giác có người quan tâm giống như gia đình đó, anh duy nhất chỉ cảm thấy ở cô. Cô gái nhỏ nhắn có cái tên giống con trai lại mang đến cảm giác ấm áp đó cho anh. Thật kì lạ, nhưng anh đã nghĩ 2 người sẽ thuận lợi đến với nhau mà không gặp trắc trở gì. Tử Thiên vui đầu vào trong gối ôm. Không còn nhớ bản thân đã gây ra bao nhiêu lỗi lầm, chỉ nhớ anh đã nhớ đến cô vô số lần trong ngày hôm nay

51. Chương 51: Lật Lại Quá Khứ

Trường đại học quốc tế XXX, Mỹ

Đó là một mùa xuân đẹp dễ nhất đối với những sinh viên năm nhất. Nhưng duy nhất chỉ có một học sinh nam mang vẻ mặt u ám đến trường đón chào những năm tháng sinh viên đầy kỉ niệm đó. Anh rất cao, nhưng mang dáng vẻ đơn độc. Nhìn thấy ánh mắt hóa đá của anh, những sinh viên khác cũng chưa có cơ hội nói chuyện chứ đừng nói là kết thân

Học với anh nguyên một năm trời nhưng đừng nói người ngoài, ngay cả bạn cùng lớp cũng nói chuyện với anh chưa được quá 2 lần. Đa số là người khác nói, anh chỉ làm theo khi cần thiết. Ngay cả “Ừm” nhẹ cũng không có. Duy chỉ có lúc ra về, anh có đi chung với một cậu bạn hơi nhí nhố, nhưng tính ra rất được nhiều cô gái theo đuổi

Chỉ với người đó, anh mới có thể nói chuyện, có thể cười đùa một cách thoải mái. Cũng chính vì vậy, họ mới phát hiện, hóa ra anh là một mỹ nam. Một mỹ nam lạnh lùng chính hiệu. Vì vậy mà hầu hết những người thăm mền bạn anh đều chuyển sang mền mộ anh. Không những vậy, nghe nói thành tích của anh cực kì tốt, còn đứng đầu cả khoa nữa

Đúng vậy, người tốt mà mọi người đều nhắc tới trong truyền thuyết chính là Tạ Tử Thiên kiêu ngạo ngày nay

- Xin lỗi.....bạn học..... - một cô gái nói giọng đồng hương gọi anh. Đang đọc sách, Tử Thiên miễn cưỡng ngước mắt lên - bạn có thể..... ừm....đến phòng giáo viên một chút được không. Cô chủ nhiệm muốn gặp cậu - cô gái ngại ngùng vén tóc lên mang tai, đầu cúi thấp, giọng nhỏ đến mức giống như tiếng ruồi muỗi kêu. Đứng gần bạn học có uy lực quá lớn này, thật sự cô cũng cảm thấy áp lực vô cùng. Chỉ là những bạn học khác cứ đùn đẩy qua lại, mà cuối cùng lại đẩy cho một người vô can không học cùng lớp như cô

- Cậu là ai? - anh không vội nghe theo, hỏi một câu cộc lốc

- À, mình là....là Kì Thiên Ân, học khoa thiết kế - cô gái chớp chớp đôi mắt linh hoạt nhìn anh, tựa hồ có thể cảm thấy sự lạnh lẽo đến từ chính tâm hồn của anh

Tử Thiên không nói nhiều nữa. Anh chỉ muốn biết tên lớp để mà còn hỏi chuyện cô giáo chủ nhiệm kia. Anh đứng lên cất sách vào cặp, lạnh lùng lướt qua mặt cô. Kì Thiên Ân không biết, dường như cô đã nín thở khi anh đứng rất gần cô, mặc dù anh chẳng nhìn cô lấy một cái

Kì Thiên Ân kia không biết nghĩ cái gì liền nắm bắt được lịch ngồi thư viện của anh. Hằng ngày đúng giờ liền đến đây ngồi đối diện với anh, cứ nói những chuyện bắt anh phải trả lời. Nhưng hầu như, chỉ toàn là cô ta tự mình độc thoại. Minh Triết liếc nhìn cô gái luôn miệng liến thoắng, kiên trì một tháng này nói chuyện với bọn họ. Cùng lắm hẳn cũng chỉ nói với cô vài câu an ủi mà thôi

Không những vậy, cô ta còn không biết mặt dày, kéo thêm một bạn học nào đó vào nữa, tên là Tề Văn Thoại. Cái cậu con trai tướng tá nhìn cũng được, hình như rất thân với cô ta, hơn nữa chơi chung với nhau lâu, cũng lấy bệnh nói nhảm của Kì Thiên Ân nữa

Lúc trước một cái miệng anh đã cảm thấy bị quấy rầy đến muốn mắng người. Nay lại thêm một cái miệng với cường độ tương tự nữa, đúng là muốn chọc tức anh muốn phun trào núi lửa đây mà

- MẤY NGƯỜI NÓI ĐỦ CHƯA? - bọn họ đang thảo luận về chuyến cắm trại cuối tuần này, đột nhiên Tử Thiên quăng mạnh cuốn sách lên bàn thét lớn. Đến nỗi Minh Triết vô tình bị cuốn theo cuộc nói chuyện cũng im bặt

- Xin....xin lỗi, đã làm phiền cậu sao? - Thiên Ân áp úng nheo mắt, thật sự đã chọc anh nổi giận rồi. Người chưa từng mở miệng nói chuyện với cô lần thứ 2 lại lớn tiếng như vậy

Tử Thiên hừng hừng lửa giận, xách cặp rời đi, để lại ánh mắt chết chóc lại cho cô. Tất cả phiền phức đều bắt nguồn từ cô gái không biết là nắm từ đâu mọc ra này. Gương mặt cũng có vẻ được mà sao tính tình lại như con đỉa, thích bám lấy người khác

Xem ra cô ta rất kiên trì. Bị anh mắng xối xả như vậy vẫn còn tiếp tục tới, chỉ là nói nhỏ hơn một chút. Anh cũng hết cách, cũng đã quen dần với tiếng nói riu rít mỗi ngày bên tai. Kì Thiên Ân cố chấp muốn làm bạn với anh

Quen với cô cũng lâu, cũng biết được cô rất tích cực tham gia mấy cái hoạt động của trường, còn làm trong hội học sinh. Mà điều đó đáng lí ra anh không nên quan tâm, vấn đề ở chỗ, nếu cô đăng kí tham gia, cũng sẽ đăng kí 1 lần 4 cái tên trong nhóm

Vì vậy mà từ những người lạ, bọn họ dần quen thân với nhau. Cùng tham gia hoạt động với nhau làm anh cởi mở hơn nhiều. Hẳn là càng nói nhiều, thói quen xấu của anh cũng dần bộc lộ. Anh chuyên nhỏ nhen nói xấu người khác, hơn nữa còn là nói công khai trước mặt. Khiến có một lần bọn họ đi ăn quán, anh chê đồ ăn dở trước mặt ông chủ, cả bọn liền bị đuổi đến tận cuối con phố

Cuối năm 2, anh tỏ tình với Kì Thiên Ân. Lúc đó đương nhiên cô đồng ý, ai ai cũng hai tay ủng hộ. Mọi tình của bọn họ trở nên vô cùng tốt đẹp. Hơn nữa trong trường, bọn họ còn nổi tiếng là bộ tứ. Lúc nào cũng đi với nhau, còn chơi tennis luôn rất giỏi. Khiến rất nhiều người ngưỡng mộ cùng ghen tỵ

Cứ thế anh và Kì Thiên Ân đắm chìm trong tình yêu thơ mộng thời sinh viên. Cả 2 đều rất hài lòng với cuộc sống của mình. Cả bọn cũng quyết định trở về nước sau khi tốt nghiệp. Cũng rất tốt, cùng chung tư tưởng sẽ duy trì tình bạn tốt đẹp

Đến giữa năm 3, Kì Thiên Ân có một công việc người mẫu làm thêm ổn định. Mặc dù anh nói cô không cần làm thêm nhưng cô vẫn muốn thử sức bản thân. Chỉ cần không làm tổn hại đến sức khỏe và thời gian 2 người bên nhau, anh sẽ đồng ý

Mọi chuyện có lẽ sẽ vẫn ổn nếu như trước khi tốt nghiệp, gia đình anh không xảy ra chuyện. Vì tình cờ mà anh biết được chú mình ở nhà đang thôn tính tập đoàn Phúc Nhật mà ba mẹ đã để lại cho anh. Tử Thiên vốn không có hứng thú với kinh doanh, hằng tháng chú cũng sẽ gửi tiền vào tài khoản cho anh xài dư dả

Nhưng thiết nghĩ, Phúc Nhật là cả ba mẹ anh đã đánh đổi cả tính mạng giao lại cho anh. Anh không thể không có trách nhiệm với nó. Vả lại, chú anh lúc trước cũng đã hứa sẽ chỉ trông nom cho đến khi anh tốt nghiệp về kế thừa, mà hiện tại ông ta đang làm gì, định lôi kéo cổ đông về phía ông ta sao?

Lúc đó, Tử Thiên vội vội vã vã nói lời tạm biệt với Kì Thiên Ân rồi trở về nước cùng Minh Triết. Mà cô ở cùng anh lâu cũng hiểu rõ tình hình gia đình của anh, cô không có nói gì nhiều, chỉ nói là đợi khi tốt nghiệp ổn định, cô cùng Văn Thoại sẽ về nước đoàn tụ cùng anh

Tử Thiên vốn an tâm ra đi, cũng chỉ có cô là lo lắng. Nay cô đã nói vậy, anh dứt khoát trở về đòi lại Phúc Nhật, nhất định sẽ không làm cô thất vọng. Sau một thời gian khoảng vài tháng, cô cũng giữ đúng lời, cùng Văn Thoại trở về

Lần này cô còn nói, cô làm việc ở đây, công ty người mẫu đó rất chiều cô. Anh vì vậy cũng mừng thay, anh hiện tại đang trong tình trạng tranh chấp với chú mình. Gia đình Minh Triết rất thân với ba mẹ anh nên họ cũng ra tay giúp sức. Nhưng thực sự gừng càng già càng cay, đến nước này mà chú anh còn cố chấp muốn giữ lại vị trí vốn không thuộc về mình

Sự nghiệp của Kì Thiên Ân từ khi trở về nước đột nhiên như điều gặp gió, cô nhanh chóng nổi như cồn, ảnh cô đăng lên các tạp chí nổi tiếng. Mà anh cũng thấy có chút tự hào, cũng có chút hổ thẹn. Vốn là đàn ông con trai lại để thua thiệt bạn gái. Vì vậy mà anh quyết định sẽ cố gắng hơn nữa cho tương lai của 2 đứa

Vậy mà rốt cuộc là sao..... dùng một cái, cô ra đi không nói một tiếng nào. Tử Thiên ráo riết đi tìm cô suốt một tháng, cả cô và Văn Thoại đều biến mất như bọt biển. Trong khoảng thời gian đó, quả thực anh như một cái xác không hồn. Nhà cửa, người yêu đều mất cả. Dường như anh chìm trong tuyệt vọng

Nếu lúc đó không có Minh Triết đứng bên cạnh, giữ lại chút lí trí trong anh, anh có lẽ đã chết theo mối tình đó. Minh Triết giúp anh điều tra một số chuyện. Biết được rằng cô được một công ty bên Pháp mời kí hợp đồng, mà chuyện đáng sợ hơn là. Tất cả công việc từ trước đến nay của cô đều là do chú anh đứng đằng sau tài trợ

Ông ta lo cho cô từng bữa ăn bữa uống. Ở công ty cô được đối đãi tốt cũng là nhờ quyền lực của ông ta, sự nghiệp cũng nhờ đó mà lên. Nay còn được nước ngoài chú ý. Hẳn là rất vui đi. Nhưng sau anh làm những chuyện bỉ ổi đó, từ khi nào cô lại bị danh lợi làm mờ mắt đến thế kia. Biết anh rất ghét ông ta lại còn ở sau cầu kết với ông ta

Muốn nói anh không tin cũng là chuyện không thể. Cô vì tiền mà bỏ anh đi thật xa. Bởi vì trong tay anh chẳng có gì cả, giống như lấy đá chọi với trứng, đối đầu với lão cáo già như chú anh. Vì vậy mà cô mới chọn ông ta?

Tử Thiên quật cường đến mấy cũng không chịu nổi cú sốc này. Anh như sắp muốn chết. Vì vậy mà anh càng chán ghét Kì Thiên Ân, càng chán ghét ông chú chết tiệt. Vì vậy mà trong một tháng ngắn ngủi, anh liền đập đổ ông ta chỉ như bẻ một cái tăm. Không những vậy còn không niệm tình, đẩy ông ta vào tù tận 5 năm. Người ngoài nhìn vào đều cho rằng anh lạnh lùng vô tình, nhưng anh cũng mặc kệ

Bỏ lại cái nơi đầy những kí ức đáng ghét này lại. Anh cùng Minh Triết chuyển đến thành phố A sinh sống một thời gian cho dù đây không phải là trụ sở chính. Minh Triết cũng biết anh đã rất đau khổ rồi, hằng ngày ở đây đều nhìn thấy hình ảnh của Kì Thiên Ân, cho nên hẳn cũng không có nửa lời khuyên ngăn

Nói thật, có thể kiên cường giữ lại Phúc Nhật đối với anh cũng là một kì tích rồi. Tử Thiên khi không có chút tinh thần nào sẽ không chịu ăn uống, suốt ngày nằm dài trên giường, ngủ đến mức cũng muốn ngủ luôn rồi. Có một lần anh vô hồn đi ngoài đường mà bị tai nạn, cũng may là không sao. Mà Minh Triết giống như sứ giả, đến đưa anh từ cõi chết trở về

52. Chương 52: Rời Xa

Quá khứ tua lại một lần nữa. Minh Triết lại thấy bóng dáng Tử Thiên của mấy năm trước ở đây. Anh bơ phờ mệt mỏi. Dưới mắt đã có quần thâm sâu lắng, muốn khuyên cũng khuyên không được. Chỉ tranh thủ chút thời gian anh ở công ty mà quần chuyện ăn uống của anh thôi

Còn về nhà, nằm trên giường, ngủ được hay không là phụ thuộc vào anh. Nếu tình trạng này cứ tiếp tục, hẳn sẽ cho anh uống thuốc an thần để ngủ. Tử Thiên suốt ngày không nói câu nào, ngay cả cuộc họp mà lúc nào cũng mang đầy tiếng la hét của anh cũng chẳng màng, công văn thì có chăm chú đọc qua để rồi kí tên cái roẹt

Kì Thiên Ân kia thì như thói quen cũ, vẫn đến làm phiền anh. Nhưng hôm nay anh đã dặn bảo vệ, không được cho cô ta vào cổng dù thể nào đi nữa. Vẫn là để anh một mình thì tốt hơn. Trừ thời gian làm việc, anh đều thần thờ như người mất hồn

Đã nhiều ngày rồi hẳn vẫn không liên lạc được với Thiếu Tấn đã tiểu Phong. Mặc dù biết bọn họ có thể đang cố lẩn tránh hẳn nhưng hẳn vẫn không thể nào làm ngơ được. Cứ như vậy chẳng khác nào lấy dao đâm chết anh đi

- TỬ THIÊN.....Tử Thiên..... - từ khi vừa bước khỏi cửa thang máy đến khi vào phòng anh, Minh Triết điên cuồng gọi tên tìm kiếm. Cuối cùng cũng nhìn thấy anh, anh lại đang thu tầm mắt nhìn mông lung ngoài cửa sổ - cậu tỉnh lại đi, tiểu Phong đi rồi kìa....

- Đi? Đi đâu? - nghe đến tiểu Phong, thần kinh anh liền hoạt động trở lại. Giọng anh vì đã lâu không nói, lại có chút khàn khàn. Anh đưa mắt nghi hoặc

- Đi Lôn Đôn rồi. Cùng với họ Thiếu kia, đã đi mấy ngày rồi đó. Cậu.... - nghe tin động trời này, hẳn lập tức chạy đến báo cho anh biết. Nếu không phải hôm nay đi lấy giấy khám sức khỏe định kì, hẳn lại vô tình nghe y tá nói bác sĩ Thiếu đã chuyển công tác sang Lôn Đôn, có lẽ cũng sẽ không dò hỏi ra được việc này

- Đi Lôn Đôn? - Tử Thiên vô thức lặp lại. Tại sao lại đi? Ở đây không tốt sao? Chẳng lẽ không nhìn thấy mặt anh còn chưa đủ, muốn rời xa anh, đoạn tuyệt với anh như Kì Thiên Ân từng làm với anh. Bỏ đi mà không nói một lời nào

Minh Triết lập tức đưa anh đến bệnh viện. Chỉ sợ lúc này đây nếu để anh lái xe, e rằng sẽ gây ra tai nạn mất. Xe vừa dừng lại, Tử Thiên liền lao ra ngoài như con thú dữ, Minh Triết cũng vội vàng đi theo anh

Nửa tiếng đồng hồ, đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua, Minh Triết vẫn vô thức đi theo canh chừng anh, đau đớn nhìn anh tự dần vật mình

- Cô, cô nói cho tôi biết, Thiếu Tấn hiện đang ở đâu?

- Cô có biết địa chỉ của Thiếu Tấn không?

- Bác sĩ Thiếu công tác ở đơn vị nào cô biết không?

Gặp bất kì y tá hay bác sĩ nào, anh cũng chỉ hỏi những điều đơn giản đó. Như một người mất trí, Tử Thiên tự hành hạ bản thân. Giọng nói hỏi đến khản đặc, đôi mắt anh cầu khẩn vô cùng thảm thiết, chỉ mong có một chút thông tin gì đó. Anh không muốn mình lại chìm trong cảm giác lạc lõng, dường như tất cả đều bỏ rơi anh, đều quay lưng với anh

Nhưng đều vô vọng, ai ai cũng lắc đầu, còn có người muốn đưa anh vào phòng bệnh, cũng may có hấn ngăn lại. Tiểu Phong bỏ đi, hấn cũng rất lo lắng, bạn thân của hấn tổn thương, hấn cũng rất đau lòng. Cả 2 người, hấn đều rất coi trọng. Hấn không muốn bất kì ai phải đau khổ cả

Tử Thiên đi loanh quanh bệnh viện như một người điên. Hết bám lấy người này lại níu lấy người khác. Càng hỏi, anh càng tuyệt vọng hơn, nhưng anh cũng không muốn đánh mất tia hi vọng cuối cùng này. Anh đã để cô như ý muốn, cô muốn tự do rời đi, anh cũng không cản, nhưng chỉ xin cô đừng bao giờ rời khỏi tầm hiểu biết của anh. Để anh vẫn còn biết rằng cô tồn tại ngay cạnh mình cho dù không gặp mặt nhau

Tử Thiên dường như đã quên mất tiếng cười khê của cô bên tai. Anh chỉ nhớ nụ cười xấu hổ của cô khi bị anh trêu chọc. Tất cả những hình ảnh đó cứ tồn đọng trong tâm trí như lưỡi dao lam, đâm vào đã đau, rút ra còn đau hơn vạn lần

- Tử Thiên..... - Minh Triết cuối cùng cũng chịu không nổi, giữ người anh lại

- Cô y tá..... - nhưng Tử Thiên dường như không quan tâm mấy, anh vẫn hồ đồ đi lung tung

- TẠ TỬ THIÊN, ĐỦ RỒI!

.....

- Tại sao?

Mãi một lúc lâu, Tử Thiên mới chịu buông lời. Anh mím chặt môi mỏng của mình, không thể tin nổi bản thân lại có lúc trở nên yếu đuối như vậy. Anh vốn tưởng mình rất thông minh, rất biết thông cảm, cũng rất bao dung với cô. Nhưng đơn thuần, anh chỉ ích kỷ. Anh chỉ muốn đến đón cô về nhà, chỉ muốn cô hạnh phúc bên anh một cách nhẹ nhàng. Lại không biết mọi chuyện đã đi quá tầm với của anh

Anh đâm mạnh vào tường. Mà thực chất cũng chẳng có lực là mấy. Bây giờ người anh yếu khò. Hơn nữa cũng lười biếng trút giận. Anh đã tự giận bản thân mình quá lâu rồi. Chẳng còn gì có thể giận được nữa. Chỉ cần cô đứng trước mặt, anh sẽ thành tâm xin lỗi cô, sẽ xin cô quay lại. Nhưng nếu như cô đi mất dạng rồi, anh sẽ không biết cô đang ở đâu nữa, làm sao có cơ hội làm lành đây

- Tử Thiên.....Tử Thiên.....anh nói dối em.....anh không biết em nghĩ sao.....tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa

- Không, không..... - anh lắc đầu nguầy nguậy. Không đúng! - Tiểu Phong, tiểu Phong, em đừng đi. Nghe anh nói đã. Anh sai rồi, anh thật sự không có gì với Kỳ Thiên Ân nữa. Xin em....đừng đi mà.....

Tử Thiên chơi với, chạy về trước, nhưng càng chạy, tại sao cô lại càng rời xa anh. Ánh mắt cô có biểu hiện chán ghét anh, không muốn nhìn thấy mặt anh nữa. Lời nói của cô cũng rất cay độc. Cô không phải muốn bỏ mặc anh nữa chứ

Giật mình tỉnh dậy. Thì ra chỉ là một giấc mơ. Trán anh lấm tấm mồ hôi. Tử Thiên tỉnh dậy trên giường trong phòng mình. Chiếc giường quen thuộc mà đơn độc. Anh lấy chiếc khăn lạnh trên đầu mình ra. Nhìn đồng hồ, đã hơn 8h tối. Anh không nhớ là hôm nay mình đã làm gì

- Cậu tỉnh rồi hả? - Minh Triết ăn uống thả ga dưới nhà xong rồi mới lên đây. Thấy anh cứ loay hoay như người ngốc thì phì cười - có thấy đói bụng không?

- Một chút - đúng là anh đang rất đói. Tay còn có dịch truyền - rốt cuộc có chuyện gì?
- Trời đất, cậu không nhớ gì thật à? - hấn kéo ghế ngồi - cậu ngất lúc đang họp, dọa mình sợ muốn chết, đã hôn mê 2 ngày rồi. Cơ thể ốm yếu, ăn uống đã không đầy đủ, ngủ còn chập chờn không đúng giấc - từ lúc vào bệnh viện trở về, anh đã như vậy rồi
- Vậy à..... - anh vò đầu cười nhạt. Đúng là anh đã quá lơ là bản thân rồi. Mà hai ngày qua rồi, nếu tính đến bây giờ đã gần nửa tháng rồi anh không có gặp cô. Đã lâu vậy rồi sao?
- Đừng có vô trách nhiệm với bản thân thế nữa. Bây giờ, mình có chuyện quan trọng hơn muốn nói với cậu đây..... - Minh Triết bày ra vẻ mặt nghiêm trọng nhìn anh. Có thể, đây là đòn đánh mạnh nhất đối với Tử Thiên

53. Chương 53: Muốn Giận Cũng Không Được Lâu

“Giá cổ phiếu của tập đoàn Phúc Nhật giảm mạnh. Tổng giám đốc Phúc Nhật cho biết.....”

Hạ Phong với tay tắt ti vi. Cô đứng trước gương, chỉnh sửa lại tóc mái và chiếc áo khoác của mình. Mặc dù đang là mùa xuân nhưng thời tiết ở Anh vẫn không dễ chịu là mấy. Hạ Phong thoa thoa chút son môi, nhìn bản thân hồng hào trắng trẻo nhưng đôi mắt hoàn toàn vô hồn

Cô cất thỏi son vào túi xách, quay lại tìm kiếm hình bóng Thiếu Tấn. Hấn bước nhanh xuống nhà, mỉm cười nhìn cô

- Đi thôi.....

Mấy ngày nay ở cùng một chỗ với cô, mặc dù bề ngoài vẫn đối xử bình thường với anh, nhưng tâm hồn thực chất đang ở chỗ người nào đó rồi. Cho dù ở đó hay ở nước ngoài, cô vẫn không thể nào xóa bỏ sự quan tâm đã trở thành một thói quen với người đó được

Mặc dù không biết 2 người cãi nhau chuyện gì nhưng cũng đủ để làm cho cô phải giận dữ sang ở với hấn thì thật, đã có chuyện lớn rồi. Bởi vì cô đối với cãi nhau vốn là thích nhường nhịn hơn là cãi lại. Cô không bao giờ hé miệng với hấn chuyện của anh, mà hấn cũng không muốn hỏi

Vốn tưởng cơ hội lần này có thể cùng với cô tiến thêm một bước, cho dù biết thủ đoạn này thật hèn hạ. Nhưng cô chưa bao giờ hướng mắt về hấn dù chỉ là một lần. Hấn biết, cho dù ở Anh, nhưng cô luôn lên mạng tìm kiếm tin tức về tập đoàn Phúc Nhật. Vì không muốn hấn để ý nên cô cố gắng không biểu hiện trước mặt hấn

Quen biết cô hơn 7 năm, chẳng lẽ ngay cả chuyện nhỏ nhặt này mà hấn cũng không nhận ra. Cô là rất còn để ý đến anh. Nghe tin Phúc Nhật có chuyện, cả người cô đều bủn rủn tay chân, ngay cả đi đứng cũng không cẩn thận đến suýt bị ngã. Hấn biết, cô không phải quan tâm đến Phúc Nhật, mà là quan tâm đến người trong đó

Mặc dù rất đau lòng, cũng không muốn để cô đến bên người đàn ông khác. Hấn cũng từng mạnh mẽ nói, nếu tên họ Tạ kia làm tổn thương cô, hấn sẽ lập tức giết cô về bên mình. Nhưng căn bản, hấn vĩnh viễn làm không nổi. Cho đến hôm nay, hấn không thể chịu nổi nữa mới lên tiếng:

- Triệu Hạ Phong, em tỉnh lại đi có được không?
- Thiếu Tấn, anh làm sao thế? - đến đi sắp ra khỏi nhà, hấn liền lay mạnh vai cô
- Anh chịu hết nổi rồi. Em rốt cuộc đến khi nào mới chịu dừng cái trò hành hạ bản thân mình đây hả?
- Sao?..... - cô không phải là không hiểu ý hấn muốn nói gì. Thực sự biểu hiện rõ đến vậy hay sao? Hạ Phong mím mím môi

- Anh không thích người con gái mình thích bên cạnh nhưng tâm trí lại nghĩ đến người khác. Em đang đùa anh đó sao? - Thiếu Tấn buông lỏng vai cô, hồ hững nói

- Không có, em không có.....em..... - cô cảm thấy mình thật sự có lỗi với hắn. Cô thật đúng là người phụ nữ xấu. Đã làm tổn thương hắn, đến khi có chuyện với anh lại chạy đến chỗ hắn. Đúng là mặt dày vô sỉ. Nhưng đến khi cô ngẫm lại, cô cũng chỉ quen biết mỗi mình hắn

- Đi đi.... - Thiếu Tấn quay lưng bỏ đi, hắn không hề muốn bản thân trở thành sứ giả tình yêu gì đâu. Nhưng hắn cũng chưa tàn nhẫn đến mức nhìn cô kìm chế bản thân, trong lòng lúc nào cũng đau khổ nhưng lại cứ thích mỉm cười - vé và hộ chiếu anh để trên tủ trong phòng ngủ. Đi mà.....giải quyết chuyện của em đi....

Thiếu Tấn trút xong nỗi lòng liền lái xe rời đi. Không cần biết cô quyết định ra sao, hắn cũng thực sự rất muốn hối hận những chuyện mình đã làm. Cơ hội vốn rất tốt, nếu hắn không nói, cô cũng sẽ không muốn rời xa hắn, nhưng nếu vậy, hắn thật sự hạnh phúc sao? Chỉ sợ nếu cô còn chần chừ, hắn thật sự sẽ thay đổi quyết định

Hạ Phong đứng ngẩn tại chỗ. Thật sự lúc này Thiếu Tấn vừa nói xong, cô liền có ý định muốn chạy lên lầu lấy vé và hành lý, lập tức trở về nước. Nhưng rồi cô lại do dự. Anh có còn, có còn chân thành muốn cô nữa hay không? Đạo này anh ăn uống và sống thế nào? Phúc Nhật gặp nguy hiểm, anh có phải chịu đả kích rất lớn?

Cô chỉ sợ, sẽ không có ai ở bên cạnh anh lúc này mà thôi. Không thể nào. Còn có Kì Thiên Ân bên cạnh nữa thì sao, cô ta chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho anh. 2 người hợp sức lại, chắc chắn có thể vực dậy được. Vậy chẳng phải cô sẽ trở thành người thừa thừa rồi hay sao?

Hạ Phong rất sợ, sợ cô trở về sẽ còn đau khổ hơn, thất vọng hơn. Chuyện lần trước, cô đã sớm tha thứ cho anh. Chỉ là cô không biết phải đối mặt với anh ra sao, không dám đứng trước mặt anh nữa. Bởi vì tình cảm quá lớn nên những chuyện kia, dù muốn cô cũng chẳng thể giận lâu được nữa

Nhưng mà, dù thế nào Phúc Nhật cũng là công ty cô làm việc. Xét về phương diện nào đi nữa, là nhân viên lâu năm, cô cũng nên có chút trách nhiệm gánh vác công việc của mình. Thật ra đó cũng chỉ là cái cớ, cô chỉ muốn trở về nhìn anh thôi, một lần thôi cũng được

Cái gì thế này? Hạ Phong cầm một tờ báo trên đường mình tình cờ lướt qua. Trang nhất: Tập đoàn Phúc Nhật đứng trên bờ vực phá sản?!!! Hạ Phong thất kinh lật thêm mấy trang sau, trừ những lời phỏng đoán cũng mô tả sơ lược tình hình Phúc Nhật hiện giờ, cô hoàn toàn không thấy chút tin tức nào về anh

Hạ Phong sững sờ buông thõng tay. Sao lại có chuyện như vậy được? Cô mới rời khỏi chỗ đó có 2 tuần, công ty làm sao có thể.....còn Tử Thiên. Nghĩ đến đó, cô đặt tờ báo xuống, chạy như bay đến Phúc Nhật mặc dù mới xuống máy bay rất mệt đi nữa

Trán cô lấm tấm mồ hôi. Không hiểu sao cô còn có dự cảm không lành về anh. Phúc Nhật đối với anh là tất cả. Mất nó, anh phải làm sao đây? Không phải chuyện tình của anh với Kì Thiên Ân rất tốt, thì chuyện công việc cũng thuận lợi đó sao? Không lẽ anh đã xảy ra chuyện gì

Chỉ nghĩ đến đó, tay chân cô liền mềm nhũn ra. Chạy một mạch vào sảnh lớn. Công ty không một bóng người. Trống huơ trống hoác. Cô hoang mang chạy khắp tầng một, chỉ mong tìm thấy một ai đó, nhưng kết quả, chẳng có ai. Cô lại chạy đến phòng nhân sự, cũng chẳng thấy đồng nghiệp đâu cả. Chỉ có máy tính và giấy tờ mà thôi

Không phải anh.....không đâu, anh sẽ không có chuyện gì đâu. Giữ cho nhịp tim bình tĩnh, Hạ Phong lại chạy đến tầng 38. Chỗ ngồi quen thuộc của Anna cũng chẳng thấy đâu nữa. Mọi người, mọi người đi đâu cả rồi? Đáng lẽ trong lúc khó khăn thế này, phải đồng tâm hiệp lực vượt qua khó khăn chứ. Vậy còn anh, một mình anh chống chọi với chuyện này, sẽ ổn chứ?

Đẩy mạnh cửa phòng, Hạ Phong kinh hô nhìn anh ngồi dưới đất như xác chết. Cả đầu tựa vào thành salong giống như đang ngủ. Nhìn anh thế thảm quá, sao lại ngồi dưới đất thế này?

Nghe tiếng động mạnh, Tử Thiên tỉnh giấc. Thật, vốn muốn ngủ một chút không biết ai lại quấy rầy anh thế này. Anh nhúu mày mở mắt, muốn một miếng chửi người trước mặt. Nhưng ai ngờ, cổ họng anh lại

cứng ngắt đến không cất tiếng nổi

Nước mắt cô rơi lã chã, hốc mắt đỏ hoe như sắp rỉ máu. Hạ Phong quỳ bệt xuống đất. Ôm lấy anh vào lòng. Cả người cô run lên, cô khóc đến mức chính anh cũng không tin nổi, cô đang ở trước mắt mình, lại còn, lại còn ôm anh?

- Tiểu Phong....? - đã lâu lắm rồi, anh không được gọi tên cô thế này. Cảm giác bồi hồi xúc động đến khó tả. Đúng là anh không mơ rồi. Da thịt chạm nhau thế này, đúng là thật rồi!

- Tử Thiên, Tử Thiên anh có sao không? - cô buông anh ra, lo lắng nhìn anh từ đầu đến chân. Đến khi phát hiện cả người hoàn toàn bình thường cô mới thở phào. Nhưng mũi vẫn nghẹn nghẹn - chuyện này là thế nào? Phúc Nhật...sao lại thành ra thế này?

- Tiểu Phong.... - nhìn anh thần thờ một lúc, cô càng bật khóc to hơn. Có phải chuyện đó đã dả kích anh quá lớn không? Nhìn anh phờ phạc như kẻ ngốc, cô thật sự hận bản thân tại sao lại bỏ đi trong thời gian qua

- Vâng? - cô lại theo thói quen, ôm chặt bàn tay lạnh ngắt của anh, lúc nào cũng muốn sưởi ấm nó. Vì quá xúc động, anh không thể tin được, cô lại đang ở trước mắt anh. Nhìn cô hơi mệt mỏi, nhưng vẫn không có thay đổi gì nhiều, chỉ là da cô mịn hơn một chút, tóc cũng hơi rối nữa

- Tiểu Phong.... - Tử Thiên gọi tên cô lần thứ 3, cô cũng chỉ mỉm cười đáp lại. Anh chạm vào tóc cô, rồi lại chạm vào gương mặt nhỏ nhắn của cô. Đã lâu lắm rồi, thực sự đã quá lâu rồi! Anh chờ giống như chờ cả năm vậy

Anh định mở miệng ra giải thích với cô mọi chuyện nhưng thiết nghĩ. Có một chuyện anh muốn xác minh nên anh cúi đầu

- Phúc Nhật phá sản rồi, chuyện rất phức tạp - nghe anh nói giống như sét đánh bên tai, Hạ Phong ngồi bệt xuống đất. Ngay cả cô cũng có biểu hiện hoảng hốt như vậy, hẳn là đã làm cô sợ rồi. Tử Thiên ngẩng mặt nói tiếp - anh bây giờ trở thành kẻ vô gia cư rồi! - anh tự giễu mình

Có thể cảm nhận được tâm trạng phiền não trong giọng nói của anh, Hạ Phong càng mếu máo hơn. Đột nhiên trong một thời gian ngắn mắt hết tất cả, đối với người như anh, hẳn đã là một cú sốc rất lớn

- Vậy....Kì Thiên Ân đâu? - cô hần nghĩ, hiện giờ người anh cần nhất phải ở bên cạnh anh chứ? Tại sao tất cả đều trống không?

- Hừ, em xem, ngay cả cái bóng của cô ta cũng không thấy - anh cười lạnh. Nói là không yêu tiền của anh, vậy mà vừa nghe tin phá sản, cô ta liền chạy mất dạng đến không thấy bóng dáng. Đúng là lừa người mà!

54. Chương 54: Thử Thách Lòng Người

Hạ Phong mím môi. Bây giờ anh giống như hai bàn tay trắng. Có lẽ quá tuyệt vọng đi. Cô không biết một kẻ như mình có thể giúp anh được gì không, nhưng cô vẫn muốn có chút trách nhiệm với chuyện này. Nghĩ rồi cô lại làm càng, ôm chặt anh vào lòng. Tử Thiên tròn mắt nhìn cô, giọng cô run run:

- Em.....em không biết mình có thể không nhưng...em còn ít tiền tiết kiệm trong tài khoản, nếu anh không chê, em có thể nuôi anh một thời gian, nhà thì về nhà cũ của em cũng không tệ. Trong thời gian đó, chúng ta sẽ tìm cách chạy chữa, chắc chắn có thể giải quyết được - cho dù lời nói phát ra từ cô gái nhỏ này có vẻ không đáng tin lắm, nhưng cũng làm anh cảm động suýt phát khóc. Không hiểu sao thái độ lại dứt khoát giống như thật

Có thể sao? Dựa vào con người nhỏ bé hoàn toàn không có sức lực lại muốn nuôi một thằng đàn ông to xác như anh. Cho dù anh làm tổn thương cô, cho dù cô có thể một tay gạt anh ra khỏi cuộc sống, sống một cuộc sống bình thường. Rốt cuộc lại sao lại mang theo anh giống như một gánh nặng vậy?

Cô không thấy phiền sao? Không sợ anh lại làm tổn thương cô sao? Cho dù sợ anh sẽ luôn mang trong lòng hình bóng người khác, cô vẫn cam chịu? Tại sao anh lại thấy cô càng ngày càng ngốc như vậy?

Tử Thiên siết chặt cô vào lòng. Ngửi mùi thơm mà đã lâu anh không ngửi thấy. Là mùi thơm của tình cảm. Anh biết cô quan trọng với anh thế này, cũng biết cô quan tâm anh ra sao bất chấp có trở nên túng quẫn. Anh thật sự không chọn sai người. Cô khác những người khác, khác Kì Thiên Ân suốt ngày bám riết lấy anh. Cô chỉ đến khi anh cần, thế là đã đủ

Hạ Phong có niềm tin. Nhất định sẽ có cách giải quyết vấn đề. Anh tài giỏi như vậy, lại còn rất thông minh, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách. Tuy rằng không biết cuộc sống sau này có đầy đủ hay không. Cô chỉ muốn cùng anh trải qua mọi chuyện. Thậm chí nếu sau này anh có bỏ cô, cô cũng nguyện ý

- Tiểu Phong, anh muốn nói thật với em một chuyện, em đừng giận.....

Kì Thiên Ân cuối cùng cũng vào được Phúc Nhật, liền chạy đến tầng 38. Cô ta cái gì cũng không hiểu. Tại sao tin tức mới đưa Phúc Nhật đứng trước bờ vực phá sản, nay lại nói là Phúc Nhật là tập đoàn đứng đầu cả nước. Hơn nữa lợi nhuận còn tăng rất cao? Cô phải lập tức đi hỏi Tử Thiên ngay mới được

- Kì Thiên Ân.... - giọng Minh Triết từ đằng sau làm cô giật mình quay lại

- Triết..... - lớp trang điểm trên mặt nhăn nhoe, cô nhìn hẩn nghi hoặc - chuyện gì.....

Cô vừa mở miệng, cửa phòng đằng sau liền mở. Tử Thiên ngạo nghễ đi ra, hơn nữa, phía sau còn lấp ló hình bóng của Hạ Phong. Hạ Phong không có dám nhìn thẳng Kì Thiên Ân, cô chỉ đứng lui về sau vài bước dè chừng mà thôi

- Hối hận không? - anh nhướn mày hỏi lại - cô nói cô yêu tôi, rồi cuộc khi tôi phá sản cũng không biết đã trốn đi nơi nào

- Em..... - Thiên Ân trợn trắng mắt, sắc mặt trắng bệch

- Nhưng tiểu Phong khác cô, cô ấy còn nói sẽ nuôi tôi. Sẽ nuôi tôi đó cô biết không? Một người luôn bị cô khinh rẻ lại có thể nói những lời như vậy..... - Tử Thiên không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề không cân xứng như vậy nữa - vì vậy đừng bao giờ đem cô ra so sánh với tiểu Phong. Từ nay cũng mong cô đừng mặt dày làm người thứ ba nữa. Chuyện chúng ta đã kết thúc từ nhiều năm trước rồi

Tử Thiên nói xong, anh kéo tiểu Phong đi ra ngoài, bỏ mặc Kì Thiên Ân đứng chết trân ở đó. Không cần biết cô ta có giác ngộ hay là không, anh chỉ biết 2 người hiện tại không thể nào tách rời được nữa. Anh chỉ muốn đưa cô đến một nhà hàng nào đó, cùng nhau tán gẫu, cùng nhau nói lại chuyện cũ. Đó là chuyện rất tốt!

Hạ Phong vẫn chưa hiểu lắm. Hôm đó anh kể hết chuyện quá khứ cho cô nghe, cô cũng cảm thông một phần nào. Nhưng cái chiêu tung ra tin đồn giả, gây nhiễu loạn giới truyền thông gì đó, lại còn nói là có địch thủ muốn tiêu diệt, cái chiêu của Minh Triết, cô vẫn không hiểu lắm. Anh chê cô IQ thấp cô cũng không biết phải nói sao

Tóm lại, chỉ cần Phúc Nhật không sao, anh không sao, cô cũng không sao là tốt rồi. Làm Hạ Phong thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng cả đời này sẽ phải nuôi anh. Anh rất kén chọn, có khi lại không chịu sống nổi cuộc sống bình thường ấy chứ. Mãi đến sau này cô mới biết, anh chính là muốn thử cô

Mà anh hỏi số tiền trong tài khoản của cô, cô còn nói chưa đến 7 chữ số. Như vậy cũng có thể sống qua ngày sao? Anh thật sự phục khả năng tiết kiệm của cô quá. Dù vậy, anh cũng đã rất hạnh phúc khi cô nói muốn nuôi anh

- Anh đã ăn thử bánh quy em làm rồi - anh chậm rãi nói

- Hả? Anh ăn rồi? Vậy....vị thế nào? - đó là lần đầu tiên làm, khó trách mùi vị không được hoàn hảo

- Ừm....vị thật sự có hơi lạ đấy - anh không thích ăn đồ ngọt nên cũng không biết nhận xét ra sao

- Vậy à.... - có phải vị rất tệ hay không? Hạ Phong thất vọng nãy nề

- Lần sau em có muốn làm lại không? Có anh đứng cạnh kiểm tra, chắc chắn sẽ không có vấn đề

Ý anh đang nói, lần sau anh và cô cùng nhau làm bánh sao? Anh chưa từng làm bánh cùng cô lần nào cả. Hơn nữa lúc làm bánh cô cũng rất vụng về. Bọt sẽ đổ xung quanh, làm dơ nhà bếp của anh, anh có muốn cô hay không?

- Ừm.... - thấy anh nhìn cô đầy mong đợi, cô cười nhẹ gật đầu

Anh biết bây giờ cảm giác của cô đối với anh không có thoải mái như lúc ban đầu. Nhưng không sao, anh sẽ cố gắng, sẽ gây dựng niềm tin trong cô một lần nữa. Chắc chắn sẽ không có lần tái phạm nào nữa

Anh cũng có nhắc qua cô chuyện chuyển về nhà của anh. Nhưng cô còn đang lưỡng lự. Mà Thiếu Tấn ở nước ngoài, nhà trọ cũng không thể thuê đi thuê lại dễ dàng được. Vì vậy cô đang rất đau đầu. Nghĩ lại, chỉ có nhà anh là ổn nhất, mà cô cũng muốn ở cạnh anh. Nhưng cô cũng còn có một nỗi lòng, hình như còn khoảng cách nào đó giữa 2 người mà cô không thể lí giải được

Cô chỉ xin ở nhà anh, còn phòng, cô muốn ở một phòng khác. Anh mặc dù cũng muốn lên tiếng nhưng sợ cô đổi ý lại thôi, đành miễn cưỡng chấp nhận. Ở chung nhà là tốt rồi. Đợi cô bình tâm lại, anh sẽ lại ngỏ lời, mọi việc phải từ từ

- Em không biết chứ tiểu Phong, mấy ngày không có em á. Tên này giống như tới tháng của con gái, khó tính cực kì - mặc dù ánh nhìn sắc lạnh của anh, và vẻ mặt đầy hứng thú của cô vẫn thúc giục Minh Triết kể lể nỗi lòng bấy lâu của mình - không những bắt anh làm việc, còn kiêm luôn cả thư ký, người giúp việc, tài xế, bác sĩ nữa. Anh thật muốn tức thở. Kế hoạch gì cũng không chịu, hợp đồng nào cũng lác đầu, yêu cầu công việc thì cao, đến các trưởng phòng cũng muốn lên huyết áp. Em nói xem, hôm qua hôm kia còn muốn ngủ ở công ty, liền cho tất cả nhân viên nghỉ phép. Hỏi có giám đốc nào như cậu ta hay không? Tại sao không về nhà mà ngủ đi

Hạ Phong che miệng cười khúc khích. Cô len lén nhìn biểu hiện “muốn trả thù” của anh thì không nhịn được cười. Mối như có móc treo treo lên. Cô không ngờ anh lại trẻ con đến vậy, công tư bất phân, đúng là tính tình vẫn trẻ con không hề thay đổi

Cái chuyện này, anh cũng từng giải thích qua với cô rồi. Đó là vì ngủ ở nhà sợ mở mắt ra không thấy cô, sẽ rất hoảng loạn, cho nên anh mới muốn ngủ ở công ty. Mà công ty nhiều người ồn ào quá không tiện nên anh cho nghỉ phép hết. Đúng hơn, nhờ ơn cô, nhân viên Phúc Nhật mới được dịp nghỉ xả hơi như vậy

55. Chương 55: Chuyện Phát Sinh

Trở về căn nhà cũ. Mọi thứ vẫn như thế. Vẫn là sàn nhà gỗ láng bóng, vẫn là màu sơn tường nhẹ nhàng. Hạ Phong bước những bước ngắn về phía trước. Cô không nhớ đã từng có một chiếc đàn piano nào ở đây. Chiếc piano màu trắng được phủ một tấm rèm màu kem ở trên. Nắng từ khung cửa sổ làm tầng tầng không khí chuyển động

Hạ Phong như người cũ trở về. Cô chạm nhẹ vào những phím đàn trắng ngà. Đột nhiên trong lòng dâng lên cảm xúc ấm áp khó tả. Từ Thiên đứng bên ngoài, không hề bỏ qua một động tác nhỏ của cô

- Em không nhớ là có đàn piano ở đây đấy? - anh ngồi xuống cạnh cô, cũng đặt tay lên đàn

- Anh cũng mới mua nó thôi - anh nghe Anna nói, cô rất thích những người chơi đàn, cho nên liền không tiếc tiền đặt mua một cái

- Đẹp thật! - khoe mắt cô híp lại. Cô từng mơ ước trong nhà của mình sẽ có một chiếc piano như thế này

Từ Thiên nghiêng đầu, thấy cô say mê những phím đàn. Chắc hẳn cô đang rất muốn nghe thử một bản. Anh cũng rất tự hào mà khoe tài nghệ của mình. Những ngón tay thon dài của anh lướt trên phím đàn một cách điêu luyện. Âm thanh phát ra trầm ấm làm cô hơi bất ngờ

- Anh cũng biết đàn sao?

- Đương nhiên rồi, trừ những thứ anh không biết, cái gì anh cũng biết - Hạ Phong phì cười. Sao một người lại có thể nói ra những lời kiêu ngạo đó chứ. Anh cứ mãi đàn bản nhạc hoàn hảo của anh, còn cô ngồi bên cạnh chỉ nghịch nghịch ngón tay. Làm cho bản nhạc vốn đang hay lại chen vào vài âm thanh lộn xộn hỗn tạp - thật ra, anh cũng chỉ mới mua cái đàn này ngày hôm qua mà thôi

-..... - im lặng một hồi lâu, tiếp thu những lời anh nói, cô mới mấp máy môi - Vậy.....sao anh đàn hay quá vậy?

- Cái này anh cũng mới thuê người dạy hôm qua

- Ngoài bản này ra anh còn biết đàn bản nào không?

Chữ “Không” tròn trĩnh thốt ra từ miệng anh. Nhìn vẻ mặt bí xị của anh làm cô cười đến không ngậm được miệng. Trên đời này thật sự có người ấu trĩ đến vậy sao? Còn lớn miệng nói là cái gì cũng biết. Thì ra cũng chỉ mới học ngày hôm qua. Nhưng cô cũng không thể không thừa nhận khả năng tiếp thu của anh rất tốt, mới học mà đã đàn hay như vậy

Vừa nghe cô khen xong, anh liền cười híp mắt, tự hào kể ra tuyệt chiêu mà Anna đã bày anh để lấy lòng người yêu. Hạ Phong cười méo xẹo. Cô còn tưởng anh có tâm muốn học thật, ai ngờ chỉ là để làm trò. Vài ngày sau đó, chiếc piano theo đó mà cũng bám bụi ở xó xỉnh kia, thậm chí còn không bao giờ được nghe anh nhắc đến nữa

Cứ như vậy, câu chuyện về chiếc đàn piano lập tức chìm vào dĩ vãng. Mặc dù người làm rất tiếc nuối giá tiền lên tới hàng triệu đô nhưng cũng chẳng ai dám nửa bước có động vào

Thời gian dạo gần đây, mọi chuyện rất yên ắng. Chỉ trừ có mỗi một chuyện làm anh day dứt không nguôi. Đó là anh phát hiện, cô dạo này khá là lạnh nhạt với anh. Thậm chí anh dùng chiêu trò gì dụ dỗ cô lên giường, cô cũng kiên quyết từ chối. Cùng lắm khi bị anh ép hôn, mặt sẽ đỏ bừng như trái cà chua sau đó đẩy anh ra chạy thẳng vào phòng, thậm chí còn chốt cửa

Ngoại trừ thời gian một ngày 3 bữa cô làm đồ ăn cho anh ăn, còn lại buổi tối, cô cũng chỉ coi tạp chí hoặc là xem ti vi, chỉ khi anh hỏi cô mới nói chuyện. Thái độ kiểu gì thế? Tuy hai người chỉ cãi nhau một thời gian nhưng chẳng phải cũng đã bỏ qua, làm lại từ đầu rồi sao? Chính cô còn nói vậy. Anh cũng rất muốn kéo cô ra ngoài hỏi chuyện này nhưng căn bản cô nói “Em thấy bình thường mà”

Thái độ thờ ơ của cô chắc chắn có liên quan đến Thiếu cảm thú. Ô, đây là biệt danh mới anh đặt cho hấn sau. Ai biết được trong lúc ở cùng cô, hấn ta có dùng thủ đoạn hay mấy lời sỉ nhục anh không chứ. Mặc dù anh tự tin nhan sắc mình có thể làm tất cả đàn ông trên thế giới phải tự ái đến chết, tính tình lại quá rộng lượng, tiền bạc lại khỏi phải bàn cãi. Nhưng anh cũng rõ, xung quanh anh có những người ác ý, chuyên đi nói xấu người khác

Đường đường là tổng giám đốc Phúc Nhật, anh làm sao có thể đứng làm ngơ được chứ. Không được, sau khi tổng được kẻo mè sủng Kì Thiên Ân kia đi, anh phải nhanh chóng gây dựng lại hình tượng nam tính của mình trong lòng cô, ấy vậy thì thái độ của cô mới không lạnh nhạt được. Nói lại, đã lâu rồi anh không chạm vào người cô, cả cơ thể rất khó chịu, tối lại ngủ cũng không được, cả người nóng ran cho dù điều hòa có bật số thấp

Nỗi uất ức này, anh không thể nhịn nổi được nữa. Lúc trước không phải còn rất tốt, 1 tuần 4 cử trung bình hay sao? Cô cũng không có than phiền gì sau chuyện đó, chỉ là thỉnh thoảng nhắc đến sẽ đỏ mặt xấu hổ. Có sao bây giờ cứ giống như chẳng còn cảm giác gì, không lẽ cơ thể anh không còn quyền rũ như trước nữa?

Giật mình, Tạ tiên sinh của chúng ta cúi đầu xuống nhìn, tiểu đệ của hấn đã lâu rồi không được bồi dưỡng, nhưng cơ thể trần trụi của hấn cũng không phải là quá mức sa sút, hơn nữa còn có chiều hướng căng tràn hơn lúc trước. Vậy tại sao loại sự tình này lại hành hạ anh nhiều ngày nhiều đêm như vậy chứ? Anh uất ức khóc thầm trong lòng

Ách, anh từng nghe “chuyên gia” Anna từng tư vấn. Đẹp trai không bằng chai mặt. Cùng lắm sau này cô ấy lạnh nhạt, anh lại phải càng chủ động tấn công hơn nữa. Phụ nữ yếu đuối như tiểu Phong chắc chắn sẽ không chịu nổi đả kích này. Nếu cô ấy đã không còn hứng thú với chuyện giường chiếu, anh cũng nên bỏ qua lòng tự trọng của mình, mặt dày mà ăn vạ với cô ấy

Phụ nữ ngày đêm liên tục nhắc đến những chuyện nhạy cảm, ắt hẳn sẽ có cảm giác. Đôi khi ham muốn của phụ nữ cũng không thua kém gì đàn ông các anh. Mà Tà Tử Thiên xưa nay sống chưa hề biết ngưỡng miệng là cái gì, chuyện nói không thì dễ như ăn bánh. Bọn họ chưa biết hồi đại học, tài ăn nói của anh như thế nào đâu

Tử Thiên ngửa người cười ha hả, tự cho mình là cao siêu. Phải nói, ngày xưa, lúc còn quen Kì Thiên Ân, lúc tham gia vào câu lạc bộ gì đó. Lúc đó, vì bất đồng với ý kiến sinh hoạt ở công viên gần trường của hội trưởng, anh đã đứng lên cãi lí với anh ta. Lời nói không còn nhớ đã động đến lòng người như thế nào, mà 3 ngày sau đó, không ai còn thấy bóng dáng của vị hội trưởng đó xuất hiện nữa

Mọi người hỏi nguyên nhân, anh cũng lười phải giải thích. Vài ngày sau đó, cuối cùng vị kia cũng đi học. Cả người phờ phạc, tựa hồ đã sút đi nửa cân nặng. Như vậy không phải rất tốt? Người mập như anh ta cũng nên giảm cân đi là vừa, nếu không lại ế chồng ế chơ đến suốt đời. Chừng nào có anh còn ở đó, vị hội trưởng đó lúc nào cũng dè chừng anh, sợ làm điều gì khiến anh không vừa ý mà thực ra, anh sống rất mờ nhạt trong câu lạc bộ

Cuối cùng, anh chủ động rời đi, cũng nên để lại chút mặt mũi cho vị hội trưởng. Nếu như cả thời sinh viên anh ngồi ở đây, vậy thì so với việc anh lên làm hội trưởng có gì khác nhau. Tính ra, anh vẫn là người rất rộng lượng, không so đo với kẻ tiểu nhân

Cho nên với chuyện con con lần này, anh cũng tự tin là mình sẽ không thất bại, nhất định phải đem chiến lợi phẩm về cho tiểu đệ yêu dấu nữa chứ. Cho nên anh liền gọi điện cho cô, hẹn cô đi ăn tối nay, tiện thể nói rộng cơ miệng một chút, nói không chừng sẽ có hiệu quả ngay tối hôm nay

56. Chương 56: Buổi Tối Lãng Mạn

Buổi tối lãng mạn dưới ánh nến lung linh. Còn có tiếng đàn du dương và hải sản tươi ngon được phục vụ tận tình. Rượu sâm panh sóng sánh cùng nâng li. Dưới khung cảnh lãng mạn có hoa hồng, có trắng, có sao, anh thú nhận ham muốn bấy lâu. Mà cô nghe xong cũng thẹn thùng đỏ mặt, thẹn thùng gật đầu

Kế hoạch tuyệt hảo như vậy, cho đến tối, 2 người cùng nhau đến khách sạn 5 sao mà anh đã đặt sẵn chỗ ở gần đó, đắm chìm trong biển tình, giải quyết nỗi phiền não của anh bấy lâu. Khung cảnh đó, anh đã nghĩ mình có thể hoàn thành một cách xuất sắc

- Tại sao 2 người lại ở đây? - Tử Thiên quét ánh mắt lạnh lẽo nhìn 2 người vô cùng tự nhiên, ngồi ăn cũng rất tự nhiên trước mặt anh

- Tử Thiên, cậu cũng thật hẹp hòi đi, cậu sợ phải trả tiền sao? Vậy chiều này để mình bao - Minh Triết bĩu môi khinh thường, tiện thể thể hiện với bạn gái mới bên cạnh một chút

- Thích thì đi chỗ khác mà ăn, tại sao lại ngồi cùng bàn, dùng chung một khăn trải bàn, lại cùng thảo luận 1 vấn đề với nhau? - càng nói, mặt anh càng đỏ lên. Hạ Phong ngồi cạnh đang nói chuyện cũng phải nhắc nhở

- Tử Thiên, anh đừng nghiêm trọng như vậy, chỉ là cùng ăn một bữa ăn thôi mà. Hơn nữa Tịnh Như cũng lâu lắm chưa gặp, chúng em có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau

- Nhưng mà tối nay.... - “chúng ta còn phải động phòng”, anh rất muốn nói ra nửa vế sau, nhưng cũng không tài nào mở miệng nổi. Nói giờ cũng có ích gì nữa, anh giận dỗi quay phắt mặt sang bên kia, thức ăn trước mặt cũng chẳng buồn động vào

- Tịnh Như, cậu hiện làm chỗ nào vậy? - thấy anh như vậy cô cũng hết cách, lại quay sang hỏi chuyện bạn học cũ. Tử Thiên đang khoanh tay hờ dỗi cũng phải trợn mắt nhìn cô. Không phải chứ???!! Anh đang là bạn trai của cô, anh giận, cô không quan tâm, lại đi tán gẫu cùng người khác. Đã vậy, anh càng giận hơn, hừ lạnh quay sang chỗ khác

Minh Triết nhìn biểu tình ghen tuông của anh thì nhin cười không nổi. Anh thật cũng quá lộ liễu rồi, ghen với người ta, muốn mè nheo với cô cũng phải có ý tứ chút chút, kéo người khác nghe anh là tổng giám đốc đầu đội trời chân đạp đất lại không tin

Tử Thiên nhìn bạn mình cười khúc khích đến vô duyên thì khó chịu. Hiện tại anh rất khó chịu, cũng có thể nổi khó chịu sẽ đeo bám đến tận ngày mai. Cho nên hẳn trước mặt anh dám cười, cũng thật lớn mật rồi

Anh trợn mắt hắt "Cười cười cái quái gì?". Hắt lại không sợ trừng mắt lại "Người ta cười cậu cũng cảm sao?"

"Xem ra ngày mai cậu không muốn sống nữa rồi"

"Cậu có thể làm gì được mình? Có tiểu Phong, đừng hòng dở trò bất nạt". Ha, bây giờ hẳn đã có tiểu Phong, chỉ cần cô nói một câu, anh liền chẳng dám cãi lại, nghe lời răm rắp như chó con. Đạo này cái tình trạng đó đã bị hẳn nắm thóp

Anh cười lạnh

"Hừ, tốt, vậy để mai mình cho tiểu Phong nghỉ làm một hôm. Tính thêm hôm nay, cậu tội chồng tội"

"...."

Còn 2 người phụ nữ, cũng không để ý 2 người kia mắt to trừng mắt nhỏ, âm thầm đấu nhãn long với nhau, âm thầm khiêu khích nhau. Kết cuộc, vẫn là phó tổng Hồ của chúng ta đầu hàng trước

- Tối đó chúng ta có họp lớp, cậu phải đi đấy tiểu Phong

- Họp lớp sao? - Hạ Phong hơi do dự. Hồi đại học, thật ra cô chẳng có bạn bè gì ai, gặp ai cũng chào hỏi vài câu là ổn rồi, thật không ngờ còn có thể tham gia họp lớp. Chắc cậu ta chỉ mời cho có lệ thôi - Mình nghỉ hôm đó mình có lịch rồi. Thật xin lỗi!

- Không được, không cho phép cậu từ chối. Tiểu Phong, các bạn học rất nhớ cậu. Thật không ngờ cậu càng lớn càng xinh đẹp, rất nhiều bạn nam trong lớp cũng để ý cậu từ lâu mà không dám nói, nếu thấy cậu bây giờ, chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên - Tịnh Như không tiếc lời khen ngợi cô. Hạ Phong cười thẹn cúi đầu. Thật ra đã nói hơi quá rồi!

- Cái gì? - Tử Thiên nghe đến cụm từ "nhiều bạn trai trong lớp cũng để ý cậu từ lâu" mà liền xảy ra phản ứng. Cái gì mà để ý? Cái gì mà bạn trai? Cô ta mắt bị mù hay sao còn không thấy bạn trai người ta đang ngồi kè kè bên cạnh, lại dám nói ra những từ đó. Đúng là vô duyên, con gái gì mà chẳng có ý tứ thế kia

- Vậy để mình sắp xếp thử coi - anh lại giật mình lần nữa. Cô có phải uống rượu say rồi không? Ăn nói không thể kiểm soát. Ở trước mặt bạn trai còn nói sẽ đi họp lớp. Họp lớp cái quái gì chứ? Là đi xem mắt, tiện thể cho đám con trai rủ rê sờ soạng thì có

Không được, anh đây còn đang trong thời gian thử thách đầy gian nan. Làm sao bọn con trai miệng còn hôi sữa có thể chạm vào người cô. Mà chưa nhắc đến, tiểu Phong rất hiền lành, có thể bị động bị người ta ăn đậu hủ cũng sẽ cho là không có gì. Chỉ là bạn bè bình thường. Bình thường cái mông!

- Không được đi! - Tử Thiên quăng chìa khóa xe lên bàn, tức giận nói

- Anh làm sao vậy? - cô khéo léo hỏi. Từ lúc lên xe đến khi ra về đã thấy anh rất lạ rồi. Lái xe cũng chẳng nói câu nào, mặt cứ hầm hầm, về nhà lại quăng đồ đạc lung tung

- Anh nói em không được đi họp lớp đó - anh không muốn nổi nóng với cô cũng không được

- Tại sao?

- Đám con trai sẽ tranh thủ sờ soạng em

- Tử Thiên, đó là bạn học đại học của em, sao anh có thể ăn nói như vậy? - cho dù là gì đi nữa, anh cũng nên ăn nói cẩn thận một chút chút. Dù vậy, cô cũng dùng giọng điệu mềm mỏng nói với anh

- Bạn học, bạn học bộ không phải đàn ông sao? - cô ở trước mặt anh lại dám bênh vực đám người chưa rõ lai lịch kia

- Em không muốn tiếp tục cãi nhau với anh chuyện này nữa

Cô một mạch bỏ lên phòng, thậm chí anh còn nghe thấy tiếng chốt cửa. Thái độ gì vậy? Anh còn chưa nói chuyện xong mà. Máu nóng dồn lên não. Tử Thiên tức giận không thêm quan tâm gì đến cô nữa, anh cũng bỏ lên lầu mà ngủ quách đi cho xong

Nửa đêm, trần trọc mãi ngủ cũng không được, anh cả người nóng ran, tức tốc xuống uống một ly nước lạnh. Không được rồi, anh thế này chắc chắn sẽ dẫn đến mất ngủ trầm trọng. Cất ly, anh loạt soạt lê người lên lầu. Thật giống như là bị hành hạ, cả người rã rời tay chân. Mà hình như, lúc tối là anh đã hơi nặng lời với cô rồi

Trong lúc cãi nhau cô vẫn không có lớn tiếng với anh. Tính tình cô vẫn luôn như vậy, rất hiền lành. Chỉ có anh là không tốt, luôn nóng tính mắng cô. Ngày mai anh có nên làm lành với cô luôn không nhỉ? Điện thoại gọi đến, hỏi anh có muốn giữ lại phòng đã đặt trước không. Tử Thiên đành mặt lại, cũng vì người nào đó mà cuộc hẹn tối nay của anh bị lỡ mất. Không nói nhiều lời, Tử Thiên phun ra chữ “không” thô lỗ rồi cúp máy

57. Chương 57: Nhờ Nhâm Người

- Này này, 2 người bỏ cái tay nhau ra, đứng cách nhau 10cm cho tôi - tiểu Phong đang trên thang máy đi lên tầng 17 liền nghe thấy tiếng quát tháo của một trưởng phòng nào đó. Nhìn qua thì thấy cũng có chút quen, nhìn kĩ thì.....ừm, không có cảm giác

Ngồi vào bàn làm việc, cô vẫn không ngừng tò mò chuyện dưới sảnh lúc nãy, liền quay sang hỏi đồng nghiệp

- Đã có chuyện gì xảy ra sao? Lúc nãy tôi thấy mấy trưởng phòng quát tháo?

- À, cô không biết sao? Trong lúc cô đi, giám đốc đại nhân khó tính tái xuất, ra quy định không được yêu đương chốn công sở, cũng không biết tại vì bị ngủ ở ghế sofa đâm ra tức giận hay sao nữa? - đồng nghiệp tỏ vẻ chán nản, nhún nhún vai

Không được yêu đương chốn công sở? Sao trước giờ cô chưa từng nghe thấy chuyện này? Anh tại sao mà đặt ra quy định quái gở này chứ? Đó giờ vẫn bình thường mà. Hơn nữa anh và cô, cũng đang coi là yêu đương chốn công sở đó mà

Cô mang nỗi thắc mắc ôm hộp cơm lên tầng 38 cùng ăn với anh. Mà nghĩ, có khi nào anh còn tức giận chuyện tối hôm qua hay không? Có muốn ăn cơm cùng cô nữa không? Đứng trước cửa phòng anh mà cô lưỡng lự. Anna ngồi ngoài cũng thấy khó hiểu, không phải chiều của cô dạy anh không có tác dụng đấy chứ? Hay là dùng chưa đủ liều?

Minh Triết canh đứng giờ trưa, lúc đó sẽ có mặt tiểu Phong liền lên phòng anh hỏi tội. Đúng lúc gặp ngay cô ở đây, đúng là ông trời cũng rủ lòng thương với hần rồi. Minh Triết liền một mạch lôi kéo cô vào phòng. Tử Thiên đang ngồi chéo chân, tỏ dáng vẻ phong độ để làm lành với cô, đột nhiên lại từ đâu lòi ra cây nấm di động. Nụ cười trên môi cũng dập tắt, anh liền phán một câu

- Cậu vào đây làm gì? - vẻ mặt anh cực kì không vui, rõ ràng hôm nay anh đã giao một đồng việc chất cao như núi Phú Sĩ cho hần rồi, tại sao còn có thời gian la cà ở đây? Hơn nữa còn lôi lôi kéo kéo gì cô, đừng tưởng là bạn thì anh có thể bỏ qua

Tử Thiên đứng dậy, nắm tay cô lôi về phía mình, tiện thể cùng nhau ngồi xuống nói chuyện một chút. Mà Hạ Phong từ đầu đến cuối đều ngơ ngác không hiểu, mặc cho anh tự xử lí. Uống công anh chăm chú đầu tóc quần áo, cố gắng tạo ra một phong thái đỉnh đạc, tướng ngồi cũng nam tính một chút, cũng chuẩn bị sẵn lời thoại sẽ nói với cô, cốt là muốn cô cảm thấy anh hấp dẫn một chút mà động lòng. Ai ngờ lại bị cái tên khôn kiếp này chen ngang

Đã tối qua làm phiền bọn họ đã không nói, sáng nay nghe anh la mắng một hồi. Hần lại ôm bụng cười chảy nước mắt, nói anh là đồ tình trùng xông não. Anh liền cãi lại, đàn ông có thể sống mà không có tình dục

sao? Cho dù anh nhan sắc như thiên tử cũng chỉ là người phàm, cũng có ham muốn tầm thường đó thôi. Rồi sau đó anh cười lạnh, Minh Triết hẳn cũng đêm rảnh rồi thì kiểm phụ nữ ở mấy quán bar mà thôi. Còn ở đó khua môi múa mép, rõ ràng hẳn chính là cái máy bắn tinh trùng di động thì có

Cùng lắm, anh cũng sẽ không nói những chuyện thô bỉ như vậy trước mặt cô, tránh làm nhiều loạn đầu óc trong sáng đến tối giản của cô. Tử Thiên trừng mắt nhìn hẳn định mở miệng như con thú chuẩn bị làm mồi. Khí thế của anh làm hẳn sực giảm vài phần can đảm. Nói thì nói, sợ gì, dù sao cũng có tiểu Phong ở đây rồi

- Tiểu Phong, em nói xem, chỉ vì tối qua anh dẫn bạn gái đi ăn cùng, cậu ta liền một cước giao cho anh một núi công việc, đến nỗi Tịnh Như cũng giận dữ không thèm nghe điện thoại của anh - Minh Triết rơm rớm nước mắt, chỉ tay vào thủ phạm đang nhón nhơ ăn cơm đắng kia, làm như mọi tội lỗi trên đời đều là do anh gây ra

- Thật sao? - Hạ Phong ngạc nhiên quay sang anh, nhìn bộ dạng đáng thương của hẳn mà không kìm lòng được

- Em đừng nghe hẳn nói nhảm, do bản thân lười biếng, muốn ra ngoài chơi với bạn gái nên lượng công việc bình thường đột nhiên thấy tăng lên thôi - anh nhún vai, đầu cũng không thèm ngẩng, tỏ vẻ đó chẳng phải là chuyện của mình

- Cậu đừng có ở đó mà giả bộ ngây thơ. Minh chơi với cậu từ hồi còn mới về công ty lại không biết?

- Hừ, dù mình có giao bao nhiêu công việc cho cậu, cậu vẫn đến quán bar thường xuyên như vào nhà xí đấy thôi

- Cậu nói ai đi bar nhiều, mình suốt ngày bận tối mặt tối mũi với công việc thì có, vì vậy nên bây giờ vẫn cứ một mình, thấy cậu làm giám đốc suốt ngày hết ngủ rồi ăn

- Người có IQ cao thường làm việc ít, mà hiệu quả nhiều, còn những người còn lại thì cho dù làm việc nhiều đến mấy cũng chỉ là nước đổ đầu vịt mà thôi - Minh Triết mặt đỏ đến mang tai

- TẠ TỬ THIÊN! Đừng tưởng cậu có thể đem cái đầu thông minh đó ra mà kiêu ngạo, mình.... - hẳn còn chưa nói xong lời, liền bị cô lôi ra bên ngoài, tránh gây âm ỉ xung quanh

Minh Triết vừa tức lại vừa cảm thấy may mắn, tại vì hẳn cảm thấy mình sắp đuối lý đến nơi rồi. Hạ Phong lôi hẳn ra ngoài, vuốt vuốt cơn giận. Cô nhìn anh thật thà mỉm cười

- Minh Triết, anh đừng giận nữa

- Em nói xem, cái kiểu ăn nói kì cục gì vậy chứ? - cũng may hẳn còn có cô, xem ra sau này có thể nhờ cậy được một chút

- Em biết, anh ấy ăn nói hơi khó nghe, nhưng cũng không phải hoàn toàn là không đúng

- Sao?

- Anh chẳng phải mới đi ăn với Tịnh Như về đó sao? - cô nháy mắt tinh nghịch - miệng anh nói có mùi bánh hàng nong nặc đến em ngồi đó còn ngửi thấy. Còn không phải anh vừa cùng cô ấy đến chỗ nhà hàng mà anh hay nhắc tới gần đây ở sát biển? - nghe đến đó, Minh Triết tím mặt nhìn cô. Cũng không quên xấu hổ vì mùi hôi trong miệng mình - cho nên, anh tốt nhất đừng cãi với anh ấy nữa. Em cũng không có cách nào giúp anh được. Thôi thì anh cứ mắt nhắm mắt mở, Tử Thiên cũng đâu có nói gì, có sao phải làm khó bản thân, anh là bạn lâu năm với anh ấy cũng biết tính khí anh ấy khó chịu cỡ nào mà. Thôi, em vào trước đây, anh có thể tranh thủ đi vệ sinh rửa miệng, kéo chút nữa có đối tác, như vậy khiếm nhã lắm

Hạ Phong mang theo nụ cười thiên thần vào phòng, mà dường như hẳn cảm thấy, tại sao cô còn nguy hiểm hơn cả người đàn ông trong kia? Lời nói của cô nhẹ nhàng thâm thúy, in sâu vào lòng người, còn văng vẳng trong tai. Nghe lời phân tích của cô càng làm hẳn nổi da gà hơn, từ khi nào tiểu Phong ngây ngô lại tỏ vẻ thông minh như vậy. Không lẽ khoa học đã chứng minh, sống cùng người thông minh thì cũng sẽ trở nên thông minh hay sao?

Hẳn có một phát hiện, từ khi cô hết bệnh, trở nên tự tin hơn hẳn. Vả lại, đầu óc dường như được khai thông, cái gì cũng nhanh nhẹn biết được, lan lợi phát hiện ra. Dù không nói ra ngoài nhưng trong đầu đều

có cả tính toán. Người như vậy, còn không phải so với loại luôn trả thù vật, có chuyện gì ghét cũng đều nói ra ngoài miệng như anh, càng nguy hiểm hơn hay sao?

Minh Triết khẽ rung mình một cái. Nói chung, cả 2 người này đều nguy hiểm như nhau. Xem ra hi vọng tiến thân sau này của hắn không có rồi. Tốt nhất vẫn nên làm kẻ có IQ thấp như anh nói, đi vào phòng vệ sinh đánh răng đi thì hơn. Mà hắn cũng không ngờ mùi trong miệng mình lại nồng đến mức cô có thể ngửi thấy

58. Chương 58: Hộp Lốp Thú Vị

- Em định đi thật sao?

- Ừm

- Thật sự bỏ đi một mình?

- Em đi sẽ về sớm mà, dù sao cũng chỉ là hộp lốp

Hạ Phong vừa cất điện thoại, ví tiền lẫn lượ vào túi xách, đầu cũng không ngẩng mà trả lời những câu hỏi chỉ mang tính chất nhõng nhẽo của anh. Tử Thiên ngồi xếp bằng trên sofa, tay ôm gối, để cằm tựa lên gối bấu môi, đưa ánh mắt nài nỉ như thú cưng nhìn cô. Nhưng đáng tiếc, tất cả đều vô dụng

Bất chấp cơn giận của anh, cô cứ đeo túi xách, còn chuẩn bị mang giày vào chân. Tử Thiên nhú mày khó chịu. Thật không hiểu nổi cái tình bạn thâm thúy kia của cô vĩ đại đến nhường nào, biết là sẽ không thoải mái mà cũng đến. Anh biết cô cũng không phải người cởi mở gì, có thể đến đây chỉ cảm thấy ngột ngạt, hoặc là bị ép uống bia

Càng nghĩ mày đẹp nhú lại càng chặt. Ở nhà với anh không phải còn tốt hơn vạn lần đám người thối kia sao? Nhà vừa rộng, có thể ăn, có thể coi phim, còn có thể vận động, cả ngày ở bên cạnh người yêu như nam thần mà cô vẫn có thể bỏ đi. Cơ hội hiếm có mà chắc chắn 80% phụ nữ đều muốn cầu xin có lấy một lần trong đời, cô lại bỏ qua?

Lửa ghen bốc lên tận đầu, không ngừng tăng bốc bản thân lên tận trời xanh để càng tăng thêm ý nghĩ khinh bỉ đám bạn của cô. Anh lúc trước là vì quá bận bịu, buổi tối lại đi làm về trễ, hơn nữa còn đi công tác dài hạn, không có thời gian bên cạnh cô. Bây giờ anh hoàn toàn dồn hết công việc lại cho Minh Triết và Anna thì cô lại đi. Sao lại không biết quý trọng thời gian ở bên cạnh nhau vậy chứ?

- Nhớ đừng có dễ dãi quá - anh rút cổ lí nhí

- Vâng - Hạ Phong vừa đi đến cửa, nghe thấy lời anh dặn liền thấy ấm lòng, quay lại cười tươi, gật đầu một cái, giống như đang vẽ ngoan ngoãn ngày xưa của cô, liên tục thu hút anh

Mặt Tử Thiên đanh lại. Còn làm điệu bộ đáng yêu đó, muốn bị anh cho cấm cửa luôn sao? Cô kiên quyết muốn đi, anh cũng hết cách. Chỉ mong đừng xảy ra chuyện gì khiến anh không hài lòng, anh nhất định sẽ lôi tiểu tử Minh Triết cùng bạn gái nhiều chuyện của hắn Tịnh Như ra hỏi chuyện

Hạ Phong hít sâu thở đều, đứng trước cửa quán lẩu cay mà Tịnh Như đã nhắn tin cho cô, tay lưỡng lự trên không. Bên trong, qua lớp cửa kính, cô có thể thấy được một bàn dài gần 20 người đang ngồi, miệng cười nói vui vẻ, tay không ngừng nâng li cụng, trông có vẻ rất cao hứng. Cô cũng không chắc mình có thể vào đó ngồi chung một bàn với bọn họ hay không?

Dù sao cũng đã đến rồi, không thể làm ngơ không vào được. Hơn nữa bây giờ, cô cũng có đủ tự tin để nhìn vào người khác rồi, sẽ không bị cho là đùa hay xấu hổ nữa, chỉ là cô cần phải có thời gian để quen với việc này một chút, nếu cố gắng sẽ không có việc gì phải suy nghĩ

Tiếng leng keng của chuông cửa vang lên. Hàng chục ánh mắt đổ dồn về phía kia, hình như còn có người chưa đến. Bị mọi người nhìn đến sững sờ, cô chỉ kịp cúi đầu chào hỏi như thường lệ. Thấy cô còn đứng đó, Tịnh Như vội đặt ly xuống, hồ hởi kéo lại ngồi vào giữa bàn

- Tiểu Phong, đến rồi sao, lại đây lại đây! - cô tùy ý nghe theo sự sắp xếp của bạn học cũ, e dè mà ngồi xuống một chỗ. Phục vụ liền lấy chén đĩa cùng ly cho cô

- Tiểu Phong? Tiểu Phong nào thế? - một cậu bạn điển trai mà theo cô nhớ, hình như là bí thư của lớp cô ngày trước. Cậu ta học không giỏi, nhưng rất hăng hái trong mấy trong trào của lớp

- Cậu đó, thật là, tiểu Phong mà cũng không nhớ.... - Tịnh Như cười giả lả nói, mà thực chất ai cũng quan tâm chuyện này, có nhiều người không nhớ đến cô. Coi như không sao, cô đã thừa biết. Chỉ có Tịnh Như là hơi khó xử - là Triệu Hạ Phong lớp chúng ta, người thường hay cúi đầu xấu hổ đấy

- Thật sao? - có người há hốc mồm

- Là Triệu xấu hổ đó sao? - có người không tin nổi mà liền nói ra biệt danh xưa của cô

- Nhìn cậu khác thật đấy, tụi này nhận đến không ra

- Đúng đó, lúc đầu nhìn mình cũng không biết, lúc sau mới thấy quen mặt, đúng là cậu càng lớn càng xinh ra - Tịnh Như vỗ vai cô cười ha hả. Mà Hạ Phong ngồi cạnh cũng chỉ biết cười hưởng ứng theo

Nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu của cô khác hẳn ngày xưa, suốt ngày chỉ biết cúi đầu hằm hằm, thậm chí nhìn còn có chút đáng sợ. Ai ngờ con người lại thay đổi qua thời gian, mà gương mặt của cô chính là có đôi mắt trong veo màu hạt dẻ làm điểm nhấn, càng tôn lên vẻ thiếu nữ như mới đôi mươi. Hạ Phong tự nhiên cười đùa với mọi người, càng làm tăng thêm sức hút

- Tiểu Phong

- Hửm? - một tiếng “hửm” nhẹ nhàng của cô cũng đủ làm bạn bí thư phải lúng túng. Nhìn cô thật sự là nhận không ra. Căn bản lúc đó cô luôn cúi đầu, mặt thật sự nhìn không kĩ

- Khụ.....cậu hiện giờ làm cái gì? - bí thư Thiệu Vũ ho khan, lấy lại giọng nói

- À, mình chỉ là nhân viên văn phòng bình thường thôi, không có gì đặc biệt cả - cô cười híp mắt xua tay, vẫn dùng vẻ mặt thường ngày để trò chuyện. Tịnh Như khéo léo nhận ra không khí bất thường, lập tức nheo mắt chọc ghẹo

- Đùng giỡn nữa, người ta là bạn gái của tổng giám đốc Phúc Nhật, mấy người không kham nổi đâu - Tịnh Như làm sao không biết, lúc trước nghe cô đề nghị, ánh mắt của người đàn ông kia như hóa đá, rõ ràng là khó chịu. Mà cô cũng để ý này giờ có mấy vệ tinh cứ hướng về phía Hạ Phong, tốt bụng cảnh cáo một tiếng

- Vậy sao? - liền nói, một đám đàn ông liền thở dài náo nức, đương nhiên bao gồm cả Thiệu Vũ. Mi mắt rũ xuống. Hạ Phong nuốt ngụm nước miếng, sao lại nói ra vấn đề này ở đây, cô vốn không muốn gây phiền phức cho anh thêm

Cứ nói chuyện, rồi lại nói chuyện, bọn họ lại trao đổi số điện thoại với nhau, cô đương nhiên cũng không ngoại lệ. Danh bạ điện thoại đột nhiên dài thêm một quãng. Cô cũng không khó chịu gì với chuyện này, vì dù sao cô cũng nghĩ mình sẽ không liên lạc nhiều lắm. Tàn tiệc, cô cùng một số bạn học ra về, còn một số khác lại đi tăng hai

Hạ Phong đương nhiên chọn cách bắt taxi về nhà, vì dù sao nhà anh cũng khá xa, lại được một giọng nói ồm ồm sau lưng mời gọi

- Tiểu Phong

- Thiệu Vũ - nghiêng người hướng về phía người gọi, cô bất ngờ gọi tên hắn. Mang theo gương mặt niềm nở, hắn chạy lại

- Có muốn quá giang không? - cậu con trai gãi đầu ngơ ngác, bộc lộ ngại ngùng trước cô

- Mình xin lỗi, mình nghĩ mình nên đi taxi về thì hơn - cô khéo léo từ chối. Anh rất nhạy cảm với chuyện này, không nên để người đàn ông khác đưa cô về nhà thì hơn, cho dù là bạn học đi nữa, cô nhớ lại lời anh

- Không sao đâu mà, mình không phiền đâu. Chỉ là....mình muốn trò chuyện thêm với cậu thôi - lần đầu được người khác ngỏ lời mời, cô không khỏi cảm giác ngạc nhiên cùng rạo rực trong lòng. Cô chưa từng

được bạn học nào mời đi chơi cả, hơn nữa cả hai cũng đều đã trưởng thành, cảm giác lại vẫn còn mới lại với cô

- Mình....mình chỉ sợ bạn trai mình sẽ không vui thôi, nếu có dịp, chúng ta gặp sau cũng được
- Trời tối lắm, đi taxi về một mình cũng rất nguy hiểm, hơn nữa giờ này bạn trai cậu đang ở nhà cậu chắc, sao lại sợ như vậy? - thoáng trên mặt hắn vẻ không tự nhiên
- Không, mình....mình ở chung nhà với anh ấy mà - cô rất xấu hổ nói ra chuyện này
- Thời buổi nào mà còn ở chung nhà? Cậu không sợ anh giám đốc kia lợi dụng cậu rồi bỏ rơi sao? - càng về sau, lời nói của Thiệu Vũ càng khó nghe
- Tử Thiên không phải là người tùy tiện như vậy - hắn vô tình chạm đến nỗi lòng của cô, sắc mặt cô hơi sa sút một chút
- Làm sao cậu chắc chắn như vậy? Là vì anh ta có tiền hay sao, vậy mình cũng có tiền, nếu cậu thiếu mình có thể cho mượn - Thiệu Vũ không kìm chế được, siết chặt cổ tay trắng nõn của cô
- Thiệu Vũ, cậu sao vậy? Bỏ tay mình ra - rốt cuộc người này đang nói cái gì vậy? Tại sao cô cảm thấy người này không phải là bạn học của cô nữa? Hạ Phong vừa khổ sở gỡ tay hắn ra nhưng lực lại quá yếu, vừa muốn lập tức co chân bỏ chạy

BÍP....BÍP.....Đột nhiên từ xa, chiếc xe đen bóng sang trọng đột ngột bing còi to, còn đỗ cái phịch bên lề đường, đèn pha rơi vào mắt người nào đó. Thiệu Vũ thấy chói mắt, tay cũng tự động buông ra che nửa mặt trên, tiện thể neho neho nhìn ai lại vô ý vô tứ như vậy

Hạ Phong nghe thấy tiếng đóng cửa xe thật mạnh, giống như muốn một phát nghiền nát xe xịn. Tiếp đó, cô thấy vẻ mặt hầm hầm ẩn hiện của anh hung tợn đi đến, giận dữ đến nỗi không hề nói tiếng nào, liền ra tay đánh vào mặt Thiệu Vũ một cái rõ mạnh, làm hắn ngã lăn quay xuống đất

- TỬ THIÊN!

59. Chương 59: Nổi Giận

- Tử Thiên, anh nổi giận sao? - khác với mọi lần, anh đánh người xong chẳng hề nói tiếng nào, liền đưa cô về nhà. Cởi bỏ áo khoác trên người cùng chìa khóa quăng xuống sofa, anh đi một mạch lên phòng. Hạ Phong rồi rít chạy theo phía sau không ngừng hỏi han, nhưng đáp lại cũng chỉ có gương mặt lạnh như nước đá của anh

Toi rồi, anh giận rồi! Bình thường anh mắng mỗ cô không nghe lời cũng không sao, đột nhiên lại im lặng thế này, làm cô cảm thấy sợ hãi hơn. Anh chưa từng có thái độ hờn dỗi này với cô. Cũng là cô cố chấp, không nghe lời anh, thật không ngờ chuyện anh nói lại xảy ra. Chính cô cũng không ngờ Thiệu Vũ lại hồ đồ như vậy

Trong trí nhớ của cô, bí thư là người rất ngoan ngoãn, cũng không phá phách, chỉ là tích cực với lớp, là một người sống lành mạnh. Sao lại giống như kẻ háo sắc? Cô cũng không hiểu nổi. Chỉ biết bây giờ lời anh nói thành sự thật, lại khiến anh càng giận hơn nữa. Nhìn vẻ mặt hung tợn của anh cũng không biết là đang tính toán gì trong đầu

- Tử Thiên, anh giận sao? - cô còn theo anh đến tận phòng, không thể tin được anh lại giận dai đến như vậy

Nhanh như cắt, anh áp cô chặt lên cửa phòng, đèn cũng không bật. Hạ Phong trợn to mắt nhìn anh chằm chằm thờ dốt, mặc dù phòng tối không thấy, nhưng cô mờ mờ vẫn nhìn thấy gương mặt đang gần kề của anh. Hơi thở chốc lát trở nên gấp gáp, có lẽ cơn giận đã làm anh phải kìm nén quá lâu. Cô mặc dù hơi sợ nhưng cũng không dám mở miệng

- Còn dám hỏi? - giọng anh khàn đặc hỏi cô. Nhìn thấy cảnh tượng giằng co mờ ám giữa đường, một cổ tức giận liền bùng nổ trong anh. Lời anh nói còn có chỗ sai? Nếu không phải anh đề phòng xem tin nhắn địa chỉ của Tịnh Như trong điện thoại cô, còn lâu cô mới thoát khỏi tay sắc lang đó

- Em.....em xin lỗi, em sai rồi - cô lẳng lặng thừa nhận lỗi lầm của mình. Rõ ràng là cô không thông minh bằng anh. Nếu nói ra chuyện này, có khi còn bị anh cười chê - em cũng đâu ngờ cậu ta có ý đồ

- Ai còn cố chấp không nghe lời, đi ra ngoài họp lớp gì đó cho bằng được?

- Là....em..... - cô dưới sự chất vấn của anh vẫn là ngoan ngoãn trả lời. Làm anh dịu đi cơn giận là tốt rồi. Không nhận được hơi thở mềm mại đã lâu rồi anh không được gần gũi, Tử Thiên bất chấp đang ghen tuông cũng cúi xuống hôn cô. Nhưng môi chưa kịp chạm môi, cô đã thốt nên lời làm anh hoảng hốt - anh có yêu em thật không Tử Thiên? - anh dừng lại giữa chừng, vẫn không tin được cô đang hỏi cái gì. Hạ Phong mím môi, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má - hay anh chỉ là đang tìm kiếm một người chung thủy với mình?

Cô cái gì cũng không biết, chỉ có trái tim của cô vẫn luôn lấp lửng, không biết nên suy nghĩ như thế nào. Anh cũng chưa từng nói thích hay yêu cô, nhưng cô nhận ra dường như chỉ mình mình đơn phương. Anh đối xử tốt với cô, phải chăng chỉ là để níu giữ một trái tim luôn đại diện hướng về anh? Anh có thật sự.....có tình cảm với cô?

- Tại sao lại hỏi vậy? - anh đau lòng nhìn cô, dường như cô chẳng bao giờ thấu hiểu anh. Tình cảm của anh rõ ràng như vậy, cô còn nghi ngờ? Hỏi anh phải làm sao. Hạ Phong không biết nên trả lời thế nào - anh luôn nghĩ người sẽ nằm chung giường với mình đến suốt đời luôn là em, anh cũng nghĩ người sẽ nấu ngày ba bữa cho anh cũng là em, cũng nghĩ rằng vị trí bà Tạ cũng chỉ phù hợp với em, cũng nghĩ là không thể không nhớ đến em cho dù là em đang ở trước mặt, em nghĩ xem, em còn nghi ngờ cái gì

Lời nói của anh, từng chút từng chút đâm sâu vào trái tim của cô. Anh dù không nói thích cô thì có làm sao. Ý tứ của anh đã quá rõ ràng, muốn ở bên cô suốt đời, vậy thì cô còn muốn anh nói cái gì nữa chứ? Chẳng phải đàn ông thường kể kể lời nói ra ngoài miệng, miệng thì nói yêu em cần em, sau lưng lại làm trò tiểu nhân đó hay sao?

Hạ Phong sịt mũi, cô cảm động muốn chết, lập tức muốn nhào vào ôm anh. Cô ngược đôi mắt ướt át nhìn anh. Tử Thiên không hiểu trong đầu cô gái này hiện đang nghĩ cái gì nhưng anh lại cảm thấy cả người nóng ran

- Tiểu quỷ, em có biết đáng về mới này lúc ra khỏi nhà của em rất động tình hay không?

- Hả? - cô ngệt mặt ra. Phát hiện dạo này anh không biết đang nói cái gì, cứ than thở chuyện giường chiếu với cô, giống như muốn dụ dỗ, mà cô đang trong giai đoạn trầm cảm nhẹ với khuất mắc trong lòng, cũng cố gắng tránh né anh

- Cái thằng hách dịch kia cũng muốn chạm vào em, tại sao anh không?

- Anh..... - gò má cô ửng hồng, cũng may mà anh không phát hiện ra. Đầu cô bắt đầu cúi thấp dần, cố tìm đường thoát thân. Tử Thiên bấm sinh mắt thần, làm sao không nhìn thấy động tác nhỏ của cô, anh khẽ sát mặt mình, hại cô như đang bắt động

- Sáng mai chúng ta có việc rất quan trọng phải làm,....nhưng chuyện tối nay cũng quan trọng không kém

Tử Thiên điều luyện ngâm lấy bờ môi đang run rẩy của cô, tay siết chặt eo, kéo sát người cô dính chặt lên mình. Hạ Phong chưa kịp suy nghĩ, đã bị anh chủ động tấn công. Cả người cô tựa hẳn vào anh, lúc đầu có hơi bất ngờ cũng rất lúng túng, nhưng sau khi bắt nhịp, cô lại cùng anh chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng rạo rức

Thấy cô hưởng ứng, anh càng chắc đây chính là thời cơ của mình. Nhân lúc cô vừa quàng tay qua ôm hông anh. Tử Thiên liền kéo cô nằm xuống đệm giường. Cô giật mình chớp lấy tay anh. Chuyện này thì không được. Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý. Cho dù chuyện này trước đây thường xảy ra đi nữa đó cũng là do cô không chịu được mị lực của anh. Còn bây giờ khác

- Em còn so đo với anh làm gì, chuyện nên nói cũng đã nói, còn chuyện nên làm.....hẳn là phải làm rồi chứ.....

- hơi thở ấm nóng của anh kề sát cổ cô mà nói, nhẹ nhàng phủ bờ môi lên gáy tóc thơm tho

Bàn tay đang bầu chặt áo của anh nói lỏng dần, Hạ Phong quàng tay qua cổ anh, hoàn toàn nguyên ý mà chiều theo anh. Khóe môi vẽ thành hình bán nguyệt, anh cúi xuống hôn lên từng tắc da như mật đường thu hút anh của cô. Thỏa mãn chuyện mà mình đã lâu rồi không làm

60. Chương 60: Đăng Kí Kết Hôn

- Ừm.....

Nghe tiếng xả nước, Hạ Phong nhích người ngồi dậy nhưng cơ thể còn có hơi nhức mỗi. Không, là rất nhức mỗi. Đêm qua hai người triền miên không dứt, cô như muốn ngất xỉu ở trên giường. Anh thật giống như con hổ đói ngàn năm, liên tục nhào tới ăn sạch cô từ đầu đến cuối. A, người cô vẫn còn chưa mặc đồ

Thấy lạnh lạnh ở ngực, cô hiểu ý liền đem chăn che ngang mặt. Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái mới tiếp xúc với chuyện thân mật như thế này, cũng cần thời gian thích ứng. Hiện tại, cô vẫn thấy xấu hổ. Thân là con gái chưa kết hôn đã lên giường với người ta hết lần này đến lần khác. Nếu để ba mẹ cô dưới tuổi vàng biết được, chắc chắn sẽ đem cô làm mỗi cho cá mập ăn

Tử Thiên tắm xong, chỉ quấn một chiếc khăn ngang hông, lộ ra phần bụng không thích là có cơ nhưng cũng sẵn chắc vạm vỡ. Nhìn cô đang thần thờ ngồi một chỗ, lại như con chuột rúc trong mền mãi thì ho khan hai tiếng

- Anh đánh thức em à?

- Ừm.....không.....không có..... - Hạ Phong giật mình, thấy anh ban ngày ban mặt ăn mặc phong phanh thì lập tức quay sang chỗ khác

- Tiểu Phong - anh nghỉ ngơi ngồi trên giường, cô lại ngồi nhích ra một chút - em đang ngại sao? - có phải cô lâu rồi không ngủ cùng anh lại thấy xấu hổ nữa không? Anh nheo mắt nhìn

- Không có..... - bị nói trúng tim đen, cô lập tức phản biện

- Em đó, cứ xem như là tích đức cho con cháu đời sau đi. Được vận động với trai dù sao cũng là một chuyện tốt, hơn nữa còn là trai đẹp

- Anh thôi đi! - cô không nhìn được mà đánh cho anh một cái

- Được rồi, đừng giận nữa, em mau tắm rửa, chúng ta còn có chuyện phải làm

- Chuyện gì?

Nhìn vẻ mặt đang đùa giỡn chột nghiêm túc của anh, cô còn tưởng mình đã gặp phải chuyện gì nghiêm trọng. Đồ ăn sáng cũng không thèm ăn, Tử Thiên liền chở cô đến cục hành chính làm giấy đăng kí kết hôn. Sau khi gọi điện cho Anna và Minh Triết đến làm chứng, bọn họ nói những gì, cô đều không nghe thấy

Hạ Phong từ đầu đến cuối chỉ thấy tai lùng bùng, anh nói gì bên tai, cô cứ vô thức làm theo, vô thức kí tên, cũng vô thức đóng dấu. Cho đến khi ra khỏi cục hành chính, cô vẫn chưa biết được mình đến đây làm cái gì sáng nay. Việc quan trọng mà anh nói chính là đi đăng kí kết hôn sao? Ô, nhưng mà cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng

- Tử Thiên

- Hửm?

- Chúng ta vừa làm cái gì?

- Đăng kí kết hôn

- Anh đang đùa em đó sao?

- Em cảm thấy anh giống như đang đùa lắm sao?

- Tại sao lại gấp gấp vậy? Còn chưa nói với em

- Thì giờ em cũng biết thôi. Còn vội vàng, vội vàng là bởi vì tối qua khi thấy người đàn ông kia coi em như đồ vật của anh, anh nghĩ cũng nên cho em một cái danh phận để tốt nhất sau này, đừng ai có tư tưởng giống hần nữa

- Anh còn chưa hỏi ý kiến em

- Em đương nhiên đồng ý. Còn không em đã không kí tên

Cô cứ thẫn thờ hỏi anh, anh chỉ trả lời như không. Từ Thiên đỗ xe trước công ty, nhìn cô thẳng thừng mà nói. Thật ra anh cũng muốn nói với cô, cũng muốn cầu hôn cô một cách lãng mạn nhưng tính khí anh chịu không nổi nữa. Ai bảo chính cô cũng nghi ngờ tình cảm của anh, cho nên anh quyết định cho cô trở thành bà Tạ, để cô không nói nhiều lời nữa

- Em không định đi làm sao?

- Em sẽ đi - nhìn cô vô thức nhìn vào không trung. Có lẽ còn hơi sốc, anh chỉ nhún vai rồi đi vào trong, có lẽ cô cần chút thời gian

Nhìn bóng dáng đi đứng có chút không vững của cô, bảo vệ mới dám cho xe chạy về chỗ đỗ. Bọn họ vừa làm cái gì? Đăng kí kết hôn? Vậy là từ nay anh và cô là vợ chồng danh chính ngôn thuận. Có gì không chứ? Cô còn không biết được vị trí bà Tạ có bao nhiêu khó khăn hay sao? Hơn nữa cô cũng không phải tiểu thư đài các, người ngoài nhìn vào sẽ không có môn đăng hộ đối

Đầu cô hiện giờ rối như tơ vò, không thể tập trung nổi vào công việc. Anh làm cái gì cũng gấp gấp chẳng hỏi ý kiến cô. Mà thân là phụ nữ, cô cũng muốn một lần được cầu hôn lãng mạn dưới ánh nến, cũng muốn được nghe lời tỏ tình của anh. Nhưng mà sự thật đã không có. Cô cũng không nghĩ anh sẽ cầu hôn cô hay gì đó, bởi vì anh không có thói quen nói ra những từ dễ nghe

Cô cũng không biết làm sao. Cô không có phản đối chuyện kết hôn với anh, chỉ là có chút hụt hẫng, không cam tâm, ai cũng một lần được cầu hôn mà phải không? À, về chuyện cấm yêu đương trong công ty, cô có hỏi qua anh. Anh cũng chỉ cười lạnh, chẳng qua cũng vì nề tình cô quay lại nên gỡ bỏ quy định cổ quái đó ra

Anh ai oán nói trong khoảng thời gian cô đi biệt tăm biệt tích “cùng người đàn ông khác” ở nước ngoài, anh ở đây cô đơn muốn chết, muốn tìm ai đó để trút giận. Đúng lúc tâm trạng không tốt vì cuộc họp không mấy thuận lợi, anh liền bắt gặp cặp nam nữ nhân viên đang âu yếm nhau ở cầu thang bộ. Sắc mặt anh lập tức chuyển biến không tốt, anh không hạnh phúc, đám người này còn có thể sao?

Vì vậy mà không nói lí do, anh liền ban phát tai họa cho Phúc Nhật, cũng coi như đem tâm trí nhân viên chuyển hết vào công việc. Từ đó cũng có nhiều ánh mắt thù oán hơn nhìn anh, soi mói anh, nói xấu anh, nhưng anh không bận tâm, cũng không hay lên webfan để coi mình bị chửi bới thậm tệ thế nào

Trưa, anh bận họp nên không thể ăn cơm cùng cô được, cô đành phải xuống căn tin cùng đồng nghiệp, nhưng khẩu vị lại thay đổi, muốn ăn bánh bao thịt gần đây nên cô cuốc bộ một đoạn. Thỉnh thoảng hít thở không khí ngoài trời cũng khá tốt. Mua xong 2 cái bánh bao, cô lại tung tăng trở về công ty. Nghỉ ăn xong cũng còn một khoảng thời gian nhỏ, tán dóc với đồng nghiệp cũng không tệ

Nghĩ ngày hôm nay có lẽ cô hơi sốc, thực chất tâm trạng lại rất vui. Trở thành vợ của anh, là điều cô chưa từng nghĩ tới, hơn nữa cô nghĩ 2 người quen nhau cũng chưa được lâu, hưởng hồ bại đại học của anh quen lâu như vậy còn chia tay, cô với anh quen nhau chưa được một năm. Cô rất sợ, nhưng cũng rất vui

- Đóng gói đồ đạc hết cho tôi - gần đó, cô nghe thấy giọng đàn ông quen thuộc, âm điệu lãnh khốc nhưng cũng chứa đựng quyền lực vô tận. Là hần!

Hần không chứa đựng nét mặt ngạo nghễ dễ tiện như bình thường, lại nghiêm túc chững chạc, thật khiến cô hơi bất ngờ. Chuyển đồ? Chuyển đi đâu? Tất cả hành lí được xếp lên xe taxi chở đi. Còn lại một mình hần, ngắm nhìn khách sạn mà mình ở với đôi mắt...lạc lõng. Đã nói, cô có một cảm giác rất lạ ở hần, nhưng vẫn còn rất hoang mang, nói thực, chính cô cũng hoài nghi cảm giác luôn đúng của mình

Hắn xoay người, chợt cảm thấy có đôi mắt luôn nhìn mình. Ánh mắt giao nhau, cô giật mình cúi đầu, tay cầm bánh bao cũng hơi run, giống như bị bắt gian tại trận. Tề Văn Thoại nhếch môi cười, tiến về phía cô

- Thật trùng hợp, cô Triệu, lại gặp cô ở đây - nụ cười của hắn vẫn gian xảo, cô biết, nhưng cô không thấy xấu, ngược lại còn có chút miễn cưỡng

- Anh.....chuẩn bị đi đâu à? - cô e dè nhìn đồng hành lí sau lưng anh

- À, tôi trở về Pháp, dù sao tôi cũng có công việc ở đó - chẳng hiểu sao cô thấy nụ cười này, càng lúc càng khó khăn, chứa đựng thống khổ khó nói, nhìn đáng thương vô cùng, nhưng cô không hiểu lí do, lại trầm mặc nhìn hắn

Cô từng nhớ, Thiên Ân cũng làm việc ở Pháp, chắc hai người này cũng gặp nhau ít nhiều, dù sao cũng là bạn thân từ hồi đại học mà, cô đã nghe anh kể như vậy. Cô ta cũng liên lạc với hắn nhiều nhất trong những năm nay, mà hắn cũng luôn ở cạnh cô ta. Vì vậy mà tâm địa hai người dường như giống nhau, anh và Minh Triết đều căm ghét hai loại người này, không muốn nhìn thấy mặt

- Tôi đi trước - thiết nghĩ hai người cũng chẳng có chuyện gì nói với nhau, Văn Thoại xoay người rời đi, dù rất muốn trêu chọc cô gái nhỏ này một chút

- Chờ....chờ đã....

Chỉ là trò chuyện, chỉ là uống với nhau tách cafe thôi, cô đã đề nghị hắn như vậy. Và thật ngạc nhiên, hắn lại đồng ý. Cô nghĩ, dù sao thời gian ăn trưa cũng còn nhiều, nên là tìm hắn nói chuyện một chút cũng tốt. Dù sao cô cũng muốn giải đáp cảm giác của mình. Cô chắc chắn còn có điều gì đó khiến hắn có ánh mắt như vậy

61. Chương 61: Thấu Hiểu

Cafe đã có, hương thơm bốc lên ngào ngạt, tạo thành làn khói mờ ảo trước mặt cô. Hạ Phong nhẹ nhàng hít thở một hơi, tuy hơi nóng nhưng cô thích. Đặt tách cafe xuống, cô hoài nghi mình bị ảo giác? Sao cô thấy hắn lại giống như vừa nhìn lên cô, hơn nữa, cái nhìn cũng trĩu mến chưa từng có

- Khi nào thì anh đi? - thoát cái, vẻ mặt đùa cợt lại hiện lên trên mặt hắn. Văn Thoại khoanh tay trước ngực

- Chiều nay, chuyến 4h30 - hắn chợt nhíu mày. Tại sao lại nói chuyện này cho cô chứ? Nhìn cô gật gù, hắn lại thấy buồn cười. Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô còn ngây ngô như thuở ban đầu mới về nhà chồng. Thật chẳng có chút khôn ngoan - tôi nghĩ cô sẽ không thích nói chuyện với tôi nữa - hắn nghĩ, mình cũng chưa để lại ấn tượng tốt đến nỗi cô gái nhỏ này phải mời đi uống cafe

- Ừm....tôi chỉ nghĩ....bạn của Tử Thiên, cũng chính là bạn của mình - cô mím môi nói

- Tôi từ lâu với hắn đã không còn là bạn. Hơn nữa, cô ngu ngốc là do bẩm sinh hay luyện tập, chuyện cô bị bắt cóc cũng là tôi đứng sau, chuyện giúp Thiên Ân hại cô cũng là tôi làm, cô còn xem tôi là bạn. Xem ra cô quá ngây thơ rồi - đột nhiên hắn tức giận, gân xanh nổi lên đầy cổ, trông mắt bắn ra những đường tơ máu

- Tôi..... - cô hơi choáng, không tin nổi hắn lại làm tất cả những chuyện này. Tuy tay đã run đến mồ hôi lạnh toát ròng rã nhưng cô vẫn không thấy sợ người này. Lí do hắn ta làm tất cả những chuyện này là gì? Hắn từng nói mình là người duy nhất hiểu rõ anh, giống như là thật. Nhưng bây giờ hắn lại nói, hắn và anh không còn là bạn. Hoặc là lúc trước hắn nói cũng chỉ để cô tin, hoặc là..... - dù sao chuyện cũng đã qua rồi

- Cô..... - Văn Thoại trợn mắt kinh ngạc, không thể tin nổi cô có thể dễ dàng bỏ qua như vậy. Nhìn sắc mặt biến tấu của cô, rõ ràng là mới biết chuyện này, hắn không tin cô lại ngây thơ đến vậy

- Tại sao anh lại làm những chuyện này? - nhất thiết phải có một lí do nào đó hắt từ bỏ tình bạn với anh
- Chẳng vì gì cả, tôi chỉ không ưa cậu ta - dời tầm mắt sang hướng khác, hắt tỏ vẻ khó chịu - cô tốt nhất nên an phận làm bạn gái hắn, nếu không lại có ngày hắn đến tìm tôi tính sổ
- Tôi nghĩ.....là vậy.....bạn gái hoàn hảo thời đại học Kỳ Thiên Ân anh ấy còn chia tay được, huống hồ là tôi. Tôi nghĩ....tôi không có hi vọng nhiều là bao..... - cô cười trào phúng
- Cô có phải đầu bị đụng đến hỏng rồi không? - hắn liền quát tháo cô - đừng có nghĩ tầm bậy nữa, tôi không muốn phải bị làm phiền nữa đâu, tôi ghét phải gặp lại mặt hắn
- Chẳng lẽ anh....yêu Tử Thiên?

Trở về Phúc Nhật, cô lại mang trong mình tâm trạng phiền não khó đoán. Đã lâu rồi cô không có thử dãi thế này. Buồn phiền vì một chuyện, lại vì một chuyện khác mà buồn phiền hơn. Thang máy điểm lên tầng 17, cô ảo não bước ra. Mọi người qua lại đều nhìn cô chằm chằm, nhưng cô không để ý, bởi vì cô còn đang cúi đầu, bận suy nghĩ một chuyện khác

- Tiểu Phong - Tử Thiên đang đứng tựa vào cửa phòng cô, đợi cô này giờ, vậy mà cô liền biến mất, hại anh đứng muốn tê hết chân, mà còn để mấy nhân viên nữ tranh thủ tận hưởng vẻ đẹp ngời ngời không tì vết của anh
 - Hả? - cô ngơ ngác ngẩn đầu, phát hiện đang đang bày vẻ mặt khó chịu nhìn cô
 - Em đã đi đâu vậy? - anh kéo tay cô lại gần trước mắt biết bao nhiêu đồng nghiệp khác. Cô vội giật tay lại, găm nhẹ
 - Anh đang làm gì vậy? Có rất nhiều người ở đây - anh vờ như không nghe, tiếp tục nói
 - Anh chỉ đến trả lại bàn chải đánh răng cho em
 - Bàn....bàn chải đánh răng? - cô không hiểu nhìn tay anh đang cầm bàn chải của mình. Xung quanh còn có tiếng xì xào xôn xao. Cô lập tức hiểu rõ ý đồ của anh
 - Còn có, cái áo ngủ voan này nữa
- Cô trợn trắng mắt nhìn anh hai tay đang đưa cái áo ngủ khêu khơi hai dây, mặc vào chặc chấn bờ ngực sẽ lộ ra đầy đặn trắng nõn. Hạ Phong thất kinh không kịp để mọi người tiếp tục lên tiếng, kéo anh sang chỗ cầu thang thoát hiểm. Nhìn anh cười ha hả vui sướng như vậy, chọc cô vui lắm sao?
- Anh giận đủ chưa? - cô tức giận đến mặt đỏ gay đỏ gắt, đánh anh hai cái
 - Tại em nói không thể để người khác biết chúng ta ở chung nhà mà
 - Dù vậy anh cũng không nhất thiết phải đem đồ ở nhà lên
 - Dĩ nhiên là cần, anh ít nhất cũng phải công khai, chúng ta là vợ chồng rồi chứ - anh giương giương tự đắc, cho mình là thiên tài
 - Anh..... - cô tức nghẹn họng - anh là doanh nhân lớn, cưới hỏi phải đàng hoàng, sao có thể để truyền thông biết anh lén lút đăng kí kết hôn với một nhân viên vô danh
 - Tiểu Phong - nghe cô nói, anh đột nhiên không vui, không cho phép cô nói những lời vô nghĩa dù là vô tình
 - em không phải nhân viên vô danh, không cho phép em lại hạ thấp bản thân mình - anh vòng tay qua eo cô - em là vợ anh, là vợ của giám đốc tập đoàn Thiên Phúc, đừng coi thường mình - nhìn thấy biểu tình không hài lòng của anh, cô im lặng một hồi
 - Em biết rồi, nhưng anh phải hứa đừng để việc này lặp lại nữa
 - Đượcccc - anh kéo dài chữ “được” như muốn chặc chấn với cô - cùng lắm anh sẽ....
 - TỬ THIÊN! - anh chưa nói xong, cô liền lớn tiếng cảnh cáo
 - Được được, anh sẽ không, sẽ không nữa - anh cứng chiều ôm cô gái nhỏ vào lòng. Mới có một bữa trưa không gặp, anh đã nhớ cô phát điên rồi. Thử hỏi sau này phải làm sao?

- Đúng rồi, chiều nay, anh đưa em đến chỗ này một chút có được không?

Tử Thiên cái gì cũng không hiểu, vô thức chạy theo cô từ phía sau. 4h20, Hạ Phong cùng một người đàn ông tuần tú ở phía sau đường như lục tung cả sân bay. Tiếng “Xin lỗi, xin nhường đường” cô luôn đặt ở khóe miệng, mồ hôi như vậy mà cũng chảy theo. Anh không hiểu tại sao cô cố kiên trì giữa chốn đông người không có chỗ thở này. Không lẽ, cô có bạn?

- Thiếu gia, đã tới giờ - người con trai đang ngồi bắt chéo chân, trên người mặc thường phục thoải mái khác với mọi ngày, mắt đeo kính râm, đội nón fedora đang chơi điện thoại liền gật đầu một cái

Cắt điện thoại vào túi xách, hần đứng dậy đi theo vị quản gia già

- Tề.....TỀ VĂN THOẠI! - cô to gan mà dùng hết chút sức lực cuối cùng, hét lớn tên hần. Còn có ai kêu tên hần?

- Cô.....và cậu..... - hần thoát rất ngạc nhiên nhìn cô thở hổn hển, phía sau lại dắt theo con chó hoang mà hần ghét - hai người làm cái gì ở đây?

- Tôi.....cùng Tử Thiên tiễn cậu

- Không cần - hần liền lạnh nhạt liền từ chối. Tử Thiên nhú mày, thái độ hách dịch gì vậy? Làm như anh muốn tiễn hần lắm không bằng, dù sao cũng là do cô cậu dẫn anh tới đây

Thấy anh còn đứng như phỗng ở đó, cô nhú mày, ra hiệu anh làm gì đi, thể hiện chút đi, dù sao cũng là bạn anh. Tử Thiên hần giọng, đúng là anh, có chút động lòng.....Nghe cô từ trên đường thuật lại đại khái câu chuyện, anh càng muốn tăng tốc, đến đây để hỏi rõ ràng cũng như tiễn hần. Chần chờ một hồi lâu, cô nhéo tay anh một phát, anh trợn mắt “Anh biết rồi”

Không nói không rằng, Tử Thiên chậm chậm tiến tới, ôm chậm lấy hần. Văn Thoại vì cả người bất động mà kinh ngạc, cô lại càng không thể tin nổi, anh mà lại đi ôm một gã đàn ông dễ dàng như vậy, phương thức biểu đạt tình cảm quả thật cũng hơi khác thường

- Cái..... - nhíp tim phút chốc tăng lên, Văn Thoại miệng nói không ra lời, mặc cho anh ôm chặt hần

- Thiếu chút nữa.....tôi đã bỏ quên mất một người bạn rồi - ở bên tai, anh thì thầm nói, giọng điệu vô cùng trầm ấm

62. Chương 62: Tiễn Bạn

- Nay, buông tôi ra, không người ta nhìn lại tưởng tôi đồng tính - Văn Thoại nhăn nhó đẩy anh ra nhưng anh buống bình cứ ôm lấy hần

- Nói, tại sao lại không nói một tiếng, cậu là rất yêu Thiên Ân - cơ thể anh đang giữ chặt cũng thôi ngộ nguỵ. Làm sao, anh biết? Hần vốn giấu rất kĩ kia mà. Tử Thiên gầm nhẹ, không cho phép mình phạm sai lầm. Nếu không phải Hạ Phong đặt giả thiết đối với anh, anh cũng sẽ không suy diễn tới mức này. Liếc thấy thái độ của hần, anh biết mình đã nói trúng trọng điểm

- Tôi tưởng mình đã giấu rất kĩ

- Người có IQ cao như tôi, tại sao lại không nhận ra? - đến nước này, anh vẫn không thôi tự cao tự đại, làm người đứng nhìn như cô cũng phải bật cười

- Tôi khinh - hần cười nhạt, liếc thấy nụ cười của cô gái kia, hần biết, chính cô đã nghĩ ra, thật là một người không tầm thường. Còn anh? Miệng thì nói IQ cao mà mãi đến bây giờ mới biết, thật khiến cho người khác không khỏi cười chê, cùng lắm hần hôm nay cũng sẽ không có làm giảm tôn nghiêm của anh - Sao? Thương hại tôi?

- Ủm, tôi chính là thương hại cậu. Cũng thương hại chính tôi, đã không nghĩ tới cảm giác của cậu - Văn Thoại đột nhiên đến bây giờ nghe thấy những lời này, trái tim có dòng nước ấm chảy qua. Hốc mắt hần đỏ lên, cũng may là có kính râm che lại, nếu không kẻ đóng vai ác như hần, làm sao đối diện với anh đây?

- A, cậu đúng là phải làm cho người khác bận tâm. Lúc cậu và Thiên Ân yêu nhau, tôi bắt lắm sẽ đi trốn vào thư viện tự kỉ. Khi phát hiện chú cậu và cô ấy có liên quan, liền khước từ không còn vương vấn gì mà cùng với người khác phát sinh tình cảm. Tôi thì không như vậy, tôi không đủ dũng cảm nhìn người mình yêu phải đau khổ, cho dù cô ấy có trở nên xấu xa như thế nào. Vì vậy.....

Vì vậy, anh hiểu. Cho dù những lời sau đó mắc lại ở họng hần, anh cũng vĩnh viễn hiểu. Chính vì yêu Thiên Ân cho nên hần mới khiến anh căm ghét chính hần. Thà cứ ghét hần, chứ cũng xin đừng ghét Kì Thiên Ân. Mọi trách nhiệm hãy để hần gánh chịu, đừng đổ lỗi cho cô ấy. Anh có thể mơ hồ nghe được tiếng lòng của hần. Trong quãng thời gian đại học đáng ghét đó, anh có tình bạn, cũng có tình yêu, nhưng đều đổ vỡ. Tất cả cũng bởi vì.....bởi vì cái gì, chính anh cũng không giải thích được

Lúc còn mới quen, Văn Thoại là người khá ít nói, chỉ khi có Thiên Ân gợi chuyện, hần mới hồ hởi. Anh vốn tưởng hai người là bạn từ nhỏ nên không suy nghĩ nhiều, cũng không ngờ tới, hần chính là một lòng một dạ với Thiên Ân. Chỉ là cách thức yêu đương của hai người hoàn toàn khác nhau

Anh không thể nào yêu một người chỉ ham danh lợi mà gạt anh sang một bên, cũng không yêu một người chỉ biết bỏ anh ra nước ngoài đến không nói một câu, cũng không yêu người lừa dối anh cùng với chú làm chuyện sau lưng. Còn hần, hần yêu một cách mù quáng, hần yêu Kì Thiên Ân, cho dù cô ấy có trở nên đáng sợ như thế nào. Có một loại tình yêu như vậy

Tình yêu đó tựa hồ còn mãnh liệt hơn tình yêu của anh đối với Hạ Phong. Đôi lúc khiến người ta thật ghen tỵ, ghen tỵ vì được yêu, ghen tỵ vì có người yêu mình vô điều kiện. Nhưng anh cũng mong, tình yêu đó có thể khiến Kì Thiên Ân quay đầu, tìm lại con người của mình trước đây. Nếu có thể, anh muốn nhìn thấy hai người hạnh phúc bên nhau, cho dù vĩnh viễn anh cũng không thể gặp lại bọn họ

- Qua đó, tìm lại Thiên Ân, đưa cô ấy trở lại

- Tại sao tôi phải nghe lời cậu chứ? - Văn Thoại tức giận, anh cho rằng anh muốn ra lệnh liền ra lệnh sao?

- Bởi vì.....bởi vì như vậy, Kì Thiên Ân mới biết cậu yêu cô ấy nhiều đến thế nào. Có phải chưa từng nói ra? Chưa nói, tại sao biết cô ấy sẽ từ chối? Không phải đã đợi rất lâu rồi sao? Cậu đấy

Văn Thoại cười khê. Yêu sao? Đúng rồi, hần đã đợi cô rất lâu, đợi cô dời hình bóng của anh sang chỗ khác, hần mới có thể đi đến. Có lẽ, cũng đã tới lúc kết thúc rồi. Tình cảm này, hần không thể nào ôm cả đời được nữa. Dù biết có lẽ xác suất sẽ rất nhỏ, nhưng hần cũng muốn thử nghe theo lời anh. Hần cũng rất nhớ.....Kì Thiên Ân trong quá khứ

Hần hừ lạnh, đẩy anh ra, tầm mắt dời qua người con gái đang đứng ngây ngốc ở đó, nước mắt không biết từ lúc nào đã vương đầy trên gò má cô. Tại sao lại khóc vì hai gã đàn ông ôm nhau rử rĩ rừ rừ ở giữa sân bay chứ? Cô làm như bọn họ yêu nhau xa cách không bằng. Vừa buồn cười lại vừa đáng xấu hổ. Hần đưa hai cánh tay, ôm cô vào lòng

Hạ Phong không có đẩy hần ra, cô hiện tại đang dành tình thương với một người bạn sắp chia xa, sao có thể cự tuyệt trong giây phút này? Mũi cô vì khóc mà đỏ ửng

- Tôi hình như đã xem thường năng lực của cô rồi

- Tôi chẳng làm gì cả

- Có, cô đã làm rất nhiều. Cô đã khai phá cái đầu óc bả đậu của cậu ta đó thôi - nghe hần nói, cô phì cười. Hần dám nói anh là đầu óc bả đậu, nếu anh nghe thấy, chắc hần lòng tự tôn sẽ bị chà đạp, sẽ phỉ nhổ hần không thương tiếc - nhớ đừng có suy nghĩ lung tung, chuyên tâm mà làm thân phận bà Tạ của cô đi. Tôi sẽ đợi thiệp mời của cô

Này, hơi quá đáng rồi đó. Mặc dù anh có chút tha thứ cho hần nhưng không có nghĩ sẽ nhường vợ cho hần. Cái này, cô đã là người có chồng rồi sao còn làm kiểu hành động xấu hổ này chứ? Anh hung hăng chen ngang giữa hai người, ngắt ngay đoạn đối thoại mà anh không nghe được ra

- Đủ rồi, mau đi đi - anh lại bày tính trẻ con ra, lúc này còn cảm động tình cảm, nói vài lời mùi mẫn, bây giờ thì mơ đi. Tử Thiên ôm cô vào lòng, không để hấn có cơ hội động vào. Văn Thoại nhếch môi rồi mang vẻ mặt kênh kiệu đó quay đi như mọi lần

- ANH NÓI SAI RỒI VĂN THOẠI - mặc dù ở trong lòng anh thút thít, nhưng cô vẫn nghẹn giọng lớn tiếng. Văn Thoại còn có điều chưa hiểu, liền quay đầu, nhíu mày nhìn cô. Cô nín thở nói tiếp - PHẢI LÀ ANH CÙNG KÌ THIÊN ÂN ĐỢI MỚI ĐÚNG

Cô chỉ thấy cái điệu cười vẫn không thay đổi cùng cái vẫy tay sau lưng. Cả biểu hiện của hấn, một chút cũng không nắm bắt được. Vì vậy mà không thể thấy được, giọt nước vương lại trên đôi kính râm kia, giọt nước mắt hiếm hoi mà không phải kẻ kiêu căng như hấn có thể có được. Nhưng vì cô, một người mà hấn năm lần bảy lượt muốn hãm hại, cô vẫn không hề có nửa câu oán trách

Hấn là vì cảm động trước tấm lòng của anh, cũng cảm động trước Triệu Hạ Phong hấn luôn cho là tầm thường kia. Từ một nhân viên nhỏ bé rụt rè, cô đã trở nên đẹp đẽ như ngày hôm nay. Không chỉ để cho người khác ngẩn nhìn dung nhan che giấu từ lâu, cũng cho người ta biết tâm hồn cô đẹp đến cỡ nào. Hấn là thích, thích tính cách trong sáng giống Kì Thiên Ân trước kia của cô

63. Chương 63: Chương Ngoại Truyện 1

Giữa lúc thời thế bình yên, lại có rất nhiều chuyện xảy ra. Ví như có một hôm anh và cô muốn cùng nhau ra ngoài ăn tối, hít thở không khí trong lành một chút, lại gặp ngay tên nào đó không đáng gặp. Tử Thiên nhìn thấy tên bạn học đại học của cô, mặt xuất hiện vài vết đen không đáng có. Mà cô nhận ra Thiệu Vũ, lập tức biến sắc, tầm mắt cũng dời sang chỗ khác

- A, tiểu Phong - không giống như cô, hấn liền hồ hởi chạy tới. Mà gặp phải người đánh mình trước kia cũng có vài phần kiên dè

- Tiểu Phong tiểu Phong, phép lịch sự tối thiểu cậu cũng không có sao? Ân nói đằng hoàng một chút - anh buông ánh mắt rét lạnh nhìn hấn

- Anh là ai? - hấn nhíu mày, ngoại trừ đánh hấn xong, anh cái gì cũng không nói liền kéo cô đi

- Là bạn trai, à không, hiện tại là chồng của cô ấy rồi. Có tin hay không tôi kiện cậu tội xâm phạm tình dục người khác, cái tên nhóc miệng còn hôi sữa

- Chồng? - không lẽ người đàn ông trẻ con còn hơn cái mặt lại là tổng giám đốc Phúc Nhật? Có đánh chết hấn cũng không tin - thật sao tiểu Phong? - cô không có chút biến sắc - tiểu Phong, chuyện lần trước, mình xin lỗi, lúc đó hình như đã say rồi.... - hấn vội vàng giải thích, chân nhích tới, cô lại sợ hãi mà thụt lùi

- Thấy chưa, cô ấy rõ ràng kinh tởm cậu. Được rồi, cho dù hôm đó cậu say thật, cũng đã bộc lộ thú tính. Làm ơn, đừng lượn lờ trước mặt chúng tôi nữa - hấn bĩu môi, hươ hươ tay trước tỏ vẻ chán ghét, trực tiếp đem hấn gạt sang một bên mà đưa cô đi

Buổi tối lãng mạn tốt cuộc lại bị phá hỏng bởi tên thói đàn nào đó. Đúng là náo nhốn, đã biết hoa có chủ còn dây dưa đủ thứ, đúng là muốn ăn đòn mà. Trông mặt mũi cũng khá được đấy, ít nhất còn có tuổi trẻ. Nhưng mà anh không phải bây giờ cũng rất tốt đó sao? Minh Triết lúc nào cũng cần nhẩn anh mau mau đi xem mắt mấy vị tiểu thư, nếu không sẽ mang tiếng ế suốt đời, đã từng tuổi này còn độc thân

Hấn thì tốt rồi, cả ngày bạn gái bạn trai, anh còn hoài nghi hấn có lái máy bay hay không? Bạn gái ở đâu ra nhiều cho hấn thế chứ? Còn huênh hoang với anh, bây giờ thì sao? Anh đã có vợ trước hấn. Điều này khiến anh lúc nào cũng cười hả hê trước mặt hấn được, còn mặt hấn thì thói giống như đồng phân, tuy vậy, lượng công việc anh giao cho hấn vẫn không thể ít hơn

Không ngờ chuyện lại càng ngày càng phát sinh nhiều làm cô trở tay không kịp. Cô biết đồng nghiệp Phúc Nhật quanh năm chăm chỉ làm việc, không hề mấy may quan tâm đến chuyện đời tư của cô và tổng giám

đốc trừ một vài người hóng chuyện. Nhưng bọn truyền thông thì không như vậy a. Sáng nay cô được đồng nghiệp tặng một mẩu tin tức vô cùng nóng hổi. Không suy nghĩ nhiều, cô lập tức gọi điện cho anh. Chỉ nghe tiếng điện thoại thôi cô cũng run run cắn móng tay

- Khuyến mãi, ưu đãi cho khách hàng Vip? Chẳng phải cái này đã làm năm ngoái rồi sao? - anh quét mắt qua từng trưởng phòng. Như thường lệ, sau khi phát biểu kế hoạch mùa hè năm nay, lại bị anh quát mắng thậm tệ. Cho dù kế hoạch có hoàn hảo đến đâu, bị ăn mắng vẫn là điều không thể tránh khỏi - **NĂO MẤY NGƯỜI CHỈ NGHĨ ĐẾN THẾ THÔI HẢ?** - đúng là làm anh muốn tức điên, năm nào cũng giống như năm nào. Rốt cuộc anh cũng không hiểu hằng tháng trả tiền lương cho họ vì cái gì

Yên lặng được một lúc, chuông điện thoại của ai không biết reo inh ỏi, đột nhiên ai cũng đều toát mồ hôi lạnh mà sờ túi quần của mình, thấy sống lưng đột nhiên cứng ngắt

- **KHÔNG PHẢI TÔI NÓI HỌP THÌ PHẢI TẮT CHUÔNG ĐIỆN THOẠI SAO?** - mấy cái người này, đã họp không ra thể thống gì còn muốn chọc giận anh nổi điên

- Khụ, giám đốc, là....điện thoại của anh - Minh Triết không nỡ nhìn mấy vị trưởng phòng tuổi đã lớn còn phải run rẩy trước anh, nên tốt bụng nhắc nhở trước. Anh vì vậy mà mặt biến sắc, uy nghiêm một chút cũng không giảm, anh lấy điện thoại ra nghe

- Tiểu Phong?

Bọn họ mấy chục con mắt cũng không có muốn sai lầm. Đây, đây tuyệt đối không phải tổng giám đốc nóng tính của bọn họ. Cái ánh mắt kia là gì? Có họ nhầm, là dịu dàng, là trêu mến sao? Không, nhất định là bị quỷ nhập rồi. Tổng giám đốc kia làm sao lại có ánh mắt như thiếu nữ đang yêu. Bọn họ nhất định là bị hoa mắt, hoặc là giám đốc thật sự mắc bệnh đa nhân cách

- Cái gì? Anh biết, anh biết sao còn.....Hả?.....Muốn xin về làm ảnh treo trong phòng ngủ sao?.....

Hạ Phong tức giận nhìn điện thoại. Anh nhất định là bị mất trí rồi. Anh còn trách tại sao trong số mấy bức đó cũng không có lấy một tấm xuất hiện chỗ cục hành chính, như vậy anh còn có thể đỡ tốn công giải thích rằng bọn họ đã thực sự kết hôn. Cô máu nóng dồn lên não, quyết định không bàn với anh về chuyện này nữa. Anh vậy mà còn cảm thán, góc chụp rất đẹp, lại rõ nét, không đúng, anh là nam thần, bất kể chụp ở đâu, trong tư thế nào cũng đều hoàn mỹ hơn người, chính anh đã phun ra câu đó trước mặt cô như vậy

Sao anh lại không biết tự trọng? Còn nói những lời đáng xấu hổ đó. Cô đúng là bị anh làm cho tức chết mà. Sau chuyện âm ỉ đó, anh cũng không có nói gì thêm nữa

Từ Thiên có kể cho cô một chuyện. Anh thực hối hận vì tiền hấn ở sân bay. Rốt cuộc, tên Tề Văn Thoại kia là một gã nhiều chuyện phiền toái. Rảnh rồi sẽ điện thoại cho anh bất kể ngày đêm, dù đang ngủ hay đi đại tiện. Kể lẻ chuyện của hấn cùng Thiên Ân có chút chuyển biến tốt, anh cũng ậm ừ như không. Hấn cũng rất quan tâm cô, trách móc anh làm chồng thật vô dụng, đã không thăng chức cho cô, cũng nên sắm cho cô vài bộ quần áo hàng hiệu một chút. Nhìn cô cũng thật đáng thương

Anh vì vậy mà cũng không để ý. Lúc trước chỉ có một lần tùy ý mua đồ cho cô. Vốn nghĩ cô mặc những đồ này cũng khá dễ thương rồi, phù hợp với tính cách đơn giản của cô, mà cô cũng không có đòi hỏi. Nhìn kĩ lại, quả thực đồ của cô đã quá cũ rồi, sợ mặc thêm nữa, người sẽ mọc nấm

Hôm nay sẽ dẫn cô đi bách hóa một chuyến. Đến nơi, Hạ Phong chau mày nhìn đám đông trước, thậm chí còn đông hơn chợ của những ngày tết nữa, kiểu này làm sao bọn họ có thể chen vào mua đồ được đây. Cô ngược mắt nhìn anh đảm chiêu suy nghĩ. Từ Thiên kéo tay cô đến một chỗ mà cô không thể nào ngờ tới

Không ngăn được cánh tay của anh. Cô đành vô lực để anh đập vào chỗ báo cháy. Tiếng còi keo inh ỏi, khách hàng trong đó cũng tự động mà rời đi trong hoảng loạn. Tiếng hét tứ phía, cô chỉ hoang mang nép sau anh, tùy ý để ý lồi lồi kéo kéo, đi ngược chiều với đám đông. Bọn họ đi ra, còn cô lại đi vào

- Em biết muốn đuổi một đàn kiến ra khỏi cục đường thì phải làm thế nào không? - vừa đi, anh vừa nghiêng đầu hỏi cô

- Không biết

- Chính là cho bọn chúng một cục đường khác - anh mỉm cười nói

Nghĩ kĩ thì, cô cũng không hiểu ẩn dụ trong lời nói này cho lắm. Nhưng đại khái chính là biện pháp đuổi người đi, đặc biệt hiệu quả với đám đông. Thật bội phục, anh vậy mà cũng nghĩ là cách này. Nhưng làm vậy không phải hơi quá đáng sao? Bách hóa không còn một bóng người, cô và anh tùy ý lựa chọn một vài bộ đồ phù hợp

Thậm chí anh còn không biết xấu hổ giúp cô chọn một vài nội y màu sắc nổi bật cùng váy ngủ ren quây rũ. Dù sao cô cũng đâu có mặc nhiều. Anh nói, cô chỉ cần mặc những thứ này trước mặt anh là đủ. Cô thấp thoáng đỏ mặt, hung hăng đánh cho anh một cái. Anh chỉ cười khi khi rồi dắt cô đi, cuối cùng, cũng là đem hết thứ này bỏ vào cốp xe

64. Chương 64: Chương Ngoại Truyện 2

- Tại sao vậy? - cô tiếc nuối nhìn Anna, Anna lại khổ sở không biết nên giải thích với tổng giám đốc như thế nào. Không sai, anh cũng chính muốn hỏi Anna như vậy

- Vì...vì em mang thai....

Mang, mang thai??!!! Cô chưa từng nghe Anna đã có kết hôn, hơn nữa cũng không thấy hẹn hò với bạn trai, làm sao có thai được? Trừ phi, trừ phi là bị ả. Nghĩ đến đó, Hạ Phong trợn mắt lớn nhìn Anna. Bị nhìn đến xấu hổ, Anna không biết làm sao lại dời tầm mắt sang người đứng bên cạnh

- Ai, mấy cái người này, quan tâm đến đời tư của người ta làm gì. Anna dù sao cũng đã tận lực với chúng ta, bây giờ có thai, cũng nên tịnh dưỡng một chút, cùng lắm cũng còn rất nhiều nhân tài ở Phúc Nhật kia mà - Minh Triết mạnh miệng nói, mắt lại để ý biểu cảm của hai người. Tử Thiên nheo nheo mắt nhìn hẩn, anh còn chưa nói cái gì, sao hẩn lại vội vàng nói nhiều như con vẹt điên

- Anna, em bé được bao nhiêu tháng rồi?

- 1...1 tháng....

Đứa trẻ được một tháng rồi. Tất nhiên sẽ không thể bỏ đi được. Hạ Phong mắt chùng xuống. Ở công ty này, Anna là đồng nghiệp nữ cô thân cận nhất, cô ấy nghỉ việc, cô sẽ rất buồn a. Cùng lắm hàng tuần sẽ đến bầu bạn với hai mẹ con cô ấy. Đang náo nê thở dài, Hạ Phong lại liếc thấy biểu hiện kì lạ của Minh Triết, cố gắng ra hiệu gì đó với Anna, nhưng đáng tiếc Anna đang cúi đầu nên không có nhìn thấy

Cô vốn thấy cũng rất kì lạ. Minh Triết cũng không được tính là quá thân thiết với Anna. Chỉ là vì tính chất công việc nên hai người thường xuyên nói chuyện với nhau, bạn bè cũng có thể miễn cưỡng là nói. Bây giờ chuyện Anna mang thai, hẩn đột nhiên như ngựa mất cương, chạy tới đây nói thay cô ấy vài lời, à không, rất nhiều lời là đằng khác

Tử Thiên cũng không nói nhiều, anh dù sao cũng tôn trọng phụ nữ mang thai, sẽ để Anna nghỉ phép cho đến khi sinh xong, nhưng anh cũng thường thấy, dựa theo tính cách của Anna, sẽ đi làm đến thêm vài tháng nữa, tại sao bây giờ xin nghỉ, có phải còn quá sớm? Còn cái tên Minh Triết mở miệng, nói nhiều như vậy làm gì, cũng đâu phải cậu ta có con

Nhận được cái gật đầu của anh, Anna vừa mừng vừa buồn. Sau này ở nhà sẽ rất chán. Nhưng tại sao Hạ Phong lại thấy, Minh Triết kia lại vui mừng còn hơn Anna, kì quái!

- Anna, đứa bé.....là con của ai vậy? - nghe đến câu hỏi của cô, Anna lắp bắp đến không nói nên lời, sắc mặt trắng bệch thấy rõ. Đùng nói là chính cô ấy cũng không biết điều này

- Chuyện riêng....của người ta, em hỏi làm cái gì tiểu Phong? - Anna chưa lên tiếng, Minh Triết đã lên tiếng, bước lên một bước che chắn cô ấy nói. Thậm chí mắt còn nhắm nhắm mở mở

- Tiểu Phong hỏi cô ấy, có phải hỏi cậu đâu - Tử Thiên khó chịu mở miệng - không lẽ cô ấy không biết ba đứa trẻ là ai - Anna run rẩy siết chặt lồng ngực trái, vải áo nhả nhúm lại
- Cậu cũng nhiều chuyện quá rồi đó
- Người nhiều chuyện nào ngăn mới là cậu mà
- TẠ TỬ THIÊN! - Minh Triết tức giận hét lớn, nếu tiếp tục cãi với anh chuyện này, hẳn sẽ tức đến lộn ruột mất. Tử Thiên vẫn bình thản như không, quay mặt sang nói nhỏ với cô
- Cậu ta lúc cãi không lại sẽ nói ra những câu vô nghĩa thế này - Hạ Phong ở bên cạnh cười khẽ. Thì ra là vậy
- TẠ TỬ THIÊN - Tử Thiên nhếch môi nhìn hấn. Đáng đời!
- Anna, nói tôi biết, đứa em là của ai? - bỏ qua hai người đàn ông nóng tính, cô kéo Anna lại gần mình hỏi, nhận ra bàn tay cô ấy đã lạnh ngắt từ lúc nào. Tại sao phải sợ hãi?
- Là.....là của Minh Triết - Anna thở hắt ra nói sự thật. Minh Triết trợn mắt bắt lực nhìn Anna
- Cái....cái gì? - cả cô và anh đều đồng loạt kinh ngạc

Chuyện xảy ra từ hơn một tháng trước. Lúc đó Anna vừa tan làm về. Ở công ty, hiện tại cô là người về sau cùng. Giám đốc sau khi cùng Hạ Phong đi ăn tối, phó tổng cũng liền vui vẻ ra về. Lúc đó đã hơn 11 giờ, cô vừa đi xuống bãi đậu xe nhận được điện thoại của phó tổng. Dù vậy, không phải hấn điện thoại, mà là một bồi bàn ở quán bar

Sau khi nhận được địa chỉ, Anna lập tức lái xe đến chỗ đó đưa hấn về. Cả người hấn mềm nhũn không thể cử động nổi. Miệng liên tục đòi rượu, còn mùi hôi bốc ra Anna không thể chịu nổi. Hình như là hấn vừa chia tay với bạn gái, cứ tỉnh một chút là lại chửi bới cô gái tên Tịnh Như bắt cả hai tay. Thật không ngờ, người như hấn cũng có ngày bị gái chơi lại

Anna nhin không được mà cười. Cũng không biết nhà hấn ở đâu, thôi thì cô đành đưa hấn về khách sạn gần nhà cô, như vậy sáng mai có thể tiện đến mà giải thích với hấn. Phó tổng của cô là người vô cùng cố chấp, trẻ con cũng chẳng khác nào bạn của hấn, lại thích đùa giỡn, cũng có một chút không được thông minh

Không ngờ, thật không ngờ khi đưa hấn về phòng, cô vạn lần không thể ngờ tới hấn lại tưởng nhầm cô là Tịnh Như của hấn. Một phát lòi cô lên giường, cũng không cho cô chống cự, ngang nhiên mà cướp đi lần đầu tiên của cô. Cứ như vậy cho đến sáng hôm sau, Anna nhớ lại liền ngồi trên giường khóc thút thít, hấn đồ thể nào cũng không chịu nín

Lấy lí do trễ công việc, hấn đưa cô đi mua mấy bộ đồ mới, cùng ăn sáng rồi đến công ty bằng xe của cô. Anna từ đầu đến cuối cũng không hề mở miệng, lại bày ra vẻ mặt uất ức, sau đó lại trở về vẻ lạnh lùng như đá tảng đối với hấn. Cho dù Minh Triết có xin lỗi hay thậm chí là nói chuyện với cô, cô cũng chẳng mảy may đoái hoài

Những ngày sau đó, cứ thấy mặt hấn, cô cũng sẽ tránh, mà thấy mặt cô, hấn cũng tránh. Cùng lắm mỗi lần muốn vào phòng anh, hấn sẽ đi ngang qua bàn làm việc của cô. Lúc đó, Anna vẫn cúi đầu vào công việc, làm hấn có một chút hụt hẫng. Dù sao cũng là do hấn làm nên tội, rõ biết Anna là người đang hoang, chính chu, có trách nhiệm với bản thân, vậy mà hấn lại trốn tránh đối với cô

Tuy rằng sau này cố tỏ ra thân thiện như lúc đầu, thân thiện gì đó, vẫn là không đỡ nổi. Đến mấy hôm trước, Minh Triết mới nhận được tin nhắn của Anna. Lập tức ba chân bốn cẳng đưa đến cô đến bệnh viện. Siêu âm đã là có con 1 tháng. Chỉ có một đêm, chỉ có một lần tại sao lại có thể dính được. Minh Triết cũng cảm thấy khó tin đến không ngờ

Anna thì mặt xanh xao đến khó tả. Tựa hồ đứng còn không nổi. Nếu ba mẹ cô mà biết chuyện chưa chồng đã chữa, hẳn là sẽ giết chết cô mất. Nhìn cô gái nhỏ nhắn chịu đựng một mình mà không nói với hấn, Minh Triết đột nhiên có trách nhiệm đẩy mình, cũng phải có trách nhiệm với đứa con của mình. Cho nên giây phút hấn mở miệng, Anna liền chen vào câu “Đi phá thai đi!”

Hắn tức giận liền mắng cô một trận. Một đứa bé, sao có thể nói bỏ là bỏ dễ dàng được. Cô đã là mẹ, sao có thể nói ra những lời đó. Mất một lần nữa lại thấy nước mắt của cô lăn dài, hắn không kiềm nổi mà ôm cô vào lòng. Hứa sẽ chịu trách nhiệm đến cùng, mong cô đừng có suy nghĩ đi bỏ đứa trẻ này của hắn

Nhận thấy mình đã là ba, cũng có một chút hạnh phúc len lỏi trong lòng. Anna trong mắt hắn bây giờ như cô vợ nhỏ. Anna thực chất rất hiền, tư chất lại không tồi, trước đây làm việc cùng nhau, cô cũng rất hiểu ý hắn, có thể hoàn hảo trở thành mẹ hiền dâu ngoan. Cho nên hôm nay đến đây chính là muốn xin nghỉ ở công ty, không ngờ lại bị hai con cáo già này moi cho ra chuyện

Hắn biết Tử Thiên thông minh, nhìn một cái cũng biết thái độ của hắn có vấn đề, chỉ là tốt bụng không muốn tra hỏi. Nhưng mà cô vợ nhỏ ngồi cạnh cũng rất đa nghi, lém lỉnh nhìn thấy Anna đơn giản bộc lộ run sợ ra ngoài, lợi dụng điểm yếu lòng mà moi ra sự thật. Hắn đúng là càng ngày càng thấy Hạ Phong nguy hiểm thập phần

65. Chương 65: Chương Ngoại Truyện 3

Từ Tử Thiên, cô nghe kể lại. Minh Triết đã đến nhà Anna hỏi cưới. Anna cũng đã giao thiệp từ trước với Minh Triết. Sau khi nuôi đứa trẻ được 3 tuổi, hai người sẽ li dị. Minh Triết lúc mới nghe hoảng hốt vô cùng. Không ngờ cô gái nhỏ lại mạnh mẽ đến vậy, vội vã muốn cắt đứt quan hệ với hắn. Hắn sống mấy mươi năm trên đời cũng chưa gặp người nào tàn nhẫn như cô, nói muốn phá thai liền phá thai, muốn li dị liền li dị

Cùng lắm lí do cô đưa ra cũng rất có sức thuyết phục. Cô không muốn sau này gia đình phải cãi vã vì bất đồng. Hơn nữa, hai người cưới nhau vốn chẳng phải vì tình yêu, mà là vì đứa bé, sau này cùng lắm sẽ do cô nuôi đứa bé, còn hắn, hắn có thể tự do tìm kiếm tình yêu mới của mình, cũng có thể đến thăm đứa bé bất cứ lúc nào

Nghe qua thì có vẻ bất kì người đàn ông nào lâm vào hoàn cảnh như hắn cũng sẽ biết ơn Anna vài phần. Nhưng sao hắn nghe lại có vẻ miễn cưỡng. Thật sự dễ dàng như vậy sao? Một người phụ nữ có con, còn li dị chồng, có thể có hạnh phúc được sao? Hắn làm sao có thể vô sỉ đi tìm tình yêu mới khác đây?

Mặc dù muốn lên tiếng nói nhưng hắn không hiểu sao, lời nói chỉ mắc lại trong suy nghĩ. Dù sao, cô cũng không muốn suốt ngày nhìn thấy mặt người mà mình không yêu. Hoặc có thể, cô cũng ghét chính người gây ra tai họa cho mình là hắn. Minh Triết cũng hứa sẽ đưa cô về nhà của mình tịnh dưỡng, mẹ của hắn nhất định sẽ chăm sóc cô tốt

Anna nửa câu cũng không phản đối, tùy hắn xử lí. Khiến hắn đột nhiên lâm vào tình cảnh túng quẫn. Thời gian này cũng không có đến quán bar nữa bước, lại không muốn rước thêm tai họa nào nữa. Mẹ hắn từ sau chuyện này quán triệt hắn vô cùng. Từ Mỹ liên trở về mắng hắn đồ vô giáo dục này nọ, thật nhức đầu cả ngày

- Đạo này cô ấy ồm nghén nhiều lắm sao? - Hạ Phong nắm bàn tay lạnh ngắt của anh hỏi

- Minh Triết nói qua tháng thứ 3 cũng đỡ hơn nhiều rồi - đám cưới vì vậy mà cũng không tổ chức, chỉ vội vàng đăng kí kết hôn. Mà thực chất Anna mới chính là người phản đối, dù sao cũng li dị, đám cưới làm gì cho mất công. Cho nhà nội ngoại đôi bên khuyên nhủ cô thế nào cũng hết cách, chính hắn còn phải bó tay

- Thật tội cô ấy, mai chúng ta đến thăm Anna nhé?

- Ừm - anh vò vò đầu cô cười yêu

- Mà Tử Thiên, anh có thích trẻ con không? - đột nhiên nghĩ đến chuyện này cô liền hỏi

- Không

- Tại sao? - Hạ Phong ỉu xìu hỏi, cô lại rất thích trẻ con

- Rất phiền phức - anh nhún mày nhìn cô - không phải, em muốn có con đấy chứ?

- Đâu.....đâu có..... - má cô phỉm hồng, lập tức phủ nhận. Cô là.....có một chút suy nghĩ thoáng qua. Khi hai người cùng quan hệ, anh đều tuân thủ mà dùng đúng đắn biện pháp tránh thai. Cô cũng không hiểu, đàn ông đến giờ phút đó còn có thể tỉnh táo mà nghĩ đến việc tránh thai. Anh là trường hợp đầu tiên

- Em rốt cuộc là đang nghĩ cái gì? - anh cười hừ ôm chặt cô vào lòng - anh như vậy chính là không muốn em như Anna kia, mang thai rất cực khổ, mà sinh con còn cực khổ hơn nhiều, anh không muốn em phải chịu trận một mình. Thà chúng ta cũng đừng có con cho khỏe, cả đời hai người sống với nhau thoải mái vô ưu

Anh thật quá kì cục đi. Nhiều người muốn làm ba cũng không được. Anh lấy lí do sợ cô khổ lại không muốn có con. Bất quá cô cũng sẽ không thấy chuyện này có gì đáng xấu hổ. Anh yêu cô đến không muốn có cảm giác làm ba, làm cô cảm động muốn chết. Hạ Phong vùi đầu vào ngực anh, tìm kiếm cảm giác ấm áp

Chiều nay cô cùng anh đi siêu thị sau khi đã đến thăm Anna. Cô nói thức ăn ở nhà cũng gần hết rồi nên đi mua. Vốn chuyện này sẽ do người làm phụ trách nhưng mà anh cảm thấy mình phải trải qua đời sống vợ chồng như thế này, đi siêu thị cùng vợ vào ngày cuối tuần là một thói quen ưu nhân của anh. Mà Tử Thiên cũng có thứ để mua

- Tử Thiên, anh thích ăn đậu hũ mềm không? - Hạ Phong cầm hộp đậu hũ màu trắng ngăm ngúa rồi lại hỏi anh. Đậu hũ mềm này nấu với canh cà chua cũng rất ngon

- Tiểu Phong, em cứ mua đi, anh đi lấy cái này - anh vội vã chạy đi - còn nữa, anh chỉ thích ăn đậu hũ của em, không thích ăn đậu hũ mềm

Anh nói câu đầu đã đành, lại phun thêm vế sau, cả người cô nóng ran. Mọi người xung quanh chỉ chỉ trỏ vào cô, làm cô xấu hổ cũng không muốn đứng đây lựa đồ nữa. Tà Tử Thiên thật không biết liêm sỉ nói những lời bậy bạ ở nơi công cộng. Để xem về nhà cô sẽ tính sổ với anh ra sao. Hạ Phong hừ lạnh đẩy xe qua khu hải sản

Đến lúc tính tiền, cũng không thấy bóng dáng anh đâu. Rốt cuộc đã chạy đến nơi nào, cũng không phải sẽ bị lạc đường chứ? Hạ Phong lấy điện thoại định gọi cho anh thì thấy bóng dáng cao cao hồng hồng chạy tới, đặt lên bàn tính tiền của cô một dây dài màu đen. Khắp nơi đều giăng cho anh ánh mắt trêu mến, cùng bạn gái đi siêu thị, thật quá lãng mạn!

Tử Thiên lấy lại nhịp thở, đứng cạnh cô chờ tính tiền. Hạ Phong hỏi anh đi đâu, anh nói đi mua đồ. Cô nhìn lại thứ đồ anh mua, mắt híp lại thành một đường. Cái này....Thấy cô là con gái cứ đứng nhìn chăm chú vào thứ đồ này. Tử Thiên cũng thấy xấu hổ dùm cô, vội giật lại đặt lại chỗ tính tiền

- Anh mua cái gì vậy? - cái này, tại sao cô chưa từng nhìn qua?

- Bao cao su

- Hả?

- Là bao cao su đó - anh mắt kiên nhẫn quay lại gần nhẹ với cô. Hạ Phong bây giờ mới lưu thông được lời anh nói, cả mặt có biết bao nhiêu chỗ đỏ ửng lên. Cô lập tức khóc òa, vùi đầu vào vai anh. Tử Thiên cười ha hả dỗ cô, được rồi, dù sao cũng là bà Tà, xấu hổ một chút cũng không sao

Những thứ này trước đây anh đều nhờ Minh Triết chia sẻ một ít. Nhớ lại cũng đã sắp hết, anh tiện thể đi mua. Không ngờ siêu thị này rất rộng, anh cũng không biết thứ kia bán ở đâu. Đành chạy ra hỏi một nhân viên, lại nhận được ánh mắt dè bĩu của mọi người cùng cái nhìn giống như “anh là biến thái” của nhân viên nữ

Rốt cuộc cô ta cũng chỉ đứng chỗ. Thái độ nhân viên không chuyên nghiệp, anh sẽ gọi điện mắng người. Sử dụng bao cao su không phải chứng tỏ đàn ông lịch thiệp lại văn hóa hay sao? Nếu không làm sao người ta vẫn hay giáo dục trẻ nhỏ nên sử dụng biện pháp tránh thai. Anh thiết nghĩ đám người này nhất định nào bị đánh hồng rồi

Thấy anh lấy một dây dài, đám đàn ông có cùng suy nghĩ lại nhìn. Nhìn nhìn cái gì? Nhìn cũng muốn lòi cả con mắt ra. Sao? Sợ trình độ không đủ, không xài nhiều bằng anh? Ra khỏi cái khu vực rắc rối đó, anh cũng chưa từng nghĩ mua bao cao su lại khổ sở như vậy. Sau này tốt nhất cũng đừng đến siêu thị nữa, anh trực tiếp nhờ Minh Triết mua giúp là được

Đến lượt bọn họ tính tiền, anh lại chạy lung tung chỗ khác. Hại cô phải năn nỉ nhân viên đợi một chút. Phía sau còn có người, cô lại nhận biết bao ánh mắt khó chịu. Tử Thiên chết bầm không biết muốn hại cô đến chừng nào. Không lâu sau, anh chạy lại, ánh mắt hồ hởi mang theo gói màu hồng hồng

- Anh....anh chạy đi là muốn mua cái này? - cô run run chỉ vào thứ anh vừa đặt vào chỗ tính tiền cùng những thứ khác

- Đương nhiên, anh thấy trong ngăn kéo em cũng sắp dùng hết nên mua giúp, có phải thấy rất thương anh không? Có phải thấy anh tâm lý không? - Tử Thiên giương giương tự đắc mà kênh kiệu, trong khi đó sắc mặt cô lại tối đi vài phần. Mấy vị trưởng bối gần đó cũng cười đầy ý vị

Băng vệ sinh, đã lâu rồi cô không có dùng đến. Anh không nhắc, cô cũng quên, hình như cô cũng đã trễ một chút rồi

66. Chương 66: Chương Ngoại Truyện 4

Tử Thiên đang họp, nhận được điện thoại của trưởng phòng Trương, nói cô đã vào bệnh viện. Anh lập tức cho ngừng họp, lái xe đến bệnh viện. Vì quá gấp rút, cũng không biết cô đang xảy ra chuyện gì đến nỗi nhập viện, anh lo đến nổi mặt mày trắng bệch. Thấy cô thững thờ bước ra với tờ giấy khám bệnh trong tay, anh vội vàng chạy tới

- Này, em bị làm sao? - anh sờ sờ mặt lạnh ngắt của cô, thu hút ánh mắt của cô. Thấy cô không nói gì, anh đoán là cái tờ giấy khám bệnh đã dọa cô sợ xanh mặt. Anh tịch thu coi - cái này....

- Tử Thiên, em.....em có thai rồi....

Cặp vợ chồng trẻ trước khoa phụ sản giương mắt nhìn nhau, không nói câu nào. Cô bây giờ tâm trạng rối bời, không biết nên làm thế nào với hài nhi nhỏ trong bụng của mình. Mấy ngày nay vốn ăn uống không ngon, cô lại hay thấy nhờn nhờn trong bụng, nhưng cũng cố gắng kìm nén. Không ngờ sáng nay lại không chịu nổi mới chạy vào nhà vệ sinh nôn

Nhớ tới mấy ngày trước cùng anh đi siêu thị, nhắc cô nhớ đã lâu rồi mình không có kinh. Nhận thấy có chuyện không ổn, cô liền điện thoại cho Anna hỏi dấu hiệu mang thai. Sau đó, sau đó không hề suy nghĩ mà xin phép trưởng phòng Trương chạy đến bệnh viện siêu âm. Nghe tin cô mang thai hơn 1 tháng, cô thấy xôn xao trước mắt

Cô đến bệnh viện lại không báo với anh. Sợ là mình đoán sai, hơn nữa còn gây phiền phức. Anh vốn không thích chuyện có thai, cho dù cũng chẳng phải là chuyện xấu. Nhưng nhìn thấy anh ngồi đây, nhắm mắt suy nghĩ. Cô có chút rung động. Lúc này, lúc này nhìn thấy giấy báo siêu âm, cô chăm chú quan sát biểu hiện của anh, rõ ràng là anh muốn khóc

Anh mừng rỡ muốn nhảy cẫng lên. Cô biết, rõ ràng anh chưa từng trải qua cảm giác làm ba, nhất định sẽ cho rằng nó rất tệ. Nhưng mà, anh đã rất vui. Anh rất vui vì có đứa trẻ này. Cô biết chứ, nhìn anh cười, cô biết. Cô cũng không muốn anh phải mất đi hạnh phúc ấy cho nên, cho dù có cực khổ, cũng phải an toàn sinh đứa trẻ này ra

Tử Thiên mở mắt ra, nhìn cô thấp thỏm ôm anh vào lòng, vỗ về anh. Bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa lên tấm lưng lạnh lẽo của anh, cảm giác như anh mới là người vất vả. Anh không cần suy nghĩ gì nhiều hết, cứ yên tâm giao hết cho cô là được, cô tự tin sẽ làm tốt

- Đừng lo cho em

- Sao anh không lo được? Em.....em phải chịu khổ nhiều rồi vợ à - anh quàng tay ôm ngược lại cô, siết chặt hai mẹ con cô vào lòng. Tử Thiên thầm biết ơn, biết ơn lần đó anh vì hết bao cao su mà làm bữa một lần

Nhưng mà, cao trào lúc đó chỉ mới bắt đầu mà thôi. Nghe Minh Triết nói, Anna thì không sao rồi, đã qua 3 tháng, nôn nghén cũng hết, bây giờ ăn uống bình thường, sắc mặt cũng trở nên hồng hào hơn hẳn. Hải

nhì càng ngày càng lớn, cũng sắp siêu âm ra trai gái rồi. Anna mập mạp trắng trẻo rất đáng yêu. Nhưng tuyệt nhiên trước mặt hắn không bao giờ nở ra nụ cười hạnh phúc. Điều này từ lâu đã làm hắn cảm thấy đau nhói

Hắn thì tốt rồi, còn than thở làm cái gì. Anh hiện tại mới khổ sở. Hắn ít nhất còn có mẹ lo cho con dâu, còn có kinh nghiệm. Hắn và cô ba mẹ đều không có, đành xin nghỉ cho cô ở nhà cùng người làm, anh thì đi làm nửa buổi sáng, chiều ở nhà trông cô. Cả 2 người đàn ông trụ cột của Phúc Nhật đều bận đến mặt mày tối sầm. Phúc Nhật nên là có đợt tuyển nhân viên trợ giúp mới được

Anh tuy ở nhà nửa buổi nhưng cũng phải mang công việc về nhà làm, vừa làm vừa trông cô. Điều đáng nói ở đây, làm anh khổ sở vô cùng, chính là tính khí thất thường của cô. Hạ Phong mang thai những tháng đầu nghén nhiều vô cùng. Thức ăn ăn vào đều nôn ra hết, làm anh xót xa không biết phải làm sao. Đành chỉ cho cô ăn cháo lỏng và ô mai

Những thứ chẳng có dinh dưỡng đó, làm sao có thể nuôi thân thể của cô cùng con khỏe mạnh. Anh không đành lòng, liền đi mua mấy canh thuốc bổ cho cô uống. Vì nghén nên làm cho cô khó chịu vô cùng, suốt ngày tức giận, tính khí chẳng khác nào ổ kiến lửa. Động một cái làm sai sẽ bị mắng, người mắng nhiều nhất là anh. Minh Triết thỉnh thoảng đưa Anna đến thăm cũng bị cô dọa cho chạy mất

Điều đáng sợ hơn, anh dạo này phát hiện cô biết rất nhiều thứ cho dù là ở nhà. Cô không có tức giận như bình thường, trợn mắt hò hét vài tiếng là xong, cô sẽ bình tĩnh mà trừng mắt, lời nói thâm thúy đến không có đường lui, anh lương lẽo kiêu nào cũng bị cô chặn lại. Tử Thiên giống như sống trong cực hình, hầu hạ cô đến không ngơi nổi tay chân

Không biết là do anh đã làm cái gì sai, vào một ngày đẹp trời, vì bị cô la mắng anh vụng về vô dụng, Tử Thiên vì sĩ diện đàn ông, lớn tiếng nói sau này bữa tối sẽ nấu cho cô ăn, việc nhà buổi chiều sẽ phụ trách từ đầu đến cuối. Lời vừa nói ra, anh lập tức hối hận, nhận ra sai lầm của mình. Hạ Phong nhếch môi cười lạnh, khẳng định anh đang rất dằn vặt với cái miệng của mình, nhưng rồi cô lại đồng ý. Tốt thôi, để coi anh làm được đến bao nhiêu

Từ đó, cuộc sống của anh như địa ngục trần gian. Minh Triết thỉnh thoảng ghé xem, thấy anh đường đường thân hình vạm vỡ cao lớn, lại đeo tạp dề, mang dép lê, tay cầm chổi lau nhà thì cười sặc sụa. Bị Hạ Phong chinh đến thế là cùng, ai bảo trước kia người ăn hiếp cô luôn là anh. Mà hắn biết chắc, anh lúc trước đã cưỡng hiếp cô, nay cô mang thai, sẽ càng phục thù cô như nô lệ. Không ngờ là đúng thật

Nghĩ lại, hắn vẫn còn là may mắn, có vợ hiền. Minh Triết mỉm cười khoát vai Anna, dìu cô ngồi xuống ghế. Nhưng cô lạnh lùng đẩy ra. Hiện tại cô cũng không còn yếu ớt nữa, đã quen với cái bụng lớn, có thể tự thân vận động được. Cánh tay của hắn đứng sừng trên không trung. Minh Triết đang ham muốn cái gì đây? Hắn đột nhiên nhận ra mình muốn với cô thật có quan hệ vợ chồng

Ấy vậy mà Anna không bao giờ có cảm giác với hắn, luôn lạnh nhạt chỉ riêng với hắn. Hắn cũng không hiểu tại sao mình đáng bị đối xử như vậy, hắn đối với cô rất tốt a. Vừa khước từ hắn, Anna liền bày ra bộ mặt tươi cười cùng trò chuyện với Hạ Phong. Thấy vẻ mặt buồn như bánh bao thiu vì bị gẻ lạnh của anh, Tử Thiên thấy được niềm vui, cười nhếch môi

Hai người phụ nữ bàn bạc chuyện cưới hỏi. Cô dù sao cũng đã mang thai, không nên để cho bụng to mới mặc váy cưới. Hơn nữa, Anna cũng khuyên cô nên tổ chức sớm, đến khi sau này cân nặng tăng lên, cơ thể sẽ phù nề như cô ấy bây giờ, mặc váy cưới sẽ không đẹp nữa. Hai người đàn ông ngồi cạnh như không khí, bị đối xử tàn nhẫn đến thế là cùng

- Anna, em dâu có mập, em lúc trước là quá ốm, bây giờ chỉ có thêm chút da thịt thôi mà - Minh Triết cười cười ngồi dịch lại gần Anna. Anna vẫn không có coi hắn là tồn tại, tiếp tục nói chuyện với Hạ Phong

- Tiểu Phong, em như vậy là không được, chuyện cưới hỏi của hai vợ chồng, sao em không bàn với anh, lại đi bàn với người ngoài - Tử Thiên ai oán kêu ca. Anh là dạo này luôn nói cô mau chóng bàn chuyện cưới hỏi một chút, cô lại ậm ừ nói vài câu mà ai cũng biết. Nay là ngồi cùng một chỗ với Anna, nói như chưa từng được nói

- Anh còn dám nói - Hạ Phong quay phắt lại tức giận nói - lúc trước anh còn nói cái gì, tổ chức đám cưới ở ngoài đảo, lấy vài bông làm váy cưới, dùng trực thăng đi dạo quanh biển. Anh đi cưới người sao hỏa sao?

Tử Thiên mím môi im thin thít, Minh Triết lần đầu tiên thấy anh cúi thấp đầu trước mặt cô như vậy cũng có chút buồn cười. Tại sao lúc trước cô không có uy nghiêm như vậy trừng trị anh, để hắn có chút thời gian chơi đùa. Tử Thiên kì quái đúng là kì quái, đầu óc cũng không được như người bình thường. Còn đòi ra đảo hoang tổ chức lễ cưới, cũng quá khoa trương rồi

67. Chương 67: Chương Ngoại Truyện 5

Ngày tổ chức đám cưới, cô mặc dù có thai vẫn xinh đẹp lộng lẫy. Trang điểm vào lại kiêu sa lạnh lùng. Giới thượng lưu cùng báo chí biết anh đột ngột kết hôn cũng không khỏi sửng sốt một phen, đến không thiếu một người, muốn biết xem vị tiểu thư nào lại tài giỏi như vậy, lọt vào mắt xanh của anh. Vậy mà đến khi cô dâu chú rể dắt tay lên lễ đường, chừng đó con mắt lại so ra vẻ đánh giá

Biết mình trở thành tâm điểm của mọi người, Hạ Phong vẫn duy trì một nét mặt tươi cười, tiến đến nắm lấy tay anh. Sau khi đọc lời tuyên thệ, hai người trao nhẫn cưới cho nhau. Tuy là dưới tiếng vỗ tay của mọi người nhưng anh vẫn thấy khó chịu, hối hận vì mời bọn họ đến đây, biết là cô sẽ không vui

- Em không sao chứ? - chậm rãi đeo nhẫn cưới cho cô, anh hỏi

- Em không sao - cô cũng đeo lại cho anh, bình thản đáp. Cuối cùng anh cũng nhìn thấy cô nở nụ cười ấm áp lần đầu sau khi mang thai. Tử Thiên kéo cô lại gần

- Không sao là tốt. Anh yêu em, Triệu Hạ Phong - nâng cằm cô lên, anh trao cho cô nụ hôn với vợ yêu. Hạ Phong chính là chờ đợi câu nói này của anh bao nhiêu lâu, cô hạnh phúc đến rơi cả nước mắt, vòng tay qua cổ anh

Cô dâu khoát tay chú rể ra tiếp khách. Có một vài người cô không có quen, nhưng anh vẫn muốn cô chào hỏi một chút. Đa số đều đeo bộ mặt tươi cười nhìn cô, thực chất chính là coi thường. Mấy vị trưởng bối lão luyện đã không nói, mấy người con ở sau còn rừ rừ rì rì với nhau, chê bai cô đủ thứ. Cô đều nghe cả, bắt quá, cô không muốn làm hỏng không khí hôm nay của mình

Miệng cười cả buổi đến muộn mỗi nhà, Hạ Phong thật sự không còn sức lực nữa, miễn cưỡng hôm nay cô có thể qua cơn ghen. Bỗng thấy từ xa người đàn ông cao lớn xách va li đi tới, nháy mắt nét mặt liền trở nên hòa nhã

- Thiếu Tấn - cô kéo anh qua chỗ hắn, mỉm cười chào hỏi - anh về rồi sao? Em đợi anh mãi

- Đương nhiên, đám cưới của em làm sao anh không dự - hắn vừa cười vừa liếc Tử Thiên. Mất tháng sống ở Anh cũng khá tốt, chỉ là lo sợ ở đây có chuyện gì, không ngờ lại nhận được thiệp mừng sớm như vậy

- Ô, Thiếu cầm thú, anh đến dự đám cưới của chúng tôi, thật là vinh dự - anh cố tình nhấn mạnh mấy chữ "của chúng tôi", cốt cũng chỉ muốn chọc cho hắn tức chết. Thiếu Tấn cười lạnh, thật là trẻ con. Anh đi tiếp khách, còn cô đứng nói chuyện với Thiếu Tấn một chút

Tham dự còn có vợ chồng Minh Triết, Kì Thiên Ân và Tề Văn Thoại. Đều có mặt đông đủ, nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Mà thực chất chính là chửi xéo nhau, gồm anh, hắn và Văn Thoại. Thật đúng là một đám trẻ con. Trời cũng tối, mà nhìn Thiếu Tấn cũng có vẻ hơi mệt, có lẽ vừa đáp chuyến bay nên cô khuyên hắn về khách sạn nghỉ sớm, dù sao cô cũng còn nhiều khách cần tiếp

Hắn không nói nhiều, chỉ cười rồi rời đi. Cô chân mang giày cao gót muốn sưng lên, tìm một chỗ ngồi. Đã mang váy dài còn phải đi tiếp khách, cô mệt muốn chết. Không ngờ đám cưới của giới thượng lưu lại mệt như vậy. Chỉ chờ có thế, một đám thiếu gia tiểu thư tùm năm tùm bảy lại gần cô chào hỏi, lần lượt tự giới thiệu bản thân

- Tạ phu nhân, cô hiện tại đang làm cái gì?

- Tôi, tôi chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường thôi

- Ê, nhân viên văn phòng? Còn có công việc này sao?
- Nghe nói nhân viên văn phòng dạo này lương cũng khá cao
- Vậy ba mẹ cô làm gì?
- Ba mẹ tôi đã mất sớm rồi - đối mặt với những câu hỏi như chất vấn này, cô chỉ còn biết đứng dậy trả lời đàng hoàng
- Vậy có để lại tài sản gì cho cô hay không?
- Không....không có - tuy thật là đáng thất vọng, nhưng cô, không có
- Không có? Cái gì cũng không có, tiền không có, ba mẹ cũng không có, cô chẳng khác đứa trẻ mồ côi, trang điểm lên miễn cưỡng cũng có thể coi là dễ nhìn, **VẬY MÀ CÒN DÁM VE VẮNG TỔNG GIÁM ĐỐC SAO?**
- càng nói, lời của cô gái này lại càng chanh chua khó nghe
- Tiểu Bạch - thấy cô ta mất kiểm chế, bạn bè xung quanh ngăn lại, tạo thành một hàng chắn để mọi người không để ý

Tử Thiên cười nhếch mép khi Văn Thoại bị chê lên chê xuống. Anh dời tầm mắt tìm kiếm cô dâu nhỏ của mình. Khách cũng lai rai về rồi, còn không thấy cô? Chắc là cô đi vệ sinh rồi. Hôm nay cũng mệt cho cô quá, mang giày cao gót, thỉnh thoảng sức nặng lại tì hết lên người anh, cô khổ sở cỡ nào. Hôm nay anh phản đối cô mang giày cao vì có thai, cô lại nói mang váy này không mang giày cao gót sao được

Vậy mà không nghe lời anh, bây giờ hậu quả thì tự gánh lấy đi. Từ ở bên kia, anh nghe được tiếng ly vỡ choang.Ồn ào xung quanh giảm hẳn, thân là chủ của bữa tiệc, anh liền chạy qua đó coi. Đám Minh Triết, Văn Thoại cũng hiếu kì muốn biết

Hạ Phong vịn chặt tay vào bàn rượu. Lúc này cô hơi bị nghiêng người, đẩy bàn làm ly không cẩn thận mà nghiêng vỡ. Chân lại vì quá đau nhức nên cả người tựa hẳn vào bàn. Tử Thiên thấy tư thế này của cô thì hoảng hốt đỡ dậy. Nắm lấy bàn tay dùng sức mà vịn, mồ hôi lạnh cũng ướt đầm, một cổ tức giận bao vây lấy anh

- **MẤY NGƯỜI LÀM CÁI GÌ VỢ TÔI VẬY HẢ?** - thấy cô sắc mặt không tốt, sợ đã xảy ra chuyện gì kinh động đến thai nhi, Tử Thiên quay lại trợn mắt nhìn đám trai gái sợ sệt trước mặt

Kì Thiên Ân sợ hãi cô có mệnh hệ gì, vội lại đỡ cô tránh xa chỗ thủy tinh vỡ, vì Anna hiện cũng đang mang thai. Sau khi cô đã an toàn rồi đi, anh cũng biết cô không có chuyện gì, liền mang không khí lạnh lẽo truyền khắp phòng. Nhìn ánh mắt khiếp sợ của anh, không ai dám hó hé. Tử Thiên vậy mà chưa từng mang ánh mắt đe dọa giết người này đưa ra người khác

- Nói, nếu không mấy người tốt nhất nên về mua một mẩu đất làm mộ cho mình đi - giọng anh trầm thấp khó nắm bắt. Đám động đến cô, chưa từng ai, chưa ai dám có mặt anh ở đây mà làm chuyện đại dột như vậy, kể cả nhân viên trong công ty còn biết nghe lời. Thậm chí bây giờ, cô còn mang con của anh, bọn họ lại dám làm cô như vậy. Đúng là muốn bức anh đến nổi điên mà
- Chúng tôi....tiểu Bạch, tiểu Bạch hơi quá lời mà thôi - lúc này tiểu Bạch vì quá nóng giận nên bước tới một bước, Hạ Phong vì lùi ra sau mà đụng phải cạnh bàn, làm ly vỡ, gây ra sự chú ý
- Tiểu Bạch? - liếc thấy gương mặt đã không còn chút máu nào của bị tiểu thư kia, ăn mặc thì lộng lẫy nhưng tâm địa thì thật tồi tệ. Đến cả tiệc cưới của người ta mà cũng phá đám, có lẽ ba mẹ không biết dạy dỗ. Họ Bạch? Là Bạch gia danh giá đó sao? Cả nhà bọn họ chú trọng nhất chính là lễ nghi. Nếu biết con gái gây ra chuyện lớn.... Anh thật sự muốn tự mình tìm đáp án - cô đã nói cái gì? - anh tiến tới vài bước, đám đông lại sợ hãi lùi ra, chỉ có tiểu thư kia là như bất động
- Em.....em chỉ nói sự thật. Cô ấy.....cô ấy không có ba mẹ, cũng không có tiền, cũng không xinh đẹp anh.....
- tiểu Bạch rơm rớm nước mắt nhìn anh, không lí nào, anh người hoàn hảo, lại đi chọn người như vậy

- Tôi làm sao? Ý cô nói mắt tôi bị mù chắc, **TỪ KHI NÀO TIÊU CHUẨN CHỌN NGƯỜI CỦA TÔI BỊ NGƯỜI KHÁC BỐC MỀ** - anh tức giận một tay nắm lấy cánh tay nhỏ bé của cô ta, một tay khác hung hăng giơ lên không, lập tức muốn giáng xuống một bạt tai

Không phải, anh định đánh người ở đây thật chứ? Hơn nữa còn là đánh con gái, anh như vậy mà đánh con gái sao? Hạ Phong kinh hô nhìn anh, anh sẽ không đánh người chứ? Không, anh tính rất bốc đồng, có khả năng, khả năng anh sẽ ra tay thật chứ chẳng chơi

Tử Thiên mím môi, tay đưa lên lại hạ xuống. Nhìn vẻ mặt run sợ trắng bệch ở dưới mà buông tay ra. Coi như hôm nay anh sẽ làm phước không đánh cô ta, chưa nói là sẽ không tha. Tử Thiên hừ lạnh dịu cô ra xe, tận tình hỏi thăm, cô thật sự không sao thì tốt rồi. Nếu cô có mệnh hệ gì, đừng nói là đánh, ngay cả chuyện hơn thế anh cũng dám làm

Bọn người kia bị hù một vỏ cho khiếp sợ. Đúng là một lũ miệng hôi sữa, không biết trên dưới trái phải. Minh Triết liếc nhìn một cái, chẳng buồn phun một ánh mắt đáng thương, đưa Anna trở về, Anna của hắn cũng cần phải nghỉ ngơi. Tiệc cũng tàn dần, tốt nhất là nên dọn dẹp đồng hồ này trước khi Tử Thiên thật sự nổi giận

68. Chương 68: Chương Ngoại Truyện 6

Mùa hè năm sau, đứa trẻ nhỏ của hai người chào đời. Đứa trẻ thật rất kháu khỉnh dễ thương. Là con trai, đặt lên là Tạ Tử Ngạn. Anna sinh sớm hơn cô vài tháng, hai đứa trẻ vẫn là cùng tuổi, cũng là con trai, tương tượng sau này hai đứa có thể làm bạn với nhau. Tạ Tử Ngạn và Hồ Huân. Hai đứa trẻ nhất định lớn lên sẽ rất xinh đẹp

Tử Thiên thật đáng ngạc nhiên, anh từ sau khi học một khóa nữ công gia chánh từ cô trong thời kì mang thai, hiện tại đã khéo léo hơn nhiều. Biết chăm sóc cho con, cũng biết thay tã nữa. Tính cách trẻ con của anh thật hợp chơi với tiểu Ngạn. Nhưng thỉnh thoảng chính anh cũng là trẻ con hơn, tiểu Ngạn chưa biết nói, anh đã giận dỗi với nó, cả ngày không chịu động vào. Đến khi con khóc cũng chỉ đi gọi cô

Hạ Phong sau khi ở cũ, máu trong cơ thể lưu thông hết, tự dưng da dẻ đẹp hẳn ra, không còn sùng vù như xưa nữa. Cô cũng kiên trì mua gối thể dục giảm cân mà anh không cho để đi tập. Anh không cho cô đi làm, cô cũng hết cách, đành đi tập thể dục thôi

Mấy tháng ở cũ nhanh chóng qua đi, Tử Thiên kia lại bộc lộ thú tính. Anh nói lúc trước vì cô có thai mà không được động vào cô, anh giống như sống không bằng chết rồi. Vậy mà bây giờ, cô lại ngăn cản anh là vì lí do gì? Cô càng ngày ở nhà, kì lạ lại càng xinh đẹp, da dẻ trắng nõn, mà hơn nữa còn có chiều hướng lấy lại dáng vóc như xưa

Sau khi sinh, tuy đó là quãng thời gian vui vẻ của vợ chồng Tử Thiên nhưng với Minh Triết thì không hề dễ dàng chút nào. Cho dù mẹ hắn có mở miệng thuyết phục, cô vẫn là muốn bế đứa bé về nhà ngoại, nếu ba mẹ muốn, sẽ thỉnh thoảng đưa về cho bà nội giữ. Minh Triết giống như bị hung hăng đánh vào đầu, không biết phải nói gì

Nhìn cô gấp gáp sắp xếp quần áo rời đi, Minh Triết mới biết, chỗ này của hắn, thật trống rỗng. Anna lạnh lùng ít nói trước mặt hắn ấy vậy mà lại làm hắn cảm thấy trống rỗng. Đứa trẻ kia từ lúc chào đời đã rất đáng yêu, hắn cũng rất thương nó, nhưng vẫn không phải là vấn đề. Đứa trẻ ở đâu, hắn đều có thể đến thăm được, nhưng cô đi đâu, hắn cần phải biết

Anna nửa chữ cũng không nói với hắn, liền bế đứa trẻ rời đi. Hai mẹ hắn đánh hắn đến muốn bật khóc. Thân là chồng mà vợ bỏ đi cũng cảm như hèn, chẳng thể nói câu nào cho đàn hoàng. Mẹ hắn đánh là đúng, hắn bình thường tán gái rất giỏi, tại sao bây giờ ngay cả một chữ cũng không thể nói được cho rõ ràng

Anna mặc dù đi nhưng vẫn đến công ty làm việc như bình thường. Hằng ngày giáp mặt mà như người không quen, Minh Triết cảm thấy khó chịu vô cùng. Nhiều lần cố gắng gây sự chú ý của cô, cũng không có tác dụng. Giống như giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì. Cô nói đứa trẻ ba tuổi mới li dị, bây giờ chỉ là sống riêng một thời gian, như vậy càng tốt

Tối đó, hấn quyết định nói rõ chuyện của mình. Đợi nhân viên về hết, Tử Thiên về với vợ, hấn cũng mon men lại gần bàn làm việc của Anna, tiện thể mua chút đồ ăn hối lộ, biết là cô sẽ làm việc lâu

- Em ăn cái này đi, cho đỡ đói

- Cảm ơn - nhận lấy lòng tốt của anh, Anna lại tiếp tục làm việc, làm Minh Triết hụt hẫng vô cùng. Vốn tưởng còn được tặng cho một nụ cười

- Em mới sinh xong, đừng làm việc quá

- Phó tổng, tôi đã ở cử 3 tháng rồi, người cũng khỏe, anh không cần lo - gặp thái độ kiên quyết của mẹ chồng, cô mới chịu ngồi ở nhà rờn rã 3 tháng trời

- Phó tổng? - tại sao gọi hấn là phó tổng? Không phải lúc trước đã thống nhất gọi là Minh Triết rồi sao? Cô vậy là cũng không biết, việc cô gọi tên hấn có ý nghĩa gì. Minh Triết tức giận, kéo cô đang ngồi gõ lách tách đưng người lên, đối mặt với hấn - em gọi anh là cái gì?

- Phó.....phó tổng..... - chính Anna cũng thấy ngượng miệng, có lẽ dạo này gọi hấn bằng tên có vẻ quen thuộc. Dù sao sau này cũng còn làm việc dài dài, nên là đừng gọi như vậy thì hay hơn, cô nghĩ vậy

- Em một chút cũng không để anh vào mắt? - hấn đau lòng dò hỏi, thực sự hấn tệ đến mức đó sao? - em nói hôn nhân phải bắt nguồn từ tình yêu sao?

- Ủm - không hiểu tự nhiên hấn hỏi cái này, nhưng cô vẫn trả lời

- Vậy trong vòng 3 năm, cho đến khi Hồ Huân đủ 3 tuổi, sẽ làm em yêu anh - Anna tròn mắt nhìn Minh Triết đang vô cùng nghiêm túc. Hấn đã uống say hay là uống nhầm thuốc gì? Thấy cô còn nhìn hấn với ánh mắt khó tin, đúng, ngay cả hấn cũng cảm thấy mình rất khó tin chứ không riêng gì cô - anh biết là rất khó tin, nhưng anh nghĩ.....mình có tình cảm với em

Càng về sau, âm lượng lại càng giảm. Nhưng một chữ từ miệng hấn thốt ra cô cũng không có bỏ sót. Anna miệng không mở nổi, cảm thấy tim đập khó khăn. Người chơi bởi như hấn cũng có lúc nói ra câu này. Cô thậm chí còn suy nghĩ điều kiện tốt nhất dành cho hấn, vậy mà hấn liền gạt bỏ, chạy tới đây nói những câu không cần thiết với cô

Thấy Anna im lặng rất lâu. Minh Triết hồi hộp nhìn cô, ít nhất cô cũng phải cho hấn cơ hội để cố gắng chứ. Khó khăn lắm hấn mới hạ quyết tâm nói với cô. Anna cô không biết, hấn phải khổ sở đến thế nào đâu. Hấn còn tưởng là mình bị quỷ nhập, đi đến đâu cũng thấy cô đứng đó, thấy cô đang cười ằm ứa bé trên tay. Hấn rất muốn, rất muốn bỏ tất cả đang cầm trên tay mà chạy lại cùng hai người

- Hửm? - anh rung nhẹ vai cô, nhắc nhở một chút, suy nghĩ gì cũng phải nói cho người khác biết chứ

- Tùy anh - Anna vùng ra khỏi tay anh rồi yên vị ngồi xuống làm việc. Bàn phím liên tục vang lên âm điệu lách tách như bình thường. Nhưng rốt cuộc, trên màn hình vi tính cũng chỉ hiện lên có ba chữ “Hồ Minh Triết”

Con trai 5 tuổi, thông minh sắc lẹm vô cùng. Tuy thừa hưởng tính trẻ con và năng động từ ba nhưng mỗi lúc miệng nói ra sẽ làm cho người khác cứng họng đến không nói nên lời. Dung mạo lại anh tuấn giống như Tử Thiên, đôi mắt trong veo giống như cô. Đúng là đứa trẻ hiếu động. Đồ chơi của con, Tử Thiên cũng dành, thích nhất chính là chiếc máy bay loại tốt điều khiển từ xa

Miệng nói thì chơi cùng con nhưng thực chất chỉ cầm chơi một mình, đến khi tiểu Ngạn khóc cũng không trả lại, cũng may cô đang nấu ăn nghe thấy tiếng khóc liền mắng anh một trận. Tử Thiên liếc mắt nhìn con trai, thật keo kiệt, cho mượn chút chơi cũng không cho, con gì không biết yêu thương ba mẹ. Hạ Phong sinh một đứa con, tại sao lại giống như phải giữ đến hai đứa?

69. Chương 69: Ngoại Truyện N

Chuyện thần kỳ giống như Minh Triết và Anna ấy vậy lại không li dị, cũng không biết vì Anna thay lòng đổi dạ hay là vì không chịu nổi tính tình bám dai như đĩa của Minh Triết. Kết quả, vẫn là hấn mong đợi. Anna mang trong hấn giọt máu thứ hai, nhanh như vậy. Còn cả nhà Tử Thiên, quyết định không muốn có thêm con nữa

Có rất nhiều lí do, lí do đầu tiên thuyết phục hấn nhất chính là không muốn nhìn cô ở trong phòng để phải rên rỉ đủ thứ nữa. Thật sự anh đứng ở ngoài nghe chịu không nổi, chỉ muốn nhảy vào đánh chết tay bác sĩ làm cô đau. Thứ hai, anh không muốn lại trở về thời kì ồm ồm trầm trọng của cô, thật sự rất khổ sở

Lúc trước cô muốn có con, đến khi mang thai rồi lại chịu không nổi là quá tháo anh tại sao lần đó lại không mua bao cao su, hại cô có một lần, một lần không phòng bị đã phải mang trong bụng đứa con đau biết bao nhiêu. Miệng thì lúc nào cũng cười nhưng cô lại rất yêu thương đứa con này, từ nhỏ đã dịu dàng chăm sóc

Mà phải nói, từ sau khi sinh xong, cô như đẹp hơn lúc trước, cả người sáng sủa, không giống như gái một con. Tính tình cũng trở nên dịu dàng như xưa, hiền lành đáng yêu, làm hấn vô cùng hài lòng. Chỉ là có những lúc anh cãi nhau cùng con, cô sẽ nghiêm khắc trừng trị

Cũng có những chuyện thần kỳ hơn nữa, Thiên Ân ấy vậy mà cùng Văn Thoại tổ chức hôn lễ ở Pháp, mời tất cả mọi người qua đó một chuyến. Hạ Phong cũng nghĩ, đưa tiểu Ngạn đi du lịch một chuyến cũng tốt, nó cũng biết nói rồi, phong thái lại tự tin lanh lợi, chắc chắn sẽ khiến 2 vợ chồng họ Tề hài lòng

Như vậy, khi qua bên kia, Minh Triết nhiều chuyện lại được dịp, tha hồ nói ra tật xấu của nhà họ Tạ. Nào là Tạ Tử Thiên thích dành đồ chơi với trẻ con, ăn uống thì xập xệ, thoát nhìn còn đáng thương hơn cả tiểu Ngạn. Tiểu Ngạn đứng bên cạnh mẹ cười hì hì. Tuy là nó có hơi ghét ba, ba hay dành đồ chơi nhưng có ba trò chuyện, nó cảm thấy rất vui vẻ

Nhìn mặt của Tử Thiên bí xị, tiểu Ngạn được một phen cười thích thú. Tuy nhiên chú Minh Triết cũng không phải hơi nói nhiều rồi đấy chứ? Chỉ toàn nói về ba nó, vậy còn chú, chú cũng có rất nhiều tật xấu mà nó phát hiện, chỉ là không muốn nói ra thôi

- Chú Minh Triết - tiểu Ngạn buông tay mẹ, chạy đến kéo kéo áo Minh Triết đang hăng say kể chuyện, cười đến muốn chảy nước mắt - chú nói về ba cháu nhiều như vậy, chú cũng luôn nhìn cô Anna giống như giống đực đến thời kì giao cấu thôi, như vậy đã nhanh chóng có tiểu đệ thứ 2, tại sao còn chưa thấy hai người làm đám cưới?

Cái này.....Tử Thiên nhìn thấy vẻ mặt thối dần của Minh Triết thì cười sảng khoái. Đúng là có con trai rất tốt, rất tốt. Ai cũng bị giọng điệu non nớt của đứa trẻ chọc cười. Mà hấn thì không còn lời nào để nói, hấn cũng không phải là chưa nói với Anna, nhưng cô ấy lại không thích, nói là đã nhiều năm kết hôn, làm đám cưới sẽ bị người ta cười chê, hiện tại cô thân hình cũng không đẹp, mặc váy cưới rất xấu

Tiểu quỷ này, hấn phát hiện người dễ bắt nạt nhất chính là Tử Thiên kia. Cô càng không nên động vào. Vậy mà khi sinh là đứa trẻ này, năm lần bảy lượt đều hót tay trên của hấn, làm hấn không thể mở miệng ra nói thêm lời nào nữa. Cái này, có được tính là gen di truyền không? Di truyền của cả hai người

- Tốt lắm, tốt lắm con trai, ba dẫn con đi chơi - Tử Thiên cười khả ái dặt tay tiểu Ngạn đi dạo nhân lần đầu đến Pháp. Hai người một lớn một nhỏ tung tăng đi thật khiến người ta ngưỡng mộ vô cùng. Mà Tử Thiên từ khi con sinh ra mới thấy lần đầu thấy nó hữu dụng như vậy

Đi làm được tuần đầu tiên, Hạ Phong đã nghiêm túc hỏi anh:

- Tử Thiên, anh thấy em đi học ở trung tâm tiếng Anh được không?

- Tại sao muốn đi? - anh đang đọc công văn cũng ngẩng đầu hỏi cô

- Chỉ là, em thấy mình cũng nên trau dồi tiếng Anh, nếu có khách hàng là người nước ngoài cũng có thể giao tiếp, xã hội bây giờ cũng hội nhập quốc tế rồi - anh nhướn mày nhìn cô

- Bộ phận nhân sự mà cũng giao tiếp với khách nước ngoài sao? - anh hỏi với giọng điệu hoài nghi

- Ủm, có....có chứ - cô miễn cưỡng nói. Chỉ là, từ lần đi Pháp đó, cô nghĩ mình nên nói tiếng Anh nhiều hơn, có cái mà nói với người, mang danh là bà Tạ mà chỉ biết cười thì thật mất mặt

- Được thôi, học dù sao cũng tốt

Ngay trong tuần sau, Tử Thiên liền biết mình đã sai lầm khi thốt ra câu đó. Trong lúc cô đang bận đưa tiểu Ngạn đi nhà trẻ, anh ở nhà thấy có một người đến tìm cô. Cũng khá trẻ đấy, có lẽ bằng tuổi cô. Trên tay còn cầm bó hoa hồng đỏ rực. Tử Thiên nhú mày hỏi

- Cậu tìm ai?

- Cho hỏi đây có phải nhà của cô Triệu? - chàng trai vô cùng tự tin mà hỏi, không để ý thấy sắc mặt của người đàn ông đã tệ đi vài phần

- Không phải

- Nhưng rõ ràng là địa chỉ này..... - anh lục tìm kiểm tra lại địa chỉ, Tử Thiên mắt kiên nhẫn nhìn

- Ở đây không có cô Triệu, chỉ có cô Tạ, có muốn tìm hay không? Là cô Tạ Hạ Phong - nói thêm một câu, anh lại tiến thêm một bước, dọa cho cậu thanh niên kia sợ đến đi ra quần - nói rõ cho cậu biết, Triệu Hạ Phong kia là vợ của tôi, cũng đã là con của đứa trẻ 5 tuổi, đừng có mà với cao nữa có biết không, tốt nhất là về học bổ túc tiếng Anh của cậu cho tốt đi - Tử Thiên làm điệu bộ hung ác, một khắc sau liền cười cười, chỉnh sửa cổ áo cho chàng trai kia

Không nói, cậu ta liền không bao giờ dám quay trở lại đây nữa. Ấy vậy mà hắn cũng không có bỏ qua. Lần theo điện thoại của cô mà tra hỏi. Phát hiện trong danh bạ không có ít người được thêm vào

- Đây là ai?

- Là bạn học

- Còn đây?

- Cũng là bạn học

- Vậy người này?

- A....người này là giáo viên

Hạ Phong đang tập trung vào bài vở cũng phải nghe anh ngồi bên cạnh cảm râm. Tử Thiên ngồi xếp bằng trên giường đợi cô học bài xong. Tay không chịu nổi mà nghịch danh bạ. Nói là bạn học, lại còn là giáo viên, còn có tới đây tỏ tình tặng hoa. Đúng là muốn giết chết anh mà. Nhìn cô bên ngoài cũng còn đáng vẻ đoan trang hiền thực giống như còn trẻ tuổi

Bọn người kia đúng là không biết xấu hổ. Không phải không nhận ra cô đã có chồng, lại còn có con rồi chứ? Hạ Phong gấp sách vở lại, nhin không nổi lấy lại điện thoại của mình cất đi

- Anh ồn ào quá em học không được - cô than thở vò đầu. Kì thi sắp tới rồi mà anh cũng không buông tha cho cô. Cô vừa đi làm vừa đi học, lại còn chăm con, thực sự rất mệt a

Tử Thiên thừa lúc cô vừa rời khỏi bàn học mà kéo cô nằm lên giường. Hạ Phong thấp thỏm dưới lòng ngực của anh, cả người dính trên giường, mắt mở to không chớp. Tử Thiên đưa tay dò xét cô, thấy cô vẫn là cả người run rẩy dưới anh, không hề thay đổi

- Vậy thì đừng học nữa - anh ôn nhu ở bên tai nói, hết mực trợ trên mà quyến rũ cô - em đã có con, cũng gần 30 rồi, tại sao vẫn thấy em hấp dẫn như vậy? - cô chớp mắt cũng biết anh nghĩ gì

- Con còn chưa ngủ

- Em đừng hòng lừa anh, tiểu Ngạn lúc này đã ngủ không biết trời đất rồi

- Còn....

- Công tác tránh thai đương nhiên anh cũng có chuẩn bị đủ, chỉ là đợi em thôi - anh cẩn nhẹ lên vành tai của cô. Hại anh đợi rất lâu

- Nhưng mà..... - Hạ Phong mím môi giữ lại tay anh - em.....em.....sinh xong rồi, cơ thể sẽ rất xấu, bụng cũng bị rạn, anh không chê chứ? - hừ, thì ra là cô vì chuyện này mà ngại sinh hoạt với anh. Anh rất hiểu, hiểu suy nghĩ không tự tin của cô cho nên anh mới nói, cô coi thường anh đến vậy?

- Anh cũng không nói em xấu đi sẽ không yêu em

Tử Thiên yêu kiều hôn lấy bờ môi đang mấp máy của cô. Đừng từ bỏ, cũng đừng nghi ngờ tình yêu của anh. Bởi vì nếu ngay cả cô cũng không tin tưởng, anh sẽ không tin còn ai khác tin được anh. Hạ Phong chìm đắm trong sự dụ dỗ của anh. Mà Tử Thiên cũng thành công dụ dỗ vợ mình. Có ai như anh không chứ? Yêu vợ mà cũng cần phải dụ dỗ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-khong-the-ngung-yeu-em>